ELIZABETH GAGE

AUTOAREA CELEBRELOR ROMANE
„INTIMITATE" ŞI „TABU"

LOVITURĂ DE MAESTRU

Editura MIRON

THE MASTER STROKE

by Elizabeth Gage

© copyright for romanian language
by MIRON

Elizabeth Gage

Lovitură de maestru

Traducere de Any Florea

Editura MIRON
București

PROLOG

1961

Bătrînul se uită la ziarul de pe genunchi.

Şedea în scaunul său cu rotile, fără să poată întoarce paginile. Ziarul fusese aşezat pe genunchii lui cu un moment mai devreme. Tot ce putea face era să privească fix la titlu şi la fotografia de sub acesta.

Premiul *Omul de afaceri al anului* fusese acordat în acest an, pentru prima dată în istoria sa, unei femei. Frances Bollinger, preşedintă şi şefă executivă a lui *Computel Inc.* şi maestră recunoscută a afacerilor în domeniul computerelor de azi, a acceptat premiul la *Waldorf – Astoria.* Soţul ei era alături de ea.

Bătrînul se uită la fotografie. Înfăţişa două persoane tinere, atrăgătoare, soţul mîndru, alături de frumoasa-i soţie. Era uimitor de proaspătă şi drăguţă, cu o piele mată, lăptoasă, şi păr negru bogat care îi cădea pe umeri. Ochii îi străluceau de mîndrie pentru realizarea ei şi de modestie faţă de marea onoare ce i se acorda.

El ar fi dorit să poată mototoli ziarul cu mîini puternice şi să-l rupă în bucăţele. Cu mult timp în urmă, cînd avusese ocazia, ar fi trebuit s-o sugrume pe fata asta. Dar acum mîinile lui erau nefolositoare, inerte, insensibile ca două bucăţi palide de carne în poală. Nu putea face nimic cu ele, nici măcar să întoarcă paginile ca să vadă ce mai scrie în articol.

Putea doar să stea aici, cu figura ei în faţă, ca un blestem batjocoritor.

– Să întorc pagina?

O tînără atrăgătoare intrase în cameră. Diferită de bruneta înaltă din fotografie, aceasta era micuţă, fragilă în frumuseţea ei, cu un păr blond, mătăsos. El se uită în sus spre ochii ei. Ura şi frustrarea pe care le simţea îi străluceau în irisul negru, de cărbune. Ea observă lucrul acesta fără să comenteze şi întoarse pagina ziarului.

– M-am gîndit că o să vrei să-l vezi, zise ea. A făcut un drum lung, în fond. Merită ceea ce a primit.

În tonul ei era o bucurie nu lipsită de o urmă de satisfacţie sadică. Ea ştia care era durerea lui. Şi era bucuroasă.

El nu zise nimic. Putea vorbi, desigur – aceasta era unica funcţie ce-i rămăsese în trupul său distrus şi care îi mai asculta voinţa. Dar constatase, în relaţiile sale cu această femeie, că tăcerea era unicul mod de a-şi păstra ce mai rămăsese din demnitatea lui – şi era, într-adevăr, singurul lui mijloc de a lupta cu ea.

Dar nici aşa nu reuşea întotdeauna. Căci, pînă şi cînd ea se îngrijea de corpul lui neputincios, îl spăla şi îl îmbrăca, menţinea o conversaţie rece, superficial amabilă, sub care el îi simţea revolta şi triumful. Era la bunul ei plac.

El se uită în jos la ziar. Articolul continua cu descrierea realizărilor tinerei Bollinger, căsătoria, succesul ei. Închise ochii înfuriat.

Văzînd lucrul acesta, fata se întoarse şi îi luă ziarul.

– Ei, poate o să vrei să te uiţi mai tîrziu la el, spuse ea.

El se simţi uşurat. Bruneta din fotografie şi blonda drăguţă care se afla cu el în cameră erau ca două torţionare gemene. Acum, măcar, îl îngrijora doar blonda.

– E timpul să faci baie, spuse ea.

Cu braţe surprinzător de puternice, ea îl ridică din scaunul cu rotile şi îl aşează în pat. Braţe puternice... sau trupul lui uscat făcea să-i fie atît de uşor?

Ea îl dezbrăcă, scoţîndu-i pijamaua, singura îmbrăcăminte pe care o purta acum.

Cu grijă, începu să-l spele cu buretele. El nu simţea ce făcea ea. Ştia că pe undeva, acolo jos, ea îi atingea sexul, curăţîndu-i urina involuntară şi observînd în acelaşi timp că el nu avea nici o reacţie, nici o bărbăţie, ca să găsească atingerile ei interesante.

Mai rău era că bărbăţia lui nu murise odată cu simţurile. În mintea lui, era la fel de sensibil ca totdeauna faţă de prezenţa ei, faţă de parfumul membrelor ei, faţă de prospeţimea blondă a trupului ei.

Aceasta era esenţa teribilă a torturii lui. Deşi virilitatea îi dispăruse pentru totdeauna, instinctele lui bărbăteşti rămăseseră intacte. Şi, astfel, obsesia lui faţă de ea crescuse proporţional cu incapacitatea de a face ceva în această direcţie. Nu putea decît să fiarbă în suc propriu, iar ea îl aţîţa cu apropierea ei.

Ea ştia lucrul acesta. Cum ar fi putut să nu ştie? In fond, îi cunoştea nevoile şi foamea mai bine decît oricine altcineva.

Cunoaşterea aceasta se vedea în îmbrăcămintea pe care şi-o alegea, în culorile care ştia că îi plăcuseră lui pe vremuri, fustele, bluzele care îi cuprindeau sînii micuţi. Se observa cînd se mişca trecînd prin faţa lui în dormitorul cu pat de spital. Cînta, fredonînd melodii familiare, în timp ce împingea căruciorul în seră în miezul zilei, cu ziarele şi revistele ale căror pagini trebuia să le întoarcă pentru el.

Ştia, bineînţeles. Chiar şi delicateţea atenţiilor faţă de nevoile lui era un mod de a-şi împlînta cuţitul ei special în carnea lui.

Îl păstra cu gelozie pentru ea însăşi. Nu lăsa lîngă el pe nimeni altcineva în afară de soţia lui. Toată lumea spunea că era atît de devotată, atît de minunată. Doar el ştia adevăratul motiv al atenţiei ei. Doar el ştia răzbunarea pe care ea o savura încet, în timp ce-l îngrijea în neajutorarea lui.

Iar azi, triumful ei era la apogeu, acum, cînd putea să-i arate imaginea succesului tinerei Bollinger şi să-l înfurie cu asta.

Dezbrăcat, se uită în sus la ea în timp ce-l spăla. Simţi în el copilăria uitată, cînd mama sa îl îngrijise în felul acesta. Asta fusese cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă.

Viaţa parcursese un cerc complet. La vremea lui, făcuse să tremure preşedinţi, făcuse ca şefi de state să vină la el în genunchi, iar bărbaţi puternici să se umilească în faţa puterii lui.

Iar acum, totul era în urma lui, totul îi fusese luat de chipul din fotografie, totul fusese eclipsat de faţa rece, zîmbitoare a fetei care îi curăţa trupul lipsit de viaţă.

– Gata, zise ea. Să te îmbrac acum şi să te duc jos. Poţi să te uiţi la televizor.

El privi în sus la ea, în timp ce îl ridica să-i pună pantalonii de la pijama. În ochii ei, strălucind ca nişte faruri, se vedea ura pe care i-o purta de atîta vreme, pe care acum putea s-o scoată la iveală după bunul ei plac.

– Eşti gata? întrebă ea zîmbind.

O singură lacrimă îi apăru în ochi şi îi alunecă pe obrazul uscat.

– Eşti trist? întrebă ea, prefăcîndu-se preocupată. N-ai de ce să fii trist. Înveseleşte-te. E o zi frumoasă.

Mai rău decît toate era că ea ştia că acea lacrimă nu era de tristeţe. Era o lacrimă de ură şi de neputinţă. Iar ea ştia că acum el era în puterea ei, pentru totdeauna.

– Haide, zise ea. Să mergem jos şi să citim ziarele. Sînt sigură că vrei să vezi restul articolului.

Înăbuşindu-şi geamătul de furie care îi ardea gîtlejul, simţi că ea împinge scaunul cu rotile spre următoarea oră infernală a destinului său.

CARTEA ÎNTÎI

Pionul regelui

CAPITOLUL 1

New York,
cu şase ani în urmă

Pentru oricine era interesat să facă o carieră în afaceri *Industriile Magnus Inc.* reprezentau singura destinaţie ce merita să fie luată în seamă.

Corporaţia nu numai că avea întîietate în toate domeniile financiare şi de producţie, pe care alesese să le exploreze în deceniile sale de uriaşă creştere, dar avea de asemeni un prestigiu în care rivaliza doar cu *General Motors, IBM* şi cu alte cîteva corporaţii similare din lume. Acţiunile erau demne de încredere. Clasificarea lor financiară fusese A1 timp de peste treizeci de ani, fără nici un singur trimestru în deficit, nici măcar în timpul recesiunii.

Compania era o inovatoare agresivă. Făcuse pionierat în produse şi în metode noi de inginerie, de producţie şi vînzări şi era prototipul conglomeratului multinaţional cu sucursale în patruzeci de ţări, fiecare în fruntea economiei ţării de bază.

Cartierul general al corporaţiei se afla într-o structură de oţel şi sticlă, înaltă de şaptezeci de etaje de pe Sixth Avenue, creată de Wallace Harrison în 1931. Clădirea era la fel de modernă ca şi compania pe care o găzduia. Începînd cu faţada ei strălucitoare şi holul elegant, locul emana prestigiu, mîndrie potolită faţă de realizări şi încredere curajoasă.

Puţini vizitatori ai acestei structuri oarecum imper-

sonale nu-şi dădeau seama de prezenţa lui ca o umbră care dădea ordinele de acţiune tuturor celor care lucrau în interesul ei. *Industriile Magnus* fuseseră create în anul 1921 de Anton Magnus, pe atunci un imigrant cu umeri laţi de ţăran din Elveţia şi transformate de el într-un imperiu. Începînd cu cîteva magazine de pantofi obţinute, după cum se zvonea, printr-o serie de afaceri necurate cu acţiuni pe banii altcuiva, el a folosit o combinaţie de strategie elegantă şi o execuţie plină de cruzime, pentru a cuceri teritoriu după teritoriu, concurent după concurent, pînă cînd, pe la mijlocul anilor '20, *Industriile Magnus* deveniseră una dintre corporaţiile tinere din New York care se ridica cel mai repede.

Dar Anton Magnus şi-a făcut averea tocmai în timpul recesiunii. Folosindu-se de climatul bizar al afacerilor creat de lipsa de bani, el a achiziţionat zeci de companii falimentare şi pline de datorii, le-a trecut prin anii slabi şi a apărut în 1939 controlînd o vastă reţea de influenţă financiară.

El a pus mîna pe toate aceste companii printr-un amestec de farmec urban din lumea veche şi un pumn de fier pe care-l scotea la iveală cînd te aşteptai mai puţin. Avea puterea de a capta încrederea oamenilor, în timp ce le căuta punctele slabe, aşa încît să fie prea dependenţi de el într-un fel sau altul, sau prea terorizaţi de el ca să-l refuze cînd cerea ceva dificil sau neplăcut pentru ei. Pe cei mai slabi decît el, îi călca pur şi simplu în picioare; pe cei mai puternici, reuşea să-i învingă prin manipulări inteligente, pînă cînd forţa lor se transforma în slăbiciuni pe care le putea exploata.

Maestru precoce de şah la vîrsta de treisprezece ani, în ţara sa de baştină, Anton Magnus nu uitase lecţiile de strategie pe care le învăţase la jocul lui îndrăgit. Avea capacitatea de a vedea cu cîteva mişcări mai departe, înaintea rivalilor săi, şi de a ataca fără milă atunci cînd apărarea lor era prăbuşită.

Anton Magnus juca neiertător, la cîştig. Nu doar un

singur duşman al său în afaceri a fost mînat spre sinucidere din cauza distrugerii financiare suferite datorită lui Magnus. Erau zvonuri că lui Magnus îi plăcea să-i umilească pe oameni şi nu era mulţumit de propriul său succes, pînă ce nu era sigur că acesta nu le adusese o pedeapsă eternă rivalilor săi.

Cucerirea cu mîinile goale a Marii Recesiuni a fost doar începutul. Ca imigrant european, Magnus văzuse semnificaţia mişcării naziste în Europa şi prevăzuse războiul. Cu mult înainte ca Germania că fi atacat Polonia, Magnus invadase domeniul industriei grele, care, prevăzuse el, avea să răspundă de producerea armamentului pentru forţele armate americane. Cînd au venit uriaşele contracte guvernamentale, Magnus era pregătit.

La sfîrşitul războiului, *Industriile Magnus* erau un colos. Cînd tehnologia americană a fost revărsată în refacerea ţărilor europene învinse, *Industriile Magnus* s-au aflat în fruntea efortului de reconstrucţie. Anton Magnus achiziţiona acum pe nimic companii europene sărăcite, tot aşa cum făcuse cu cele americane în timpul recesiunii. Uriaşul braţ european al conglomeratului *Magnus* data din acea perioadă.

Pe scurt, Anton Magnus a făcut la fel de mulţi bani din ajutoarele postbelice către puterile Axei, pe cît făcuse cînd ajutase ţara lui de adopţiune să le bombardeze pentru a le distruge. Şi a realizat la fel de mult din război pe cît realizase din recesiune. Din crizele care îi ruinaseră pe alţi oameni de afaceri, el smulsese succese şi putere.

Magnus era un om închis. Îşi păstra viaţa particulară ascunsă în tot atîta mister ca şi strategiile care îl plasau cu un pas înaintea concurenţilor săi. Deşi imaginea fotografică a feţei lui impresionante, cu ochi pătrunzători, sprîncene negre şi păr argintiu, era familiară publicului din zeci de fotografii în care dădea mîna cu oameni de afaceri de frunte, guvernatori, senatori şi preşedinţi, viaţa lui particulară nu era temă de comentarii

publice. Aşa a vrut Magnus.

De-a lungul anilor, avusese numeroase amante, deoarece personalitatea lui puternică şi trăsăturile atrăgătoare, aspre, combinate cu averea şi puterea lui, ce creşteau rapid, erau prea mult pentru majoritatea femeilor ca să-i reziste.

Pe la vîrsta de treizeci de ani, se căsătorise cu Victoria Wetherell, moştenitoarea uriaşei averi manufacturiere şi navale. Căsătoria în sine a fost o uluitoare lovitură pentru un străin ca Magnus, fără strămoşi cunoscuţi – cu atît mai mult cu cît Cartan Wetherell, tatăl Victoriei, era un snob notoriu şi îşi logodise deja fata cu un tînăr din Boston, a cărui familie fusese un stîlp al societăţii în Noua Anglie timp de 150 de ani. Nimeni dintre cei Patru Sute din acea vreme nu-şi putea imagina ca un asemenea tată să accepte căsătoria fiicei lui adorate cu un imigrant de origine ţărănească.

Se zvonea că Anton Magnus făcuse asupra lui Cartan Wetherell unele presiuni subtile şi nu prea legale, pentru a-i lua unica fiică. Wetherell, care avea o avere veche, a fost luat complet prin surprindere cînd a fost informat de cei mai apropiaţi consilieri că Magnus se infiltrase în averea Wetherell atît de adînc, încît îl putea duce la faliment pe îndărătnicul său socru, dacă ar fi vrut acest lucru. Odată aflat în posesia acestei informaţii înspăimîntătoare, Cartan Wetherell nu avusese de ales decît să capituleze în faţa şmecherului îmbogăţit.

În anii ce au urmat căsătoriei lor mult discutate, domnul şi doamna Anton Magnus au avut trei copii. Gretchen, cea mai mare, era o fată blondă care a devenit o cunoscută călăreaţă, înainte de a se căsători în familia Trowbridge din Philadelphia.

Jack, absolvent al *St. Paul*, Yale, şi al facultăţii de economie a universităţii *Harvard*, se dovedise un tînăr director agresiv la *Industriile Magnus* şi era educat să preia frîiele cînd tatăl său avea să hotărască să se retragă.

La treizeci şi doi de ani, Jack era frumos şi privilegiat. Avusese legături amoroase cu femei frumoase din domeniul teatrului şi artelor, precum şi din înalta societate, şi era considerat cel mai rîvnit colaborator din New York.

Cel mai mic copil, Juliet, era ceva mai mult decît o zvăpăiată şi era „problema" familiei – o problemă a cărei existenţă nu era cunoscută în lumea din afara propriului ei grup, atît de hotărît era Anton Magnus să controleze ca presa să nu informeze despre el însuşi, despre familia şi compania sa.

Erau o familie strălucitoare şi plină de succes. Cartan Wetherell cîştigase cu mult mai mult decît pierduse căsătorindu-şi unica fată cu pe atunci necunoscutul dar puternicul şi intimidantul Magnus. Cu trecerea anilor, familia Magnus a dat petreceri care atrăgeau atenţia tuturor din societate, invitînd artişti, scriitori şi intelectuali în combinaţii picante, care curînd au făcut de ruşine saloanele rivale ale societăţii New York-ului.

Casa Magnus, o clădire extravagantă, din marmură, în Park Avenue, care fusese cîndva proprietatea unui nepot decăzut al lui Cornelius Vanderbilt, era plină de mobile potrivite unor regi. Pe lîngă antichităţile neprețuite adunate de Anton Magnus, erau picturi, porţelanuri şi sculpturi atît de minunate, încît un catalog al colecţiei Magnus, tipărit în particular, ajunsese la douăsprezece ediţii.

Anton Magnus avea grijă ca pretrecerile sale bogate să fie servite şi decorate de cei mai buni profesionişti în domeniu, din Manhattan. Primirile lui de vară de la South-Ampton erau şi mai elegante, cu sute de oaspeţi plimbîndu-se pe pajiştea de peste trei hectare a casei de ţară. Petrecerile cu prilejul cărora fetele lui fuseseră prezentate în societate, petreceri ţinute la *Grosvenor Ball*, deveniseră evenimente intrate în istorie.

În legătură cu familia Magnus, nici nu se amintea noţiunea de *nouveau riche*. Într-adevăr, familia avea o

asemenea marcă de eleganţă şi originalitate, încît şi cei mai discriminatori bărbaţi ai cluburilor şi matroane ale societăţii nu puteau rezista să nu vină să vadă despre ce era vorba. Victoria Magnus era zilnic asaltată de cărţi de vizită ale elitei societăţii.

Într-un scurt deceniu, prin simpla forţă a personalităţii şi ambiţiei lui Anton Magnus, casa lui a devenit cea mai căutată de pe Coasta de Est. Anton Magnus îşi înfrînsese rădăcinile umile şi devenise o instituţie. Preşedinţi, senatori, guvernatori se alăturau unor şefi de state din străinătate ca să-şi facă apariţia la balurile lui. O poveste bine cunoscută afirma că Edward, duce de Windsor, şi soţia sa, fostă Willis Simpson, îşi petrecuseră o seară întreagă în casa din Southampton în 1939, fiind îndrumaţi cu atenţie, din cameră în cameră, de o însoţitoare de la *Magnus*, ca să evite întîlnirea cu ambasadorul britanic, care nu vorbea cu ducele sau cu soţia acestuia. Această coregrafie inteligentă a devenit necesară prin faptul că nici ducele şi nici ambasadorul nu puteau lipsi de la o petrecere a lui Magnus.

Era începutul unei dinastii. Oricine din cadrul sau din afara societăţii putea vedea lucrul acesta. Familia şi imperiul *Magnus* străluceau cu o eleganţă şlefuită de care nu se bucura nici o instituţie similară. Se părea că viitorul societăţii precum şi finanţele şi industria americană erau în mîinile familiei Magnus.

Ei porniseră de la nimic, pentru ca, într-o singură scurtă generaţie, să devină crema cremei.

În această zi din luna iunie, cartierul general al *Industriilor Magnus* din Manhattan era ocupat ca totdeauna. Biroul personal era plin de tineri absolvenţi de colegiu, plini de speranţă, dornici de a avea şansa să găsească de lucru în orice post la uriaşul afacerilor din America.

Domnişoara Althea Drake, asistentă executivă a vicepreşedintelui cu problemele de personal, ocupa o

poziţie cu o putere considerabil mai mare decît indica titulatura ei. Cei din interior o numeau „Paznicul porţilor", întrucît nici un solicitant pentru un post la *Magnus* nu putea fi angajat dacă Althea Drake nu-şi dădea recomandarea ei personală pe dosarul lui sau al ei.

Ea ajunsese în această funcţie din mai multe motive. În primul rînd, lucrase în companie de la începuturile ei. La cincizeci şi cinci de ani, domnişoară bătrînă, îşi dedicase viaţa lui Anton Magnus şi *Industriilor Magnus*. Nici nu-i lipsea şi nici nu-şi dorea un soţ sau o familie. Îşi vizita sora căsătorită în Phoenix, o dată pe an, şi cu asta basta. La începuturile companiei, fusese un fel de Vineri-femeie a lui Magnus, lucrînd neobosită din zori şi pînă în seară. Credinţa ei era fanatică, iar energia nemărginită.

Limitele ei personale i-au fost clare lui Anton Magnus de la început, bineînţeles. Îi lipsea imaginaţia şi creativitatea. Iar sexul îi era împotrivă, deoarece Magnus nici nu visase vreodată să acorde răspunderi executive importante unei femei. Astfel, pe măsură ce treceau anii, el o muta de la un post administrativ la altul, menţinînd totdeauna un responsabil deasupra ei, dar acordîndu-i atîta putere, încît să se simtă importantă pentru companie şi, în acelaşi timp, să nu-i poată face nici un rău.

În prezent, poziţiile importante la *Magnus* erau completate prin vînătoare de inteligenţe la nivelul cel mai înalt. Domnişoara Drake se ocupa de posturile la nivel de începători. Aici experienţa ei era valoroasă, pentru că ştia tipul de oameni pe care îi căuta Anton Magnus – absolvenţi de colegiu, tineri, inteligenţi, agresivi, pe care te puteai baza să facă orice sacrificii ar fi fost necesare pentru companie. Pe asemenea candidaţi, ea îi trimitea mai departe, la cei de la personal. Oricine nu-i plăcea, era oprit imediat la uşa de intrare.

Domnişoara Drake studia un dosar pe biroul ei. În clipele din urmă, îşi ridică ochii de pe el. În faţa ei era aşezat subiectul dosarului.

Domnişoara Drake nu se putu opri să nu-şi ridice o sprînceană. Tînăra din partea cealaltă a biroului era extraordinar de atrăgătoare. Avea douăzeci şi ceva de ani, un păr des, negru, şi ochi verzui şi limpezi, care străluceau de inteligenţă. Avea un ten frumos şi un corp de model. Sînii mici, rotunzi, erau subliniaţi de jacheta ei. Avea picioare lungi, trup atletic, subţire. În general inspira calmul omului de afaceri şi faptul că era gata să muncească serios – exact impresia pe care vrea să o facă un aspirant la o slujbă importantă.

Domnişoara Drake se uită din nou în dosar. Numele fetei era Frances Bollinger. Absolvise la Universitatea din Pennsylvania economia şi, în paralel, limbile străine şi matematica. Dosarul era plin de recomandări foarte bune de la profesorii de la colegiu, precum şi de hîrtii care atestau rezultatele ei remarcabile anterioare.

Era clar că fata avea de toate. Chiar poate cam prea mult din toate, se gîndi Althea Drake, în timp ce se uita de la dosar la fiinţa frumoasă din faţa ei.

Închise dosarul şi îşi drese glasul:

– Domnişoară... Bollinger, spuse ea. Calificările dumitale sînt impresionante. Permite-mi să te întreb, de ce ai ales să te adresezi *Industriilor Magnus*?

Tînăra zîmbi.

– A fost ambiţia mea să lucrez la *Magnus* aproape de la începutul universităţii, răspunse ea. Unul dintre profesorii mei, doctorul Fiedler, a lucrat în compania dumneavoastră în timpul războiului, cînd sectorul de cercetare a ajutat Marina să realizeze sistemul de ghidare a torpilelor care a fost folosit mai tîrziu în ziua debarcării. El m-a inspirat foarte mult. Întotdeauna am considerat că nu mai există o altă companie la fel de bună ca *Magnus*. E pur şi simplu cea mai bună, aşa că inima mea se hotărîse să lucrez aici de mult timp.

Domnişoara Drake dădu din cap, uitîndu-se din nou la dosar. Apoi îl închise şi îl împinse mai departe de ea, pe birou.

– Apreciem sentimentele dumitale despre noi, zise ea. Dar mi-e teamă că, în momentul de faţă, compania nu angajează oameni în domeniul dumitale. Lucrurile au fost cam strîmtorate anul acesta şi avem o îngheţare virtuală a noilor posturi. Poţi să mai încerci iarna viitoare sau în primăvară. Pînă atunci situaţia poate se mai relaxează.

Ea nu încerca să îmblînzească lovitura. Era clar că o respingea direct pe fată.

Chipul fetei înregistră pentru o clipă c nemulţumire sinceră. Trăsăturile frumoase, atît de natural energice şi luminoase, se acoperiră de o uşoară melancolie. Apoi se înveseli din nou, de parcă îşi dădea seama că această problemă de afaceri nu prevedea o asemenea dezvăluire a emoţiilor.

– Ei, zise ea, încercarea nu strică. Vă mulţumesc că aţi analizat cererea mea.

Se ridică şi întinse mîna. Althea Drake fu impresionată de strîngerea ei de mînă fermă şi de paşii repezi, graţioşi, pe care îi făcu părăsind biroul, cu picioarele ei lungi, suple, ca ale unui cal de curse.

Cînd tînăra plecă, Althea Drake închise uşa şi se aşează uitîndu-se pe fereastră la linia cerului Mannhattan-ului.

Desigur, ar fi putut s-o trimită pe fată sus, în biroul domnului Trask, trecînd-o astfel prin prima barieră. Trask ar fi discutat cu ea despre ambiţiile ei şi i-ar fi dat o baterie de teste pe care „fără îndoială" că fata le-ar fi trecut cu mare succes. În douăzeci şi patru de ore, ar fi avut un post de începătoare la management sau la cercetare.

Dar, într-adevăr, piaţa posturilor era puţin strîmtorată. Compania nu angaja chiar pe oricine acum, pentru că situaţia ei pe piaţă cerea omul potrivit la locul potrivit. Iar Althea Drake, înţelegînd lucrurile aşa cum le înţelegea, simţea că acum nu era momentul să rişte să pună fete tinere în funcţii importante.

Nu puteai avea încredere în ele. Se măritau, rămîneau însărcinate, cereau concedii, îşi părăseau slujbele. Deveneau emotive în legătură cu problemele de muncă. Se încurcau cu şefii lor. *Industriile Magnus* aveau nevoie de oameni în care te puteai încrede că se vor dedica acestei companii, mai presus de viaţa lor personală. Oameni care să nu facă valuri.

Iar această fată, judecînd după cum arăta, ar putea tulbura apele.

Althea Drake îşi îndreptă umerii în spatele biroului ei. În felul ei mărunt, îşi făcuse meseria de a proteja compania. O menţinuse cum se cuvine, acolo unde îi era locul, şi înlăturase o mică celulă care ar fi putut să slăbească întregul. Eliminase neaşteptatul şi se menţinuse pe linia siguranţei şi a previzibilului.

– Mary, spuse ea în interfon, trimite-l la mine pe următorul candidat.

Patru săptămîni mai tîrziu, sezonul era mai agitat ca oricînd. Capul Altheei Drake era ameţit de încărcătura muncii şi de atîtea feţe noi pe care le vedea la cartierul general, multe dintre acestea angajate prin biroul ei.

Fu mai mult decît mirată cînd văzu o faţă care nu avea ce căuta acolo.

Domnişoara Drake era în hol, venind la lucru, într-o fierbinte dimineaţă de marţi, din iulie, cînd o văzu pe Frances Bollinger, fata a cărei cerere o respinsese, mergînd spre ascensor cu alte două fete care lucrau la etajul douăzeci şi doi.

O auzi pe una din ele spunîndu-i Francie. Tînăra Bollinger zîmbi. Avea o servietă şi purta o fustă şi o jachetă care îi îmbrăţişau trupul minunat. O geantă mică îi atîrna pe umăr. Frumuseţea ei era mai vizibilă ca oricînd, ieşind în evidenţă pe lîngă prietenele ei care arătau obişnuit, făcîndu-le să pară nişte răţuşte urîte pe lîngă o regină a frumuseţii.

Era clar că nu se afla acolo în vizită. Ţinuta ei demnă,

combinată cu îmbrăcămintea, arătau clar că venise la lucru.

Althea Drake se grăbi să urce şi controlă în fişele de personal numele fetei. Îl găsi cu uşurinţă. Cu siguranţă, cineva dintre ajutoarele ei semnase angajarea lui Frances Bollinger în urmă cu o săptămînă. Fusese luată de domnul Wilbur de la secţia produse casnice şi cererea fusese rezolvată fără să mai treacă pe la biroul domnişoarei Drake.

Althea Drake strînse din buze, în timp ce se uita la formular. Cum reuşise oare fata?

Apoi se încruntă. Îşi aminti de obrajii aceia proaspeţi, de părul bogat care îi cădea pînă la umeri, de ochii ciudaţi, de şoldurile copilăreşti şi de picioarele lungi.

Domnul Wilbur era un bărbat căsătorit şi încă unul aşezat, pe deasupra. Dar toţi bărbaţii erau dornici de o faţă drăguţă. Toată lumea ştia asta.

Cu un oftat, domnişoara Drake închise dosarul.

CAPITOLUL 2

Nu fusese chiar atît de simplu.

La trei săptămîni după ce Francie fusese refuzată de domnişoara Althea Drake, Raymond Wilbur şedea în spatele mesei de lucru în biroul său din secţia produse casnice din cartierul general al *Industriilor Magnus*. Lucra în companie de şaisprezece ani, îşi făcuse treaba bine şi fusese demn de încredere. Avea o casă confortabilă în Westchester, o soţie iubitoare şi doi băieţi care se apropiau de vîrsta universităţii.

Raymond Wilbur se descurca bine cu salariul de la *Magnus*. Dar se apropiau taxele universitare pentru cei doi fii ai săi, aşa încît acum nu era momentul pentru o schimbare.

Totuşi, cum se întîmplă cu soarta, au apărut probleme pentru Ray Wilbur, în ciuda eforturilor sale de a le evita.

Secţia lui Ray, de produse casnice, nu mai adusese profituri de şapte trimestre. De ce se întîmpla asta, nimeni nu-şi putea da seama. Piaţa era puternică, personalul era bun şi capabil, produsele fuseseră acceptate de public de multă vreme. Concurenţa nu era foarte agresivă.

Cu toate astea, nu aveau profit şi productivitatea scădea alarmant. Ray Wilbur observase problema după primul trimestru de pierderi şi ţinuse şedinţe urgente cu colegii săi într-un efort de a îndrepta lucrurile.

Dar şedinţele nu au dat rezultate. Întrucît nimeni nu putea să înţeleagă motivul nereuşitei în secţia care fusese cîndva cea mai puternică din *Industriile Magnus*, nimeni nu putea găsi o soluţie corespunzătoare.

I-a revenit lui Ray Wilbur sarcina să raporteze superiorilor săi rezultatul trist al trimestrului, ba chiar şi consiliului de conducere, într-o luni dimineaţă îngrozitoare din primăvara trecută. Făcuse tot posibilul să explice lipsa se succes a secţiei sale, citînd fluctuaţiile pieţei, concurenţa, problemele economiei. Dar aerul sceptic de pe feţele şefilor de departamente arătaseră clar că autoapărarea lui nu impresiona pe nimeni.

Între timp, în fiecare zi, la birou, trebuia să se uite la chipul liniştit al lui Gordon Hiller, principalul lui asistent şi persoana care, probabil, îl va înlocui ca şef al secţiei în eventualitatea înlăturării sale. Bucuria lui Gordon faţă de consternarea lui Ray era vizibilă. Gordon, pur şi simplu, era în aşteptare şi spera că superiorii se vor decide curînd să încerce să rezolve problema de la produsele casnice schimbîndu-i şeful.

Ray Wilbur simţea cum i se agravează boala de ulcer. Nu mai dormise bine de luni de zile. Nu mai făcuse dragoste cu soţia sa de la Crăciun, atît de mare era îngrijorarea care îi cuprindea măruntaiele. La sfîrşit

de săptămînă, îşi conducea în tăcere Ford-ul 1948 la ţară, uitîndu-se rugător la peisajul suburban, de parcă ar fi căutat un răspuns care nu venea.

Ştia că i se scurgea timpul. La patruzeci şi şapte de ani, ar fi avut mari greutăţi să înceapă din nou la altă companie, dacă *Magnus* s-ar fi dispersat de el.

Situaţia lui, cîndva atît de sigură, devenise problematică şi chiar critică doar într-un an. Patina pe cea mai subţire gheaţă din cariera sa.

Acum era momentul unui miracol.

Miracolul a apărut, uluitor, sub forma unei tinere vizitatoare în biroul său.

Secretara o anunţase ca fiind Frances Bollinger.

– Nu e anunţată, domnule. Spune că e vorba de curba produselor casnice. E... e foarte insistentă, domnule.

Oftînd nervos, Ray Wilbur acceptă s-o primească pe fată.

Cînd ea intră în birou şi îi strînse mîna cu fermitate, el rămase uluit de frumuseţea ei. Era înaltă, cu un amestec curios de ţinută sportivă şi delicateţe feminină. Avea ochi limpezi şi oneşti. În strîngerea ei de mînă, era o căldură seducătoare, feminină.

– Cărui fapt îi datorez plăcerea? întrebă el, eliminînd nota de neplăcere pe care dorise să o pună în voce. Timpul meu e limitat, domnişoară... cum ai spus că te numeşti?

– Bollinger, zîmbi ea. Prietenii îmi spun Francie.

– Bine, ce pot face pentru dumneata? întrebă el, arătînd spre fotoliul pentru vizitatori. Ea îşi lăsă poşeta pe jos, alături de ea, şi deschise servieta.

– Încerc să rezolv unele probleme din domeniul dumitale cu nişte idei proprii, spuse ea cam ambiguu. Am mai cercetat problema funcţiei schimbului. Am să vă răpesc doar un minut.

Uimit, Ray Wilbur îi făcu semn să continue.

Ea luă o coală de hîrtie milimetrică din servietă, împreună cu mai multe scheme şi i le dădu.

– Curba din stînga reprezintă performanţa secţiei dumintale în ultimele opt trimestre, zise ea. Cea de a doua curbă introduce ideea la care am lucrat, bazată pe calcule folosind teoria setului şi nişte modele matematice de nivel înalt. Zîmbi. Am făcut studii de matematică la *Universitatea Pennsylvania*. Îmi pare rău dacă n-am fost clară.

– Ce înseamnă toate astea? întrebă Ray, uitîndu-se la schemele complicate.

– Înseamnă, zîmbi ea, că performanţa negativă a secţiei dumitale din ultimii doi ani îşi are de fapt rădăcinile într-un factor al pieţei. Vezi, e aici în grafic. E clar că nimeni nu se gîndeşte să-l caute, pentru că, la prima vedere, piaţa pare sănătoasă, iar economia în creştere. Totuşi factorul e acolo. Singurul mod de a schimba tendinţa de scădere este de a lua în considerare acest factor şi de a-l compensa.

– Cum să-l compensăm? întrebă sceptic Ray Wilbur.

– Păi, după părerea mea, răspunse fata, cu ochii ei frumoşi aţintiţi la hîrtia din faţa lui, parfumul ei proaspăt cuprinzîndu-l cînd ea se aplecă înainte să-i arate cifrele cu mîna, procedeul corect este să se reducă investiţiile în forţa de muncă în cvadrantul X, în timp ce va trebui să crească investiţia în cvadrantul Y. În acelaşi timp, procentajul inventarului ca funcţie a vînzărilor din partea superioară a graficului ar trebui mărit cu cel puţin treizeci la sută, pe o perioadă de şase luni. Rezultatul va fi un profit clar înainte de trimestrul doi al anului viitor.

Ray Wilbur se uita la grafic, uluit. Ceea ce sugera ea nu avea nici un sens despre care să fi auzit vreodată în afaceri.

– Ştiu că sună ca o nebunie, zise ea. Dar cifrele nu mint. Sînteţi prea extinşi în X şi cam la jumătate cît ar fi necesar, în Y. Este o problemă veche în teoria setului, dar, după cîte ştiu, nu a fost aplicată pînă acum în

economie pentru că nu au cerut-o condiţiile. Dar, în economia postbelică, lucrurile s-au schimbat.

Raymond Wilbur se lăsă pe spătarul fotoliului. Se uită la faţa lui Frances Bollinger, încadrată de părul ei negru, bogat. Expresia ei nu se schimbase. Era serioasă şi respectuoasă. Dar el putea simţi inteligenţa din spatele ochilor acelora, precum şi încrederea pe care o avea în cifrele ei şi în prezentare. Ştia ea ce face.

– De unde poţi fi atît de sigură de toate astea? întrebă el. Avem specialişti care lucrează în aceleaşi probleme. Nimeni nu a sugerat ceva pe linia pe care o propui. Ca să fiu sincer, tînără doamnă, este împotriva oricărui principiu de afaceri pe care-l cunosc.

Ea ridică din umeri. Era clar că nu era nicidecum derutată de vorbele lui.

– Întotdeauna este loc pentru idei noi în orice domeniu, spuse ea. Întreaga istorie a *Industriilor Magnus* este istoria unor riscuri asumate în interesul creşterii pe termen lung. Totuşi, eu nu văd acest procedeu ca un risc. E mai curînd o necesitate.

El se uită din nou la grafic.

Logica din spatele cifrelor ei era ciudată, dar prea atrăgătoare pentru a fi negată fără o studiere mai atentă.

– Spune-mi, te rog, întrebă el, unde lucrezi în momentul de faţă?

Ea zîmbi.

– Nicăieri, spuse. De fapt, caut o slujbă.

Ray Wilbur îşi analiză situaţia. Pe hîrtia din faţa lui era poate firul Ariadnei care putea să scoată secţia din situaţia nefericită în care se afla, să-i salveze funcţia şi să-l ferească pentru totdeauna ca locul lui să fie luat de Gordon Hiller.

Aceasta ar putea fi lumina de la capătul îngrozitorului tunel în care se tot tîra de doi ani cumpliţi.

Tot ce trebuia să facă era să urmeze firul.

Dar nu putea face treaba asta de unul singur. Frances

Bollinger, cu faţa ei candidă, cu optimismul ei luminos şi cunoaşterea nemăsurată a logicii din spatele problemelor sectorului, îi va fi de un ajutor substanţial. Nu trebuia să o lase să-i scape.

Şi nimeni altcineva nu trebuia să ştie de planul ei. Ea trebuia să fie numai a lui.

– Cum ţi s-ar părea dacă ai veni să lucrezi la noi? întrebă el, străduindu-se să aibă o voce obişnuită. În sectorul meu, bineînţeles.

Zîmbi şi se ridică, trupul ei feciorelnic înălţîndu-şi conturul în faţa lui.

– Am crezut că n-o să-mi puneţi niciodată întrebarea asta.

CAPITOLUL 3

Ceea ce Raymond Wilbur nu putea şti era că acea fiinţă frumoasă şi convingătoare, care apăruse pe neaşteptate în biroul lui, era o surpriză pentru ea însăşi ca şi pentru el.

Deşi îşi propusese să găsească o cale de a ocoli obstacolul biroului de personal al Altheei Drake şi de a-şi face rost de o slujbă la *Industriile Magnus* prin metode proprii, Francie era uimită de propria ei hotărîre rece. Niciodată, în scurta ei viaţă, nu se distinsese ca o persoană agresivă sau vicleană. Totuşi, acum se comportase ca o veterană în ale şmecheriilor în afaceri.

Îşi petrecuse multe ore la biblioteca publică din New York şi în diverse instituţii de informare ale statului respectiv şi ale federaţiei, căutînd cu răbdare o verigă slabă în monolitul care erau *Industriile Magnus*. Nu era o treabă uşoară, deoarece marilor corporaţii nu le place să-şi arate în public rufele murdare şi sînt specialiste în a-şi ascunde problemele unui sector cu profiturile altuia.

Dar Francie a găsit veriga slabă. I s-a dezvăluit într-o după–amiază ploioasă, la zece zile după interviul cu Althea Drake, doar la cîteva minute de la închiderea secţiei de informaţii publice a Serviciului veniturilor interne. Era o declaraţie de profit şi pierderi a secţiei produse casnice a *Industriilor Magnus*, dată spre publicare, conform legilor, dar îngropată sub un morman de hîrţogărie prin care Francie frunzărise timp de trei zile.

Nu încăpea îndoială că apăruse ceea ce căuta. Sectorul de produse casnice al lui Ray Wilbur era victima unei misterioase scăderi a profitului şi a productivităţii. Sectorul era o ruşine pentru corporaţia din care făcea parte. Iar Raymond Wilbur însuşi începea să devină o ruşine pentru superiorii lui pretenţioşi.

Raymond Wilbur era un bărbat în pericol de a-şi rata cariera. El era tocmai omul pe care îl căuta Francie.

Odată aflată în posesia acestei informaţii, Francie trebuia să analizeze problemele ce afectau sectorul lui Wilbur şi să descopere singură o soluţie pentru acestea. Era în sine o provocare ce ar fi oprit orice altă fată în situaţia lui Francie de a-şi mai continua urmărirea ţelului ei ambiţios.

Dar era, cum face soarta, o provocare pe măsura forţelor ei.

Cu şaptesprezeze ani înaintea întîlnirii ei cu *Intreprinderile Magnus*, Francie fusese identificată la grădiniţa de copii ca o fetiţă de cinci ani, deşteaptă şi strengară, care întîmplător era un geniu al cifrelor. Deşi în toate celelalte privinţe era un copil normal, testul ei de inteligenţă era foarte ridicat. Capacitatea ei de a rezolva probleme tehnice şi matematice era aproximativ egală cu aceea a unui student bun.

La început, părinţii ei nu fusesesră în stare să facă faţă veştii uluitoarei precocităţi a fiicei lor. Marcus, „Mac" Bollinger, un modest muncitor în construcţii în micul orăşel din Pennsylvania unde se născuse Francie,

nu ştia nimic despre matematică. Soţia iui, Helen, fiica unor fermieri locali, era la fel de ignorantă ca şi el în privinţa felului cum să se ocupe de un copil atît de înzestrat.

Părinţii, mîndri dar uluiţi, au cerut sfatul profesorilor lui Francie precum şi al unor specialişti în educaţia celor supradotaţi. Curînd, au hotărît să nu o împovăreze pe fetiţă cu ideea că era „genială", nici să o dezrădăcineze de lîngă colegii ei de clasă şi să o ducă într-o şcoală specială. Francie a intrat la vreme în şcoala primară şi a terminat în acelaşi timp cu prietenele ei din orăşelele învecinate şi districtele săteşti. Singurul lucru care o distingea de semenii ei erau rezultatele foarte bune la şcoală şi la cursurile speciale de matematică pe care le urma de două ori pe săptămînă, la o şcoală experimentală din vecinătate, cu profesori de la universitatea statului respectiv.

Francie accepta acest talent unic al ei ca pe un fapt de viaţă. Matematica o fascina. Cînd era mică, îi plăcea forma cifrelor şi era superstiţioasă în legătură cu ele. Tatăl ei îi făcuse în atelierul său un 5 uriaş din lemn. Acesta stătea pe perete în dormitorul ei, iar ea simţea un fel de vibraţie misterioasă care emana de la el, cînd umbrea camera seara, la culcare.

Afinitatea ei cu cifra 5 îi rămăsese şi, curînd, i se alătură un sentiment special pentru alte cifre: 6 era cifra care, pentru ea, însemna pace şi somn, 7 era cifra magică a mitului şi a superstiţiei, 4 era o cifră gravă şi serioasă, plină de o înţelepciune secretă şi 3 era cifra care, în mod misterios, o reprezenta pe ea însăşi.

Fiecare dintre cele zece cifre îşi avea personalitatea ei unică. Iar combinaţiile cifrelor erau ca nişte căsătorii cosmice. Căsătoria între 2 şi 5 pentru a forma 25 era la fel de personală pentru Francie ca şi împerecherea celor două pisici ale familiei, una aurie şi una neagră, ca să dea naştere unora tigrate. Cifrele erau pentru ea nişte prieteni de joacă. Îi ocupau mintea activă şi îi erau

la fel de familiare ca şi prietenii şi rudele.

Cele mai dificile probleme şi calcule matematice nu o speriau deloc. Erau ca nişte jocuri, îi stimulau creierul, iar ei îi plăcea această provocare. În plus, simţea că cifrele îi erau prietene şi că nu-şi ascundeau faţă de ea secretele. Altfel, ceea ce alte persoane considerau la ea un geniu uluitor, Francie considera că este un hobby şi o pavăză împotriva singurătăţii ei – pentru că, fiind singurul copil la părinţi, trebuia să-şi umple timpul liber şi să se joace singură.

Helen Bollinger a murit după o boală cruntă, cînd Francie avea paisprezece ani. Tînăra fată a rămas singură cu tatăl ei, care curînd a găsit o gospodină irlandeză dură, pe nume Mollie Maguire, care să-l ajute să aibă grijă de Francie. Deşi viaţa ei acasă cu Mac Bollinger, un părinte devotat şi susţinător, a rămas fericită şi caldă, Francie şi-a considerat adolescenţa ca fiind dificilă. Ea a înflorit devreme într-o fiinţă suplă şi atletică, de o rară frumuseţe. Deşi reuşise să rămînă prietenă apropiată cu două fete din vecini, celelalte fete de la şcoală au ţinut-o la distanţă. Dacă acest lucru se datora inteligenţei ei sau frumuseţii, n-a ştiut niciodată.

În privinţa băieţilor, aceştia erau fascinaţi fără speranţă de aspectul ei extraordinar – părul lung, bogat, pielea albă şi ochii verzi uluitori – dar erau atît de intimidaţi de intelectul ei, încît nu îndrăzneau să o invite să iasă împreună. Deşi era nostimă şi binevoitoare în felul cum se purta cu ei şi se împrietenise cu mulţi bărbaţi care ar fi dorit să-şi depăşească timiditatea în compania ei, ea nu s-a aflat niciodată într-o legătură romanţioasă.

Această lipsă şi-a lăsat amprenta asupra lui Francie. Ea observase cum alte fete, mai puţin înzestrate decît ea cu frumuseţe fizică sau personalitate, foloseau subtile şmecherii feminine ca să-i atragă pe bărbaţii după care umblau. Francie îşi dădu curînd seama că acel ceva pe care profesorii îl numeau „puterea minţii ei“ nu

includea acea inteligenţă instinctivă feminină care ştie să manipuleze băieţii astfel încît să sară prin cerc, la comandă.

Spre surprinderea ei, Francie nu le invidia pe celelalte fete. Ea nu avea dorinţa să-i uimească pe băieţi cu frumuseţea ei. Voia să fie iubită pentru ea însăşi. Visa la bărbatul care, într-o bună zi, îi va cuceri inima, cineva puternic şi blînd şi frumos, a cărui viaţă se va uni cu a ei într-o conjuncţie aproape mistică, similară cu aceea a cifrelor care o fascinau atît. Ea decise că soarta nu se hotărîse încă să aducă o mare dragoste în viaţa ei.

Aşa încît se concentrase la pregătirea pentru colegiu – o mare realizare printre rudele Bollinger, dar o experienţă pe care mama ei i-o dorise şi un vis pe care Mac Bollinger intenţiona să-l facă realitate cu orice preţ, în ciuda sărăciei lui.

S-a întîmplat ca sacrificiul financiar anticipat de Mac să nu fie necesar. Mulţumită rezultatelor ei academice perfecte şi notelor foarte mari la teste, lui Francie i s-a oferit o bursă completă la *Universitatea Pennsylvania.* Acolo, ea a hotărît să nu urmeze matematica în principal, pentru că aceasta făcea parte din natura ei şi nu putea visa să devină profesoară de matematică. Voia să intre în lumea reală unde provocarea era mai puţin abstractă, mai neaşteptată şi mai emoţionantă.

Astfel ea şi-a ales ca materie principală economia şi, ca secundare, matematica şi limbile străine. Constatase mai demult că putea învăţa o limbă străină fără efort în mai puţin de un an şi adăugă curînd germana şi italiana la franceza şi spaniola învăţate în liceu.

Din nefericire pentru Francie, care ajunsese acum o uluitoare frumuseţe de optsprezece ani, tinerii care aveau matematica drept materie principală la universitate erau la fel de speriaţi de înzestrările ei intelectuale pe cît fuseseră băieţii din liceu. Puţini erau cei care se obrăzniceau să-i vorbească, darmite să o invite să iasă

cu ei.

Cît îi priveşte pe cei de la economie – aceştia erau mai agresivi, dar, în cele din urmă, mai puţin plăcuţi. Ei o invitau pe Francie să iasă împreună, dar se dovedeau a fi nişte seducători neîndemînatici, a căror foame după trupul ei nu era însoţită de vreun interes serios faţă de personalitatea ei. Ea le para avansurile cu un zîmbet şi reuşea să-şi facă prietenii platonice cu acei care nu erau prea descumpăniţi de inteligenţa ei pentru a-şi petrece timpul cu ea.

În ambele secţii, Francie ajunsese să fie văzută ca o curiozitate minunată, incomparabilă ca frumuseţe şi ca intelect, dar de neatins, în ciuda personalităţii ei calde. Era o figură populară, dar nimeni nu ştia cît de singuratică era sub aspectul ei luminos. Pentru că de-abia de acum încolo trebuia să întîlnească un bărbat tînăr ca.e să se preocupe să-i cunoască speranţele şi visele şi dezamăgirile pe care ar fi dorit să le împartă cu el.

Astfel, singurătatea lui Francie se adîncise. Ea o ascundea faţă de tatăl ei, cînd se ducea acasă în vacanţe, asigurîndu-l că avea numeroşi prieteni şi activităţi la şcoală. Şi ascundea lucrul acesta şi faţă de ea însăşi, concentrîndu-şi eforturile asupra programului ei academic încărcat,în timp ce visa la cariera emoţionantă în afaceri ce se afla în faţa ei.

Şi iată că o nouă ocazie apăru să-i umple timpul şi mai mult.

Din întîmplare, *Şcoala Moore*, de inginerie electrică, era instalată în *Universitatea Pennsylvania* şi, acolo, noua ştiinţă revoluţionară a computerelor îşi avusese începuturile explozive doar în urmă cu puţini ani, cu dezvoltarea acum legendarului computer *Eniac* de către John Mauchly şi J. Presper Eckert. Colega de cameră a lui Francie, o drăguţă şi tînără vrăjitoare în domeniul tehnicii, pe nume Dana Salinger, urma cursuri la *Şcoala Moore* şi o convinse să o investigheze. Francie se trezi curînd copleşită de noţiunea unei maşini de treizeci de

tone, plină de numere şi cu o capacitate nelimitată de calcul.

Cu trecerea timpului, Francie şi-a adîncit interesul faţă de computere, cîştigînd experienţă pe maşinile tot mai sofisticate existente în universitate şi se duse într-o excursie cu alţi studenţi să vadă *Univac*, computerul comercial creat de Mauchly şi Eckert în 1951. Ea ascultă lecţii ţinute de legendarul John Von Neumann la *Institutul de Studii Avansate* şi citi tot ce era de citit despre construcţia computerelor şi despre noul domeniu al programării.

Cînd absolvi universitatea, mintea fertilă a lui Francie era deja plină de idei noi despre afaceri, matematică şi ştiinţa computerelor care se împleteau împreună în culori caleidoscopice. Avusese de asemeni o mulţime de fantezii despre viitorul ei în lumea excitantă a afacerilor, unde spera nu doar să-şi găsească împlinirea profesională, pentru care se pregătise în toţi aceşti ani, ci să-l întîlnească, fără îndoială, pe mult aşteptatul bărbat al visurilor ei, bărbatul care o ocolise cînd fusese prea tînără pentru a fi pregătită pentru el.

Şi, alături de mintea ei inteligentă şi activă, avea un dosar plin de recomandări favorabile de la profesorii care o admirau. Mentorul ei în economie, profesorul George Fiedler, scrisese că ea era „fără îndoială, studenta cea mai strălucită pe care am avut prilejul s-o am în cei douăzeci şi cinci de ani de învăţămînt. E destinată unei mari cariere în oricare domeniu, pe care şi-l va alege".

Această recomandare, al cărei text era necunoscut de Francie, ar fi putut să-i aducă imediat o poziţie pe linie executivă în orice întreprindere din ţară. Dar, nu o impresionase pe Althea Drake de la *Industriile Magnus*.

Aceasta o dezamăgise pe Francie, care visase să lucreze la *Industriile Magnus* încă de la începutul studiilor economice, cînd aflase despre realizările strălucite ale lui *Magnus* în cercetare, despre renumele firmei

printre celelalte companii şi sucursalele foarte variate în ţări străine, interesante, pe care nu le văzuse niciodată, dar ale căror limbi le vorbea deja fluent.

Ceva parcă se rupsese în Francie văzînd-o pe Althea Drake închizînd dosarul ei cu un zîmbet rece şi spunîndu-i că porţile *Industriilor Magnus* îi erau închise. De cînd putea ţine minte, Francie îşi văzuse eforturile, ca studentă, recompensate de note mari şi de aprecierea profesorilor. Dar lumea reflectată în ochii indiferenţi ai Altheei Drake era o lume nouă şi deosebită de cea cunoscută de Francie.

Ca prin minune, un nou talent apăru, nu se ştie de unde, ca să se alăture înzestrărilor naturale ale lui Francie. Sau poate că nici nu era în mare măsură un talent, cît un foc interior care ieşise la lumină abia acum, după ce trecuse neobservat în copilăria ei.

Pur şi simplu, nu voia să-l accepte pe „nu" drept răspuns din partea *Industriilor Magnus*. Ea simţea că biroul lui Altheei Drake nu era doar o cămăruţă într-o clădire mare din Manhattan. Era o poartă spre o lume în care lucrurile bune nu se întîmplă decît dacă le faci să se întîmple; în care obstacolele nu se dau în lături din cale decît dacă le dărîmi sau le ocoleşti prin inteligenţă şi iniţiativă.

Această cunoaştere îi dăduse lui Francie ordinul să meargă mai departe.

Cînd a intrat în biroul lui Raymond Wilbur, îmbrăcată într-un costum subtil senzual, de serviciu, cumpărat special pentru această ocazie, şi înarmată cu graficele care arătau în detaliu soluţia la problemele lui Wilbur, Francie se simţise o altă femeie. Chiar şi tremurul pe care îl simţea în legătură cu ceea ce făcea era acoperit de exteriorul ei sigur, eficient. Era pregătită să-şi folosească toate armele din arsenal pentru a obţine ceea ce dorea.

Şi, pentru prima oară în scurta ei viaţă, constată

că-şi mobiliza trucurile feminine într-un amestec picant ca să facă impresia potrivită asupra unui bărbat vulnerabil. Ea şi-a orchestrat comportarea, vocea şi mişcările subconştiente ale corpului, ca să adauge mesaje subtile de atracţie feminină la prezentarea rece, matematică, pe care şi-o pregătise.

Îl privea pe Raymond Wilbur căzînd sub vraja combinată a prezenţei ei fizice şi a cunoştinţelor academice, ca din afara persoanei ei. Pus în faţa armelor pe care ea şi le ascuţise cu atîta grijă înainte de a i se adresa, el a făcut ceea ce dorea ea. I-a oferit o slujbă.

Iar ea nu a fost surprinsă.

Vechea Francie ar fi fost uluită de acest rezultat şi de propria ei agresivitate pentru a-l obţine.

Dar vechea Francie încetase să mai existe. Îi luase locul o nouă persoană cu talente neaşteptate şi, poate, supusă unor noi pericole.

Francie simţise răceala acestei metamorfoze interne în timp ce îi strîngea mîna lui Raymond Wilbur şi accepta noua ei situaţie. Ea simţea că trecutul dispăruse la fel cum dispare trambulina de sub un înotător care se lansează în aer. Viitorul era în mîinile ei, trebuia să şi-l creeze.

Îl sună pe tatăl ei în Pennsylvania, chiar în acea seară, ca să-i spună vestea cea bună. Ea putu auzi uşurarea din vocea lui cînd o felicită:

– Sînt atît de bucuros pentru tine, Frannie, zise el spunîndu-i porecla lui proprie, pe care o folosise de cînd era mică. Am ştiut dintotdeauna că ai să-i faci pe new-york-ezii ăştia să se ridice în picioare şi să-ţi acorde atenţie. Sînt mîndru de tine.

– Mulţumesc, tată, i-a spus ea, emoţia ei mascînd adevărul nerostit. Ea nu-i spusese tatălui ei că fusese respinsă direct de *Industriile Magnus*, cînd făcuse prima cerere acolo. Nici nu putea şti de disperatul gambit care îi permisese să obţină ce dorise.

– Să nu laşi acum să te doboare oraşul cel mare, îi atrase el atenţia. Să ai grijă de tine şi să fii fericită.

Era tipic pentru Mac Bollinger să-şi ascundă îngrijorarea şi să-şi exprime întreaga încredere în convorbirile lui cu Francie. Ea era tot ce avea pe lume de la moartea soţiei sale, dar se străduia să-i respecte independenţa şi se ferea să se aplece protector asupra ei.

– Nu-ţi face griji din cauza mea, tată, îl asigură ea. O să fie bine. Totul merge conform planului.

Cînd încheie, nu se putu opri să nu reflecteze că, de fapt, marele oraş îşi lăsase deja prima amprentă asupra ei. Dăduse primul telefon acasă nu doar ca să-i anunţe lui Mac Bollinger vestea cea bună, ci şi ca să-i ascundă adevărul despre felul în care făcuse să se întîmple asta.

Aceasta era prima minciună serioasă pe care i-o spusese tatălui ei de cînd îşi putea aminti.

Francie se gîndi mult timp la lucrul acesta, înainte de a se culca în seara aceea. Dar cînd se trezi a doua zi dimineaţa, avu mult de lucru şi de învăţat. Uită de minciună şi îşi îndreptă atenţia spre viitorul pretenţios din faţa ei.

CAPITOLUL 4

La început lucrurile păreau să meargă bine pentru Francie la *Întreprinderile Magnus*.

Se ducea la serviciu cu inima uşoară şi cu mari speranţe de viitor. Ray Wilbur o instalase într-un birou al ei propriu, cu ordinul expres să-şi schematizeze planul ei de reorganizare, ca să-l poată prezenta consiliului de conducere cu prima ocazie. Îi interzise să vorbească despre munca ei cu tinerii executivi din birourile alăturate. Îi ceruse să-i prezinte lui activitatea ei la sfîrşitul fiecărei zile de muncă, astfel încît să ia cu el acasă

documentele şi să le digere înainte de a le prezenta superiorilor săi.

Tocmai această atmosferă de mare secret în jurul slujbei ei o amuza şi o stimula pe Francie. Îi plăcea sentimentul că lucra pentru ceva secret şi important, ceva ce o îndreptăţea la un tratament special din partea şefului sectorului.

Totuşi, situaţia ei atrase după ea un sentiment de izolare, atît în cadrul sectorului, cît şi în *Industriile Magnus* luate ca un tot. În calitatea ei de asistent special al directorului, era despărţită de sectoarele obişnuite care îi legau pe salariaţi. Ea îşi făcea treaba singură şi raporta unei singure persoane, lui Raymond Wilbur. Avea propria ei secretară, o fată prietenoasă şi cu picioarele pe pămînt, pe nume Marcia Bonner, dar chiar şi Marcia părea să o trateze cu un fel de teamă, de parcă Francie ar fi fost o fiinţă curioasă, nici peşte şi nici pasăre, de care nu ştia prea bine cum să se apropie.

Cartierul general al lui *Magnus* era o clădire frumoasă, avînd coridoare lustruite, o lumină plăcută care să uşureze munca şi birouri frumos mobilate. Era un loc silenţios, nu se auzeau voci ridicate, furioase, şi nu vedeai chipuri deformate de emoţii, cînd treceai prin birouri.

Dar lui Francie nu-i trebui prea mult timp ca să-şi dea seama că acest lustru de eficienţă în conducere ascundea o companie rece şi impersonală, care nu primea salariaţi noi cu braţele deschise.

Puţinii executivi de la *Magnus* pe care îi întîlnise Francie în primele săptămîni la lucru nu erau prietenoşi. Ei îi aruncau priviri grăbite, de evaluare, iar glumele lor politicoase erau lipsite de căldură.

Ea se întreba dacă ştiau de modul oarecum neortodox în care fusese angajată. Poate, se gîndi ea, ei bănuiesc că obţinuse slujba din cauza unei legături romantice cu domnul Wilbur. Poate că tinereţea ei, combinată cu răspunderea înaltă pe care o avea, îi fă-

cea să se simtă prost. Oricare ar fi fost situaţia, o tratau pe Francie ca pe cineva din afară. Era lăsată de capul ei în micuţul birou, şi ea sosiea dimineaţa devreme să lucreze la planul ei şi pleca doar după ce-şi depunea rezultatele activităţii zilnice la domnul Wilbur sau la secretara lui.

Patru săptămîni au trecut în acest fel, apoi opt. Francie era mîndră de munca ei şi era mai sigură ca oricînd că propunerea ei va da roade, dacă va fi pusă în aplicare. Dar nu se simţea ca acasă la *Industriile Magnus* şi încă nu putea pune degetul pe ce anume o făcea să nu se simtă în largul ei în acel loc.

Apoi a venit răspunsul la toate aceste întrebări.

La 15 septembrie, la trei luni după ce Francie venise să lucreze pentru el, domnul Wilbur prezentă propunerea ei în faţa unei şedinţe a Consiliului de conducere şi fu acceptată. Reorganizarea financiară a sectorului produse casnice a fost aprobată şi a început punerea ei în aplicare. Domnul Wilbur veni personal în biroul lui Francie să o felicite.

– Ai făcut o treabă bună, spuse el. Continuă tot aşa. Sînt foarte mulţumit.

Avea un aer satisfăcut, care sugera că superiorii lui din cadrul companiei fuseseră impresionaţi de realizarea lui Francie.

Singura notă ciudată în treaba asta a fost că, în informarea din presă a companiei care anunţa reorganizarea şi cercetarea care a dus la aceasta, numele lui Francie nu era amintit nicăieri. Analizele şi recomandările ei erau descrise în mare amănunţime, dar tot meritul era pus pe seama lui Ray Wilbur şi a „echipei" sale.

Francie era nouă în companie şi ezită să facă valuri. Dar natura ei încăpăţînată nu o lăsa să tacă în legătură cu un lucru care o deranja. Ea îi spuse domnului Wilbur despre sentimentele ei.

– Eu nu spun că ar fi trebuit să fiu steaua spectacolului, zise ea. Dar mi se pare că, întrucît ideea şi munca au fost în întregime ale mele, numele meu ar fi trebuit măcar să fie menţionat.

Ray Wilbur zîmbi.

– Ar trebui să devii conştientă în legătură cu nişte lucruri din viaţa corporaţiilor, Francie, zise el. Totul se petrece aici după rang. Responsabilul capătă recunoaşterea pentru tot ceea ce se face sub conducerea lui. Cine crezi că este creditat cu acest episod chiar în acest moment? Vicepreşedintele pentru finanţe şi, peste el, Anton Magnus. Nimeni nu-i mulţumeşte lui Ray Wilbur pentru o treabă bine făcută. Dacă vrei să continui, mergi mai departe, Francie. În felul acesta, într-o bună zi, vei fi executivul în funcţie şi vei fi tu aceea care vei primi toată recunoaşterea.

Francie se uită în ochii lui.

– Eu n-aş vrea să mi se recunoască o muncă pe care n-am făcut-o, spuse ea cu simplitate. Nici atunci şi nici acum.

Raymond Wilbur ridică din umeri.

În ziua următoare, datorită bîrfelor secretarelor lui Ray Wilbur, oamenii din companie au aflat de mica ciocnire a lui Francie cu şeful ei.

– Ai avut dreptate să-l ataci, spuse Marcia Bonner, devenind în sfîrşit mai caldă faţă de Francie în singurătatea biroului lor. Sînt un grup de nenorociţi. N-ar recunoaşte meritele unei femei pentru nimic, pe-aici...

Francie fu luată prin surprindere.

– Asta era deci în spatele acestei poveşti? întrebă ea.

– Ce altceva? spuse Marcia amuzată cu amărăciune de naivitatea lui Francie. Ăsta-i numele jocului la bunul şi bătrînul Magnus.

Francie era sincer şocată. Nu-i trecuse deloc prin gînd că munca ei putea să aibă vreo legătură cu sexul ei. Ea presupusese că era vorba doar de rang, că

statutul ei inferior în cadrul companiei îi determinase soarta.

– De unde poţi fi sigură? o întrebă ea pe Marcia. Pe un bărbat nu l-ar fi tratat în acelaşi mod?

Marcia zîmbi cu tristeţe.

– Francie, văd că e nevoie să ţi se deschidă ochii, spuse ea. Spune-mi, cu cît te plătesc pe an ca asistent special al directorului?

Francie îi spuse suma.

– Ştii cît primeşte un începător la management, de sex masculin, în primul an? întrebă Marcia.

Francie clătină din cap. Cînd Marcie îi spuse suma, ea păli de furie. Era aproape de două ori mai mult decît primea ea.

– Vezi ce voiam să spun? zise Marcia. *Industriile Magnus* nu pun prea mare preţ pe capacităţile sexului feminin. Această corporaţie n-ar da mai multă recunoaştere unei femei pentru iniţiativă executivă, cum, n-ar promova-o pe una dintre femeile de serviciu ca vicepreşedinte. Asta-i natura bestiei.

Marcia îi arătă lui Francie o seamă de puncte din aceeaşi informaţie pentru presă, care relata povestea despre Ray Wilbur şi planul de reorganizare. Bineînţeles, în mai multe dintre relatări, erau recunoscute contribuţiile unui executiv, un bărbat tînăr, în timp ce meritele lui Francie nu fuseseră menţionate.

În urma conversaţiei cu Marcia, Francie analiză cu atenţie organizarea companiei. Ea văzu că nu era nici o singură femeie într-o poziţie cu o responsabilitate real executivă. Singurele femei vizibile erau, ca şi Althea Drake, femei cu titluri respectabile, dar în domenii mai puţin sensibile ale companiei şi niciodată cu o autoritate destul de mare ca să aibă vreo putere executivă. Asistent de vicepreşedinte pentru relaţii cu publicul, asistent executiv pentru relaţii cu consumatorii şi aşa mai departe.

Cît o privea pe Francie, avea şi ea un titlu care suna

impresionant, dar care ascundea faptul că era plătită cu ceva mai mult decît secretara unui executiv de nivel inferior. Şi aceasta, în ciuda unui complicat plan financiar pe care îl imaginase de una singură, plan ce avea să revoluţioneze structura uneia dintre secţiile cele mai importante ale *Industriilor Magnus.*

Francie era copleşită, înţelegînd că sexul ei avusese un efect atît de profund asupra soartei ei la *Industriile Magnus*. Cunoaşterea aceasta o umplu de furie, pentru că se simţea de parcă feminitatea ei ar fi fost o pată pe care trebuia să o poarte pretutindeni cu ea, pată care o stigmatiza ca fiind mai puţin competentă decît bărbaţii din jurul ei.

Incapabilă să-şi mai suporte resentimentul, se duse din nou la domnul Wilbur. Ea îşi exprimă nemulţumirea în privinţa modului în care fusese tratată şi îndrăzni să-şi menţioneze salariul.

– Am făcut pentru compania asta o treabă care a schimbat ceva, spuse ea. Puteţi să-mi explicaţi de ce primesc aproape o jumătate din salariul unui începător în management, de sex masculin?

Chipul lui Ray Wilbur se întunecă. El vorbi cu un glas moale, ameninţător:

– Francie, spuse el, a trebuit să fac nişte nereguli ca să te angajez aici fără să treci prin canalul obişnuit. Fie că ştii sau nu, ai o situaţie bună la *Magnus*. Nici o femeie nu a făcut aici ce ai făcut tu, de cînd pot să-mi amintesc. Dacă începi să discuţi, aşa cum te-am auzit vorbind chiar acum, ai să te trezeşti fără slujbă înainte să faci vreo mişcare. Crede-mă pe cuvînt, tînără doamnă, nu face valuri. Asta te-ar da gata.

Cu o grijă nouă în priviri, el o urmări părăsind biroul.

Raymond Wilbur spera că pusese capăt discuţiilor privind situaţia lui Francie Bollinger, prin atenţionarea lui fermă.

Nici nu visase vreodată că deschisese de fapt uşa

unuia dintre cele mai dramatice episoade care avea să se petreacă vreodată în cadrul *Industriilor Magnus*.

Cît o privea pe Francie, după ce văzuse zidul de piatră ce se ridicase în faţa nemulţumirii ei, se întoarse neconsolată la o muncă de rutină, care devenea repede de nesuportat.

Lucra în singurătate. Singurele ei prietene la *Magnus* erau cîteva secretare care îi deserveau pe executivii din sectorul domnului Wilbur. Acestor tinere femei păreau mai curînd că le era milă de ea decît că o invidiau.

Nimeni nu o vizita în biroul ei să-i dea bună ziua. Din cînd în cînd, cîte un tînăr executiv plin de condescendenţă o aborda la bufet sau pe coridor, o trata ca pe o secretară şi o invita să iasă cu el, avînd ceva clar în minte. Cînd refuza, bărbatul mirat îi întorcea spatele, ridicînd din umeri. În fond, era de la sine înţeles în cadrul corporaţiei că singura şansă pe care o avea o angajată de a obţine vreun avantaj personal era să fie drăguţă cu bărbaţii care îi arătau un interes.

Marcia Bonner era alături de Francie şi îi relata poveşti de groază cu tinere inocente care sucombaseră atenţiilor unor asemenea executivi, adesea însoţite de promisiuni de căsătorie. În majoritatea cazurilor, fetele erau abandonate sau chiar mai rău. Curînd, Francie înţelese că Marcia ştia tot ce era de ştiut despre lumea socială din spatele scenei de la *Magnus* şi era un fel de cloşcă pentru multe salariate ale căror legături amoroase duseseră la sarcini nedorite şi la alte dezastre personale.

Marcia nu trebuia să-i atragă atenţia asupra invitaţiilor pe care le primea. Oricum, ele încetară curînd, căci acum circula zvonul confruntării dintre Francie şi Raymond Wilbur, pe telefonul fără fir al bîrfei din companie. Francie nu mai era considerată o femeie demnă de atenţie, ci mai curînd o ruşine ce trebuia evitată. Ea era persona non grata în ceea ce privea forţa executivă – un grup format numai din bărbaţi.

Francie încercă să-şi uite neplăcerile, cufundîndu-se în muncă. Acum, cînd reorganizarea la produsele casnice se punea în aplicare de către contabili şi manageri, aspectul creator al muncii ei pentru Raymond Wilbur se terminase. I se spusese că erau şi alte proiecte care aşteptau atenţia ei, noi provocări în faţa ei. Dar cînd îl întrebă pe domnul Wilbur care erau acestea şi cînd putea să înceapă, el îi răspundea monosilabic şi evaziv, plecînd de lîngă ea cît putea mai repede.

Francie putea vedea de parcă era scris pe perete. Singurul lucru la care se putea aştepta era doar o urmărire de secretariat a propriei ei munci la reorganizare şi la orice lucru îi putea găsi de făcut Ray Wilbur. Nu numai că nu va primi recunoaşterea oficială pe care o merita pentru realizarea ei, dar i se va răpi avansarea care recompensa în mod normal o asemenea izbîndă.

Într-adevăr, putea fi înlăturată în curînd, avînd în vedere comportarea ei şi reputaţia ei negativă din cadrul companiei. Aproape putea să simtă cum compania îi întoarce spatele. Îşi stricase cariera la *Industriile Magnus*, făcînd valuri. Poate că superiorii o vor da pur şi simplu afară, după ce vor fi pus în practică planul pe care ea îl elaborase. După ce au folosit-o, o vor arunca afară.

Francie se gîndi îndelung şi serios la problema ei. Ea înţelese că visurile ei despre *Industriile Magnus* se dovediseră a fi incorecte. Cariera pe care o visase nu avea să devină realitate.

Dacă ar fi fost o altfel de tînără femeie, ar fi abandonat şi ar fi acceptat situaţia, sau ar fi căutat de lucru în altă parte. Dar, într-un fel, nedreptatea care i se făcuse la *Industriile Magnus* îi atinsese o coardă sensibilă, aceeaşi coardă care fusese atinsă de Althea Drake cînd îi spusese rece lui Francie că uşile de la *Magnus* sînt închise pentru ea.

Francie nu înţelegea să accepte lucrurile aşa cum erau. Instinctul ei fundamental era să lupte împotriva lor,

să le schimbe cu orice preţ.

Totuşi, nu exista nici o cale de ieşire. Ea se străduise deja să lupte pentru drepturile ei şi pierduse. Acum, era o mică rotiţă în uriaşa maşinărie a corporaţiei, uitată şi incapabilă de a schimba ceva.

Sau măcar aşa părea.

CAPITOLUL 5

Who's who , ediţia 55

CINE SÎNT PERSONALITĂŢILE DIN CORPORAŢIILE AMERICANE

„Magnus, Johan F (Jack), fiul lui Anton Magnus. Născut în 1923. În prezent, vicepreşedinte, răspunzător de Dezvoltări Internaţionale, la Industriile Magnus. *Studii la St. Paul, Yale, Harvard. A petrecut trei ani în Europa ca director al sucursalelor* Magnus, *înainte de a reveni ca vicepreşedinte în 1953. Considerat o forţă majoră în favoarea inovării în interiorul conglomeratului întemeiat de tatăl său, deşi este pregătit şi pentru răspunderi generale de conducere. Probabil îi va urma lui Anton Magnus şi eventual va prezida Consiliul de conducere cînd bătrînul Magnus se va retrage.*

Considerat un conducător corect, dar mai presus de toate ambiţios în privinţa companiei. Zvonurile referitoare la o ruptură de lungă durată cu tatăl său privind politica şi expansiunea companiei nu s-au confirmat. Discret faţă de presă şi chiar faţă de colegii săi de afaceri în legătură cu ideile şi planurile sale, Jack Magnus este, în acţiunile sale, un om devotat companiei.“

Fotografia ce însoţea articolul despre Jack Magnus, arăta un bărbat tînăr, frumos, cu părul negru, care se asemăna în mod interesant cu tatăl lui. Ambii bărbaţi aveau sprîncene întunecate, ochi pătrunzători şi pielea bronzată. Dar în timp ce Magnus, vîrstnicul, era greoi şi viril fără să fie frumos, fiul era extrem de bine şi fotogenic. Putea fi prezentator de modă, atît de atrăgătoare era masculinitatea lui cizelată.

Francie petrecu mult timp privind la acea fotografie.

Îşi făcuse de asemenea o preocupare din a afla tot ce putea despre Jack Magnus din toate sursele posibile, din interiorul şi din afara *Industriilor Magnus*.

Ceea ce aflase o intriga şi o uimea în acelaşi timp.

La suprafaţă, Jack Magnus părea croit pentru a simboliza *Industriile Magnus* în viitor, la fel cum o făcuse tatăl lui în trecut. Fusese crescut în cadrul companiei şi avusese succese personale strălucite. Se dovedise un conducător agresiv şi muncitor, aducînd profituri şi productivitate impresionante în toate sectoarele pe care le condusese de cînd terminase studiile.

Datorită cunoaşterii lui enciclopedice a corporaţiei şi capacităţii de a aduce schimbări, i se dăduseră domenii tot mai dificile de responsabilitate în cadrul companiei. Călătorise prin întreaga lume în numele tatălui său, acţionînd ca o legătură între cartierul general *Magnus* din New York şi numeroasele sucursale pe care corporaţia le achiziţiona mereu. Vorbea curgător cîteva limbi străine şi devenise specialist în problemele de afaceri în America Latină şi Europa.

În acest sens, Jack era într-adevăr „un om al companiei", devotat corporaţiei care purta numele familiei sale, un strălucit tînăr executiv care întruchipa reputaţia de inovator al *Industriilor Magnus*, era inteligent şi avea, mai presus de toate, agresivitate competitivă. Avea să fie un succesor perfect al tatălui său.

Pe de altă parte, existau semne subtile că, în profunzime, lucrurile între Jack Magnus şi tatăl său nu erau

chiar atît de limpezi.

În cadrul corporaţiei, Jack avea reputaţia unui nesupus. De cîte ori era pus să răspundă de ceva, mergea pe drumul lui propriu, cu preţul unor certuri aprinse cu superiorii săi, oameni care reprezentau dorinţele tatălui său. Aceste certuri duceau uneori la altercaţii în particular cu Anton Magnus, care erau prea dure pentru a vedea lumina zilei în cadrul companiei.

Mersese vorba că Jack simţea o plăcere să obţină succese într-un anume proiect mergînd pe alte canale, ocolind înţelepciunea prestabilită, asumîndu-şi riscuri neobişnuite. De exemplu chiar la prima sarcină importantă de conducere pe care o primise, ca şef al unei noi achiziţionate firme de consulting la Atlanta, el a dat afară oamenii din funcţii importante, aprobaţi de tatăl lui doar cu doi ani înainte, şi a numit personalul companiei după alegerea sa. Acest lucru a provocat o furtună de disensiuni în Consiliul de conducere dar, după încă un an, compania respectivă a obţinut o creştere a productivităţii de 100 la sută, iar Jack a fost iertat pentru acţiunea sa.

La fel se întîmplase şi după aceea. Unii observatori au considerat că Jack mergea în mod deliberat împotriva curentului, pentru a-şi arăta independenţa faţă de tatăl său şi de „stilul Magnus" de conducere. Se zvonea de asemenea că Jack era posesiv în legătură cu domeniile de care răspundea şi nu primea sfaturi şi amestec din afară.

Mai erau unii care se întrebau dacă Jack, un fiu atît de încăpăţînat, va prelua vreodată frîiele la *Industriile Magnus*. Era de aşteptat ca nevoia lui de independenţă să fie atît de arzătoare, încît el să intenţioneze să-şi creeze propria lui afacere în altă parte. Dar cei care susţineau lucrul acesta nu puteau explica de ce, într-un asemenea caz, el rămăsese atît de mult timp la *Magnus*. În fond, avea deja peste treizeci de ani.

Problema rămînea fără răspuns. Dar revolta lui Jack

împotriva tatălui său mai avea şi altă explicaţie. Se ştia că Anton Magnus, părintele manipulator, găsise o logodnică pentru fiul său. Avînd în minte interesele corporaţiei (aşa cum se întîmplase cu ocazia căsătoriei lui cu milioanele lui Wetherell şi a căsătoriei fiicei sale Gretchen cu cineva din dinastia Trowbridge), el o alesese pentru Jack pe Belinda Devereaux, în urmă cu cîţiva ani. Imperiul petrolului Devereaux, care urma să se extindă în domeniul comunicaţiilor, ar fi fost cea mai mare lovitură pe care *Industriile Magnus*, deja gigantică, ar putea s-o dea, în acest moment, în istoria americană a afacerilor.

Dar căsătoria nu se realizase. Unirea lui Jack cu Belinda Devereaux, aşteptată aproape zilnic în ultimii şase ani, era încă un semn de întrebare. Între timp, reputaţia larg răspîndită a lui Jack, de bărbat cu multe femei, rămînea neclintită, făcîndu-i pe mulţi să creadă că Jack nu avea intenţia să se însoare prea curînd cu Belinda Devereaux sau cu oricine altcineva.

Jack rămăsese un director muncitor, hotărît, la *Magnus* care avea deja un loc în Consiliul de conducere. Dar nu afirma în public că intenţiona să-l înlocuiască pe tatăl său în calitatea de şef al executivului la *Industriile Magnus*. Şi nici nu voia să se căsătorească. Cel puţin, nu acum.

Studiind viaţa şi activitatea lui Jack Magnus, Francie începu să aibă senzaţia că-l cunoaşte. Jack era un bărbat inteligent şi precaut. Învăţa tot ce se putea la *Industriile Magnus*, dar îşi menţinea deschise opţiunile, ca un bun om de afaceri. Poate într-o bună zi, va prelua *Industriile Magnus* – dacă îi va conveni. S-ar putea să se însoare cu Belinda Devereaux – dacă şi cînd el va decide s-o facă. Îşi consolida tot mai mult puterea, cunoştinţele şi influenţa, dar nu le permitea altora să-i dicteze acţiunile. În acest sens, era fiul tatălui său, încăpăţînat, plin de voinţă, creator. Dar tocmai aceste calităţi îl făceau să se ciocnească cu tatăl său.

Îţi puteai imagina nemulţumirea lui Anton Magnus faţă de felul în care se dezvoltase progenitura sa. Jack era pur şi simplu prea asemănător cu tatăl său, ca să se plece în faţa voinţei bătrînului Magnus.

Acesta era unul dintre cele două motive pentru care Francie era atît de interesată acum de Jack Magnus.

Celălalt motiv, mai practic, era faptul că Jack răspundea acum de toate sucursalele *Magnus* din Europa.

De la război încoace, Anton Magnus făcuse o principală prioritate din cumpărarea unui număr cît mai mare de companii deficitare din Europa. Familiarizarea lui cu economiile europene şi puterea tot mai mare de cumpărare a *Industriilor Magnus*, i-au permis să pună piciorul într-un imperiu financiar în Europa care putea face istorie în afaceri în deceniile următoare, decenii ce vor aduce o uriaşă dezvoltare, avînd în vedere că Europa se refăcea după război.

Nu era surprinzător faptul că Anton Magnus îl pusese pe fiul său demn de încredere să răspundă de legătura şi cooperarea din cadrul colecţiei mereu în creştere a sucursalelor *Magnus* în Europa. În ultimii cinci ani, Jack îşi revărsase energia în îndeplinirea acestei sarcini, traversînd înainte şi înapoi Atlanticul pentru a raporta Consiliului despre progresele sale.

Jack era un conducător strălucit şi excela în găsirea defecţiunilor. Dar, în mod interesant, nici marea lui îndemînare nu putea ascunde faptul că în Europa erau probleme.

Sucursalele *Magnus*, multe dintre ele companii vechi cu personal nou, sau companii noi care se luptau să existe, cu conducători fără experienţă, erau răspîndite într-o duzină de ţări, separate prin limbi diferite, cu monede diferite şi vămi diferite. Multe dintre aceste ţări fuseseră în tabere diferite în timpul războiului. Şefii lor nu aveau încredere unii în alţii, iar acest fapt făcea dificilă comunicarea şi cooperarea între ele, ba, uneori, aceasta devenea chiar imposibilă.

În noua Europă întruchipată de ţările NATO, cooperarea economică avea să fie o necesitate. Iar Anton Magnus era hotărît să exploateze dezvoltarea Europei în avantajul propriei sale corporaţii. Dar, pînă în prezent, companiile *Magnus* din Europa se comportau mai curînd ca nişte tovarăşi ciudaţi, dacă nu ca nişte adversari, măcar ca nişte soldaţi într-o armată corporatistă unită. Creşterea lor părea doar să le amplifice ostilitatea una faţă de cealaltă. În ansamblu pierdeau bani, pentru că nu exploatau posibilităţile de a se ajuta unele pe altele cu materiale, informaţii şi alte elemente pe care lipsa de comunicare le făcea imposibile.

Companiile europene erau ca o haită de cîini în întrecere, ale căror lese erau înfăşurate fără speranţă în jurul picioarelor companiei de bază.

Această situaţie, prea haotică pentru a fi acoperită chiar şi de rapoartele optimiste ale *Industriilor Magnus*, pentru deţinătorii de acţiuni, ajunse în atenţia lui Francie exact în momentul în care avea nevoie urgentă de un nou stimulent.

Cunoscătoare de limbi străine şi a principiilor economice, Francie avea sentimentul că această confuzie, ce afecta companiile europene, nu era un rău necesar. Ea s-ar reduce la proporţii normale, dacă se descopereau uneltele potrivite de analiză şi corectare.

În considerabilul timp liber pe care-l avea acum în sectorul lui Ray Wilbur, Francie începu să caute soluţia practică pe care mintea ei ascuţită o şi indentificase teoretic.

Ea îşi petrecu multe ore studiind sucursalele europene. Citi toate informaţiile interne şi publicaţiile cu privire la companiile *Magnus* din Franţa, Anglia, Elveţia, Belgia, Olanda, Germania Occidentală, Italia, Spania şi Portugalia. Le studie conducerea, productivitatea, şefii, relaţiile îngreunate de competiţia şi cooperarea rudimentare. Sucursalele includeau bănci, întreprinderi, firme de contabilitate, mine, magazine, firme navale, ho-

teluri, ba chiar şi companii de realizare de spectacole. Laolaltă, făceau un amestec nebunesc, ca o pictură în miniatură a economiei europene, ce creştea repede dar confuz.

Francie era ameţită de toate informaţiile pe care le înghiţise. Dar o atrăgea provocarea şi avea sentimentul că fondul ei intelectual îi oferea o soluţie a problemelor din Europa.

Iar unul dintre elementele esenţiale ale studiilor ei îi veni acum în ajutor pe neaşteptate: computerele.

Lui Francie îi veni în gînd că problemele cu care se confruntau companiile europene puteau fi rezolvate printr-o mînuire computerizată a relaţiilor dintre ele. În fond, limbajul computerului nu era ca limbajul omenesc obişnuit. El transpunea în formule tot ce atingea şi făcea ca informaţia să devină folositoare într-un mod nou. Deosebirile de limbă şi de monedă nu erau un obstacol pentru computer, aşa cum erau pentru o persoană medie.

Dacă aceste companii europene puteau fi legate prin tehnologia computerului, incluzînd salariile, profitul şi pierderea, materialele, ba chiar şi personalul, s-ar putea realiza, în cîteva luni, o anumită cooperare, trecînd peste limbi şi bariere geografice, care altfel ar fi cerut mulţi ani de luptă.

Pe Francie o emoţiona ideea, cu fiecare zi care trecea. Îşi petrecea tot timpul liber gîndindu-se la asta şi îşi consuma serile citind orice o putea ajuta să devină în stare să acţioneze.

La cartierul general *Magnus*, se achiziţionase recent un computer nou, puternic, *Univac*, care era instalat la etajul patruzeci şi cinci. Pînă atunci, maşina fusese relativ nefolosită, deoarece tehnologia computerelor era atît de nouă, încît conducerea nu găsise încă modurile de a o aplica efectiv în corporaţie.

Francie reuşi să obţină permisiunea de a folosi noul computer în scopuri proprii. Ea începu să experimen-

teze un program nou, destinat să creeze o legătură efectivă între sucursalele europene. Munca era obositoare şi dificilă, dar se potrivea cu inteligenţa ei ascuţită şi încăpăţînarea ei înnăscută. După doar cîteva săptămîni de muncă, ea era ferm convinsă de caracterul folositor al programului.

Înfierbîntată deja de emoţie, Francie porni să facă din proiectul ei secret o propunere fermă de schimbare în Europa, la fel cum făcuse cu secţia produse casnice condusă de Ray Wilbur. Ea desenă hărţi şi grafice ingenios coordonate în legătură cu problemele cele mai dificile de marketing şi fiscale ce stau în faţa sectorului european. Mai important, ea definitivă programul pentru computer şi întocmi o descriere destul de detaliată a logicii interne şi a trăsăturilor practice ale acestuia.

Scopul ei era să creeze o prezentare a sistemului propus de ea, care să nu fie doar uşor de înţeles pentru minţile cele mai puţin tehnice ale conducerii, dar care să aibă un sens perfect şi în domeniul afacerilor. Ea intenţiona să-şi prezinte schema într-un asemenea mod, încît să atragă de partea ei pe oricine ar fi văzut-o.

Iar aceasta însemna, în primul rînd, pe Jack Magnus.

Francie ştia destule despre Jack ca să fie sceptică. În fond, el se luptase de cinci ani cu încîlceala europeană şi nu putea privi cu ochi buni ca un om din afară, o începătoare, să-i spună ce trebuia să facă.

Pe de altă parte, tendinţa lui Jack Magnus în comerţ, în ultimul deceniu, fusese inovaţia. Era cunoscut pentru înclinaţia sa de a adopta cele mai puţin previzibile, cele mai neobişnuite soluţii pentru o problemă. Oricare ar fi fost iritarea sa că o persoană din afară îi spune ce trebuie să facă, el va fi interesat de o metodă originală pentru a rezolva situaţia dificilă.

Cel mai important lucru din toate era că Jack Magnus avea o mare putere în cadrul corporaţiei. Dacă îi va plăcea ideea lui Francie, va fi în situaţia de a fi propulsată spre realizare, mai repede şi mai spectaculos

decît oricine altcineva de la *Industriile Magnus*.

Aceasta era cheia întregului plan al lui Francie.

La 10 noiembrie, Francie termină propunerea amănunţită pentru conectarea fiscală şi de conducere prin computer a sucursalelor europene *Magnus*.

Acum, era un singur mod de a merge mai departe. Ca femeie în interiorul ierarhiei *Magnus*, lui Francie nu i se va da ascultare. Dacă va încerca să treacă sugestia ei prin canalele oficiale, va fi cu siguranţă ignorată.

Trebuia să ducă ideea ei direct la Jack Magnus.

Asta nu era o treabă uşoară. Jack era o figură mai mare decît viaţa în cadrul companiei, o figură cu o mistică asemănătoare cu a tatălui său. Era membru al Consiliului de conducere şi stătea mereu închis în şedinţe cu oameni de cea mai mare putere şi influenţă.

Totuşi, dacă voia să-şi îmbunătăţească propria ei poziţie la Magnus şi să iasă din situaţia în care se afla, Francie trebuia să găsească o cale ca să-i atragă atenţia lui Jack Magnus şi să-l facă să asculte ideea ei.

După ce îşi analiză cu grijă toate alternativele, Francie se hotărî să înceapă cu o metodă modestă, dar directă. Ea îi adresă lui Jack Magnus o notă sub antetul ei de asistentă specială a lui Raymond Wilbur la produse casnice.

Scrisese aşa:

„Stimate domnule Magnus,

În ultimele cîteva luni, am lucrat la conexarea computerizată între sucursalele europene ale Industriilor Magnus. După cum ştiţi, relaţiile dintre aceste companii au fost oarecum dificile, atît în perspectiva fiscală, cît şi de conducere. Cercetarea mea s-a transformat într-o propunere concretă de reorganizare a reţelei de comunicaţii care leagă companiile în chestiune, folosind tehnologia computerelor.

Materialul inclus detaliază maşinile necesare şi

specificaţiile de program pentru sistemul pe care-l propun, precum şi procedura de punere în aplicare şi beneficiile prevăzute în următorii trei ani fiscali. Aş aprecia dacă aţi acorda atenţie acestei propuneri. Dacă o consideraţi de interes, vă rog nu ezitaţi să luaţi legătura cu mine.

A dumneavoastră cu sinceritate,
Frances Bollinger, asistent special al directorului secţiei produse casnice. 2235 B. Interior 415"

Francie puse materialul şi nota într-un plic şi îl trimise la biroul lui Jack Magnus.

Apoi, cu un oftat adînc, se pregăti să aştepte.

CAPITOLUL 6

Trecu o săptămînă.

Apoi zece zile, apoi două săptămîni. Francie ştia destule despre mecanismul corporaţiilor ca să-şi dea seama că nu era în regulă ceva.

Trimise o a doua notă la biroul lui Jack Magnus, întrebînd de soarta celei dintîi. Nu primi nici un răspuns. Apoi trimise o a treia notă. Din nou nu veni nici un răspuns.

În cele din urmă, telefonă direct la biroul lui Jack Magnus.

– Sînt Frances Bollinger de la produse casnice, îi spuse ea unei secretare preocupate. I-am făcut o comunicare domnului Magnus printr-o notă, cu privire la un raport pe care l-am elaborat în legătură cu relaţiile dintre sucursalele europene. Am unele probleme în a-l face să ajungă la destinaţie. Puteţi să mă ajutaţi?

– Îmi mai spuneţi numele o dată? întrebă secretara.

Francie trebui să-şi spună pe litere numele de familie.

– O să caut, spuse secretara. La ce secţie ziceaţi că lucraţi?

– La domnul Wilbur, răspunse Francie, 2235 B.

– 2235 B, bine, spuse secretara. Am să vă sun cît de curînd posibil.

„Cît de curînd posibil" se dovedi a fi peste încă două săptămîni, la sfîrşitul cărora Francie primi o notă de un singur rînd cu semnătura secretarei.

Raportul dumitale va fi analizat, scria acolo.

Tonul nu inspira mare speranţă.

Francie mai aşteptă încă o săptămînă, înainte de a acţiona.

La sfîrşitul acelei săptămîni, ea intră în biroul lui Jack Magnus şi o întrebă pe secretara de la intrare cu cine ar putea vorbi în legătură cu raportul intern Nr. 4756AA, numărul dat raportului ei.

Urmă o lungă aşteptare în timp ce secretara dădu cîteva telefoane şi părăsi camera.

În cele din urmă, se întoarse cu un zîmbet.

– Cu domnul Otis, spuse ea. E pe coridor, la camera 511.

– Mulţumesc.

Francie merse pe coridor la camera 511, unde găsi un tînăr cu ochelari, începător în management, care părea confuz şi neinformat în legătură cu raportul ei.

– Îmi pare rău, domnişoară... cum aţi spus că vă cheamă? întrebă el.

– Bollinger, făcu Francie cu un zîmbet forţat. Sînt la secţia domnului Wilbur.

Tînărul bărbat se uită într-un mic fişier de pe biroul lui.

– A, aici era, spuse el cu un aer mulţumit. *„Raport intern 4756AA despre legarea computerizată a sucursalelor europene"*.

– Asta-i, zîmbi Francie.

– E în studiu, zise tînărul. O să primiţi rezultatul, cînd

raportul va fi complet studiat.

– Cine-l studiază? întrebă Francie.

– Ă... păi, eu, făcu el, puţin jenat.

– Ce credeţi pînă acum? întrebă Francie menţinîndu-şi zîmbetul luminos.

El roşi.

– Ei, ar fi prematur să comentez în acest moment... răspunse el.

Francie se uită la rafturile încărcate din spatele lui. Erau pline de rapoarte.

– Spuneţi-mi, domnule Otis, zise Francie, mai amuzată de inocenţa tînărului decît frustrată de lipsa lui de comunicare. Credeţi-mă, n-am să mă supăr. Nu-i aşa că sînteţi singura persoană care răspunde de citirea raportului meu? Şi e adevărat că încă nu aţi ajuns la el? Şi că nu veţi ajunge la el în viitorul previzibil? Nu-i aşa că am dedus corect?

Tînărul deveni rece şi cu adevărat birocrat.

– Nu, nu e corect, spuse el. Iroseşti timpul meu şi al dumitale, domnişoară... oricum te cheamă. Şi ne vom ocupa de raportul dumitale cu atît mai repede, dacă părăseşti biroul şi ne laşi să ne continuăm munca.

Francie zîmbi şi plecă. Ea ştia că raportul ei nu va fi citit niciodată. Fusese expediat unui funcţionar neînsemnat, care era clar că nu intenţiona să-l studieze în mod serios.

Birocraţia corporatistă de la *Industriile Magnus*, care era legată şi de biroul lui Jack Magnus, îngropase efectiv raportul lui Francie.

Trebuia să reia totul de la început.

„Foarte bine, îşi spuse hotărîtă în sinea ei. Jocul poate fi jucat în doi. O să mai auzi de mine, dumnule Jack Magnus."

Jack Magnus locuia într-un apartament la etajul treizeci al unei clădiri pe Strada 68 Est. Era unul dintre locurile cele mai căutate din partea de est a oraşului, cu

o vedere minunată spre Parcul Central şi East River.

Proprietarul îşi petrecea prea puţin timp bucurîndu-se de privelişte. Jack Magnus era un executiv care îşi lua de lucru acasă în fiecare seară, după o zi lungă la birou, şi adesea îşi petrecea nopţi întregi studiind rapoarte, proiecte şi note, abia oprindu-se să-şi facă o cafea, pînă cînd, în cele din urmă, cîteodată după miezul nopţii, adormea adînc, somnul împrospătîndu-l pentru următoarea zi de lucru.

Desigur, aceste fapte de intimitate nu-i erau cunoscute lui Francie, cînd se îndrepta spre clădire, într-o luni seara, cu propunerea în servietă, cu haina de lînă strînsă pe ea, ca s-o apere de vîntul muşcător de decembrie.

Cînd ajunse la clădire, văzu, spre nemulţumirea ei, că exista un portar. Acesta stătea în hol, în spatele geamurilor moderne de sticlă metalizată, citind o revistă la biroul lui. Ascensoarele erau în spatele lui.

Francie intră în hol, odată cu o pală de aer rece de afară.

– Am venit la domnul Magnus, începu ea. Locuieşte la etajul treizeci.

– Ştiu unde locuieşte, zise portarul cu un zîmbet acru. Vă aşteaptă?

– Păi, da şi nu, începu Francie. Vedeţi...

– Numele, vă rog, o întrerupse el.

– Bollinger. Frances Bollinger. Sînt de la *Industriile Magnus*...

Portarul deja se întorsese şi vorbea la interfonul de pe peretele din spatele biroului. El reuşi să-şi reducă vocea la o şoaptă, încît Francie nu putea auzi nici un cuvînt.

În cele din urmă, puse interfonul în furcă şi se întoarse din nou spre ea.

– Nu sînteţi aşteptată, aşa că nu vă pot lăsa să intraţi, spuse el. Data viitoare încercaţi mai întîi să-i telefonaţi.

– Dar eu...

Înainte ca Francie să poată să-şi termine propoziţia, sună interfonul din perete şi portarul se întoarse să răspundă.

Stătea cu spatele la ea. Îl auzi din nou vorbind monosilabic şi şoptit cu cel care sunase. Avea un ton slugarnic în voce.

El continuă să vorbească, fără să se preocupe să se întoarcă s-o vadă pe Francie. Poate presupunea că plecase deja.

Francie aruncă o privire la ascensoare. Portarul era cu spatele spre ele. Văzu ocazia ivită şi se folosi de ea fără nici o ezitare.

Primul ascensor, spre norocul ei, era la parter. Uşa se deschise şi se închise în urma ei, înainte ca portarul să încerce măcar să o oprească. Apăsă pe buton la etajul lui Jack Magnus şi cabina ţîşni în sus, cu un zgomot de aer pneumatic.

Ieşi pe un palier atrăgător, mobilat doar cu o oglindă mare. Era o fereastră prin care se vedea o fîşie mică din cerul New York-ului şi cele treizeci de etaje de sub ea. Merse încet pe coridor. Erau doar patru uşi. Apartamentele din spatele lor trebuiau să fie cam mari, se gîndi ea.

Destinaţia ei era la prima uşă de care se apropie. Avea o plăcuţă gravată şi un ciocănel mic:

Magnus, J.

Francie stătu uitîndu-se la plăcuţa enigmatică. Începea să-i fie cald. Stătea acolo, incomodată de palton, servietă şi geantă.

Apoi, dintr-un impuls, se întoarse grăbită la oglinda de lîngă ascensor şi se uită la imaginea ei. Vîntul îi răvăşise părul. Îl aranjă cît putu de bine. Avea obrajii roşii din cauza frigului. Scoase o pudrieră din geantă şi se pudră. În cele din urmă, hotărînd că arăta cît era nevoie de prezentabilă, se întoarse pe coridor la uşa apartamentului şi lovi uşor cu ciocănelul.

În apartament era linişte. Ascultînd cît putu de

atentă, Francie nu auzi absolut nimic. Poate la Jack Magnus era cineva. Poate că nu se va obosi să răspundă la bătaia unui vizitator neanunţat.

Apoi auzi un zgomot estompat de mişcare, în spatele uşii. Ea stătea în dreptul vizorului, întrebîndu-se cum arăta oare privită din partea cealaltă. Brusc, se simţi jenată şi speriată. Jack Magnus era un bărbat cunoscut şi puternic. Ce o apucase oare să vină la el cu atîta neruşinare?

Era gata să se retragă repede, cînd clanţa se răsuci şi uşa se deschise încet.

Francie îşi ţinu respiraţia.

În faţa ei, stătea cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată în viaţa ei.

CAPITOLUL 7

Jack Magnus era în cămaşă, descheiat la gît. Ţinea în mînă un dosar şi se uita la vizitatoare pe sub gene, de parcă ochii săi încă nu se obişnuiseră, după citirea literelor tipărite, cu trecerea la privirea chipului din faţa sa.

– Pot să vă fiu de folos cu ceva? întrebă el cu o iritare sensibilă în voce.

– Îmi pare rău că vă deranjez acasă, zîmbi ea. Nici n-aş fi visat aşa ceva. Dar biroul dumitale a arătat atîta ingeniozitate în a mă amîna timp de peste cinci săptămîni, încît am simţit că nu mai pot continua astfel.

– Biroul meu? întrebă el.

– Da, zîmbi ea repede. Am elaborat un plan pentru conexarea computerizată a sucursalelor europene *Magnus*, care cuprinde o formularizare digitală a inventarului, salariilor şi, mai important, o schematizare a poziţiei pe piaţă, indiferent de produs sau serviciu.

Planul ar necesita trei computere principale de putere medie, care să fie plasate în anumite centre, să zicem Paris, Londra şi Lausanne, precum şi un sistem de raportare şi citire pe care l-am creat în acest scop. Este un sistem experimental, dar sînt convinsă că va merge. L-am trimis la dumneata prin secretariat, dar a fost îngropat undeva şi sînt foarte sigură că nu va fi citit niciodată, aşa că m-am hotărît să...

– Opreşte-te, spuse el privind-o. Mai încet. Cum ai spus că te numeşti?

– Francie, zise ea, Francie Bollinger. Lucrez în secţia domnului Wilbur. Produse casnice. După cum vă spun, am cercetat mult problema europeană şi specialitatea mea este în computere şi programare matematică aplicată la productivitate. Dacă mi-aţi acorda cîteva minute din timpul dumneavoastră, sînt sigură că v-aş putea explica...

– Vrei s-o iei mai încet, pentru Dumnezeu? zise el.

În cele din urmă, Francie tăcu. Îl studie pe bărbatul din faţa ei. Fotografiile îl nedreptăţeau. Era înalt şi atletic, cu graţia unui matador. Avea păr negru, bogat şi ochi negri pătrunzători, care erau fixaţi apreciativ asupra ei. Ea îi observă tenul bronzat şi se întrebă dacă schia.

Îi putea vedea părul negru de pe piept, pe sub cămaşă, şi pe încheieturile puternice ale mîinilor ce ieşeau de sub mîneci, iar pe una purta un ceas *Rolex*. Avea un aer care o impresiona.

– Cum ai ajuns aici sus? întrebă el. Cum ai trecut de portar?

Ea zîmbi din nou, un zîmbet fermecător de şcolăriţă, care îl emoţionă.

– Era ocupat la interfon, răspunse ea, aşa că într-un fel... m-am strecurat sus.

Un ultim lung moment, se uită la ea. Se întreba dacă să o lase să intre, să-i închidă uşa în nas sau să pună să fie arestată.

– Presupun că ar fi mai bine să intri, spuse în cele din urmă, dîndu-se înapoi să deschidă uşa.

Ea intră în apartament şi se opri admirînd privelişte a frumoasă. Manhattan-ul se întindea în faţa ei ca un spectacol deosebit. Oraşul părea că se ridică şi zîmbeşte prin fereastră, în apartament. În parc, pe vîrfurile copacilor, era zăpadă, iar aleile străluceau ca nişte benzi negre, argintii, sub lămpi.

– Dă-mi paltonul, spuse Jack Magnus.

Ea îl lăsă s-o ajute să-şi scoată paltonul. Simţi atingerea uşoară a degetelor lui pe umeri, cînd îi luă haina de lînă.

– la loc, zise el cînd se duse să atîrne haina în cuier.

Se aşeză pe canapeaua adîncă de piele şi privi în jurul ei la apartament. Mobilele erau simple – canapele şi fotolii de piele, picturi abstracte, mese mari, joase, şi mochetă lucioasă într-o culoare blîndă greu de definit, care strălucea cald sub lumina lămpilor. Mobilele păreau că se pleacă intenţionat în faţa minunatei vederi de la cele două ferestre mari.

Francie privea zîmbitoare la luxul potolit din jurul ei, comparîndu-l în minte cu apartamentul ei înghesuit din Cartierul de Vest, care dădea spre o stradă zgomotoasă, aglomerată. Biroul ei de la *Magnus* era o cameră interioară, fără nici o fereastră. Nu era obişnuită cu asemenea privelişti ca aceasta, din faţa ei.

În cele din urmă, Jack reapăru. Trebuia să-şi controleze ochii să nu i se deschidă mari la apariţia lui. Frumuseţea lui era aproape mai mare decît viaţa însăşi. Pantalonii şi cămaşa arătau mai elegante pe trupul lui dur decît un smoching pe orice alt bărbat.

Cînd se apropie, ea se gîndi că, în realitate, asemănarea cu tatăl lui era mai puţin perceptibilă decît în fotografii. De fapt, orice umbră a tatălui său era eclipsată de prezenţa uluitoare a lui Jack. Arăta cu totul diferit, asemănîndu-se cu el doar în perfecţiunea feţei şi a trupului său.

– Vrei să bei ceva? întrebă el.

Ea clătină din cap, refuzînd.

El se aşeză pe fotoliul din faţa canapelei şi o privi. Ea îşi ţinea raportul în mînă. Îi simţi privirea plimbîndu-se pe ea, analizîndu-i bluza, fusta, picioarele, pantofii cu tocuri înalte. Nu era grăbit şi era rece în examinarea pe care i-o făcea.

– Deci... zise el după un timp.

Urmă o tăcere. Un moment, Francie nu-şi putu găsi cuvintele. Ştia că avea multe de spus şi doar această unică şansă ca să le rostească.

El părea că-i simte neliniştea şi o ajută.

– Aşadar, lucrezi pentru Ray Wilbur, spuse el.

– Da, dădu ea din cap. Sînt specialistă în analiză de marketing. Eu am făcut... vreau să spun, am lucrat la schema domnului Wilbur pentru reorganizarea financiară la produsele casnice.

– Ştiu, zise el. A fost un plan strălucit. Sincer să fiu, nu ne-am aşteptat la aşa ceva de la Ray sau de la oamenii lui.

– N-am crezut... adică nu mi-a trecut prin minte, că dumneata ştii despre asta, spuse ea.

– Fac parte din Consiliul care l-a aprobat, zise el. A fost o decizie uşoară. Planul lui Ray... sau ar trebui să spun planul secţiei voastre, adăugă el semnificativ, era evident unicul drum de urmat.

Francie zîmbi încurajată. Putea vedea că ea îl interesa mai mult acum.

– Ce te aduce la mine? întrebă el. De ce te interesează sucursalele europene? Ai deja o secţie a dumitale proprie, nu-i aşa?

Francie îşi muşcă buza, gînditoare. Anticipase această întrebare, dar nu avea nici un răspuns potrivit.

– Mă interesează problemele privind mijloacele de comunicare, spuse ea. Am muncit mult în domeniul matematicii şi computerelor la *Universitatea Pennsylvania* şi...

– Europa este foarte departe de produsele casnice, o întrerupse el. Ai timp liber în secţia dumitale?

Ea ezită.

– Păi, da într-un fel. Mă aflu acum între proiecte. Domnul Wilbur zice...

– Dă-mi voie să te întreb ceva, o întrerupse el din nou. Cum ai ajuns să lucrezi pentru Ray Wilbur?

– Am făcut o cerere pentru o slujbă...

– Ce funcţie ai? întrebă el.

– Asistent special al directorului, răspunse ea. Nu înseamnă prea mult..

– Ai răspuns unui anunţ? întrebă Jack Magnus. Sau ai fost recomandată de cineva?

Ea clătină din cap.

– M-am dus direct la domnul Wilbur. Aveam nişte idei despre problemele economice ale secţiei şi i-am arătat programarea la care lucrasem. Domnul Wilbur a fost destul de amabil să...

– Ăsta nu-i modul specific de a angaja al *Industriilor Magnus*, comentă el cu umbra unui zîmbet în colţul gurii. Nu angajăm pe nimeni decît prin Serviciul personal sau cu recomandări directe.

– Da, recunoscu Francie. Am fost respinsă la Serviciul personal. Dar m-am gîndit că domnul Wilbur ar putea fi interesat...

– Şi a fost, continuă el în locul ei.

– Da.

Se uită la ea mai atent, cu ochii lui negri, întredeschişi.

– Iar acum crezi că eu aş putea fi interesat în celălalt plan pe care-l ai, spuse el.

Francie aprobă din cap, neliniştită. Interogatoriul lui scurt, la obiect, îi distrusese tot camuflajul şi dezvăluise cît de agresivă fusese în scurta ei carieră la *Industriile Magnus*.

– Eşti dintre aceia care pun mîna pe ce doresc, spuse el.

Ea zîmbi cît putu de inocent.

– A fost totdeauna ambiţia mea să lucrez la *Industriile Magnus*, de cînd mi-am început studiile la universitate, zise ea. Cînd m-au respins la Serviciul personal, n-am vrut să-l primesc pe „nu" drept răspuns. M-am gîndit că modul cel mai bun de a trata situaţia era să arăt că pot face ceva pentru companie. Ştiu că pare puţin cam neobişnuit...

Urmă o tăcere. Ochii lui întunecaţi, tăioşi, o studiau mai în adîncime.

– Mi se pare că-mi amintesc de raportul pentru presă despre această reorganizare, spuse el. Am o memorie bună la nume. Al dumitale n-a fost menţionat în acel articol, nu-i aşa?

După o pauză de reflecţie, Francie îi întîlni privirea.

– Nu, n-a fost, spuse simplu.

Din nou se aşternu tăcerea, de data aceasta mai lungă. El îi oferi o ţigară din cutia de argint de pe masă. Cînd ea clătină din cap, el îşi aprinse una şi o privi. Ea dorea să-i poată citi gîndurile din spatele ochilor aceia negri.

– Deci asta-i, zise el în cele din urmă. Vrei să-mi vorbeşti despre o conexiune computerizată a companiilor europene implicînd – cum te-ai exprimat? – formularizarea digitală a inventarului şi programarea poziţiei pe piaţă, indiferent de produs sau servicii.

Ea zîmbi. Deci el reţinuse fiecare cuvînt al ei, la uşă, în ciuda aparentei sale iritări că fusese luat prin surprindere.

Ea aprobă din cap.

– Foarte bine, zise el. Îţi acord atenţie. Ai lucrat mult pentru asta, aşa că meriţi să fii ascultată. Spune-mi, cum vrei să faci să acţioneze planul acesta al dumitale?

El stinse ţigara şi se sprijini de spătar, cu mîinile sub cap. Arăta foarte mulţumit cu el însuşi, dar şi foarte alert şi atent.

Fără să se uite la propunerile dactilografiate pe care

le adusese cu ea – pentru că le ştia pe dinafară conţinutul – Francie îşi drese glasul şi începu să vorbească.

Vorbi o jumătate de oră, dar ei i se părură a fi doar cîteva momente. Jack Magnus nu se mişcase în tot timpul ăsta, stătuse şi o ascultase fără comentarii, ochii lui nepărăsindu-i pe ai ei. Mai întîi, îi veni greu să-i susţină privirea, de teamă că îi va tulbura concentrarea. Dar, după un timp, pur şi simplu se deschise în faţa irişilor negri fixaţi asupra ei şi lăsă vorbele pe care le repetase aproape două săptămîni să o ducă după ele în curgerea lor irezistibilă. Le putea simţi logica şi adevărul, deşi Jack Magnus nu dădea nici un semn dacă ea îl convingea sau nu.

Cînd ea încheie, el rămase privind-o un lung moment.

– Eşti remarcabil de frumoasă, spuse el. Vorbele erau rostite cu răceală, ca observaţia unui om de ştiinţă.

Francie se încruntă.

– Aspectul meu are vreo legătură cu propunerea pe care am enunţat-o? întrebă ea cu o iritare în voce.

El zîmbi.

– *Industriile Magnus* nu încurajează femeile tinere, frumoase, care să atragă atenţia asupra lor ca experte în marketing, zise el. Cu atît mai puţin ca specialiste în formule matematice şi conexiune computerizată. Mergi puţin contra curentului, nu-i aşa, domnişoară Bollinger?

Francie îl privi cu prudenţă.

– Încerc să fac o treabă bună în ceea ce mă pricep cel mai bine, răspunse ea. Ca să răspund cinstit la întrebarea dumitale, da, mi-a fost greu să fac acest lucru la *Industriile Magnus*.

El dădu din cap, gînditor. Apoi zîmbetul acela dezarmant îi lumină din nou faţa.

– Ei bine, eu îi respect pe oamenii care merg împotriva curentului, zise el. Corporaţia noastră ar avea nevoie de mai mulţi din ăştia.

Ea îi răspunse tot cu un zîmbet.

El făcu un gest spre raportul ei.

– Pot să-l citesc? întrebă el.

– Asta-i chiar ceea ce am încercat să realizez timp de cinci săptămîni, răspunse ea, minunîndu-se de propria ei sinceritate.

– Ei bine, ai reuşit. Lasă-mă să mă uit în el şi am să-ţi dau de veste. Ai pus telefonul biroului pe raport?

Ea aprobă din cap.

El se uită la ceas.

– Eşti sigură că nu vrei să bei ceva? întrebă el. Cafea?

Ea clătină din cap.

– Am răpit mai mult decît destul din timpul dumneavoastră. Apreciez că m-aţi ascultat. Puteţi păstra exemplarul, mai am unul.

El se ridică, ieşi din cameră şi reveni cu paltonul ei.

– Poftim, făcu el, ţinîndu-i-l ca să-l îmbrace.

Pentru a doua oară, ea simţi atingerea mîinilor lui pe umeri, singurul contact fizic între ei de cînd apăruse la uşa lui. Îi simţi mirosul curat, masculin, cînd stătu aproape de ea. Era subtil, dar foarte masculin, amestecat cu o uşoară urmă de loţiune after shave şi cu aroma tutunului. Îi putea simţi puterea voinţei şi a inteligenţei în apropierea ei. O făcu să-şi simtă genunchii moi, mai ales după discursul ei lung, disperat. El nu era doar cel mai atrăgător bărbat pe care-l întîlnise vreodată, dar şi, de departe, cel mai puternic.

– Îmi cer scuze pentru modul în care ai fost tratată de secretariatul meu, zise el. Eu încerc să fiu deschis faţă de ideile noi, mai ales din partea oamenilor noştri. Nu este nici o scuză pentru amînările la care ai fost supusă.

– N-are importanţă, zîmbi ea, întorcîndu-se cu faţa spre el. Întrucît dumneata...

– Da.

El se uită în jos la ea, cu o urmă de înţelegere plină

de căldură în privire.

– Atunci eu... spuse ea, neştiind cum să-şi ia rămas bun de la el.

– Pînă cînd ne vom întîlni din nou, deci? întrebă el întinzîndu-i mîna.

Ea se uită cum mîna ei dispare în palma lui mare. Genunchii i se înmuiară mai tare. Simţi cum i se înroşesc obrajii.

– Da, făcu ea. Pînă ne vom întîlni din nou.

– Mulţumesc că ai venit, spuse el. O să ai veşti de la mine.

O urmări la ascensor, apoi se întoarse în apartament. Luă interfonul şi chemă poarta.

– Seth, îi zise portarului, vine jos o tînără doamnă. Poartă un palton negru de lînă şi are o servietă. Urc-o într-un taxi şi plăteşte şoferului.

– Da, domnule, veni vocea de la parter, cu o notă de umor de cunoscător.

– Şi, Seth, mai zise Jack Magnus. Data viitoare, să fii mai atent cînd părăseşti biroul ca să vorbeşti la interfon. Nu poţi şti cine se strecoară înăuntru.

– Da, domnule. Vocea de la interfon era supusă.

Cu un zîmbet, Jack Magnus închise interfonul şi rămase să se uite pe fereastră, la oraşul de dedesubt.

New York-ul era, în fond, un loc interesant.

CAPITOLUL 8

Francie nu bănuia că acea unică scurtă oră cu Jack Magnus avea să-i schimbe viaţa.

După vizita în apartamentul lui, ea se apucă din nou de munca de rutină, aşteptînd, nu fără scepticism, ca el să-i evalueze raportul şi să-i răspundă.

Spre uimirea ei, cinci zile mai tîrziu, primi un telefon

de la secretarul executiv, care îi ceru să vină la el în acea după-amiază.

Francie sosi şi îl găsi pe secretar aşteptînd-o. Camera de primire a biroului lui Jack era simplă şi modernă în privinţa mobilierului, cu o frumoasă vedere asupra Manhattan-ului.

– Domnişoară Bollinger, spuse secretarul, parcă recunoscînd-o pe Francie, deşi nu o întîlnise niciodată. Domnul Magnus vă aşteaptă.

Un moment mai tîrziu, apăru Jack Magnus şi o conduse pe Francie în biroul său particular. Camera o surprinse prin lipsa totală de strălucire. Peretele din spatele mesei de lucru era acoperit cu rafturi adînci, pe care erau zeci de rapoarte, prospecte şi publicaţii economice, multe dintre ele cu colţurile întoarse şi pline de semne de carte. Pe de altă parte, masa de lucru era curată, cu un singur dosar, cu calendar şi o scrumieră.

El stătea în spatele mesei de lucru, urmărind-o cum se aşează în fotoliul vizitatorului. Era în cămaşă, aşa cum fusese şi acasă, dar acum purta cravată. Arăta şi mai vital, cu o urmă de formalism adăugată la aureola lui de energie masculină.

– Am citit raportul dumitale, zise el. Mîine după-amiază este o şedinţă a Consiliului de conducere. Am reuşit să te pun în program.

Francie era uluită.

– Eu... atît de curînd? întrebă ea.

El zîmbi.

– Te-am făcut deja să aştepţi şase săptămîni, zise. Nu-i de-ajuns?

Era prea şocată de această veste, ca să poată aprecia gluma.

– Ne întîlnim la ora două, zise el. Îţi vei expune constatările şi propunerile, iar Consiliul le va analiza.

– Eu? întrebă ea. Adică personal?

Jack îşi ridică o sprînceană, în timp ce o studia peste masa de lucru.

– E munca dumitale, nu-i aşa? zise el. Eşti cea mai apropiată de aceasta. Eşti, în mod logic, persoana cea mai în măsură care să explice Consiliului şi să răspundă oricăror întrebări.

Francie păli.

– Dar n-am avut timp să... să-l cizelez. Să pregătesc exponate, proiecţii.

El clătină din cap.

– E suficient de cizelat. Raportul pe care mi l-ai dat e perfect inteligibil şi convingător. Asta-i tot ce am nevoie.

– Dar, nu vor fi oare... ostili... eu fiind o nou-venită şi, mă rog, toate celelalte? întrebă ea, gîndindu-se la acei bărbaţi importanţi ce vor analiza studiul unei îngrozitor de complicate probleme.

El zîmbi. Era un zîmbet special, de parcă ceva ce spusese ea îl amuzase.

– Dacă vor fi ostili, zise el, îi vei cîştiga de partea dumitale. Doar asta ţi-e slujba, nu-i aşa?

Francie dădu din cap, nesigură.

– Eu... da, aşa cred.

– Ne vedem mîine; zise el. Sala de Consiliu e la etajul şaizeci şi cinci. Doar iei ascensorul. Nu poţi greşi. Să fii acolo la ora două. Secretarul meu se va îngriji ca fiecare membru al Consiliului să aibă o copie a raportului dumitale.

El nu se aşezase. Tăcerea lui era semnalul că-i mulţumeşte şi că poate pleca. Francie se simţea paralizată. Nici în visurile cele mai grozave nu-şi imaginase că raportul ei va determina o acţiune atît de rapidă din partea unei figuri atît de sus puse ca Jack Magnus.

Începu să se ridice, dar ezită.

– Eu, ă... începu ea. V-ar deranja... vreau să spun, aş vrea să ştiu ce părere ai dumneata însuţi. Mă refer la propunerea mea.

Se uită la dosarul de pe masa lui de lucru.

– E original, spuse el neutru. E provocator. Dacă va funcţiona, nu ştiu. Să vedem ce spune Consiliul.

Expresia lui era de nepătruns. Era clar că nu va spune mai mult.

– Mulţumesc, domnule Magnus, zise ea ezitînd. O să... o să ne vedem mîine, deci.

Şi aşa s-a terminat. Francie se întoarse prin hol la ascensor, ameţită.

Cînd a ajuns la etajul douăzeci şi doi, începuse să-şi recapete încrederea. Va mări hărţile şi graficele în seara aceea, la un serviciu de tipărituri, ca să poată prezenta planul Consiliului sub cel mai bun aspect.

Se uită la ceas. Era două şi jumătate.

Mai avea timp să iasă să-şi cumpere un costum nou pentru această ocazie.

Ameţită, Francie se pregătea pentru cel mai mare moment din viaţa ei.

Şedinţa Consiliului avu loc conform programului.

Francie apăru punctuală la două, îmbrăcată în costumul nou pe care şi-l cumpărase. Îşi strînsese părul la spate şi aproape nu avea machiaj.

Erau prezenţi cel puţin douăzeci de membri ai Consiliului. Erau intimidant de vîrstnici, bărbaţi cu un aer serios, cu păr cenuşiu, costume foarte scumpe şi ochelari de citit pe care îi ţineau în mînă în timp ce ascultau. Mulţi fumau ţigări de foi. Camera era ventilată în mod special, încît atmosfera rămînea răcoroasă şi plăcută.

Nu era nici o femeie. Chiar şi cel care înregistra minuta era un bărbat de vîrstă mijlocie, într-un elegant costum cu vestă.

În capătul mesei, flancat de doi bărbaţi ale căror chipuri Francie şi le amintea dintr-o duzină de fotografii ale principalilor executivi ai corporaţiei, şedea figura a cărei nemişcare nega vizibila sa autoritate asupra tuturor celor din cameră. Era Anton Magnus. Era prima dată cînd Francie îl vedea.

Era tăcut şi lăsat cam jos în fotoliul său cu spătar

înalt. Avea părul cenuşiu ca oţelul, sprîncene negre ca de cărbune şi o piele oacheşă. Era îmbrăcat într-un costum gri cu dungi. Îşi ţinea mîinile împreunate pe masă în faţa lui. La prima vedere, părea o figură de părinte, bonom şi modest. Dar, la o privire mai atentă, ea putu vedea că această comportare era doar un camuflaj pentru ceva diferit. Lumina arzătoare din ochii lui negri trăda autoritatea pe care o exercita.

Francie se uită în altă parte. Ascultă citirea minutei şedinţei trecute şi încercă să evite să roşească atunci cînd se anunţă agenda, cu ea pe locul al doilea.

– O să începem cu domnul Mac Namara, spuse secretarul, care şedea la capătul mesei în partea opusă lui Anton Magnus.

– Mulţumesc, domnule secretar, spuse un bărbat cu un aer distins.

Ea ascultă cu atenţie cînd el începu un raport privind politica internă, legea impozitelor şi situaţia fiscală actuală. Înţelese doar pe jumătate despre ce vorbea. Se uită la membrii Consiliului care ascultau. Aproape că putea să simtă puterea grozavă din feţele lor fără expresie, în timp ce se ridica fumul de la ţigările lor de foi şi de la pipe. S-au pus cîteva întrebări.

Francie nu era în elementul ei, cu fiecare moment ce trecea. Ea era o nou-venită în această uriaşă corporaţie, una dintre cele mai temute şi mai respectate firme din lume. Şi iată că ea îndrăznea să le comunice planul ei pentru computere unor bărbaţi obişnuiţi să lucreze cu milioane de dolari. Se simţi ca un copil în mijlocul unei societăţi formate din adulţi foarte serioşi.

Domnul Mac Namara îşi continua prezentarea. Lui Francie i se părea că putea detecta o urmă de nervozitate în comportare, precum şi un val de elocinţă în argumentare. Se părea că planul de impozite pe care-l prezenta constituia speranţele unui mare număr de persoane din interiorul corporaţiei.

Ea îndrăzni să se uite din nou la Anton Magnus.

Poziţia lui devenise şi mai ştearsă ca înainte. Ţinea acum o ţigară de foi între degete şi arăta ca un bărbat bătrîn, binevoitor şi cam obosit. Nu putea vedea nici o asemănare între el şi fiul său. Anton Magnus reprezenta Vîrsta, în toată subtilitatea şi cumplexitatea ei, în timp ce Jack, aşezat doar la cîţiva metri mai încolo, era imaginea atracţiei masculine surprinsă în floarea tinereţii şi a puterii.

Spre norocul ei, privirea lui Francie era la Anton Magnus cînd acesta făcu un mic semn către unul dintre bărbaţii de lîngă el. Era o scurtă privire piezişă, îmbinată cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului.

– E de ajuns, domnule Mac Namara, spuse brusc executivul respectiv, întrerupîndu-l pe vorbitor. Cred că au auzit suficient.

Toată lumea prezentă înţelese că domnul Magnus ascultase destul.

– Vă rog să votaţi cu mîna, se auzi vocea secretarului.

Spre uimirea lui Francie, votul fu douăzeci la zero împotriva planului propus. Putu vedea, din maniera de a vota, din comportarea plină de vinovăţie a victimei şi din aproape auzibilul oftat de relaxare a tensiunii în cameră, că propunerea nu avusese nici o şansă.

Şi înţelese cumva că Anton Magnus fusese cel care o ucisese, cu autoritatea tăcută a limbajului lui prin semne.

Ce şansă am eu oare? se întrebă ea, cu inima grea.

Acum venea rîndul ei.

– Domnişoara Frances Bollinger, asistentă a directorului de la produse casnice, a studiat principalele noastre sucursale europene şi a elaborat un plan de subordonare computerizată a lor. Domnişoară Bollinger, raportul dumitale, te rog.

Francie îşi drese glasul, în timp ce văzu exemplare din raportul ei împărţindu-se pe masă. Avea mîinile reci. Cumva, reuşi să nu-i tremure degetele.

– Bună ziua, domnilor, spuse ea liniştită. Am venit aici să vă vorbesc despre un plan pe care l-am elaborat pentru legarea prin computer a sucursalelor noastre europene...

– Puteţi vorbi mai tare, vă rog? se auzi o voce de undeva. Consiliul nu vă poate auzi.

Francie începu din nou. Trebuia să se forţeze să vorbească ferm şi să fie încrezătoare în prezentarea ei. Petrecuse ore în şir, încercînd să atenueze limbajul tehnicist al raportului, astfel încît un executiv destul de bine informat să poată să-l înţeleagă, fără să fie specialist în computere. Acum, vorbele bine repetate i se păreau slabe şi neconvingătoare.

Vorbea alternativ după notiţe şi se ridica să arate cifre pe graficele pe care le adusese. Privirea ei alerga dintr-o parte în alta a mesei, în căutarea unui chip prietenos. Unii dintre membrii Consiliului păreau neinteresaţi, duşi pe gînduri. Alţii, totuşi, o urmăreau cu atenţie. Abia mai tîrziu, îşi dădu seama că aceia erau executivi mai mult sau mai puţin direct răspunzători de operaţiunea europeană şi de aceea erau preocupaţi de succesul sau de eşecul schemei ei.

Cînd şi-a terminat raportul, urmă o linişte. Nimeni nu zîmbea. Nimeni nu părea încîntat de planul ei sau de ea. Nu îndrăzni să se uite în ochii lui Anton Magnus sau măcar în ai lui Jack, care şedea aproape de tatăl lui, urmărind-o fără nici o expresie.

Brusc, unul dintre executivi făcu un semn cu ochelarii şi vorbi.

– Dacă mă ajută memoria, *Central Electric* a încercat ceva asemănător şi s-a ars, spuse el. Nu vorbea cu Francie, ci cu colegii săi.

– Se spune că tehnologia nu răspunde în condiţii de lucru, adăugă un alt membru al Consiliului, uitîndu-se la primul. Ceva cu tuburile cu vacuum... se strică, oricum e cam ştiinţifico-fantastic.

– Mă preocupă să nu înrăutăţim o situaţie şi aşa

proastă, făcu un al treilea executiv. Europenele nu lucrează bine laolaltă nici în cele mai bune perioade. Ce se întîmplă dacă le încurcăm inventarele într-un creier electronic pe care nici unul dintre ei nu-l înţelege? Va fi un circ întreg.

Francie putea simţi fluxul sentimentelor ridicîndu-se în sală împotriva ideii ei. Ce era mai rău, nimeni nu-i cerea să se apere. Membrii Consiliului se comportau de parcă ea nici nu s-ar fi aflat acolo.

Cît despre Jack Magnus, el nu se uita la ea, dar ochii îi erau atenţi, în timp ce privea de la un membru al Consiliului la altul.

– Mai e şi problema cheltuielilor suplimentare, spuse un alt executiv. Computerele astea costă milioane. Şi aşa sîntem supraextinşi pe continent, în prezent. De unde ştiu că aşa ceva va fi eficient în privinţa costului?

– John, tu ce părere ai? întrebă un alt membru al Consiliului pe un alt coleg. Nu ai avut tu oarecare experienţă în acest domeniu? Avem nevoie aici de nişte relaţii în privinţa costurilor.

La aceste vorbe, Francie se înroşi de furie. Aproape că putea mirosi condescendenţa faţă de ea din partea adunării membrilor Consiliului. Cei care nu se uitau unul la celălalt, aruncau ocheade pline de interes spre trupul ei şi înapoi spre notiţele lor.

Brusc, Francie înţelese raţiunea ostilităţii lor colective. Era sexul ei. Bărbaţilor acestora nu le plăcea ca o femeie să le spună ce au de făcut în afaceri.

– Scuzaţi-mă, domnilor, zise ea brusc, ochii ei verzi aruncînd săgeţi. Dacă vă veţi uita la pagina şaptezeci şi şapte a prospectului, veţi găsi o proiectare amănunţită a costurilor de pornire şi a cheltuielilor pe termen lung. Cred că veţi constata că toate variabilele, inclusiv defectarea aparatelor, au fost luate în consideraţie. Am inclus un apendice în legătură cu durata de viaţă a tuburilor de vacuum şi cu starea curentă a tehnologiei computerelor. Cred că pot rezuma problema în cîteva

cuvinte...

Francie explică repede de ce situaţia actuală a costurilor şi a performanţelor computerelor militează în favoarea proiectului ei. Ea nu ezită să folosească limbajul tehnic pentru a arăta că toate întrebările puse acum fuseseră deja luate în consideraţie în demersul propunerii ei. Furia ce mai rămăsese în vocea ei fu eclipsată de un ton de siguranţă. Era clar că ştia despre ce vorbeşte.

– Nu v-aş fi cerut, domnilor, să luaţi în considerare un plan ca acesta, încheie ea, decît dacă puteam dovedi că e un risc acceptabil în orice norme de afaceri pe care aţi dori să le aplicaţi. Eu cred că acest plan va ridica productivitatea într-un an sau doi. Dar mai important e că trebuie să ţinem cont de viitor. Tehnologia computerelor va revoluţiona contabilitatea şi alte proceduri în deceniul următor. Dacă nu stăpînim această tehnologie şi nu o folosim în scopurile noastre, o va face concurenţa. Aceasta ar putea slăbi poziţia noastră, nu doar în Europa, ci şi în întreaga lume.

Cînd termină, urmă o nouă tăcere, mai ambiguă acum. Francie simţea că bărbaţii din jurul mesei, deşi sceptici din cauza tinereţii ei şi a sexului, nu aveau altă alternativă decît să-i respecte cunoştinţele.

Jack Magnus tot nu spusese nimic. Nici tatăl lui.

Intuiţia lui Francie îi spunea că toată lumea din cameră era acut conştientă de prezenţa tăcută din capătul mesei. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să rişte o opinie definitivă, pînă nu avea o idee despre ce credea marele Anton Magnus cu privire la planul lui Francie.

Iar, în capătul lui de masă, Anton Magnus nu se pronunţa.

În cele din urmă, secretarul îşi drese glasul. El primise probabil un semnal de pe undeva, ca să intervină:

– Domnişoară Bollinger, spuse el, vă mulţumim pentru prezentare. Consiliul va analiza problema. Puteţi să vă retrageţi.

– Vă mulţumesc pentru atenţie, domnilor.

Francie se ridică, îşi adună hîrtiile şi se întoarse să părăsească sala. Observă că Jack îi aruncă o privire scurtă, piezişă, dar nici nu se întoarse să-i întîlnească privirea, nici nu se ridică să o conducă. Acum el era unul dintre ei.

Cînd uşa sălii de Consiliu se închise în urma ei, Francie aproape că-i putea simţi pe membrii Consiliului aplecîndu-se în faţă să-i discute propunerea.

Abia cînd fu pe coridor, se miră de ce nu votaseră în prezenţa ei, aşa cum făcuseră cu nefericitul plan al domnului Mac Namara.

Nu-i mai păsa ce se întîmpla. Îşi sleise ce mai rămăsese din nervi ca să-şi apere proiectul în faţa unui auditoriu deosebit de ostil.

Voia doar să fie singură.

Luă ascensorul în jos, spre biroul ei, şi se aşeză pe scaun ascultîndu-şi inima palpitînd, timp de o jumătate de oră, care i se păru o eternitate. Apoi, îşi dădu seama că nu mîncase nimic toată ziua. Se duse jos la bufet, luă un sandviş, dar era prea nervoasă ca să-l mănînce, şi ieşi afară pe Sixth Avenue, să facă o plimbare în aerul rece de decembrie. Plimbarea nu o împrospătă. Se simţea de parcă era gata să leşine.

Fugind de circulaţia intensă şi de trecătorii grăbiţi, ea se întoarse în biroul ei. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi o puse pe birou, urmărind aburul care se ridica din ea fără să se poată hotărî să ia o sorbitură. Era prea paralizată de groază ca să se mişte.

Se gîndi că va fi dată afară. Se gîndi că cineva din Consiliu se ridicase acolo arătînd o greşeală în planul ei, o dovadă fatală şi umilitoare a lipsei ei de experienţă. Putea aproape să audă Consiliul hotărînd să dea la coş ideea şi să scape de inventatoarea ei novice. Îşi imagina cum glumesc executivii în legătură cu propunerea ei absurdă.

Se luptă cu asemenea idei chinuitoare pînă la ora patru. Apoi se auzi o bătaie bruscă în uşă. Francie tresări la acest zgomot, aproape răsturnînd cafeaua acum rece.

Era Jack Magnus. El intră în birou, fără să observe lipsa mobilierului. Era îmbrăcat tot în costumul de mătase pe care-l purtase la şedinţa de Consiliu. În ţinuta oficială, era aproape prea perfect ca să fie real. Arăta literalmente de parcă ar fi coborît de pe un tort de nuntă.

Expresia lui, ca de obicei, nu îi dezvălui nimic din gînduri.

– Ei? întrebă ea. Nu mă ţine în aşteptare.

El stătu în faţa ei, studiind-o. Se putea simţi cum se dezmembrează în faţa ochilor lui. Îi venea să-l apuce de umerii lui frumoşi şi să scuture din el adevărul îngrozitor.

În cele din urmă, vorbi. Un zîmbet uşor îi ridica buzele.

– Ai mult de lucru în perspectivă, zise el.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că l-am cumpărat, răspunse el. Totul. Exact aşa cum l-ai descris. Nici mai mult, nici mai puţin. Şi vor să-l administrezi. Vei avea un titlu nou, asistent vicepreşedinte însărcinat cu sisteme internaţionale. Vei instala personal reţeaua de computere. Consiliul a aprobat trei computere principale, la Paris, Londra şi Lausanne. Vei avea tot personalul de care vei avea nevoie şi bugetul pe care l-ai cerut. Ai la dispoziţie nouă luni ca să pui în aplicare sistemul şi să-l pui în funcţiune, înainte de a veni să raportezi din nou în faţa Consiliului.

– Vrei să spui... vrei să spui că le-a plăcut? întrebă Francie, incapabilă să asimileze atîtea veşti bune deodată.

El o privi amuzat.

– Nu spune „plăcut", zise el. În afaceri nimănui nu-i

place nimic – cumpără sau nu cumpără. Crede-mă, să cumperi este cu mult mai precis decît să-ţi placă. Ca să-ţi răspund la întrebare, le-a plăcut, prin votul lor. Ai intrat în afaceri, domnişoară Bollinger.

Ea sări de la birou şi îl îmbrăţişă. Simţi cum el o bate pe spate. Atingerea lui era plăcută, dar impersonală. Totuşi comunica o bucurie pe care el nu voia să o exprime prea deschis şi un fel de mîndrie în realizarea ei. Ea simţea căldura trupului dur prin materialul hainei lui. Simţea un impuls să se sprijine de el, pentru a căpăta forţă. Nu-şi dăduse seama cît de îngrozită fusese în anticiparea acelei şedinţe a Consiliului.

Apoi se retrasè de lîngă el, jenată de propria ei susceptibilitate. El se uită în jos la ea, plin de curiozitate. Ochii lui păreau că se întunecă la vederea propriei ei emoţii.

– Treci pe la mine, mîine dimineaţă, spuse el. O să ne uităm peste unele amănunte. Apropo, am înţeles că vorbeşti cîteva limbi europene.

Ea aprobă din cap.

– Franceza, spaniola, italiana, germana şi puţin portugheza.

– Învaţă olandeza, zise el. Asta o să completeze. O să pleci în Europa peste două sau trei săptămîni. Ne vedem mîine.

Cu un oftat interior, Francie îl urmări ieşind pe uşă.

În acel moment, la patruzeci de etaje deasupra biroului ei, fără ca Francie să ştie, însuşi marele Anton Magnus se gîndea la ea.

Pe uriaşul lui birou din lemn de nuc, se afla raportul ei. Îl frunzări absent, apoi îl lăsă să se închidă în faţa sa.

Anton Magnus era în afaceri de peste cincizeci de ani. În acest răstimp, luase decizii executive, implicînd nenumărate milioane de dolari şi viaţa profesională a sute de persoane strălucite şi ambiţioase. Făcuse carieră din alegerea sfaturilor pe care i le dădeau subor-

donaţii săi binevoitori iar apoi luînd de unul singur decizia dificilă, unică şi adesea brutală. Învăţase să sacrifice orice considerente, logice, financiare şi personale, pentru o singură preocupare supremă: bunăstarea corporaţiei sale.

Azi, permiţînd Consiliului de conducere să aprobe planul fetei aceleia, Bollinger, luase o asemenea decizie.

Dar nu o luase în grabă. O luase prin înţelegerea deplină a pieţei şi a oamenilor din jurul său.

În ciuda inteligenţei de suprafaţă, planul fetei nu i se păruse un risc acceptabil. Ideea era prea înaintată pentru epocă. Era prea devreme ca o corporaţie mare ca *Magnus* să-şi murdărească mîinile cu o schemă atît de nesigură. Poate peste cîţiva ani, cînd suficient de multe companii mai mici vor fi avut timp să încerce ideea aceasta, lucrurile ar fi putut sta altfel.

Aşa încît, prima reacţie a lui Anton Magnus faţă de propunerea adusă atît de precipitat în faţa Consiliului, fusese să-şi pună veto-ul de la început. Tinereţea fetei şi lipsa ei de experienţă, combinate cu poziţia ei neînsemnată în corporaţie, militau în plus împotriva propunerii ei.

Totuşi, ceva îl oprise. Planul era mai mult decît ceea ce părea la prima vedere. În primul rînd, era însuşi faptul că propunerea fusese împinsă în programul adunării de azi a Consiliului – întîmplare rară. În al doilea rînd, observînd cu atenţie discuţia din Consiliu şi prima votare, Anton Magnus a putut conchide, fără îndoială, că fiul sau, Jack, era cu toată inima în spatele planului. Era clar că Jack îşi folosise influenţa înainte de şedinţă, ca să predispună un grup puternic de membri în favoarea activităţii fetei.

Jack răspundea direct de Europa. Probabil că era convins că planul va funcţiona. Şi pregătise terenul, asigurîndu-şi o majoritate de voturi în Consiliu. Jack nu făcea niciodată nimic fără un motiv.

Sau mai multe motive...

Anton Magnus se întreba care ar putea fi aceste motive.

De aceea, Anton Magnus nu-şi exercitase puterea de a opri întregul plan cu un singur semnal spre cel mai apropiat locţiitor al său în Consiliul de conducere. El hotărîse să o lase pe fata aceea Bollinger să aibă unica ei şansă de a fructifica planul cu o limită de timp de nouă luni.

Anton Magnus îşi petrecuse viaţa de om de afaceri îmbinînd o răbdare de pescar cu simţul strategiei al unui maestru al şahului, pentru a-i manipula pe cei din jurul lui, colegi şi concurenţi deopotrivă, să facă ceea ce dorea el. Cu siguranţă că nu întîlnise nici un coleg mai şiret şi mai plin de voinţă decît propriul său fiu, bărbatul pe care el însuşi îl alesese să-i ia locul la cîrma *Industriilor Magnus*. Iar Jack, un executiv strălucit, hotărît şi nemilos, dorea acest plan cu computere. Îl voia cu toată puterea lui.

Aşa încît Anton Magnus îl va lăsa să şi-l obţină. Nimeni nu putea prezice viitorul. Sacrificiul de azi poate fi cîştigul de mîine.

Într-adevăr, exista şi şansa, îndepărtată, dar reală, ca sistemul imaginat de Frances Bollinger să funcţioneze într-adevăr. Implicaţiile tehnologice şi financiare ar fi mari într-o asemenea eventualitate şi l-ar putea afecta pe Anton Magnus, pe fiul lui şi corporaţia sa într-un mod neprevăzut.

Dar, în acest moment, gîndurile lui Anton Magnus erau în altă parte.

Nu se gîndea la planul fetei Bollinger, la elocvenţa şi inteligenţa ei în a-l vinde, sau la capacitatea de a-l realiza în noua ei poziţie.

Se gîndea la trupul subţire, feciorelnic, sub hainele acelea conservatoare. Era de o mare frumuseţe şi încă una neobişnuită. Frumuseţea izvora în aceeaşi măsură atît din onestitatea şi inteligenţa ei cît şi din fizicul ei.

Şi îşi amintea felul în care se uitase Jack la ea în tot

timpul şedinţei. Expresia lui Jack valorase cît o mie de cuvinte. Se străduise să arate cît se poate de neutru. Dar un tată îşi cunoaşte fiul.

Poate mai bine uneori decît se cunoaşte fiul însuşi.

Cu imaginea fetei în minte, Anton Magnus se ridică şi se duse în colţul camerei, sub fereastra înaltă, unde ţinea o mică tablă de şah. Se uită în jos la piesele tăcute şi zîmbi.

Frances Bollinger, o femeie tînără, frumoasă şi inocentă, ar putea constitui un pion ideal.

Pionii, reflectă Anton Magnus, sînt piese importante. Se pot cîştiga şi pierde jocuri, în funcţie de mişcările lor.

Dar pionii trebuie sacrificaţi după ce şi-au îndeplinit scopul.

CAPITOLUL 9

27 decembrie, 1955

Francie încă nu-şi revenise complet după şedinţa de Consiliu şi se bucura de rezultatul ei neaşteptat, cînd se întîmplă un alt eveniment care avea să aibă consecinţe îndelungate în viaţa ei. În timp ce era preocupată de pregătirile pentru călătorie, de materiale de computere şi de aranjamente, de un profesor de olandeză, Jack îi telefonă ca să o invite la o petrecere în casa părinţilor lui din Park Avenue.

– Petrecerea are un dublu scop, spuse el. Sora mea mai mare, Gretchen, a născut un copil. E primul nepot al tatei şi vrea să sărbătorească faptul acesta. De asemeni, *Magnus* a achiziţionat o sucursală de navigaţie, datorită legăturii cu socrii lui Gretchen, familia Trowbridge. Este într-adevăr ceva deosebit, tata şi Graham

Trowbridge felicitîndu-se pentru cei doi copii noi ai lor.

Francie se miră puţin că Jack se gîndise să o invite la o asemenea ocazie, dar îşi alungă gîndurile şi acceptă bucuroasă invitaţia.

– O să fie multă lume acolo, adăugă Jack ca din întîmplare. Unii dintre ei sînt foarte cunoscuţi. Să nu te laşi intimidată.

Francie nu şi-a dat seama decît în seara petrecerii cît de departe de realitate au fost vorbele lui Jack.

Casa familiei Magnus din Park Avenue oferea o privelişte incredibilă. O minune greacă în marmură, înaltă de şase etaje, fusese vîndută municipalităţii de către familia Vanderbilt cu treizeci de ani în urmă, pentru că nici măcar familia Vanderbilt nu-şi putea permite să plătească impozitele pentru o asemenea clădire. Dar Anton Magnus a cumpărat-o atunci cînd compania lui ajunsese pe locul al treilea din ţară. Pe atunci, averea lui personală atinsese o dimensiune prea astronomică pentru a fi făcută publică.

El restaurase casa în toată gloria ei din trecut şi chiar mai mult. Totul fusese importat din Europa: pardoselile din marmură şi parchet, lambriurile de lemn şi podoabele. Tablourile de pe pereţi reprezentau poate cea mai bună colecţie particulară din America. Francie recunoscu sculpturile, tapiseriile, covoarele *Aubusson* şi orientale, cristalurile şi mobilele, după catalogul colecţiei casei Magnus pe care îl cumpărase din curiozitate. Era un loc uluitor, ce reflecta o mulţime de stiluri şi perioade diferite. Totuşi, cumva, în ciuda diversităţii, toate purtau amprenta personalităţii lui Anton Magnus. Era greu de explicat lucrul acesta. Locul avea o eleganţă specific virilă, care se ascundea în spatele unui lustru de farmec din lumea veche. Delicateţea mobilelor nu întuneca nici un moment voinţa masculină care le adunase. Cînd intrai în casă, ţi se oprea respiraţia, căci simţeai o putere teribilă, o putere care nu avea nevoie

să sară în ochi, atît de sigură era de dominaţia ei asupra celor care se apropiau de ea.

Francie era bucuroasă, că nu venise singură. Jack insistase să fie însoţitorul ei pentru seara aceea.

– O să ai nevoie de o companie, a spus el, iar eu nu văd pe altcineva cu care aş dori să fiu în casa tatălui meu. O să înţelegi ce vreau să spun, cînd o să ajungi acolo.

Cînd a venit să o ia, a complimentat-o pentru rochie, un model de seară, cu linii sinuoase, care îi îmbrăţişa trupul frumos.

– Eşti amabil că mă iei astfel sub aripa dumitale, spuse ea cînd intrară în casă.

Aleea de la intrare era plină de limuzine, ceea ce o făcea pe Francie să se simtă ca o Cenuşăreasă la un bal unde nu-i era locul.

– Nu, deloc, zîmbi Jack. Dumneata îmi faci mie o favoare. Am motive egoiste. Încerc să evit să mă aflu sub acest acoperiş, ori de cîte ori pot. Întrucît în seara asta nu puteam lipsi, voiam să fiu cu cineva demn de respect. Crezi sau nu, acesta e un lucru rar la *Industriile Magnus*.

Francie se simţi flatată, dar şi uluită de vorbele lui. Ele exprimau o nefericire, dacă nu singurătate, care părea stranie pentru un bărbat cu reputaţia lui Jack Magnus.

Dar nu se mai miră ci, pur şi simplu, le mulţumi stelelor ei norocoase pentru compania lui Jack, de îndată ce îi văzu pe oaspeţii care populau casa lui Anton Magnus în seara aceea. Printre aceştia se numărau tot felul de demnitari, inclusiv delegaţi la ONU, politicieni locali şi ai statului, cei doi senatori din New York, guvernatorul adjunct şi un reprezentant al preşedintelui, care adusese un cadou de felicitare pentru Gretchen, însemnat cu sigiliul prezidenţial.

Era reprezentată şi crema înaltei societăţi. Aceştia

erau oameni pe care Francie nu avea cum să-i recunoască, dar Jack îi şoptea destule despre ei în timp ce făcea prezentările, ca ea să înţeleagă cît de importanţi erau. Erau membri ai celor mai vechi şi mai admirate familii din ţară, Auchincloss şi Gouverneur şi Van Rensselaer din New York, Converse şi Biddle din Philadelphia, Spreckel şi Liver More din San Francisco, Taayer şi Endicott şi Wethereu din Boston, McCormick şi Pulitzer şi Kettering din Chicago şi Midwest. Iar figurile lor arătau clar că nu considerau că se află acolo dintr-o obligaţie socială, şi se mîndreau, că erau invitaţi la o petrecere la Magnus.

Armata de fiinţe umane exotice şi faimoase era nesfîrşită, aproape incredibilă în măreţia ei. Francie recunoscu mari stele de pe Broadway şi din Hollywood, stele ale scenelor de concert, pictori, poeţi, romancieri, editori, regizori.

Printre aceste specii rare, exista şi un alt soi de bărbaţi, pe care Francie nu era destul de sofisticată ca să-i recunoască de la început. Dar Jack i-a indicat şi i-a spus cine erau: preşedinţi şi şefi executivi ai unor mari corporaţii, cu nume ca *IBM*, *General Electric* şi *General Motors*.

Era o adunare de stele care cuprindea toate straturile societăţii, cu cei mai buni reprezentanţi ai ei. Lui Francie nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Nu-i lăsa să te impresioneze prea tare, îi spuse Jack, conducînd-o prin saloanele elegante, în care cînta muzica, iar covoarele groase estompau conversaţia, şi aşa şoptită, a oaspeţilor. Sînt doar oameni, în ciuda numelor şi a conturilor lor în bancă. Şi am să-ţi spun un secret, Francie. Nouă din zece dintre aceştia îi sînt datori cu o favoare tatălui meu sau se tem de ce s-ar putea întîmpla dacă i-ar refuza invitaţia. Să nu crezi că ai în faţă doar un statut social uman, fiecare cu realizările lui. Aici ai imaginea puterii şi a intimidării, amestecate într-o mulţime de moduri foarte complicate. Cu

cît o să te familiarizezi mai mult cu treaba asta, cu atît vei fi mai puţin impresionată şi mai dezgustată.

Francie fu surprinsă de amărăciunea vorbelor lui. Totuşi, trebuia să se gîndească la faptul că oamenii din înalta societate nu erau mai buni decît alţii. Poate că încăperile împodobite din casa lui Anton Magnus erau pline cu toate slăbiciunile omeneşti la care te puteai aştepta într-o adunare atît de mare. Şi poate că Jack cunoştea destule dintre acele mici greşeli din spatele măştilor lor frumoase, ca să considere că totul e deprimant.

Totuşi, pentru Francie era o lume de basm; uită de emoţii şi se bucură de mîinile faimoase pe care le strînse, de vocile cunoscute pe care le auzi, de chipurile pe care le văzu în carne şi oase în acea seară, după ce le văzuse înainte doar în reviste şi ziare sau pe ecranele cinematografelor.

Ceea ce nu-i trecu prin gînd era că ea însăşi ar putea fi obiectul curiozităţii mai multor oaspeţi, din seara aceea, ai lui Anton Magnus.

Nu putea să nu observe numeroasele priviri care o urmăreau în timp ce Jack o însoţea printre oaspeţi. Ea auzise despre reputaţia lui de mare Don Juan, dar pînă atunci nu se prea gîndise la treaba asta. Nu încerçase să-şi imagineze partea invizibilă a vieţii lui care se desfăşura în afara puţinelor ei întîlniri cu el. Ea îl cunoştea doar din acele cîteva întîlniri scurte, iar acestea fuseseră mai mult decît suficiente pentru a-i menţine gîndurile ocupate.

El o conduse prin camerele aglomerate pînă la un salon decorat cu mobile ornamentate şi peisaje franţuzeşti, unde o femeie micuţă, cu păr cenuşiu, stătea de vorbă cu alte cîteva de aceeaşi vîrstă.

El i-o recomandă ca fiind mama sa. Francie nu o cunoştea din vedere, dar aflase prin moara zvonurilor despre trecutul ei şi despre căsătoria cu Anton Magnus.

Fosta Victoria Wetherell fusese debutantă în 1920 şi absolventă a şcolii Vassar, în apusul unei căsătorii de succes cu un membru al familiei Bingham din domeniul cosmeticelor, cînd Anton Magnus a apărut din senin şi, pur şi simplu, a smuls-o din braţele iubitoare ale familiei, înlăturînd obiecţiile tatălui ei şi căsătorindu-se cu ea, în timp ce ea urmărea ca vrăjită, din culise, lupta particulară dintre cei doi bărbaţi.

Căsătoria, legendară deja, a catapultat-o pe Victoria Wetherell la o faimă pe care nu şi-o închipuise posibilă, în ciuda trecutului ei privilegiat, mai ales că rudele ei dezaprobatoare îi preziseseră că asta va fi ruinarea ei.

Lupta împotriva lui Anton Magnus îl distrusese moralmente pe Cartan Wetherell, după cum se vorbea, şi acesta a murit ca un om sfîrşit, la scurtă vreme după căsătoria Victoriei, căci ea fusese unica lui fiică. De asemeni, violenţa apariţiei lui Anton Magnus în viaţa ei i-a secat ce mai rămăsese din personalitatea Victoriei, şi încă de atunci s-a aşternut praful peste căsătoria ei controversată. Ea fusese un specimen realmente slăbit al sexului ei, un mic spirit timid care bîntuia prin camerele uriaşei lor case, în timp ce înălţarea familiei spre mărire o lăsa indiferentă.

Naşterea copiilor ei a părut să completeze procesul de oboseală care începuse chiar din momentul căsătoriei, iar ea nu-şi revendica nici o autoritate asupra lor, predîndu-i în mîinile unor guvernante şi profesori de cînd erau mici şi lăsîndu-l pe Anton Magnus să-i disciplineze cînd era necesar şi să le îndrume cursul vieţii. Ca stăpînă a casei, ea se limita la mărunte îndatoriri sociale, o strunire cam nesigură a servitorilor şi la lungi după-amieze petrecute la telefon în conversaţii cu mama ei sau cu puţinii veri Wetherell, demni de încredere, care însă nu o lua nici unul în serios.

Ca un ţel fără valoare în sine, capturată în luptă şi apoi abandonată de armata care luptase din greu ca să o cîştige, Victoria Magnus era un fel de scoică goală

rămasă de pe urma războiului care îl aruncase pe adoratul ei tată împotriva lui Anton Magnus. Şi înţelegînd lucrul acesta – pentru că, paradoxal, era o femeie deşteaptă – această cunoaştere nu făcuse decît să-i adîncească neputinţa.

Francie avusese o idee despre toate astea, înainte de a o întîlni pe bătrîna doamnă. Acum, făcînd conversaţie cu ea, îşi dădu seama că Victoria Magnus ajunsese să nu reprezinte aproape nimic în umbra forţei teribile a soţului ei şi abia era capabilă să vorbească, avînd o voce foarte mică. Era politicoasă, posedînd toate comportările sociale care se imprimă unor persoane cu originea ei. Dar părea atît de speriată de orice şi de oricine din jurul ei, încît lui Francie îi fu milă de ea.

Francie nu putu să nu observe că bătrîna doamnă era alarmată în mod deosebit chiar de prezenţa ei la braţul lui Jack. Cînd ea şi Jack şi-au luat rămas bun, Jack explicîndu-i că mai erau o mulţime de persoane pe care Francie mai trebuia să le cunoască, în ochii mamei lui apăru o lumină de îngrijorare, poate chiar de dezaprobare.

– Îmi imaginez eu oare unele lucruri, întrebă Francie cînd ieşiră din cameră, sau mama ta nu a fost prea bucuroasă să mă cunoască?

Jack nu răspunse imediat. Se uită la grupul de care se apropia, lîngă scara mare a sălii principale de bal.

– Imediat vei afla răspunsul la întrebare, zise el. Îmi pare rău că eşti obligată să afli atît de multe despre drăgălaşa noastră familie şi atît de curînd, dar te rog suportă alături de mine.

Se apropiară de o tînără drăguţă, cu păr castaniu şi ochi căprui, care se desprinsese dintr-un grup de oaspeţi şi veni spre ei să-l salute pe Jack şi să o cunoască pe însoţitoarea lui.

Jack se aplecă să-i dea o sărutare fetei pe obrazul îmbujorat şi i-o prezentă lui Francie.

– Belinda Devereaux, spuse el. Vreau să o cunoşti pe Francie Bollinger. Francie lucrează cu mine la un proiect pentru sucursalele din Europa.

Se întoarse către Francie.

– Belinda e una dintre cele mai bune prietene ale familiei noastre, zîse el puţin jenat.

El se scuză un moment şi le lăsă împreună pe cele două tinere femei. Francie încercă să facă o uşoară conversaţie cu Belinda despre corporaţie şi despre oaspeţii de la petrecere, dar Belinda i se păru jenată şi distrată, privirea ei urmărindu-l pe Jack în timp ce saluta nişte oaspeţi în partea opusă a camerei. După trei-patru minute, Francie se simţi uşurată văzîndu-l pe Jack că se întoarce şi o ia din nou de acolo. Aproape că putea simţi privirea Belindei în spate, cînd se îndreptară spre uşă să intre în altă cameră.

– E foarte drăguţă, zise Francie.

Jack oftă.

– Da, cred că este.

Merseră un moment în tăcere. Apoi Jack îi făcu semn unui chelner în trecere pentru două pahare de şampanie şi o îndrumă cu abilitate pe Francie într-o cameră care, din întîmplare, era goală.

– Camera asta nu se foloseşte niciodată pentru petreceri, spuse el. Se spune că e bîntuită. Aici a avut loc o scenă de familie în timpul lui Vanderbilt. Oricum, stă nefolosită. Eu mă jucam aici cînd eram copil, cînd voiam să fiu singur.

Îi făcu semn lui Francie către un fotoliu dublu, pentru îndrăgostiţi, şi se aşează vis-à-vis de ea, cu paharul de şampanie în mînă.

– Aş vrea să-ţi faci o idee despre ce se petrece aici, spuse el. Cu mult timp în urmă, tatăl meu a hotărît că eu îi voi lua locul la *Magnus* cînd el se va retrage. De asemeni, el a ales-o pe Belinda Devereaux s-o iau de soţie. Familia ei are mai multe puţuri de petrol şi mine de cupru decît oricine în ţara asta. Tata s-a gîndit că o

căsătorie între mine şi Belinda ar putea fi ceea ce le trebuie *Industriilor Magnus*. După cum ai putut vedea, el e obişnuit să-şi impună voinţa lui altor persoane.

El oftă, puse jos paharul şi îşi trecu o mînă prin păr.

– I-am spus să se ducă la naiba,zise el. I-am mai spus că nu am să-l urmez ca şef la *Magnus*. Am avut o ceartă, nu glumă, în legătură cu toate astea. Chiar o serie de certuri, aş putea spune. În cele din urmă, am făcut un compromis cu un singur lucru. I-am spus că voi sta la corporaţie pînă cînd împlineşte el şaptezeci de ani. Asta îi va da suficient timp ca să găsească pe cineva care să-i preia funcţia. Eu mă voi duce în altă parte, dar voi continua să fac parte din Consiliul de conducere. Şi mă voi căsători cu cine-mi va plăcea mie – cînd o să vreau eu.

Francie îl privi cu jenă, de parcă se întreba de ce îi spunea ei toate astea.

– Aşa au stat lucrurile, concluzionă el. Bătrînul are şaizeci şi nouă de ani. Aşteaptă ca eu să mă răzgîndesc. Îşi foloseşte vîrsta tot mai înaintată ca pe o pîrghie. Nici nu poţi şti cît e de deştept, Francie, cît de neobosit şi de inventiv e, ca să obţină ce vrea. Zîmbi. E un vechi jucător de şah. Ne-a învăţat pe toţi copiii să jucăm. Nici unul dintre noi nu l-am putut bate vreodată. Eu am fost cel mai aproape...

Oftă din nou. Era clar că subiectul era foarte neplăcut pentru el.

– În ce o priveşte pe Belinda, spuse încruntîndu-se, nu mă întîlnesc cu ea decît la ocazii ca aceasta. Dar ea nu se căsătoreşte. Aşteaptă. Aşteaptă ca şi toţi ceilalţi, să vadă dacă bătrînul va reuşi să se impună, în cele din urmă. Toţi cei care cunosc familia Magnus aşteaptă, ca un grup de spectatori, pentru că nu pot pricepe că cineva ar putea să i se împotrivească lui Anton Magnus.

Francie se uită la el cu ochii ei limpezi.

– De ce îmi spui mie toate astea? întrebă ea. Nu e treaba mea, nu-i aşa?

El zîmbi cu tristeţe.

– Vreau doar să înţelegi unele dintre privirile pe care le-ai sesizat în seara asta. Ca să înţelegi în ce te-am băgat. Oamenii mă văd cu o femeie tînără şi frumoasă ca tine şi limbile încep să se mişte. Mama te vede şi se îngrijorează. Apoi apare Belinda şi îţi aruncă priviri misterioase. Vreau doar să înţelegi că toate astea nu sînt legate de tine. Fac parte din nu prea frumoasa viaţă particulară a familiei Magnus.

– Bine, zise Francie. Îţi mulţumesc că mi-ai lămurit lucrurile, dar zău că nu trebuia să o faci. Viaţa ta îţi aparţine.

El se aplecă înainte.

– Mai este încă un motiv, zise el. Ai făcut o muncă strălucită pentru compania noastră. De două ori pînă acum, ai dovedit că eşti o persoană deosebită, cineva care merită avansare şi responsabilitate. Acum, eu sînt cel care te-am ajutat în chestiunea cu Europa. Va veni în cele din urmă ziua cînd eu nu voi mai fi la *Magnus*, dar tu vei fi. Nu vreau ca asocierea ta cu mine să-ţi fie o piedică la vremea respectivă. Politica în corporaţie este un lucru periculos, Francie. Mai periculos decît îţi poţi da seama. Un lucru mărunt care se întîmplă azi poate să revină şi să te chinuie peste cinci ani, atunci cînd nişte indivizi şi-au schimbat poziţia. Oamenii care nu mă plac au memorie lungă.

Francie se încruntă.

– Eu nu trăiesc îngrijorîndu-mă de asemenea lucruri, spuse ea. Dacă se întîmplă ceva rău, fac faţă lucrului respectiv. Dar nu-mi pot trăi viaţa în umbra unor duşmani potenţiali. Tot ce pot face e să muncesc şi să sper. Eu nu încerc să fac rău nimănui.

El zîmbi:

– Te admir pentru asta. Este o atitudine care mă încurajează. Poate că nu e cea mai sigură, dar măcar e onestă.

Francie îl studia, fascinată fără să vrea de frumu-

seţea lui. Acum putea vedea urmele ereditǎţii din partea mamei lui, la nas, bărbie şi păr. Dar, la fel ca şi trăsăturile pe care le moştenise de la Magnus, acestea erau total eclipsate de frumuseţea lui specifică, aşa încît părea că apăruse din nimic, un bărbat perfect, fără trecut, preocupat doar de viitorul pe care voia să-l domine cu puternica sa voinţă şi cu marele său talent.

– Tatăl tău este un om puternic, zise ea. Am avut impresia că toată lumea de aici se teme de el, în afară de tine. Poate oare o singură persoană să aibă chiar atîta putere?

Zîmbetul lui Jack dispăru. În ochi îi apăru o seriozitate adîncă.

– Nici nu ştii cîtă putere are, zise el. Şi cît e de periculos.

Francie nu spuse nimic, dar studie expresia din ochii lui. Era în ea hotărîre şi provocare, de parcă ar fi ştiut cine era adversarul şi se hotărîse să-l învingă cu orice preţ. Părea că se bucură de bătălie.

Francie simţi un fior rece, sesizînd o trăire atît de întunecată şi de personală.

În acelaşi timp, se întreba de ce nu se încrucişase încă în drumurile ei cu Anton Magnus, în seara asta.

În acel moment, într-un birou liniştit, despărţit de restul casei, primarul New York-ului şedea spăşit într-un fotoliu foarte mare îmbrăcat în piele, uitîndu-se în sus la Anton Magnus.

Cu toată poziţia lui, aproape că-l puteai vedea pe primar cu pălăria în mînă. Arăta nervos, rugător.

– Domnule Magnus, zise el, Anton...

Folosi numele de botez al gazdei lui cu ezitare. Îi era imposibil să vadă în privirea de nepătruns a magnatului ce-i plăcea sau nu-i plăcea. Primarului nu-i surîdea rolul de solicitant, dar trebuia să-l joace pînă la capăt, în seara asta.

– Anton, repetă el jenat, credeam că avem o

înţelegere în legătură cu obligaţiunile. Aş vrea să pot pleca de aici în seara asta ştiind că pot să le spun oamenilor mei că eşti în spatele nostru. Pentru noi toţi, ar fi un lucru deosebit.

Magnus pufăi din ţigara de foi, uitîndu-se în mod intenţionat în altă parte. Ochii lui aveau o privire stranie, rece, aproape neomenească în goliciunea ei.

În spatele acestor ochi, Anton Magnus gîndea cu mare claritate.

Ştia că primarul se afla între ciocan şi nicovală. Balanţa de plăţi a oraşului era din ce în ce mai nefavorabilă în ultimii cinci ani, iar structura haotică a impozitelor orăşeneşti şi ale statului, atît de prost administrate, atît de împovărate de fraude, încît au permis ca lucrurile să se înrăutăţească în loc să se îmbunătăţească.

Era politica New York-ului în miniatură. Dar, în ultimii ani, soarta îi fusese potrivnică oraşului.

Acum, Anton Magnus era distribuit în rolul salvatorului. El avea puterea să convingă un mare grup de investitori – cu toţii îndatoraţi faţă de el în diverse feluri – să pună cîteva sute de milioane de dolari într-un fond special de obligaţiuni pentru a salva oraşul de la faliment. Tot ce avea de făcut era să spună un cuvînt. Dar obligaţiunile nu le-ar fi adus investitorilor un venit la fel de mare pe termen scurt, cît ar fi adus alte proprietăţi existente pe Wall Street în acest anotimp. Era pur şi simplu o chestiune de bunăvoinţă şi de mîndrie civică. Şi de influenţă.

Cu mult timp în urmă, cînd primarul era doar un consilier ambiţios care aduna votanţi cu orice mijloace, îi trecuse prin cap să arunce cu noroi în corporaţia *Magnus*, ca fiind un monopol monstruos ale cărui evaziuni în ce priveşte impozitele făceau să sîngereze de moarte oraşul. Îşi bazase prima campanie pentru funcţia de primar pe promisiunea că va lovi în magnaţii hoţi ai corporaţiilor din oraş. Şi cîştigase pe baza acestei platforme.

În mod natural, odată ajuns în funcţie, promisiunile făcute în timpul campaniei electorale au fost uitate la fel de repede pe cît de iute mînca pateurile înaintea unei cine la *Empire Room* – primarul era un cunoscut gurmand, un bărbat solid, căruia îi plăceau mîncarea şi băutura – şi nu s-a mai vorbit despre ele.

Dar Anton Magnus nu uita nici un lucru mărunt şi cu atît mai puţin o atitudine atît de negativă. Ştia că mulţi dintre suporterii primarului îl considerau încă un apărător împotriva răului marilor afaceri şi puteau face oricînd presiuni asupra lui pentru a pune în aplicare cu mai multă hotărîre anumite legislaţii neplăcute, anti-monopoliste.

Aşa încît Anton Magnus a aşteptat. El văzuse la orizont problemele băneşti ale oraşului, cu mult mai înainte decît planificatorii financiari ai acestuia. Şi îşi împinsese încet corporaţia într-o poziţie din care să poată exercita cea mai mare influenţă la momentul potrivit.

Acum venise acel moment. Oraşul mai avea un an sau doi pînă la falimentul total, iar primarul venise să ceară în genunchi ajutor. Propriii săi consilieri îşi epuizaseră imaginaţia lor limitată, încercînd să exploreze planuri alternative de salvare. Nu avea cui să i se adreseze, decît lui Magnus.

Astfel că azi, datorită planificării lui atente de ani de zile, Anton Magnus era la cîrmă.

Acela era locul unde intenţionase totdeauna să fie.

– Domnule primar, spuse el cu un respect pe atît de gol, pe cît de mieroasă îi era vocea. Îţi înţeleg situaţia. Şi aş vea să te ajut. Dar trebuie să înţelegi că le voi cere asociaţilor mei, care sînt investitori pricepuţi, să-şi investească banii în ceva care le va da în mod clar un cîştig mediocru. În acest moment din istoria economică a ţării, înseamnă să ceri mult.

– Fără ajutorul dumitale oraşul poate da faliment, zise primarul cu o urmă de irascibilitate. Era, prin natura

lui, un luptător şi nu-i plăcea să fie lăsat în suspensie în modul acesta. Şi atunci, toţi vom fi la ananghie, continuă el.

Anton Magnus îl săgetă pe primar cu o privire dură.

– Nu toţi, domnule primar, zise el. Legile impozitelor sînt şi aşa oneroase în New York. Am oferte din California să construiesc un zgîrie-nori pentru *Industriile Magnus* în centrul oraşului Los Angeles şi ne va fi permis să-l folosim practic fără chirie. Atît de tare ar dori prietenii noştri de pe Coasta de Vest ca *Magnus* să se mute acolo.

Primarul roşi.

– Sper că le-ai dat un răspuns negativ, zise el.

Magnus îşi ridică o sprînceană neagră.

– Bineînţeles că le-am spus nu, răspunse el. Dar ştii cum sînt afacerile, domnule primar. Un „nu" de ieri, poate fi mîine un „da".

Primarul scoase o batistă şi îşi şterse fruntea.

– Anton, zise el. Ce pot face ca să-ţi schimbi părerea? Ce pot face ca să te asigur de prietenia mea? Ştii cît de importante sînt *Industriile Magnus* pentru oraşul nostru. Am încercat, în decursul anilor, să te fac să înţelegi că ai în mine un prieten.

– Nu ştiam că ai prieteni printre monopolişti şi magnaţi hoţi, zise Anton Magnus cu o ironie potolită.

Primarul deveni şi mai roşu la faţă.

– Doar nu vrei să spui că ai crezut ceva din toate astea? Anton, asta a fost doar o politică. Nu se poate să fi reţinut asta împotriva mea.

Privirea lui Magnus se mută în altă parte.

– Ce aş putea face? Te rog, Anton... zise primarul.

Magnus îşi drese glasul.

– Acţionarii mei se simt apăsaţi de legile impozitului care sînt aplicate companiei noastre, spuse el. Ei au sentimentul că nu o ducem aici, la New York, atît de bine pe cît am putea sau ar trebui s-o ducem. De exemplu, taxa de stat pentru cîştigurile pe capital...

Nu era nevoie să spună mai mult. Primarul ştiuse de la început că acea taxă va fi mărul discordiei. O semnase, devenind lege, în urmă cu un an, şi adusese oraşului milioane de dolari de la *Magnus* şi corporaţii similare. Era în prima linie de apărare a oraşului împotriva evaziunii fiscale.

– A fost bună pentru oraş, Anton, zise primarul. Ne-a ajutat să încetinim alunecarea în jos.

Magnus dădu din cap, ridicîndu-şi o sprînceană.

– Totuşi, înţeleg problema ta, continuă primarul. Lasă-mă să discut cu oamenii mei, sînt sigur că s-ar putea face ceva.

– Înainte de încheierea anului fiscal? întrebă încet Anton Magnus.

– Absolut. Îţi dau cuvîntul meu de onoare, spuse primarul.

Anton Magnus se ridică şi întinse mîna. O ţinu regeşte cu palma în jos, aproape de parcă s-ar fi aşteptat ca primarul să i-o sărute. Scrîşnind din dinţi, primarul îi luă mîna, o întoarse cu nouăzeci de grade şi i-o strînse călduros.

– Apreciez înţelegerea ta, spuse Magnus. Înseamnă foarte mult. Am să mă întîlnesc cu asociaţii mei din corporaţie săptămîna viitoare şi am să văd dacă nu pot aranja ceva ca să te ajut cu obligaţiunile.

– Mulţumesc, Anton. Mulţumesc mult. N-ai să regreţi niciodată asta, îţi promit.

– Mai e încă ceva, zise Anton Magnus, de parcă îi mai venise un gînd. Soţia mea e curioasă să vadă casa lui Gracie. Ştii cum sînt femeile.

– Păi, bineînţeles, Anton! Primarului i se ivise ocazia pentru a face o mică favoare. Dacă aş fi ştiut! Am să vă invit imediat pe amîndoi. Cînd ţi-ar conveni să vii?

– Eu nu, zise Magnus. Doar soţia mea. Ar putea lua, eventual, masa de prînz cu soţia ta, domnule primar. Dar ştii cum e presa. Ar putea face cîteva observaţii.

– Desigur, spuse primarul. Am să-l pun pe secretarul

cu presa să se ocupe de treaba asta. Vreau ca oraşul să ştie cît de importanţi sînteţi, tu şi doamna Magnus, pentru însăşi existenţa noastră. Va fi o mare bucurie.

– Eşti foarte amabil, spuse Magnus. Atunci vei fi prezent să o saluţi?

Primarul înghiţi în sec.

– Din toată inima, spuse el. Lasă toate aranjamentele în seama mea. Am să sesizez ziarele din timp.

– Bine, zise Anton Magnus, ridicîndu-se. Îmi pare bine că am lămurit lucrurile. Privi spre uşă. Mai am de dat cîteva telefoane înainte de a ieşi după tine. Salut-o pe soţia ta din partea mea şi fă-i cunoştinţă cu doamna Magnus. Ne vedem peste cîteva minute.

– Desigur, zise primarul, ridicîndu-se să plece, cu toate că ştia că aceasta era o insultă la adresa funcţiei şi a persoanei sale, să-l dea afară în timp ce marele Anton Magnus rămînea în picioare în spatele biroului său.

Dar nu avea de ales. Cînd inchise uşa, el cîntări incredibila putere a bărbatului pe care tocmai îl părăsise. Anton Magnus putea influenţa să se livreze oraşului un miliard de dolari într-o săptămînă, dacă dorea. După cum putea şi să oprească suma, dacă socotea că nu era cazul să-şi acorde favoarea metropolei care se zbătea.

Primarul se întoarse la petrecere, ştergîndu-şi fruntea, şi opri un chelner pe care-l văzu. Luă două pahare de Martini de pe tava chelnerului.

Aproape înainte ca acesta să se îndepărteze, primarul terminase primul Martini şi lăsă paharul gol pe una dintre măsuţele de nuc stil George al III-lea din salon. Cealaltă băutură o luă cu el, cînd se duse să o caute pe soţia lui, ca să-i spună vestea cea bună.

Într-un punct central din principala sală de recepţie, de unde porneau cele două scări curbe care duceau spre sala de bal de la etaj, se afla Gretchen Magnus

Trowbridge, care saluta oaspeţii şi primea felicitări.

Jack i-o prezentă pe Francie lui Gretchen, o femeie plăcută, în jur de treizeci de ani, cu voce moale şi surprinzător de timidă. Gretchen ar fi arătat ca o simplă gospodină puţin neglijentă, dacă nu ar fi fost machiajul complicat, coafura şi rochia de seară pe care o purta, şi pentru care nu se făcuse economie în privinţa cheltuielilor. Fetiţa dormea într-un bogat leagăn alături de ea, fără să-i pese de gala care se desfăşura în jurul ei.

Francie auzise deja nişte poveşti despre cele două surori ale lui Jack, prin telefonul fără fir din birouri. Gretchen, sora mai mare, fusese prima născută a familiei şi, în mod normal, fusese sortită unei căsătorii strălucite.

Gretchen fusese în copilărie o fetiţă liniştită şi manierată, dar, în adolescenţă, se dezechilibrase. Se răzvrătise, fugise de acasă de cîteva ori şi făcuse asemenea scene cu părinţii ei, încît a trebuit să fie trimisă la o şcoală specială care era de fapt o şcoală ceva mai bună de corecţie, pentru cei foarte bogaţi.

Ca adolescentă, fusese foarte drăguţă, cu păr roşcat, piele albă şi un corp plinuţ. Greşelile ei de la şcoală au dus în cele din urmă la o dramă de familie, care a avut loc cu un an înainte de debutul ei în societate.

În timpul unei traversări a Atlanticului cu părinţii ei, întîlnise un tînăr. Era fiul unor liber-profesionişti care locuiau la Chicago. Gretchen a simţit o atracţie faţă de el, dar a ţinut-o în secret faţă de familie.

Folosindu-şi inteligenţa considerabilă, şi-a moderat comportarea uşuratică şi a reuşit să obţină mutarea ei la o şcoală bună de fete la Lake Forest, la nord de Chicago. Acolo s-a potolit, şi-a făcut prietene şi a obţinut rezultate bune la studii. Cei din familia Magnus erau atît de încîntaţi, încît erau dispuşi să o lase să-şi termine studiile acolo. Ei cunoşteau multe familii de pe malul nordic care îşi aţinteau de la distanţă ochii pe Gretchen, aşa că se simţeau în siguranţă.

Apoi urmă lovitura. Într-un sfîrşit de săptămînă de la

şcoala de fete primi un telefon prin care se anunţa că Gretchen dispăruse. Anton Magnus îşi trimise echipa lui de detectivi particulari să o caute şi, în final, fu descoperită în Wisconsin, aproape de graniţa canadiană, unde se bucura de o lună de miere interzisă, cu acel bărbat din Chicago pe care-l întîlnise pe transatlantic. Ei se căsătoriseră şi fugiseră, în urma unui aranjament, exact atunci cînd dispariţia lui Gretchen nu se observase în şcoală. Gretchen fabricase o scrisoare ce i-ar fi sosit de acasă şi în care se scria că trebuia să vină pentru zece zile într-o problemă de familie.

Bineînţeles că Anton Magnus a văzut roşu în faţa ochilor, auzind asta. Căsătoria a fost anulată pe tăcute, cu consimţămîntul părinţilor băiatului. Gretchen a fost scoasă imediat din şcoala aceea, pentru că şi-au dat seama că ea se dusese acolo doar ca să fie aproape de frumosul ei. Toată povestea a fost înăbuşită, mulţumită influenţei lui Magnus asupra presei.

Singura bubă era că Gretchen rămăsese însărcinată. Această problemă a fost rezolvată printr-un avort făcut în Elveţia.

După acest episod, zilele de independenţă ale lui Gretchen se încheiaseră. Ea apărea cum se cuvenea la adunările de familie, şi-a terminat studiile la *Vassar* şi s-a măritat cu un bărbat ales de părinţii ei, Elliot Trowbridge. Căsătoria avea, în mod clar, o bază corporatistă şi socială, deoarece bogăţia familiei Trowbridge era legendară.

Gretchen deveni o tînără femeie docilă, puţin grăsuţă, plăcută să stai de vorbă cu ea, dar niciodată prezentă în întregime, în expresia prietenilor ei. Îşi petrecea timpul făcînd cumpărături nesemnificative şi primindu-şi familia şi prietenii, şi arătă o oarecare bucurie de viaţă doar în momentul cînd constată că e însărcinată cu primul ei copil legitim, bebeluşul a cărui existenţă era motivul petrecerii din seara aceea.

Gretchen nu realizase nimic de la căsătoria ei

încoace, cu excepţia îndeplinirii obligaţiilor ei sociale, şi a participării la unele acţiuni de ajutorare, dar îşi lua treaba în gospodărie în serios, aproape prea în serios. Casa ei era atît de curată, încît nimeni nu se simţea foarte confortabil în ea. Ea făcea curăţenie iar şi iar, ştergea praful din nou şi din nou. Soţul ei, un tînăr răsfăţat, care bea şi juca prea mult jocuri de noroc, nici nu părea să observe. Cei care o cunoşteau cel mai bine pe Gretchen o compătimeau. Vechea ei inteligenţă se observa doar în cîte o remarcă incisivă, ocazională, despre ultimul spectacol de pe Broadway. Scrisorile pe care le scria prietenilor erau la fel de impersonale ca şi notele de serviciu.

Dar părea emoţionată în legătură cu fetiţa ei. Prietenii şi familia socoteau că aceasta o va readuce la viaţă. Cel puţin aşa era de sperat. Ei vedeau apărînd la Gretchen lipsa de curaj a mamei ei. Ea părea atît de speriată de viaţă, atît de neîmplinită! Trist, cum se întîmplă cu atît de multe fete bogate, Gretchen avusese şansa să devină o persoană în sine şi îşi cheltuise se pare toate resursele în scurta ei revoltă din tinereţe. Nu-i mai rămăsese nimic decît să facă gesturile social vizibile de mamă şi de soţie.

Deşi auzise despre trecutul nefericit al lui Gretchen, lui Francie îi plăcu imediat. Gretchen avea un aer pămîntean şi vulnerabil care o încîntă.

– Trebuie să fii emoţionată, spuse Francie, uitîndu-se la copilaşul adormit şi simţind o uşoară invidie faţă de mama aceea mîndră.

– A fost o aşteptare lungă, zise Gretchen. Am încercat mult timp, fără succes. Cred că am luat toate medicamentele care favorizează fertilitatea. Mă simt uşurată.

Gretchen se încălzi repede în faţa lui Francie şi, curînd, o încîntă cu poveşti despre problemele îngrijirii primului copil. Dar, brusc, o umbră îi apăru pe faţă, involuntar. Francie se răsuci să vadă ce anume o provocase.

Anton Magnus apăruse din senin şi se apropia de fiica sa.

– Bună, tată, zise Jack, interpunîndu-se între tatăl său şi cele două tinere femei. Aş vrea să ţi-o prezint pe Francie Bollinger. Francie, Anton Magnus.

Aceasta era prima oară cînd Francie îl vedea de aproape pe marele Anton Magnus. Era un bărbat de înălţime şi constituţie medii, cu pieptul lat şi cu păr cenuşiu. Cu sprîncene negre, groase, şi ochi negri, strălucitori. Avea pielea bronzată. Arbora aceeaşi nemişcare impresionantă pe care o observase la şedinţa Consiliului de conducere.

– Am auzit multe despre dumneata, îi zise el lui Francie. Raportul dumitale în faţa Consiliului a fost excelent. Ne aşteptăm de la dumneata la lucruri mari. Succes cu computerele alea ale dumitale.

El îşi îndreptase deja atenţia din nou spre Gretchen, dar, în scurtul moment cît îi reţinu mîna lui Francie, ea simţi o uimitoare pătrundere a privirii lui, de parcă ochii lui îi străpungeau sufletul, punîndu-i o întrebare foarte directă, la care nici ea nu cunoştea răspunsul.

– Gretch, i se adresă el fiicei lui, cum te simţi? Sper că petrecerea nu te oboseşte prea tare!

Reacţia lui Gretchen la întrebarea lui fu uluitoare. Ea reuşi să-i comunice un „nu" politicos, fără măcar să se uite la tatăl ei sau să-i vorbească. Ea privi pur şi simplu drept înainte, cu trăsăturile lipsite de emoţie. Era o realizare uluitoare, care o impresionă pe Francie.

– Copilul doarme liniştit? întrebă Anton Magnus aruncînd o privire spre leagăn.

Din nou Gretchen îi dădu răspunsul ei straniu, tăcut, cu informaţia de care avea nevoie, fără să-i recunoască existenţa. Ea îşi ţinea ochii aţintiţi undeva într-un punct, dincolo de micul lor cerc, în afară, acolo unde circulau oaspeţii din faţa ei. Anton Magnus se întoarse spre Francie.

– E prima mea nepoată. Nu pot sta prea mult timp

departe de ea.

Tensiunea dintre tată şi fiică putea fi tăiată cu un cuţit. Gretchen nu se uitase niciodată în ochii tatălui ei, observă Francie, şi nu-i adresase nici o vorbă. Era ceva disperat şi încăpăţînat în comportarea ei, un lucru dureros de suportat.

Totuşi, aparenţa de solicitudine părintească a lui Anton Magnus nu se sinchisea.

– Aş vrea să o ţin în braţe un moment, dacă se poate, spuse el.

Gretchen se făcu palidă ca o stafie, dar nu se mişcă, în timp ce el se aplecă să ia copila adormită, ale cărei mîini micuţe se strîngeau şi se desfăceau în timp ce era ţinută la pieptul bunicului. Tăcerea în micul grup era asurzitoare. Magnus îi mormăi copilei cîteva cuvinte de neauzit, zîmbi şi o aşeză din nou în leagăn. Apoi se întoarse spre Jack.

– Pot să-ţi vorbesc o clipă, fiule? întrebă el.

Avu loc un schimb de priviri între tată şi fiu, care nu fu mai puţin remarcabil decît cel dintre Magnus şi Gretchen, dar cu totul diferit. Era o privire de înţelegere serioasă de la bărbat la bărbat, de parcă amîndoi erau conştienţi de o importantă stare de lucruri care îi unea, fie că le plăcea sau nu. O privire care nu era lipsită de ostilitate, poate, dar totuşi o privire de implicare, ca aceea dintre două persoane unite fără voie într-o misiune prea importantă pentru ei ca să se mai gîndească la faptul că nu se plăceau unul pe celălalt.

Francie puse la păstrare această impresie şi îşi petrecu zece minute plăcute discutînd cu Gretchen, care se relaxa vizibil după plecarea tatălui ei. Cu cît Gretchen se desfăşura, cu atît se arăta a fi o tînără femeie tulburată, dar foarte inteligentă şi plină de căldură. Ea şi Francie erau pe cale de a deveni prietene, cînd Jack reveni.

– Mai sînt cîţiva oameni pe care vreau să-i întîlneşti, îi spuse el lui Francie. Ne vedem mai tîrziu, Gretch.

Deci acesta e *nemuritorul* Anton Magnus acasă la el, se gîndi Francie. Avusese acum două ocazii să-l vadă pe Anton Magnus – bărbatul îndepărtat, tăcut de la şedinţa de consiliu, care îşi fuma ţigara lui de foi, în timp ce protejaţii săi nervoşi erau adunaţi în jurul lui, iar acum blîndul *pater familias*, de care fiica lui cea măritată părea neobişnuit de înspăimîntată.

Francie putea să o simtă pe Gretchen urmărind-o din spate, uitîndu-se de la Jack la ea, cu acelaşi aer întrebător care se citea în ochii atîtor oameni în seara asta. Francie nu ştia cum să se simtă din această cauză. Se simţea flatată că era invitata unui bărbat tînăr atît de atrăgător şi interesant. Dar ceva în casa Magnus, adăugat la impresiile ei de la corporaţie şi de la oamenii cu faimă de aici, din seara asta, o făcea să se simtă foarte stingherită. Se gîndi la oraşul ei de baştină din Pennsylvania şi pe moment ar fi dorit să fie din nou la intrarea din faţă, cu tatăl ei, unde totul îi era atît de familiar, iar căldura dragostei lui o făcea să se simtă atît de bine şi în largul ei.

Jack o conduse uşor sus, trecînd pe lîngă cîteva saloane în care oaspeţii vorbeau şi beau şampanie.

– Cum ţi se pare pînă acum? întrebă el.

– Ai o familie frumoasă, spuse Francie diplomatic.

– Sînt toţi îngroziţi de bătrîn, spuse Jack ridicînd din umeri. Cu Gretchen e aproape o parodie. El i-a ales soţul, după cum îţi poţi închipui. Asta sărbătorim în seara asta, fructul peţitoriei lui. Sărmana Gretch nu l-a mai văzut pe Elliot Trowbridge din ziua naşterii copilului. E pe Riviera. E amator de jocuri de noroc. E trist – Gretch e o fată drăguţă. Ea o să ajungă ca mama. Mi-e teamă că femeile nu-i pot face faţă unui bărbat ca tata.

– Mie mi-au plăcut oricum, zise Francie cu un zîmbet.

– Cel mai bun lucru vine abia acum, spuse el. Sau cel mai rău, depinde cum îl priveşti.

El o duse să exploreze ceea ce păru un nesfîrşit labirint de saloane, camere de zi, camere de lectură, toate pline de oameni frumos îmbrăcaţi, printre mobile la fel de frumoase. Părea în căutarea cuiva. Pe drum, o încînta pe Francie cu poveşti în şoaptă despre unii oaspeţi faimoşi ce erau prezenţi şi despre legătura lor cu Magnus de-a lungul anilor.

El îi atinse cotul cînd intrară într-o cameră în care o femeie tînără, frumoasă, cu păr drept, blond, strîns la spate cu un clips cu diamant, discuta fumînd o ţigară, cu doi-trei tineri captivaţi de frumuseţea şi de personalitatea ei. Ţinea un pahar de şampanie în mîna ei subţire, dar nu bea din el.

Francie aproape că zîmbi, admirînd-o. Niciodată nu văzuse întruchiparea fetei din clasa superioară, care avea toate avantajele şi graţiile.

E Julie Magnus! Francie o recunoscu după fotografiile pe care le văzuse în presă – era aproape prea drăguţă ca să fie reală. Era o femeie micuţă, delicată, cu un corp perfect. Purta o rochie de la casa *Dior*, care îi sublinia talia fină şi braţele subţiri. Era în picioarele goale, căci îşi aruncase pantofii. Avea o piele ca de porţelan şi ochi albaştri, limpezi. Avea ceva languros, aproape static, în timp ce conversa cu cei trei tineri care tăceau şi erau hipnotizaţi de ea.

Era ca o prinţesă cu suita ei. Julie era în mod clar obişnuită cu atitudinea de comandă decretată de frumuseţea şi de poziţia ei în viaţă şi îşi juca rolul fără nici un pas greşit. La fel cum Jack arăta uneori de parcă ar fi coborît de pe un tort de nuntă, Julie arăta de parcă ar fi sărit cu graţie de pe coperta revistei *Vogue* în salonul liniştit.

Dar mai era ceva, greu de definit. Era un fel de electricitate alarmantă în aer, de parcă tinerii frumoşi din jurul lui Julie îşi dădeau seama că, sub această suprafaţă liniştită, pîndea ceva periculos. Aveau un aer de aşteptare, chiar de teamă.

Văzîndu-l pe Jack cu însoţitoarea lui, Julie se scuză şi veni în întîmpinarea lor.

– Frate drag, spuse ea. Demult nu te-am văzut.

Ea îl bătu familiar pe Jack pe obrazul lui frumos, cu o uşoară ironie în comportare. Apoi, ochii ei inteligenţi îi întîlniră pe ai lui Francie şi o privi curioasă.

– Julie, asta-i fata despre care ţi-am vorbit, zise Jack, cu o notă de mîndrie în glas. Francie Bollinger, sora mea Julie.

– Nu-mi spune aşa, îl certă ea. Apoi, adresîndu-i-se lui Francie, zise: Îi place să mă supere cu numele ăsta îngrozitor pe care mi l-au ales, cînd eram prea mică să mă pot apăra. De fapt, cred că cei din familia Magnus au bănuit că voi creşte şi mă voi căsători cu un Montague şi le voi strica planurile făcute în privinţa mea, spuse ea, zîmbind cînd îi întinse mîna. Fratele meu mi-a vorbit despre realizările tale. Auzindu-l vorbind, se pare că eşti cel mai grozav lucru care i s-a întîmplat companiei de cînd se ţine minte.

– Mă îndoiesc de asta, spuse Francie, simţindu-i mîna mică într-a ei. Dar mă bucur să te cunosc. Am auzit atîtea despre tine...

Vocea ei dispăru, căci pe buzele frumoase ale fetei apăru un zîmbet semnificativ. Nici una nu trebuia să spună ce era clar – că orice ar fi auzit Francie nu putea fi decît ceva rău.

Juliet Baker Magnus, conform unor zvonuri care scăpaseră de sub control cu prea mult timp în urmă pentru a fi înăbuşite acum, era chintesenţa fetei bogate, zvăpăiate, şi chiar mai mult decît atît. Fusese dată afară din tot atîtea şcoli la cîte putuseră să o trimită părinţii ei. Avusese legături cu tot atîţia prieteni nepotriviţi pe cîţi putuse pune mîna. Era, ca de obicei, între două colegii, cerîndu-i-se să părăsească în linişte colegiul *Smith,* după ce avusese o legătură cu un profesor de franceză care nu a putut rezista frumosului ei trup micuţ şi farmecelor ei sinistre.

Încă de la vîrsta de nouă sau zece ani, fusese implicată în tot felul de încurcături specifice fetelor bogate. Fusese prinsă furînd în magazine. Fusese arestată pentru ultragiu în public. Fusese admonestată pentru glume violente făcute în şcoli, inclusiv cea cînd a dat foc colecţiei de peruci a directoarei, la *Academia pentru fete* a domnişoarei Compton.

De îndată ce a obţinut carnetul de conducere, începu să distrugă maşinile familiei Magnus, aducînd daune costisitoare unei colecţii de automobile Bentley, Rolls-Royce, Ferrari şi Mercedes, listă prea lungă pentru a o înşira pe toată. Odată, a rănit serios o femeie în timp ce conducea beată. A existat un proces împotriva familiei, dar avocaţii bine plătiţi ai lui Magnus au reuşit să-l soluţioneze prin înţelegere şi să înăbuşe toată povestea. Cînd Julie ajunse la adolescenţă, alcoolul devenise o parte integrantă a vieţii ei. Apărea beată în public, producea tulburări care atrăgeau poliţia şi apoi îi ataca pe ofiţeri, verbal şi chiar fizic. Se zvonea că experimentase droguri periculoase, inclusiv cocaină şi benzedrină, care erau atît de uşor de obţinut prin reţetă de către femeile care doreau să slăbească, şi care se găseau în dulăpioarele de medicamente ale tuturor celor pe care le cunoştea.

Proasta comportare a lui Julie era obişnuită şi aproape calculată. Ea nu făcea niciodată un efort serios de a scăpa să fie descoperită în escapadele ei. De fapt, era aproape un geniu în a se lăsa prinsă. Prietenele ei de şcoală, mai respectabile sau temătoare de pedeapsă, renunţaseră demult să se asocieze la glumele ei, pentru că era sigur că va fi prinsă, şi, odată cu ea, vor fi şi ele implicate. Rezultatul a fost că însoţitoarele ei proveneau din clase sociale din ce în ce mai joase – fete turbulente ca ea însăşi sau fete prea proaste că să facă altceva mai bun decît să i se alăture. Fete ce trăiau în promiscuitate, autodistrugătoare, aflate prin firea lor în afara legii ca şi ea.

Acum, că era mai în vîrstă, ducea o viaţă dublă în ceea ce privea sexul opus. Adesea se întîlnea cu tineri din cele mai bune familii, care nu puteau rezista combinaţiei între frumuseţea ei şi numele lăudat de Magnus şi o considerau, în ciuda comportării ei, o parteneră pentru oricine avea curajul să încerce să o manevreze. În acelaşi timp, se înconjura de nişte *gigolo*, de gură-cască şi de drojdia societăţii înalte, care o însoţeau în aventurile ei cele mai dezgustătoare.

Activităţile ei în afara casei familiei Magnus erau prea extravagante pentru a fi descrise într-o conversaţie politicoasă. Aluneca tot mai jos, deşi nu avea cazier la poliţie, în ciuda zecilor de arestări, mulţumită influenţei tatălui ei la Poliţia din New York.

Singurul lucru pe care reuşise să-l ocolească era acela de a rămîne însărcinată. Dacă aceasta se datora controlului sarcinilor, unei caracteristici fizice sau unui noroc orb, nimeni nu ştia.

Avînd toate aceste bîrfe în minte, Francie fu mirată de siguranţa şi de politeţea tinerei din faţa ei. Trăsătura cea mai vizibilă a lui Julie Magnus, în afara frumuseţii, era foarte clara ei inteligenţă. Jack se scuză că trebuie să se ocupe de nişte oaspeţi, aşa că Julie făcu o mică plimbare cu Francie, lăsîndu-i pe cei trei tineri uluiţi, şi o întrebă pe Francie despre munca ei.

Spre uimirea lui Francie, Julie ştia despre *Şcoala Moore* şi avea suficiente cunoştinţe despre ştiinţa computerelor, dat fiind că o studiase la *Smith* cu un tînăr profesor care considera că ele vor fi valul viitorului. Mai mult încă, era foarte caldă. Avea un mod de a asculta cu seriozitate orice spunea Francie şi de a reacţiona cu o înţelegere care arăta că, oricît era de încurcată în viaţa ei tulbure, o asculta pe Francie cu adevărat şi era interesată real.

Cînd o întrebă dacă îi place să lucreze la *Magnus,* Julie se arătă a fi alături de ea, cînd Francie atinse subiectul atitudinii meschine a corporaţiei faţă de femei.

– Ai curaj, zise Julie. Este o junglă în care bărbaţii au toate armele. Foloseşte-ţi mintea, ca să reuşeşti. Animalul corporatist este ambiţios şi nemilos, dar îi lipseşte inteligenţa. Asta este în favoarea ta.

Arătă spre picturile de neevaluat de pe pereţii holului şi spre măsuţele fixe.

– Observă portretele noastre, zise ea cu un zîmbet trist. Nu prea seamănă cu noi, nu-i aşa? Asta-i pentru că toate reprezintă persoane din familia Wetherell. Noi nu putem arăta portrete ale familiei Magnus, pentru că sînt toţi ţărani decedaţi, îngropaţi cine ştie pe unde. Vezi, avem aici tot ceea ce însoţeşte o origine veche, cu excepţia tocmai a acestei origini. Iar tatăl meu ar vrea ca lumea să uite asta.

– Nimeni n-ar crede aşa ceva, uitîndu-se la tine, zise Francie. Eşti atît de... mă rog, sînteţi oameni care arată atît de distinşi.

La aceasta, în ochii lui Julie apăru o privire curioasă, ce străluci o clipă şi apoi dispăru.

– Ei bine, venim dintr-un şir lung de bandiţi şi de ucigaşi, zise ea. Sau cel puţin aşa îmi imaginez eu originea noastră. În venele tatălui meu, trebuie să fie ceva dintr-un ucigaş, din moment ce ne-a adus atît de departe.

Din nou ceva neobişnuit se zări în irişii ei albaştri ca gheaţa, ca o gheară de pisică. Era un resentiment adînc faţă de familia ei, faţă de tatăl ei, îmbinat cu o adimraţie involuntară. De parcă însuşi edificiul pe care îl ura era atît de mare, atît de copleşitor, încît nu se putea opri să nu-i respecte puterea.

– Sîntem cu toţii mîndri de Gretchen că a reuşit să conceapă un copil cu soţul ăla al ei, conchise ea. Dar Anton Magnus încă nu are un nepot, un băiat, care să-i ducă mai departe numele, nu-i aşa? Trebuşoara asta îi revine frumosului meu frate.

Ea o întrebă pe Francie despre viaţa ei şi păru surprinzător de dornică să audă mai multe despre ea.

Francie îi povesti pe scurt despre moartea mamei ei, despre existenţa liniştită a tatălui ei, despre anii de la universitate – şi o văzu pe Julie ascultînd cu un fel de pasiune tăcută.

– Ei, nu e o viaţă prea interesantă, rîse Francie, simţindu-se în largul ei pentru că văzuse interesul neobişnuit al celeilalte femei.

– Dimpotrivă, spuse Julie. Este tipul cel mai interesant de viaţă – şi cel mai neobişnuit. O viaţă fericită. E un lucru rar ăsta, Francie – pot să-ţi spun Francie? – mai rar decît crezi.

– Sigur, spune-mi Francie.

– Poate luăm masa la prînz împreună, odată... începu Julie să zică.

Francie era gata să răspundă, cînd văzu schimbîndu-se expresia fetei, atît de brusc încît şterse complet cele spuse mai înainte.

Julie părea atentă, în defensivă, şi într-un fel înspăimîntată. Atmosfera prietenoasă care le unise pe cele două tinere femei dispăruse.

Francie se întoarse să urmărească direcţia privirii ei În spate, îl văzu pe Anton Magnus şi pe Jack apropiindu-se. Tatăl, cu vreo optsprezece centimetri mai mărunt decît fiul său, ţinea mîna pe umărul lui Jack şi îl îndruma spre cele două fete. Se putea simţi puterea prezenţei lui Anton Magnus în timp ce-l ţinea pe fiul lui, deşi Jack, atît de înalt, de atletic, de mîndru, părea că se lăsa condus doar din respect şi nu din timiditate.

În timp ce ei se apropiau, Francie putu vedea, ca un val ce trece peste un desen de nisip pe care îl şterge, asemănarea dintre Jack şi tatăl lui, greu vizibilă, dar totuşi existentă. În acel moment, ereditatea Magnus îi unea pe cei doi bărbaţi printr-o legătură secretă. Totuşi, Jack părea să şteargă asemănarea printr-un şiretlic al ţinutei lui, de parcă ar fi fost o pată pe care voia să o înlăture de pe pielea lui.

Jack îi zîmbi lui Francie.

– Ce-i asta? întrebă el. Te-am lăsat singură? Nu se poate aşa ceva.

Surprinsă, Francie se întoarse să-i vorbească lui Julie.

Dar nu mai era nimeni acolo. La apropierea tatălui ei, Julie Magnus dispăruse pur şi simplu.

Restul serii trecu într-o plăcută strălucire, cu şampanie, muzică de la distanţă şi conversaţie liniştită. Jack era o gazdă atît de perfectă, încît Francie s-a simţit cu adevărat în largul ei. Începu să se simtă mai aproape de el, deşi ocaziile de a duce o conversaţie particulară erau limitate din cauza numeroaselor persoane cu faimă sau importante, cărora le-o prezentase.

Singura notă neplăcută din restul serii petrecerii veni ca o totală surpriză pentru Francie.

Ea şi Jack treceau prin coridorul de la etaj pe lîngă un salon mare, cînd au simţit că un lucru rău se petrece înăuntru. Jack atinse braţul lui Francie, ca să o reţină.

– Lasă-mă pe mine să văd ce se întîmplă, zise el. Aşteaptă-mă.

El dispăru în salon, unde se putea auzi acea tăcere şocantă, care urmează totdeauna după o scenă. Francie rămase în coridor, întrebîndu-se ce putea fi oare.

Un moment mai tîrziu, Jack apăru cu sora sa, Julie, în braţe. El o ducea spre scara ce dădea spre dormitoare.

Doi dintre cei trei tineri care fuseseră mai devreme cu ea îl urmăreau cu teamă fascinată pe al treilea dintre ei, care îl însoţea pe Jack pe scară.

Francie se uita uluită şi nedumerită. Julie nu leşinase, dar trupul ei era complet inert. Părea paralizată. Totuşi, se putea simţi o voinţă şi o intenţie obscură dincolo de starea ei apatică.

Francie întîlni privirea lui Julie, în timp ce Jack trecu pe lîngă ea. Irişii albaştri deveniseră opaci. Nu era nici o urmă de recunoaştere. Parcă Julie se uita la cineva cu

totul străin. Transformarea era uluitoare şi stranie. Jack ţinea în braţe un robot, un cadavru.

– E bolnavă? îl întrebă Francie pe unul dintre cei doi tineri.

– Nu, doar beată, spuse el. Poate a mai adăugat şi o pilulă sau două la reţetă, ceva mai devreme, în seara asta. Lucrul ăsta nu-i face bine.

Francie tăcu. I se părea că, doar cu cîteva momente în urmă, conversase cu o foarte atentă şi fermecătoare Julie Magnus.

– Asta... i se întîmplă des? mai întrebă ea.

Tînărul ridică din umeri.

– De fiecare dată cînd este o petrecere aici, spuse el. Se prăbuşeşte, conform programului, aproximativ la miezul nopţii. Părinţii ei au învăţat să-i ţină pe oaspeţii mai importanţi mai departe, înainte de ora vrăjitoarelor.

El observă aerul uluit al lui Francie.

– Nu te îngrijora, făcu el. O să fie bine mîine dimineaţă, după o băutură cu suc de roşii şi cîteva aspirine. Ăsta-i modul lui Julie de a se distra.

Francie reuşi să zîmbească. Îi veni în gînd că trupul inert al lui Julie Magnus era o neplăcere deliberată creată părinţilor ei, care şi acum erau cu oaspeţii lor, doar cu o cameră sau două mai departe. Acest gînd era interesant din punct de vedere psihologic, dar vederea lui Julie în ameţeala ei drogată o zguduise pe Francie. Era o viziune asupra dezintegrării voite a unei fete drăguţe şi talentate. Francie va avea probleme să şi-o scoată din minte.

După cîteva minute, Jack se întoarse.

– Îmi cer scuze pentru sora mea, zise el. Hai să ne ducem la o distanţă sigură de scena crimei.

O luă de braţ şi o conduse departe de coridorul încă aglomerat, unde ea îl aşteptase. Se îndreptară spre o aripă mai liniştită a casei. Ea se gîndi să-l întrebe de motivul prăbuşirii bruşte a lui Julie, dar el nu părea să

dorească să discute despre asta.

– Aici, zise el. Hai să-ţi arăt unul dintre locurile mele secrete.

El o duse printr-o serie complicată de camere, inclusiv un dormitor, o debara mare şi un fel de cămară. Ea îl urmă ascultătoare, speriată de cotloanele fără de sfîrşit ale casei.

Ajunseră pe un mic palier din spatele unei ferestre interioare, rotunde, care dădea spre sala principală de bal. Îi puteau vedea pe toţi oaspeţii circulînd, cu Anton Magnus acum în centru, discutînd prietenește cu un bărbat ce părea un fel de ambasador.

– Vedere nemaipomenită, nu-i aşa? întrebă el. Anton Magnus şi lumea lui. Ridică din umeri. Aparenţele te pot păcăli. Aceasta este cea mai mare şaradă pe care o vei vedea vreodată.

– Nu-ţi place foarte mult tatăl tău, nu-i aşa? întrebă Francie liniştit.

Brusc, el păru foarte serios, aproape sever.Îi prinse ambele mîini.

– Ascultă-mi sfatul, Francie. Să nu intri niciodată în raza lui de acţiune. Nimeni nu are de-a face cu tatăl meu, fără să fie lovit. Asta e legea junglei. Să ţii minte întotdeauna.

Aspectul feţei lui era straniu, plin de ceva între ură şi respect nedorit.

Apoi se îmblînzi, cînd se întoarse spre ea.

– Mi-e teamă că te dezgustăm, zise el. Bogaţi decăzuţi şi toate celelalte.

Francie clătină din cap în umbră.

– Nefericirea mă face nefericită, spuse ea. Nu-mi place să mă gîndesc la faptul că tu te afli într-un loc unde nu vrei să fii.

El se uită în jos, la mulţimea de oameni.

– Oricum, n-o să mai fiu pentru multă vreme, mormăi el.

Brusc i se lumină faţa.

– Mă gîndesc, spuse el. Cînd o să plec, poate ai putea să vii cu mine. Vreau să spun, dacă o să merit să faci asta. Am să am nevoie de atîţia oameni străluciţi pe cîţi voi putea pune mîna, cînd va veni vremea. Poate te voi putea atrage.

Francie zîmbi. Nu găsea nici un răspuns.

– Vezi, nici eu nu vreau ca tu să fii nefericită, zise el. Tu nu aparţii lumii lui Anton Magnus.

Ea nu spuse nimic.

El privi în jos la oaspeţi.

– Cînd eram copil, continuă el, am fost primul care a descoperit locul ăsta. Gretchen n-a ştiut niciodată despre el. Cred că nici părinţii mei nu-l ştiau. Nimeni, în afară de arhitect, nu-l cunoştea, decît poate nişte bătrîni din familia Vanderbilt, cînd erau şi ei copii. Veneau aici şi-i spionau pe adulţi, cînd aveau petreceri. Doamne, atunci mi se părea ceva regesc. Balurile, orchestrele, rochiile frumoase ale femeilor, muzica urcînd aici plină de ecouri. În zilele acelea, credeam că viaţa e magică.

Arăta gînditor. Durerea era vizibilă pe faţa lui. Se întoarse spre Francie.

– Mi-ar fi plăcut să fi fost şi tu aici, atunci, zise el.

Vorbele acestea o întristară. Brusc, ea îşi dădu seama ce viaţă singuratică putea avea un băiat în lumea lui Magnus.

Acum, el o privea adînc în ochi.

– Să doreşti nu este un remediu, bănuiesc, comentă el.

Ea îi atinse obrazul cu un gest reflex de simpatie.

Îi simţi mîna pe umărul ei, degetele lui mîngîindu-i uşor gîtul. O cuprinse o lîncezeală stranie, blîndă şi seducătoare. Apoi, dintr-odată, ca printr-un magnetism a cărui existenţă nu o bănuise pînă atunci, se trezi în braţele lui, strîngîndu-se aproape de el, cu buzele deschise pentru a primi sărutul cel mai adînc pe care-l simţise în viaţa ei.

Braţele ei îşi găsiră drumul în jurul taliei lui şi se apropiară tot mai mult unul de altul, sărutul lui umplînd-o de valuri de flăcări, în timp ce duritatea trupului lui se apăsa tot mai dornic de ea. Spasme de slăbiciune îi cuprinseră picioarele. În acel moment, ea simţi maniera lui protectoare transformîndu-se în esenţa nevoii bărbatului, iar ea nu avea nici o apărare împotriva lui, căci trupul ei aşteptase acest moment de cînd îl văzuse în uşa apartamentului lui, în urmă cu două săptămîni. Ea îi visase sărutul cu toate simţurile, fără ca gîndurile ei conştiente să-şi dea seama vreodată de asta.

Ea nu încercă să reziste sau să se retragă. Degetele ei îşi găsiseră drumul spre părul lui şi se îngropaseră încîntate în el, în timp ce el o ţinea mai aproape.

Ea începu să-şi dea seama că pasiunea ei era mai periculoasă decît bănuise. Voia să-i dea drumul, chiar să-l forţeze să se îndepărteze. Dar trupul ei reuşise cumva să-l atingă în toate locurile cruciale, coapsă lîngă coapsă, sînii apăsaţi pe pieptul lui, şolduri care îl mîngîiau, vorbindu-i în limba lor proprie despre pielea moale de sub ţesăturile care o acopereau şi despre esenţa ei femeiască, dornică, profundă şi caldă.

Brusc, mîinile lui ajunseră sub talia ei, trăgîndu-l spre mijlocul lui cu o foame îngrozitoare. Flacăra din interiorul lui sări repede sub pielea ei şi, deodată, cu un spasm al forţei primordiale, geamătul extazului ieşi de pe buzele ei, un cîntec irezistibil al încîntării care murea lîngă pieptul lui, în timp ce trupul îi tremura în îmbrăţişarea lui. Şocată de ea însăşi, îl ţinu aproape ca să nu-i vadă faţa. Răsuflarea ei întretăiată era singurul sunet ce se auzea între ei.

În cele din urmă, el o eliberă. Îi văzu faţa apărînd ca o fantomă din întuneric, dar nu mai uşor de înţeles decît fusese înaintea acestui sărut fatal şi minunat.

El îi dădu drumul, dar îşi menţinu mîinile pe umerii

– Îmi pare rău, spuse el. N-ar fi trebuit să fac asta. Abia mă cunoşti.

– Nu... n-ai pentru ce să-ţi ceri scuze, zise ea. Eu ar trebui să fiu cea care să se scuze. Sînt – mă rog – sînt o fată de modă veche. Nu cred că am obiceiul să mă arunc asupra bărbaţilor. N-o să se mai întîmple a doua oară.

Ea întoarse capul, dar el îi atinse bărbia ca să-i încline capul spre el. Zîmbetul lui era atît de înţelegător, încît ea reuşi să-i răspundă la fel. Mîna ei, cu o timidă voinţă proprie, trecu de pe umăr spre ceafa lui şi îl mîngîie cu familiaritate. Îi îndreptă cravata.

– Ai ruj pe buze, remarcă ea.

– Zău? întrebă el de parcă ar fi fost încîntat de această informaţie.

Ea îi luă batista din buzunar şi îi şterse buzele. Chiar şi acest contact i se părea supărător de intim. Înainte ca ea să-i împăturească batista şi să i-o pună la loc în buzunar, el îi prinse încheieturile mîinilor, o ţinu imobilă şi o sărută din nou, mai cast de data asta, dar nu mai puţin seducător.

După aceea, ea i se uită în ochi.

– Ar trebui să ne întoarcem, zise ea. Părinţii tăi se vor întreba unde sîntem.

El se încruntă.

– Cred că ai dreptate.

– Sînt în dezordine? întrebă ea. Trebuie să mă duc să mă aranjez?

– N-ai nevoie de nimic, răspunse el. Eşti perfectă.

El o privi. Părea intrigat, curios. Totuşi, ceva din expresia lui anterioară, de tristeţe tinerească, rămăsese. Îi atinse obrazul cu un deget şi îl trecu prin păr, făcînd-o să închidă ochii de plăcere. Apoi o lăsă.

Ea se simţea nesigură pe picioare cînd plecară de pe palier. Văzuse mai mult din lumea iui Magnus decît se aşteptase, iar sub forma frumosului Jack Magnus,

această lume o atinsese deja acolo unde nu intenţionase să fie atinsă.

Cînd Jack o conduse acasă, ea se simţi uşurată că lăsa în urma ei această lume. Dar cînd el o sărută de noapte bună, ea se întrebă dacă o lăsase în urmă într-adevăr. Pentru că părea că se instalase prea intim într-o parte a ei, prea vulnerabilă ca să o dea afară iar.

Cînd căzu într-un somn neliniştit, cu aroma şi cu gustul lui Jack Magnus în ea, Francie simţi că, pentru prima oară în viaţa ei, ştia ce înseamnă să trăieşti în mod periculos.

CAPITOLUL 10

La ora două treizeci în dimineaţa aceea, Julie Magnus auzi o bătaie uşoară în uşă.

Ştia că se terminase petrecerea. Îi auzise plecînd pe ultimii oaspeţi, pentru că se trezise la o oră după ce Jack o depusese pe patul ei. Ameţeala după şampanie nu ţinea prea mult. I se părea că se înalţă ca un zmeu, exact atîta timp cît să provoace un fel de tulburare – apoi beţia dispărea, lăsînd-o sleită şi cu dureri de cap, culcată în pat.

În seara asta se întîmplase la fel ca în toate celelalte. Cînd se trezise, luase cîteva aspirine şi îşi îmbrăcase pijamaua. Apoi se băgase în pat şi aşteptase somnul, ameţită dar incapabilă să adoarmă. Auzi casa devenind mai tăcută în jurul ei, în timp ce servitorii curăţau după petrecere. Se gîndi la oamenii pe care îi văzuse în seara aceea şi la neplăcerea pe care o provocase şi se uită aiurea neştiind ce să creadă despre toate, dar aşteptînd ca aripa uitării să vină spre ea, lucru ce putea dura încă ore întregi.

Bătaia uşoară în uşă o făcu să se încordeze. Nu zise nimic.

Încet, cu ezitare, uşa se deschise. O siluetă intră în cameră şi închise uşa cu un zgomot uşor. I se păru că îl aude închizînd uşa cu cheia.

– Juliet...

Era aceeaşi voce dintotdeauna, plină de scuze că o deranjează, plină de reproş timid, de preocupare pentru bunăstarea ei şi, mai presus de toate, de tristeţe pentru starea în care ajunseseră lucrurile.

Ea nu scoase o vorbă.

Tatăl ei înaintă şi se aşeză pe marginea patului.

– Juliet, spuse el, cum te simţi?

Ea îi simţi degetele încercuindu-i mîna. Se încordă, dar nu spuse nimic.

– Fratele tău s-a scuzat în locul tău, continuă el. Nu cred că cineva te învinuieşte.

Ea nu voia să vorbească. Tăcerea se întindea jenantă între ei.

– Ştii, spuse el mai departe, toată lumea te place, Juliet. Toţi prietenii noştri. Nu trebuie să te dai în spectacol. Toată lumea te respectă. Eşti un om bun. Ştim cu toţii asta. Dacă te-ai respecta tu însăţi mai mult...

Ea se uită la silueta lui în întuneric. Îi simţi aroma familiară de coniac, colonie scumpă şi ţigări de foi fine, care o fascina cînd era fetiţă mică şi şedea pe genunchiul lui cînd el citea ziarul.

– Cînd erai mică, spuse el, de parcă îi citea gîndurile, eram atît de mîndri. Nu-mi puteam crede ochilor. Gretch era deja o fată mare, iar Jack era la şcoală. Şi iată a venit acest mic pachet de drăgălăşenie blondă... Erai ca o mică zînă din basme în mijocul nostru.

El tăcu. Nu-i dădu drumul la mînă. Palma ei era transpirată, dar a lui era uscată, uscată şi calmă, ca întotdeauna. Ea îi asculta vorbele cu un fel de fascinaţie dureroasă. Le auzise de multe ori înainte.

– Încearcă să te aduni, Juliet, spuse el. Încearcă să

fii fata care meriţi să fii. Nu reţinem împotriva ta faptele din trecut. Lucrul important este să laşi în spate trecutul şi să te gîndeşti la viitor. Poţi să faci orice vrei, să fii orice doreşti. Nu vrei să te gîndeşti la asta?

Avea prea mult tact ca să-i spună că ea îşi ruina singură viaţa cu acei tineri fără valoare, adepţi ai promiscuităţii, pe care şi-i alegea ca parteneri. De fapt, cînd îi aducea acasă, el era amabil şi politicos cu ei, ascunzîndu-şi bărbăteşte dezgustul. Anton Magnus era întruchiparea tactului. Şi chiar atunci cînd fiica sa îl împingea spre limitele răbdării, el îşi păstra calmul.

– Mama crede că ai nevoie de o schimbare a atmosferei, zise el. N-ai vrea să pleci la Biaritz cîteva săptămîni? Stai şi mai mult, dacă vrei. Ia-ţi o prietenă cu tine. Aş putea găsi timp s-o aduc şi pe mama, într-un sfîrşit de săptămînă. Îţi simţim lipsa cînd eşti plecată mai mult timp.

La aceste vorbe, ea se încordă, dar îşi lăsă mîna în mîna lui, urmărind-o cum zăcea acolo, cu ochi pe care el nu-i putea vedea în întuneric.

– Bine, am să te las să te gîndeşti la asta, spuse el. Vreau să fii fericită, Juliet. Să ţii minte asta. Eşti fata noastră cea frumoasă şi vrem doar ce-i mai bun pentru tine.

El atinse pătura la gîtul ei şi o trase încet în jos. Apăru bluza ei de pijama, o strălucire albastră în întuneric. Era o pijama de modă veche, de flanel, aproape ca a unei fetiţe.

– Spune că o să încerci, o rugă el.

Ea nu spuse nimic. El întinse mîna spre primul nasture al hainei de pijama şi îl descheie.

Apoi, încet, îi desfăcu şi pe ceilalţi. Ea se uită în tăcere cum i se dezgoleau sînii pentru el.

– Juliet, frumoasa mea Juliet, spuse el.

Ochii ei erau larg deschişi, uitîndu-se goi în întuneric. Ea nu se mişcă atunci cînd el se aplecă să-i sărute sfîrcul.

CAPITOLUL 11

În camera de zi din micuţa casă de ţară erau trei persoane. Mama şedea într-un vechi scaun cu spătar înalt, tricotînd. Fiica, în vîrstă de paisprezece ani, era culcată pe burtă pe covorul ţesut din cîrpe, mozolind în gură creionul, în timp ce citea din cartea de istorie, picioarele goale ieşindu-i din jeanşi, călcîiele clătinîndu-se în aer în timp ce se concentra la notiţele pe care le făcea.

Tatăl şedea pe canapea, în hainele de lucru, ignorînd radioul care murmura în timp ce el îşi privea familia. Nici soţia şi nici fiica nu se uitau în sus ca să-i vadă aerul de sfîrşeală din ochii lui cenuşii.

Era un bărbat mare, impresionant prin înălţimea şi ţinuta lui. De la distanţă, oamenii credeau că era intimidant din punct de vedere fizic. Dar cînd se apropiau, îi simţeau imediat introspecţia visătoare şi ştiau că ultimul lucru pe care l-ar putea face Mac Bollinger ar fi să devină duşmanul cuiva.

De fapt, prin regiune, încă din adolescenţă, fusese considerat cam „într-o doagă", un bărbat ale cărui gînduri nu erau chiar de pe lumea asta. Era ceva curios, ba chiar excentric, în legătură cu intimitatea lui cu obiectele, cu sentimentele lui faţă de lemn, cu simţul lui poetic despre structură. Datorită acestei calităţi, el rezolva probleme de tîmplărie şi construcţii cu idei ingenioase, care îl făceau să fie un lucrător căutat.

Mac era un fel de poet al lemnului şi al pietrei, un mînuitor al spiritului. Şi, la fel ca toţi poeţii, era un visător. Era puţin neobişnuit în modul în care făcea lu-

crurile şi în timpul în care le făcea. Oamenii din comitat înţelegeau şi acceptau asta şi oarecum îl protejau din această cauză.

Dar azi, Mac Bollinger nu se uita la mica lui familie ca un visător.Era ca un bărbat adus brutal faţă-n faţă cu o realitate pe care nu suporta să o privească.

Helen îşi mută privirea de la tricotatul ei spre Francie şi din nou în poala ei. Privirea ei o întîlni pe a lui Mac o fracţiune de secundă, iar irişii obosiţi păreau că zîmbesc. Apoi ea îşi reluă lucrul.

Cît de inocent părea momentul acela! Soţia şi fiica erau ocupate cu munca lor cotidiană, în timp ce soţul, întors de la ziua lui de tîmplărie, şedea în casa pe care o construise cu propriile lui mîini în oraşul său de baştină. O scenă domestică şi paşnică. Totuşi, soarta schimbase totul. Helen tricota puloverul cu o măsură prea mare pentru Francie. Fata mai creştea încă şi, în momentul de faţă, avea destule haine. Helen tricota puloverul acela pentru o Francie mai solidă – o Francie pe care ea însăşi nu va trăi să o vadă.

Pentru că Helen avea să moară curînd. O ştiau cu toţii. Aceasta va fi ultima ei vară împreună cu soţul şi cu fiica ei. Ea tricota acest pulover ca o slabă legătură cu viitorul pe care nu-l va împărţi cu ei şi ca un protest împotriva bolii care o măcina.

Lucrul era tipic pentru Helen. Deşi vorbea blînd, ea avea o voinţă de fier şi un simţ al umorului cam ascuţit şi oarecum macabru, în legătură cu absurdităţile lumii. Îi era caractristic să şadă aici lucrînd calmă la o îmbrăcăminte care nu va fi folosită decît după moartea ei.

Mama şi fata semănau într-un mod curios, care nu era fizic. Părul aspru cafeniu şi ochii maronii roşcaţi ai lui Helen nu fuseseră moşteniţi de Francie, care era o brunetă izbitoare cu irişi verzi, strălucitori. Nici faţa ovală şi oarecum gălbuie a lui Helen nu fusese moştenită de fiica ei, care a luat trăsăturile – dacă nu frumuseţea ei extraordinară – de la familia lui Mac.

Nu, asemănarea era mai subtilă, aproape spirituală. Caracterul lui Helen era cel care îşi lăsase amprenta asupra lui Francie. Modul hotărît, potolit, al lui Helen de a trata lumea, refuzul lui Helen de a se lăsa doborîtă de lume, erau în mod clar calităţi pe care le moştenise Francie.

Dar, pe cînd puterea lui Helen era amestecată cu o tentă aparte, o înclinaţie spre tristeţe, personalitatea lui Francie era numai soare şi zîmbet. Iar în timp ce Francie moştenise creativitatea lui Mac – toată lumea zicea că geniul ei cu cifrele şi ecuaţiile mirosea a talentul lui Mac de inventator de tot felul de maşinării şi de desenator de modificări folositoare la case şi ferme – ea scăpase de tendinţa lui spre letargie. Mac era un visător căruia îi plăcea să şadă şi să se uite cum trece lumea. Francie îşi edifica propria ei fericire dintr-o activitate energică, permanentă. În această privinţă era fiica mamei sale – iute, hotărîtă, de neînfrînt.

Uneori, în mîndria sa de tată, Mac se gîndea că Francie luase ce era mai bun de la ambii părinţi şi fusese scutită de slăbiciunile lor.

Tocmai gînduri optimiste ca acesta îl ajutau pe Mac să nu dispere cînd se uita acum la soţia şi la fiica sa. Helen slăbea tot mai mult; ritualul de dimineaţă, de a o cîntări, devenise un coşmar care aproape că îi distrugea curajul de a face faţă restului zilei. Devenea tot mai slăbită de puteri.

Cu fiecare săptămînă, în ochii ei se vedea o mai mare durere, o durere pe care nu o exprima în vorbe, o durere care provenea mai mult din faptul că vedea cum îşi părăseşte familia, decît din agonia fizică pe care o îndura curajoasă.

Doar fixîndu-şi gîndurile asupra lui Francie şi asigurîndu-se de puterea ei – putere care creştea pe măsură ce timpul şi lupta cu greutăţile o călea u – Mac putea să vadă cum se ducea Helen şi să simtă că el însuşi avea să-i supravieţuiască pentru a o creşte în continuare pe

Francie.

El se uită acum la fiica sa. În tăcerea ei, pe covor, părea că simte privirile lui. Mişcîndu-şi membrele frumoase, se uită în sus şi zîmbi. Cu un efort, îi făcu micul semn cu ochiul care fusese semnul lui de umor şi camaraderie faţă de ea.

El o admira la fel de mult ca şi pe Helen. Dar nu se putea opri să nu se îngrijoreze în privinţa ei. În iuda zîmbetului şi a energiei ei, era o fată vulnerabilă. Deşi era un geniu în privinţa cifrelor, nu avea o armură proprie împotriva cruzimii altora sau a nedreptăţii lumii. Statutul ei de timidă, solitară, în lumea competitivă din punct de vedere social a liceului, dovedea lucrul ăsta.

Şi nici introspecţia, care purta urme ale lumii interioare visătoare a lui Mac, nu o putea proteja de răutatea de care erau capabili bărbaţii plini de voinţă. În, r·ɛdevăr, frumuseţea ei o putea expune la lupte dureroáse, pe care Mac nici măcar nu şi le putea închipûi.

Nu putea suporta să se gîndească măcar că Francie va fi rănită. Iar Francie simţise asta la el de-a lungul anilor şi îşi crease un zîmbet special, un element liniştitor şi aproape matern, în personalitatea ei, ca să-i calmeze temerile.

Dar acum avea să fie lovită,aşa cum nu mai fusese niciodată. Iar Mac nu putea face nimic ca să oprească lucrul acesta, nimic ca să o protejeze. Pentru că şi propria lui viaţă avea să fie sfărîmată în jurul său, cînd Helen va dispărea.

Se uită la mama muribundă şi la fiica în creştere, care era încă un embrion de femeie adultă. Ce va face Francie după ce Helen nu va mai fi? Ce se va alege din ea cînd legătura naturală între mamă şi fiică avea să fie tăiată prin moarte? Îşi va ascunde oare durerile şi dezamăgirile în spatele zîmbetelor ei luminoase, aşa cum Helen le ascunsese în spatele propriei sale aparenţe nu chiar atît de însorite? Sau se va retrage în domeniul propriu al intelectului ei, aşa cum Mac se ascunsese în

lumea umbroasă a viselor lui?

Cine putea spune ce se va întîmpla cu ea cînd va călca pe drumul periculos al adultului tînăr? Mac nu putea şti, nu putea prezice. Nu o puteà proteja.

Pe de altă parte, ea era adaptabilă şi curajoasă. Încăpăţînarea ei naturală o ajutase nu o dată să-şi revină din durere şi dezamăgire şi să facă faţă unor provocări dificile cu o încredere pe care nici tatăl şi nici mama ei nu o simţiseră vreodată cu adevărat.

Era era născută să fie fericită. Iar ea părea că ştia lucrul acesta şi era pregătită să lupte împotriva nefericirii, cu toate resurselele minţii ei ascuţite şi ale personalităţii ei pline de energie. Poate că, în inventivitatea ei, îşi va găsi propria ei soluţie pentru îngrozitoarea dilemă de a trăi pe lume.

În ciuda acestui gînd plin de speranţă, inima lui Mac Bollinger era grea de presentimente. Singurul loc de pe pămînt care fusese locul lui natural – casa lui şi inima lui Helen – era gata să-i fie luat. Se întreba dacă el singur va putea reprezenta o familie pentru Francie, după plecarea lui Helen. Era o provocare la care nu se aşteptase că va trebui să-i facă faţă vreodată.

Se hotărî să găsească o resursă în el însuşi, ca să o ajute pe Francie să facă faţă viitorului.

La fel cum *puloverul pe care Helen îl tricota acum avea să aştepte ca Francie să crească destul ca să-l poarte, la fel şi puterea lui de muncă va aştepta ca un refugiu pentru fiica sa şi ca o dovadă a dragostei lui.*

Helen îşi ridică privirea de la lucrul ei încă o dată şi văzu ce era pe c˙ lpul soţului ei, în timp ce o privea pe fiica sa. Ea zîmbi. El îi întîlni privirea şi ştiu că ea a înţeles. Îngrijorarea lui slăbi un moment, în timp ce dragostea îi uni unul cu celălalt şi cu Francie. Apoi durerea lui Helen o luă iar departe şi ea se întoarse la lucrul ei.

Fata care citea pe podea între părinţii ei, nu observase nimic. Tinereţea şi speranţa îşi intonau cîntecul

etern în trupul ei moale, tînăr. Iar tatăl ei se uita la ea, speranţa şi disperarea ducînd o luptă prelungită în inima lui, în timp ce o privea.

La 12 ianuarie Francie plecă în Europa.

La Paris se instalase un birou pentru ea la cartierul general al lui *Mangus – Franţa*, cea mai mare sucursală în Europa, prin ea însăşi un puternic conglomerat. De la postul ei de comandă din Paris, ea va supraveghea munca de instalare a principalelor computere acolo, la Lausanne şi la Londra. Ea va răspunde de procurarea computerelor, de angajarea şi instruirea operatorilor şi va face să funcţioneze întreaga reţea înainte de data limită din toamna următoare.

Oricît de teribilă era această răspundere, Francie dorea să înceapă. Urma să plece din New York, departe de Jack Magnus.

Cele două săptămîni după petrecerea lui Anton Magnus trecuseră ca într-un vis. Francie lucrase în fiecare zi pînă tîrziu, împărţindu-şi timpul între corespondenţe preliminare cu legăturile ei europene şi drumuri la *Armonk*, New York, unde s-a întîlnit cu exe-cutivi de la IBM ca să discute specificaţiile celor trei computere centrale care urmau să fie instalate în Europa în următoarele cîteva luni.

Zilele lui Francie erau pline de o mie de amănunte care îi saturau mintea, nemailăsînd loc pentru alte gînduri decît uriaşa provocare ce îi stătea în faţă.

Dar nopţile ei erau chinuitoare. Pentru că în fiecare seară, în timp ce era culcată în pat şi simţea preocupările zile dispărînd una cîte una, ele erau eclipsate de imaginea lui Jack Magnus, ce plutea în imaginaţia ei şi făcea ca somnul să-i devină imposibil.

Părea să-şi amintească fiecare cuvînt pe care i-l spusese Jack la petrecere, fiecare zîmbet şi gest. Îşi amintea sinceritatea lui curioasă, amară, cînd vorbea despre familia sa, tandreţea aproape paternă faţă de Gretchen,

deşi ea era sora mai mare, şi atenţia faţă de Julie, care se dezintegrase practic în faţa ochilor lui Francie.

Mai vedea încă elegantul costum pe care-l purtase el în seara aceea, faţa bronzată, zîmbetele pe care le folosise ca să o prezinte diferiţilor oaspeţi şi membrilor familiei, privirile lungi, piezişe, pe care i le aruncase în tot timpul serii. Totul îi revenea în memorie cu o ascuţime neobişnuită.

Iar toate aceste imagini duceau în mod necesar la momentul brusc, neaşteptat, de intimitate pe care-l avusese în braţele lui Jack, acolo sus, deasupra oaspeţilor adunaţi la petrecere, ascunşi în mica nişă unde el se jucase de mult, cînd era un băieţaş neastîmpărat.

Amintirea acelui sărut o urmărea pe Francie. Nu mai trecuse vreodată printr-o asemenea experienţă. Aşa cum lumea lui Anton Magnus se întindea sub ei doi ca un teren nocturn văzut în lumina unui fulger, i se păruse că toată această forţă de fulger trecuse prin membrele tari ale lui Jack, prin buzele şi limba şi degetele lui, direct în interiorul ei, aprinzînd-o. Simţise că se pierdea, că nu mai avea control asupra ei, într-un mod în care nici nu visase vreodată că ar fi posibil.

Chiar şi acum îi mai simţea gustul, duritatea muşchilor lui şi dorinţa bărbătească a mîinilor care o trăgeau mai aproape, tot mai aproape, în timp ce cîntecul extazului ei îi gemea în gît. Amintirea o făcea să se simtă moale şi ameţită.

Şi nu putea nega că trupul ei nu-i dăduse paroxismul plăcerii în termeni cerţi. Ea însăşi fusese luată aproape în întregime prin surprindere, ca o fată care îşi descoperă feminitatea înainte de a fi pregătită. Iar această feminitate i s-a dat lui Jack înainte ca ea să o poată măsura şi să încerce să o frîneze.

Se gîndi la vorbele ei speriate, ruşinate – „sînt o fată de modă veche" – şi blestemă inocenţa lor dură nu mai puţin decît abandonarea ei înfierbîntată în braţele lui Jack. Ce o gîndi el despre ea acum? Zîmbea oare la

amintirea senzualităţii ei dezlănţuite şi la candida aluzie a virtuţii ei?

Acest gînd o umplu de supărare pe Francie. Era o tînără femeie mîndră şi, de la începuturile ei la *Magnus*, dorise să fie o persoană independentă. Deşi recunoscătoare pentru mîna de ajutor pe care o primise de la Jack în legătură cu Consiliul de conducere, ea dorea cu disperare să-şi poarte singură povara, să fie judecată după meritele ei proprii, după ce putea realiza ea, în loc să fie sponsorizată de altcineva. Ea nu putea suporta gîndul că Jack ar putea interpreta atitudinea ei ca o plată simbolică a datoriei faţă de el, sau ca o infatuare de fetiţă în legătură cu puterea lui.

În fond, îşi spunea ea, ceea ce se petrecuse nu fusese nici mai mult nici mai puţin decît un sărut între adulţi. Nu însemnase nimic. Mai puţin decît nimic.

Francie se gîndi la încîntătoarea, sfioasa Belinda Devereaux, pe care o întîlnise şi cu care se întreţinuse la petrecere. În toate intenţiile şi scopurile, Belinda era viitoarea soţie a lui Jack. Chiar şi numai acest lucru dovedea că viaţa lui era a lui proprie şi că Francie nu avea nici un rol în ea.

Şi dacă, aşa cum afirmau zvonurile, între Jack şi tatăl lui era un conflict în legătură cu ideea căsătoriei cu Belinda, asta nu era treaba lui Francie. Nu mai mult, de exemplu, decît celelalte conflicte secrete ce păreau să existe sub aspectul demn al familiei Magnus.

Toate astea, îşi spunea ea ferm, nu erau treaba ei. Într-adevăr, asta făcea şi mai necesar ca ea să nu le acorde nici o importanţă celor ce se întîmplaseră cu Jack, să le ignore şi să meargă înainte să-şi îndeplinească sarcina dificilă pe care o avea.

Cu aceste gînduri în minte, Francie îl evitase pe Jack în ultimele două săptămîni, comunicînd cu el doar prin note scrise în legătură cu pregătirile ei pentru Europa. Şi, spre surprinderea şi dezamăgirea ei involuntară, el îşi ţinu înţelegerea nerostită şi nu luă legătura

cu ea.

În cursul serilor ei singuratice acasă, Francie nu se putea opri să nu urmărească telefonul. Iar cînd acesta nu suna, blestema tăcerea lui încăpăţînată precum şi aşteptarea ei copilărească.

Era nerăbdătoare să înceapă călătoria. În mod ironic, însuşi continentul necunoscut al Europei va fi acum un teren mai sigur decît cartierul general al lui *Magnus*, unde Jack se afla doar la distanţă de cîteva etaje sau un apel telefonic şi unde fanteziile ei despre el erau o permanentă apăsare pe nervii ei şi aşa încordaţi.

Aşa că Francie îşi făcu în grabă pregătirile de plecare. Dar, deşi judecata îi cerea să se urce în avionul acela cît mai repede o puteau duce picioarele, trupul ei de femeie dorea ca ea să ridice telefonul, să audă vocea lui Jack, să găsească un mod de a-l vedea, să fie singuri, să-l seducă în vreun fel pentru împlinirea dorinţei ei ca şi dorinţa lui să-i vină în întîmpinare...

Nu mai era nici un minut de pierdut.

Francie porni în zborul de zece ore spre Paris, cu bagajele îngreunate de hîrtii. Era mult prea încordată ca să doarmă în avion, aşa încît îşi petrecu toată călătoria studiind gramatica limbii olandeze şi aplecîndu-se asupra subtilităţilor programului pentru computerul principal.

Cînd avionul aterizează la Paris, la ora şase dimineaţa, Francie era epuizată, dar prea emoţionată de noua provocare din faţa ei şi de strălucirea Europei ca să simtă oboseala.

Aştepta în spaţiul de bagaje să-i apară geamantanele şi cutiile conţinînd materialele pentru computer, cînd o voce curios de familiară îi vorbi în franceză.

– Doamnişoara Bollinger? Permiteţi...

Se întoarse şi văzu un francez drăguţ, îmbrăcat impeccabil într-un costum de stradă şi pardesiu, întinzîndu-i

mîna şi zîmbindu-i.

– Eu... Cum m-ai recunoscut? întrebă ea.

– Spionii mei din New York m-au avertizat că eşti foarte frumoasă, spuse el în engleză. Permite-mi să mă prezint. Roland de Leaumes.

– Eu... a! Dumneata erai, zise Francie zîmbind.

Comunicase cu Roland de Leaumes prin scrisori, de cînd Jack o pusese în legătură cu *Magnus – Franţa*. El era unul dintre vicepreşedinţii corporaţiei franceze şi fusese cel mai valoros contact la ei pentru orientarea prealabilă în noul mediu care o aştepta.

Acum înţelegea de ce vocea lui îi suna familiar. O auzise de două ori în apeluri telefonice de peste ocean cînd sunase la *Magnus – Franţa* ca să confirme amănuntele sosirii ei.

În carne şi oase, Roland de Leaumes era exact aşa cum se aşteptase o tînără americană să fie un francez romantic. Bronzat, elegant în costumul de mătase, cu aspect tînăr şi atletic la patruzeci şi cinci de ani, avea părul negru cu cîteva fire albe la tîmple şi ochi negri de o senzualitate languroasă, precum şi multă căldură şi inteligenţă. Vorbea o engleză perfectă, cu subtile urme de accent, şi o trata pe Francie cu o delicateţe şi un aplomb obţinute printr-o educaţie de generaţii.

Roland de Leaumes o luă pe Francie într-un Citroën al companiei şi o duse la un atrăgător apartament de pe Malul Stîng, pe strada Cherche-Midi, unde avea să locuiască în timpul şederii în Europa. Clădirea era fermecătoare şi foarte veche, cu o curte în spate, o cabină a portarului şi o micuţă peluză pe care era o curioasă statuie, un sfinx-femeie aşezat pe vine pe un postament de piatră.

Apartamentul era la ultimul etaj. Ascensorul era mic, iar Roland trebui să facă două drumuri ca să aducă sus toate bagajele lui Francie. Dar apartamentul în sine era o minune. Fost atelier al unui artist, avea ferestre foarte

înalte, dincolo de care Francie vedea acoperişurile Parisului, cu micile lor coşuri şi, ceva mai departe, cupolele gemene ale bisericii Saint-Suplice. Era o vedere minunată şi părea să surpindă ceva din esenţa Parisului.

Cînd toate bagajele lui Francie au fost depuse în siguranţă în camera de zi, Roland de Leaumes se pregăti să-şi ia rămas bun.

– Mă bucur că ai ajuns cu bine, spuse el.

– Ai fost amabil că ai venit să mă iei, zise Francie. Nu intenţionam să te trezesc atît de devreme, dimineaţa.

– Mi-a făcut plăcere. Acum poate ai vrea să te odihneşti. Pot să te sun mai tîrziu, în cursul zilei?

Francie aprobă din cap.

– Vreau să încep lucrul imediat, zise ea. Nu sînt deloc obosită.

– Eşti sigură? întrebă el. Diferenţa de fus orar a zborurilor internaţionale poate fi foarte obositoare.

– Sînt sigură, insistă Francie.

– Foarte bine, atunci. Am să-i invit pe colegii mei să ne întîlnim la prînz. Să zicem la ora unu? Am să vin să te iau de aici.

– E minunat.

Francie îşi petrecu următoarele trei ore uitîndu-se pe materialele pe care le adusese cu ea şi întrebîndu-se cum să pornească cu dreptul înainte, cu executivii francezi. Făcu un duş, îşi perie cu grijă părul şi îşi îmbrăcă fusta sobră şi o bluză pe care şi le cumpărase cu trei săptămîni în urmă pentru această ocazie.

Roland veni să o ia exact la ora unu.

– Să nu te alarmezi dacă unii dintre colegii mei nu se vor arăta prea calzi faţă de dumneata la început, îi atrase el atenţia cînd se apropiară de restaurantul unde avea să aibă loc masa. Trebuie să ţii minte că ţara noastră îşi mai revine încă dintr-o serie de probleme şi

nu sîntem încă atît de vioi ca voi americanii în dezvoltarea de metode noi în afaceri. Zîmbi cînd îi deschise lui Francie uşa maşinii. Oricum, îi vei fermeca repede, scoţîndu-i din starea lor, încheie el.

Dar lucrul acesta nu se realiză chiar atît de uşor cum a prezis el. Francie îşi dădu seama curînd, cînd se aşeză la masă cu opt francezi foarte neîncrezători, ale căror saluturi politicoase trădau mai mult decît doar o uşoară suspiciune faţă de amestecul ei în lumea lor.

– Domnişoară, o salutară ei, unul după altul, ridicîndu-se să-i strîngă mînă dar fără să zîmbească.

– *Très content...*

– *Enchanté...*

Apoi, fără multă vorbă, începu supliciul.

Spre surprinderea ei, Francie se trezi cu obiecţii mai stresante faţă de planul ei de computerizare decît cele exprimate de Consiliul de conducere de acasă, de la New York. Pentru a înrăutăţi lucrurile, aceste întrebări îi erau puse repede, într-o franceză idiomatică, de nişte străini care păreau înclinaţi să-i testeze nervii.

– Dacă domnişoara ar binevoi să se intereseze de nevoile Europei... spuse unul dintre executivi cu un ton condescendent.

– Ar trebui totuşi să luaţi în considerare situaţiile... spuse un altul.

– Computerul este o maşină infernală, complet neobişnuită în comerţ... insistă un al treilea, suflînd fum din ţigara lui *Gitane*, în timp ce se încrunta la Francie.

Era clar că executivii de la *Magnus – Franţa* erau speriaţi de noul plan de computerizare care urma să le fie impus de temuta corporaţie – mamă şi încă mai suspicioşi faţă de tînăra şi neexperimentata fată căreia i se dăduse în seamă această uriaşă răspundere.

Francie se luptă să le răspundă la obiecţii cu asigurări raţionale, calme, în legătură cu sistemul ei, cu noile mijloace pe care acesta le oferea, precum şi cu

schimbările minime pe care le va implica în rutina muncii lor. Ea îşi dădu seama că tactul era esenţial în comportarea faţă de ei, aşa încît încercă să fie cît putu de prietenoasă şi cooperantă.

Descoperi supărată că franceza ei curgătoare nu includea unele expresii tehnice necesare unei descrieri pe înţeles a tehnologiei computerelor. Nu o dată, în cursul explicaţiilor, se trezi fără cuvîntul potrivit. Oboseala zborului de o noapte întreagă părea să o tragă în jos din punct de vedere fizic, în timp ce se lupta să găsească răspunsuri în acea limbă nefamiliară. Fumul greu al ţigărilor franţuzeşti îi înţepa ochii, iar atmosfera închisă a restaurantului începu să ia forma unei irealităţi ceţoase.

Din fericire pentru Francie, Roland de Leaumes îi veni în ajutor. El poseda tot vocabularul de bază privind ceea ce francezii numeau *ordinator* şi o salvase nu doar cu termenii tehnici necesari ci şi cu explicaţiile sale proprii, care aveau drept scop să-i asigure şi să-i calmeze pe colegii lui neliniştiţi.

La sfîrşitul întîlnirii, se ajunsese la un fel de impas. Francie reuşise să-i impresioneze pe executivii francezi cu specialitatea şi felul ei prietenos de a fi, dar era clar că adoptau o atitudine de a aştepta şi de a vedea, nevrînd să creadă în computerizare pînă ce aceasta nu-şi va dovedi eficienţa practică.

În cele din urmă, îşi luară rămas bun cu strîngeri de mînă. Francie primi complimente pentru franceza ei perfectă, fapt care o surprinse, întrucît se simţise de parcă gura îi fusese plină de pietricele, toată după-amiaza. Zîmbi mulţumindu-le şi promiţîndu-le că se vor întîlni cu toţii în curînd.

– Mulţumesc că ai intervenit cînd aveam nevoie de dumneata, îi spuse ea lui Roland în drum spre apartamentuul ei. A fost o prostie din partea mea că n-am învăţat propriul meu vocabular tehnic în franceză.

– Dimpotrivă, zise el zîmbind. Franceza dumitale e magnifică. Iar puţinele probleme în ce priveşte expresiile tehnice s-au adăugat doar farmecului dumitale. Crede-mă, colegii mei au înţeles cît de serioasă eşti. Ai făcut o treabă minunată. Dar acum cred că trebuie să te odihneşti.

Faţa lui frumoasă trăda o oarecare preocupare pentru starea ei de epuizare.

– Ne vedem mîine la birou, îi zîmbi Francie, cînd el o lăsă la uşa ei din strada Cherche-Midi.

– Abia aştept, zise el, asigurîndu-se că portarul îi dăduse drumul, înainte de a-i face semn cu mîna şi a se îndepărta în Citroën-ul silenţios care îi adusese.

Francie urcă sus şi se aşeză pe pat. Îi bătea inima de pe urma oboselii după-amiezei. În ciuda epuizării, tot i se părea imposibil să doarmă.

Stătu şi se uită pe fereastră la acoperişuri. În lumina apusului de soare de după-amiază tîrzie, Malul Stîng arăta minunat de străin şi atrăgător. Dintr-un impuls, decise că nu are nevoie să se odihnească şi că ar ieşi să exploreze locurile. După ghidul ei, se afla doar la cîteva blocuri de mers pe jos de bulevardul Saint-Germain şi de Cartierul Latin. Îşi va termina după-amiaza cu o plimbare relaxantă, se va culca mai tîrziu, după o cină uşoară, şi va dormi pînă a doua zi.

Îşi scoase costumul de serviciu pe care îl purtase la masă şi îşi îmbrăcă nişte pantaloni şi un pulover. Îşi luă geanta cea mare, îşi puse în ea aparatul de fotografiat şi se pregăti să iasă.

Apoi, strania moleşeală pe care o simţise în timpul mesei reveni, ceva mai puternică de data asta, cuprinzîndu-i toate simţurile şi făcînd-o să se decidă cu greu dacă să părăsească odaia. Se culcă pe pat să se odihnească un moment înainte de a ieşi.

Închise ochii, simţind cum aerul cald al camerei îi mîngîie obrazul. Pentru o clipă, îşi văzu în imaginaţie

spiriduşul ei, chipul lui Jack Magnus, plutindu-i în faţă. Dar părea mult mai departe şi mai puţin real acum, cînd pusese un ocean între ea şi Jack.

Totuşi, buzele lui se apropiară, braţele îi erau în jurul ei şi mirosul masculin aţîţător care o aprinsese în seara petrecerii revenise în simţurile ei, precum şi senzaţia puternică a îmbrăţişării lui în tot corpul...

Cu acestă imagine care pătrundea în fiecare cotlon al viselor ei, Francie căzu extenuată într-un somn greu.

Cînd se trezi, era după miezul nopţii. Străzile erau tăcute şi pustii. Totul dormea în vecinătatea din jurul ei.

Un lung moment, Francie zăcu de parcă ar fi fost drogată, neputînd să se mişte. Îşi dădu seama că toate visele ei fuseseră despre Jack şi că trei mii de kilometri distanţă nu erau suficienţi ca să-l alunge din gîndurile ei.

În cele din urmă, se ridică şi încercă să se adune. Încă se mai simţea ca de vată şi ameţită. Ceasul ei interior încă era departe de a se adapta la ora franceză.

Aşa încît se apucă de lucru. Scoase nişte documente să le aranjeze. Începu să scrie o notă în franceză, pe care să o trimită mîine colegilor ei. Se gîndi la noua provocare de a aduna o altă echipă care să lucreze toată noaptea, încercînd fără succes să moţăie, înţelegînd că ziua următoare va aduce cu ea şi mai multă oboseală.

La ora opt fix fu la cartierul general al lui *Magnus – Franţa* din Bulevardul Montparnasse, aranjîndu-şi în ordine lucrurile în noul ei birou.

Secretara ei, o tînără franţuzoaică atrăgătoare care se numea Antoinette, o salută călduros şi îi arătă clădirea.

– Mai aveţi nevoie de ceva? o întrebă ea pe Francie, cînd aceasta se pregăti de lucru.

– Încă ceva, Antoinette, zise Francie. Aş vrea să te

duci la Sorbona şi să-mi cauţi traducerea în franceză a următoarelor articole în legătură cu ştiinţa computerelor.

Îi întinse fetei o listă lungă, pe care o scrisese în cursul nopţii.

– Pe cele mai multe, dacă nu pe toate, le vei găsi în publicaţiile tehnice. Am făcut de asemeni o listă de periodice în olandeză, spaniolă, germană, italiană şi portugheză. Încearcă să-mi găseşti traduceri şi în limbile acestea. Stai cît timp e necesar. Nu o să am nevoie de tine aici pînă după-amiază.

– *Oui mademoiselle*, spuse fata uimită.

Francie zîmbi cînd se aşeză la biroul ei.

Asta în legătură cu jargonul computerelor în limbi străine, se gîndi ea.

După acea după-amiază nebună la Paris, Francie nu şi-a regăsit cu adevărat tiparele ei de somn dinainte. Ceasul interior îi era tulburat permanent de noutatea Europei şi de presiunea muncii pe care şi-o asuma.

Dar, fiind în esenţa ei o luptătoare, Francie folosea dizlocarea în scopuri practice. Lucra în orele tîrzii, cînd europenii dormeau. Realiza munţi de activitate cînd nimeni nu era treaz în jurul ei. Dormea cînd o dobora oboseala, iar restul orelor lucra.

În scurtă vreme, instală un birou de coordonare prin computer, care lucra eficient în sediul de la Paris. Aici a fost instalat primul IBM 650, Francie supraveghind personal instalatorii şi operatorii care aşteptaseră maşinăria cu nerăbdare.

Apoi plecă la Lausanne şi la Londra, ca să instaleze celelalte două aparate principale, şi făcu vizite prelungite la Roma, Madrid, Lisabona şi Haga, ca să-i întîlnească pe şefii celorlalte sucursale *Magnus,* să-i informeze despre sistemul ei şi să le arate avantajele acestuia.

În cursul îndelungatei ei absenţe de la Paris, Robert de Leaumes supraveghe în numele ei conducerea biroului. Ea îşi dădu curînd seama că el era colacul ei de

salvare. Deşi avea propriile lui înalte răspunderi executive în cadrul lui *Magnus – Franţa*, era cel mai bun cunoscător francez în tehnologia computerelor, aşa încît îşi făcea timp să se vadă cu oamenii ei şi să aibă grijă ca ordinele ei să fie îndeplinite eficient, cînd era plecată.

Francie se trezi că-i telefonează aproape în fiecare zi ca să-l informeze despre progresele ei şi să-i audă rapoartele despre situaţia de la Paris. După puţin timp, îşi dădu seama că aştepta tonul blînd, armonios, al vocii lui adînci, atît pentru sprijinul moral cît şi pentru aflarea faptelor seci. Aproape din instinct, el devenise confidentul şi protectorul ei.

– *Tenez bon,* glumea el cînd ea îi vorbea de o problemă pe care o întîmpinase cu unul sau altul dintre grupurile europene. Cum spuneţi voi americanii? Ţine-te bine. Nu te îngrijora, ai să-i atragi de partea ta în scurt timp.

Francie avea nevoie de toată încurajarea pe care o putea găsi. După cum se temuse, nu era uşor să-i facă pe europeni să înţeleagă că a computeriza comunicaţiile între companiile lor însemna a le face viaţa mai uşoară, şi nu mai grea. Majoritatea executivilor priveau computerele ca pe nişte creiere electronice futuriste, pline de circuite electronice nesigure.

Aceiaşi executivi nu erau lipsiţi de neîncredere faţă de *Industriile Magnus*, îndepărtata companie-mamă, şi îşi transferau această emoţie rapid asupra strălucitoarei, eficientei tinere femei, care le explica inovaţia ei în propria lor limbă. Nu o singură dată, Francie avu impresia că ei o considerau prea tînără, prea frumoasă şi prea străină ca să fie luată în serios.

Cu mult mai rea decît suspiciunea lor în privinţa ei, care părea să se risipească odată cu o mai mare familiarizare, era neîncrederea lor mai rigidă unul faţă de celălalt.

La Roma, unde fusese luată la un tur de gală la Vatican, Coliseum şi *Galeria Nazionale d'Arte Antica*, cu

ocazia unui dineu festiv dat la *Andrea,* i se spusese cît de imposibili erau spaniolii.

În Spania, unde i se arătase colecţia de nepreţuit a operelor lui Velasquez de la muzeul *Prado*, fabulosul *Escurial* şi vechiul oraş Aranjuez din cîmpia castiliană, i se spusese că englezii sînt nişte barbari care nu ştiu nimic despre comerţul modern.

La Londra, unde petrecu trei zile minunate explorînd elegantul cartier Mayfair, *British Museum* şi grădinile din Regent's Park, i se spusese de către salariaţii britanici politicoşi de la *Magnus – Anglia Ltd.* cît de lipsit de speranţă este faptul de a fi nevoiţi să aibă legături de afaceri cu francezii (cu care, în afara ultimelor decenii, englezii se războiseră aproape tot timpul, şase sute de ani).

Revenită la Paris, i se arătă Cartierul Latin, aleile largi din Bois de Boulogne, încîntătoarea insulă de la Cité, insula Sf. Ludovic şi pitoreasca colină Montmartre, în timp ce afla de la colegii ei cît de imposibil era pentru ei să aibă de-a face cu italienii care controlau trei uriaşe firme de minerit *Magnus* şi care erau o bandă necivilizată de hoţi şi briganzi.

La sfîrşitul primului ei tur furtunos prin sucursalele europene, Francie îşi dădu seama cît de grave erau disensiunile între europeni. Deşi geografic aşezaţi mult mai aproape unii de alţii decît statele americane de acasă, erau foarte deosebiţi ca atitudine şi se uitau unii la alţii cu o neîncredere bazată pe secole de conflicte.

Totuşi, însăşi adîncimea acestei neîncrederi îi confirma lui Francie credinţa că reţeaua computerizată pe care o imaginase pentru Europa era o inovaţie crucială, capabilă să revoluţioneze modul în care sucursalele *Magnus* făceau comerţ unele cu altele şi le mărea tuturor profiturile şi productivitatea.

Chiar şi cei mai sceptici dintre europeni, cărora le explicase planul ei, trebuiră să recunoască faptul că acele computere pe care ea le va folosi nu se pre-

ocupau de problemele lor de monedă, de deosebirile de limbă – limbajul computerelor fiind un lucru în sine, înţeles de toţi programatorii – şi cu atît mai puţin de deosebirile lor de temperament şi cultură.

Treptat, prin răbdare şi tact, Francie atrase tot mai mulţi adepţi la cauza ei. Nu încape îndoială că fluenţa ei în limbile europene i-a fost de ajutor în acest sens, la fel ca şi faptul că explicaţiile ei veneau de pe o pereche de buze senzuale, din nişte ochi verzi limpezi plini de o feminitate la fel de uluitoare ca şi mintea lui Francie.

Singurul necaz în mecanismul noii ei vieţi care funcţiona bine, veni dintr-o direcţie pe care nu o atincipase.

Europenii, pînă la unul, îl cunoşteau pe Jack Magnus şi îl stimau mult. Doar datorită capacităţii lui Jack, energiei lui neobosite şi diplomaţiei lui, europenii reuşiseră să funcţioneze aşa cum făcuseră în ultimii cinci ani. Mai mult încă, erau dispuşi să o asculte doar pentru că ştiau că Francie se afla aici trimisă de Jack.

Drept rezultat, numele lui Jack era mereu pe buzele oamenilor care lucrau cu Francie. Ei îl acopereau cu laude, îi cereau veşti despre el şi o întrebau cînd va mai veni în Europa.

Gîndul de a-l revedea pe Jack o umplea pe Francie de sentimente amestecate. O parte a ei nu se temea deloc să-l vadă venind în Europa ca să-i studieze sistemul, cînd avea să fie instalat. Ea saluta ochiul lui critic şi provocarea de a crea ceva care îi va plăcea şi îl va impresiona.

Dar însăşi această dorinţă avea două tăişuri. Trăda nerăbdarea ei de a-l revedea, de a fi aproape de el şi, poate, de a se afla într-o situaţie în care dorinţa lui pentru ea să-i depăşească reţinerea naturală, aşa cum se întîmplase în seara petrecerii date de tatăl lui pentru Gretchen.

Propria ei dorinţă o înfuria pe Francie. Nu trecea nici o zi, fără ca trupul ei să nu-i amintească de zece ori că locurile ei secrete erau flămînde după el şi mai tră-

dătoare ca oricînd. Nopţile ei erau bîntuite de imaginea lui şi de amintirea îmbrăţişării lui.

Se întreba ce gîndea el oare cînd primea la New York ştiri despre activitatea ei. Oare îşi mai amintea de sărutul lor? Oare amintirea lui îl făcea să zîmbească, sau poate îi determina o nevoie de o secundă în propriile lui simţuri?

Francie se lupta să-şi înlăture aceste idei din minte. Îşi spunea că ea era o persoană independentă, autodeterminată, şi că nici un bărbat nu o putea reduce la un ghem de fantezii nefericite cu un singur sărut.

Cu toate acestea, ştia că, într-o bună zi, Jack va veni în Europa să vadă rezultatele muncii ei. Iar acestă zi imaginară îi stătea în minte ca un vis însorit de emoţie şi plăcere vinovată.

Forţînd imaginea alarmantă să-i iasă din conştiinţă, cu un spasm de hotărîre, Francie se adînci în munca ei mai mult ca oricînd.

CAPITOLUL 12

New York,
13 ianuarie, 1956

Juliet Baker Magnus, îmbrăcată cu o rochie fără bretele de la *Chanel*, destul de simplă ca să pară o rochie obişnuită în ochii celor neiniţiaţi, dar imediat recunoscută ca un original perfect de către cunoscători, intră într-un hol de hotel pe Third Avenue, care purta numele neobişnuit *La Ofelia*.

Julie fusese singură şi neocupată toată seara. Îşi petrecuse după-amiaza în camera ei, citind un exemplar

din *Adio, arme* şi bucurîndu-se de liniştea casei. Mama ei era prea îngrozită ca să vină la ea, pentru că, dacă se apropia prea mult, Julie putea să reia scena pe care o jucase cu o săptămînă înainte, o ceartă amară, în care Julie folosise un limbaj golănesc şi spărsese o vază *Wedgwood*, după care dispăruse din casă şi nu mai fusese văzută două zile şi două nopţi.

Tatăl era la lucru, desigur. Lui Julie îi trecuse prin cap ideea de a se duce la Gretchen să vadă copilul, dar se răzgîndise. Niciodată nu se simţea bine cu Gretchen, nici în cele mai bune momente ale ei. Iar copilul, atît de mic şi de lipsit de apărare, o făcea nervoasă.

Aşa încît se aplecase asupra cărţii lui Hemingway în tăcerea camerei sale, zîmbind alternativ la conştienţa scriitorului faţă de propriile-i manierisme şi încruntîndu-se concentrată cînd vedea sîmburele serios al lucrurilor despre care încerca să scrie. Fumase o ţigară după alta, sorbise dintr-o ceaşcă de ceai rece şi deschisese fereastra să lase să iasă fumul, uitîndu-se la trecătorii de pe Park Avenue.

La ora patru, închise cartea şi începu să umble nervoasă prin cameră. Folosise toată distracţia pe care o putea avea. Tensiunea care se adunase în ea în cursul după-amiezei era pe punctul de a face explozie, Trebuia să se mişte, să facă ceva.

Jucă strălucit rolul de oboseală şi relativă bună dispoziţie, la cină. Mama şi tata abia dacă i-au acordat atenţie, purtînd între ei o conversaţie măruntă despre Gretchen şi familie. Julie prinsese o privire piezişă a tatălui ei, care asculta doar pe jumătate la plîngerile soţiei sale despre una dintre rudele ei Wetherell.

Cînd cina se termină, Julie se duse în camera ei, îşi îmbrăcă rochia, alese nişte cercei, un colier şi o brăţară la întîmplare şi ieşi pe uşa laterală, fără măcar să spună cuiva noapte bună. Merse pe jos pînă la colţul străzii Şaizeci şi cinci, opri un taxi şi îi spuse şoferului să o ducă în centru. Îi ceru să o plimbe cu maşina pînă cînd

ajunseră în această parte cam mizeră din Third Avenue şi apoi se opri la un hotel ce părea popular.

Acum, şedea la bar, bînd un Martini sec şi urmărind clienţii în oglinda de deasupra barului.

Julie juca un joc pe care îl inventase recent. Îi studia pe clienţi, încercînd să ghicească, după imaginea din oglindă a comportării lor şi din frînturile de conversaţii, care dintre ei va avea curajul să vină primul la ea. Îşi alesese în mod deliberat o îmbrăcăminte care să-i facă pe bărbaţii obişnuiţi să se simtă jenaţi. Se aranjase ca momeală, momeală nu pentru oricine, ci pentru un bărbat cu o tendinţă de a brava sau, de disperare, pentru a-l încuraja să vină spre ea.

Doar cineva oarecum aparte sau cam nebun s-ar fi desprins din acea mulţime ca s-o întîlnească la jumătatea drumului. Aşa încît Julie şedea uitîndu-se cu răceală în oglindă, aşteptînd ca Prinţul ei din poveste să apară din umbră.

Îl văzu venind, de la o distanţă de cîţiva metri. O surprinsese ieşind dintr-un colţ pe care ea nu-l putea vedea în oglindă. Dar ghici după pasul şi privirea din ochii lui, că era omul ei.

– Pot să-ţi ofer o băutură? spuse el cu o voce adîncă, plină de încredere şi cu accent de Brooklyn, o voce mieroasă, din care se simţea ceva periculos.

Ea se întoarse să-l privească. Era tînăr şi foarte frumos. Un bărbat sub treizeci de ani, cu părul tuns cu grijă, mai curînd lung. Purta o cămaşă descheiată la gît şi o jachetă sport aruncată pe umăr. Avea un piept lat şi braţe puternice. Bănuia că făcea exerciţii cu greutăţi.

La încheietura mîinii, purta o brăţară de lanţ. I se păru că observă un tatuaj pe antebraţ. Avea ochii foarte negri, arzători, cu o strălucire arogantă în ei. Avea gene iungi, frumoase, atît de lungi încît adăugau ceva misterios de copilăresc feţei lui bronzate, deşi lucrul acesta nu făcea decît să-i sublinieze masculinitatea oarecum excesivă.

Intrigată de atitudinea lui de panteră gata să sară, Julie îi întîlni privirea.

– Am deja o băutură, răspunse ea.

Un zîmbet îi ridică buzele senzuale. Ochii lui negri o evaluau. Îşi încrucişă braţele peste piept. Putea vedea cît de strîmţi erau pantalonii lui. Conturul bărbăţiei lui era vizibil, era clar că-i plăcea să-i facă reclamă.

– Atunci, poate o plimbare, zise el, fără să se lase respins de răspunsul ei.

– Unde ne-am duce? întrebă ea, ridicîndu-şi o sprînceană, cînd ochii ei alunecară peste el.

– La tine. La mine. Zîmbi. N-are importanţă.

– Ai o părere foarte bună despre tine, nu-i aşa? întrebă Julie, sorbind din Martini-ul ei.

– Cred că trebuie să recunoşti ceea ce merită să fie recunoscut, zise el.

Era clar că era tot aşa tare ca şi ea la răspunsuri. Era inteligent, sub acest exterior aspru. Privirea din ochii lui te făcea să nu te îndoieşti de asta.

Inteligent, dar needucat. Vorbea frumos, era sexy, dar nu rafinat.

Totuşi nu făcuse nici o greşeală de gramatică, încă. Putea vedea deja că era mîndru de bunele lui maniere. Deşi costumul lui avea drept scop să-l prezinte femeilor cu zece categorii sub ea şi, deşi acest lucru trăda limitele orizontului şi ambiţiilor lui, dezvăluia un minunat trup bărbătesc şi o personalitate care să se potrivească farmecelor sale.

– Ce te face să crezi că eu caut companie? întrebă ea.

– A, mi-a spus o păsărică, răspunse el.

Ea se gîndi un moment. Apoi se răsuci şi privi în ochii lui.

– Ai încredere în instinctele tale, nu-i aşa? întrebă ea.

– Tu nu? replică el ambigu.

– Marcel Proust a scris o dată, spuse ea, că viaţa

este o greşeală perpetuă.

El rîse. Apoi se aplecă aproape de urechea ei şi îi vorbi cu o voce conspirativă.

– E aici? întrebă făcînd cu ochiul.

Referirea literară nu l-a descumpănit defel. Ba păruse chiar să-l amuze.

Fără să vrea, Julie zîmbi. El îi urmări buzele mişcîndu-se, admirîndu-i faţa drăguţă şi parfumul expresiv.

– Oricum, făcu el, tu nu eşti o greşeală. Ai venit în locul potrivit.

Putea vedea părul de pe pieptul lui, sub gulerul descheiat al cămăşii, şi îi simţi mirosul care era înţepător, dar curat şi atrăgător. Aproape că-i putea simţi forţa din trupul lui dur. Se întreba dacă marfa corespundea cu ce se vedea în vitrină.

Hotărî să afle.

– La mine e exclus, zise ea.

El rîse.

– Aşa-i totdeauna, iubito, zise el. Dar nu te îngrijora. Lumea e plină de colţişoare plăcute.

O ajută să se ridice de pe scaunul înalt. Strînsoarea lui era fermă, bărbătească. Atingerea lui la cot a fost cumva mai intimă decît cînd se culcase cu tinerii pe care-i cunoscuse în toată viaţa.

Ea se opri cînd ajunseră la uşă.

– Nu ştiu cum te cheamă, spuse ea.

– Johnny. Întinse o mînă. Johnny Marante. La dispoziţia ta.

Din nou părea să-şi bată joc de ea cu siguranţa lui. Era deştept, nu glumă.

– Şi pe tine? întrebă el ţinîndu-i mîna în continuare.

Ea ezită.

El zîmbi.

– N-are importanţă, dragă, zise el. Nu te obosi să inventezi un nume pentru mine. Ai treburi mai importante în seara asta.

– Spune-mi Julie, făcu ea, ruşinîndu-se puţin de propria ei timiditate.

– E un nume foarte drăguţ, zise el cu un zîmbet, de parcă n-ar fi crezut-o. Bine, vino Cenuşăreaso. Îi deschise uşa. Mai avem două ore doar pînă cînd caleaşca se transformă într-un bostan.

Într-un fel, ultimul cuvînt de pe buzele lui, *bostan*, îi spunea ceea ce avea nevoie să ştie. Avea să fie bun. Foarte bun.

El nu o dezamăgi.

O duse la apartamentul lui, nu departe de bar, cu maşina lui. Locul era împodobit ţipător cu picturi de nuduri pe pereţi şi o strălucire a mobilelor care sugerau că el era un Don Juan serios. Exista o cameră de zi, o mică bucătărie şi un dormitor mare cu un pat uriaş.

Ea nu văzu mare lucru din camera de zi, pentru că el stinse lumina de îndată ce închise uşa. Puse un braţ în jurul ei, chiar sub sîni şi o ţinu cu coapsele lipite de sexul lui, mîngîindu-i uşor ceafa.

Ce îmbrăţişare stranie, se gîndi Julie. El era în spatele ei, braţul lui puternic o imobiliza, în timp ce îi săruta pielea moale de sub pomeţii obrazului. Acum, mîna lui liberă alunecă peste şoldul ei şi ea simţi amestecul dulceag de whisky şi tutun în respiraţia lui.

Mîna se plimba uşor, cu un fel de triumf delicat, peste şoldul ei mic, rotunjit, iar sexul lui dur masculin se sprijinea de fundul ei, fără să se împingă sau să se frece, pur şi simplu stînd acolo ca să-i spună de prezenţa şi de scopul lui.

Fără să vrea, închise ochii, un oftat îi scăpă de pe buze şi simţi o dorinţă deja mult mai adîncă decît intenţionase să simtă în seara aceea.

El ştiu că-i intrase deja sub piele şi începu să se bucure de avantajul său. O conduse în dormitor, cu mîna pe umărul ei şi îi scoase cu grijă hainele, punîndu-i

rochia pe un scaun, apoi, mulţumit, se ocupă de lenjerie.

Pînă să-şi dea seama, era goală, din nou cu spatele la el, uitîndu-se pe geam fără să vadă nimic pe strada întunecată. Îi simţi mîinile alunecînd pe braţele ei, peste degete, pe coapse şi înapoi spre talie, măsurînd cît era de micuţă – pentru că, la un metru cincizeci şi şapte şi patruzeci şi opt de kilograme, Julie era o fată micuţă, cu o delicateţe de porţelan.

Apoi auzi un fermoar şi un fîşîit de haine şi îşi pierdu răsuflarea cînd îşi dădu seama că şi el se dezbrăca.

Se întoarse să vadă trupurile lor goale în oglindă. El era în spatele ei. Putu să vadă sexul bărbatului mîndru stînd ridicat între picioarele lui. Era foarte mare. Ceva din aşteptarea tensionată a organului arăta obscen de melodramatic. Dar, din cauza acestei impresii, era cu atît mai sexy.

Mîinile calde se opriră pe umerii ei, masîndu-i uşor. De data asta, buzele lui îi atinseră lobul urechii în acelaşi timp în care o atinse cu vîrful sexului.

– Hai, Cenuşăreaso, zise el în şoaptă la urechea ei. E timpul balului.

Pentru prima oară după ani de zile, Julie fu surprinsă de un bărbat. Johnny era un seducător experimentat. Spre deosebire de tinerii din societate, neîndemînatici şi beţi, care o mozoliseră pe bancheta din spate a maşinilor, spre deosebire de acei *gigolo* uzaţi cu care se înconjurase ca să-şi pună familia într-o situaţie proastă, Johnny era un artist de cea mai înaltă artă în a aduce o femeie la orgasm.

Era atent în mîngîieri, ferm şi masculin. Foamea lui pentru fiecare parte a ei era de nesatisfăcut. Dar era lent şi blînd în explorare, asigurîndu-se că o stăpînea în toată locurile interzise, asigurîndu-se că îl accepta acolo, ba chiar îl chema, înainte de a-i da plăcerea şi a lua-o şi el pe a lui.

Fiecare bucăţică a trupului lui era atît de tare, de netedă, încît curînd nu mai putu distinge nici o parte a lui de uriaşul membru masculin dintre picioarele lui. Pentru că el era total dedicat cercetării lente, excitante, a fiecărui colţ al cărnii ei. El acceptă micile ei suspine şi gemete cu o stranie familiaritate, de parcă ar fi cunoscut-o toată viaţa.

Îi desfăcu picioarele şi o pătrunse cu grijă şi triumfător, simţindu-i coapsele strîngîndu-se încîntător în jurul taliei lui şi înaintă mai adînc, tot mai adînc. Aproape imediat, ea începu să tremure, pentru că el părea să-i găsească centrul fierbinte al orgasmului aproape înainte ca ea să ştie că vine.

Şi fiecare mişcare, şi cea mai minusculă, era în sine o încîntare, poate o profanare – pentru că el ştia din ce societate înaltă provenea ea, ştia că se distra cu el şi intenţiona să-i dea o lecţie.

El nu-i ceruse să-l atingă, nu-i îndreptase niciodată mîna sau buzele spre el. El era stăpînul, ea sclava, iar el era total interesat de cedarea ei şi de cererile ei gemute de mai mult, mai mult, mai mult.

Ea nu-şi dădu seama cît timp continuă aşa, pentru că era pierdută în plăcerea pe care i-o producea. Dar excitarea ei crescu şi crescu, aprinzîndu-se cu fiecare orgasm, pînă cînd îl simţi împingîndu-se la final, tot lent, tot atroce de cunoscător.

– Ah, Doamne, gemu ea, tremurînd nebuneşte lîngă el, mîinile ei apucîndu-l de şolduri ca să-*l* tragă mai aproape. Ah, Doamne...

– Uşor, păpuşico, şopti el, zîmbind în jos spre ea. Uşor, iubito.

Iar aceste cuvinte, atît de pline de o milă batjocoritoare şi o cunoaştere intimă, trimiseră un şoc final prin ea, atît de fierbinte, încît îşi ţipă extazul şi mîinile ei tremurară pe pielea lui.

– Ah, şoptea ea la pieptul lui, cu respiraţia încă în-

tretăiată, mult după ce se terminase. Ah...

– Ce este? întrebă el.

– Nu m-am simţit niciodată aşa de... Ea căută un cuvînt delicat şi nu găsi. Atît de complet regulată.

– Pentru asta sînt aici, dragă, şopti el lîngă fruntea ei.

– Eşti bun, oftă ea. Foarte bun.

– Aşa cum am spus! reveni el la vorbele aspre. Trebuie să recunoşti ceea ce merită să fie recunoscut.

Ea se gudură şi întinse mîna între picioarele lui.

Brusc, pentru prima oară în amintirea ei, ea însăşi se simţi necorespunzătoare.

– Am fost...? întrebă ea.

El rîse, auzindu-i nesiguranţa. Acum ştia că o avea în puterea lui pentru că ea trecuse peste toată mîndria ei, pînă la esenţa ei tremurătoare de fată şi era strălucitoare de nou găsita inocenţă pe care i-o dăduse trupul lui.

– Eşti o micuţă dulce, spuse el. Pur şi simplu, ai avut nevoie de un bărbat adevărat, asta-i tot.

Cînd ea acceptă aceste cuvinte, el zîmbi şi îi sărută obrajii.

– Ia-o încet, Cenuşăreaso, spuse el. Lasă-mi doar pantoful de cristal şi am să mai vin să-ţi mai dau.

– Sper, făcu ea cu o candoare de fecioară.

Ea nu se mai simţise niciodată aşa. Îi văzuse faţa frumoasă în oglinda de la bar cînd se apropiase de ea.

Se aşteptase la cineva mai îndrăzneţ decît ceilalţi, poate puţin mai nebun.

Dar căpătase mai mult.

Ca şi Cenuşăreasa, era acum departe de lumea ei familiară, într-un loc unde o aşteptau plăceri noi, ameţitoare, precum poate şi pericole pe care nu le prevedea.

Dar tocmai pericolul pe care-l reprezenta Johnny Marante era exact ceea ce îl făcea atît de sexy.

CAPITOLUL 13

Paris, 15 iulie, 1956

Ziua cea mare sosise, în sfîrşit. Principalele computere din Paris, Lausanne şi Londra erau gata şi aveau operatori aleşi personal de Francie. Aceşti operatori se ocupaseră în ultimele două săptămîni cu alimentarea lor cu informaţii din toate colţurile sucursalelor europene, iar fiecare din ele avea un mic oficiu special care raporta prin teleimprimator la computerul de bază.

Era acum momentul „pornirii sistemului", ca să se vadă dacă funcţionează.

Francie era cu Roland de Leaumes şi vreo duzină de obsevatori la centrul computerului de la Paris. Ştia că alţi privitori ca şi ei erau prezenţi la celelalte două centre principale, dornici să vadă ce se va întîmpla. Executivii *Magnus* din întreaga Europă urmăreau sceptici, ca şi concurenţii lor, să vadă dacă noua idee excentrică a computerizării pe scară mare poate reuşi.

Francie zîmbea, dar era cu sufletul la gură. Îşi dădea seama că această întreagă operaţiune fusese concepută şi realizată de ea însăşi. Răspunderea se oprea la ea. Dacă sistemul nu lucra eficient, nu putea fi învinovăţit nimeni altcineva decît ea, deoarece ea era autoarea programului care trebuia să-l facă funcţional.

Era conştientă de asemeni că la New York se aştepta rezultatul de azi. Se auzise prin telefonul fără fir de la *Magnus* că în Consiliul de conducere se urmărea treaba cu deosebit interes şi asta nu doar pentru că

votul, care îi acordase lui Francie misiunea, fusese foarte strîns şi înfierbîntat contestat. Succesul sau eşecul sistemului se va reflecta puternic asupra lui Jack, ca sponsorul ei, într-o măsură mai mare decît asupra soartei lui Fancie Bollinger.

Şi mai trebuia luat în consideraţie ceva şi mai important. Dacă sistemul lui Francie va acţiona într-adevăr, aşa cum se intenţiona, acesta va avea un impact uriaş asupra întregului concept de comunicare în afaceri. Putea declanşa o revoluţie în comerţul mondial, iar consecinţele financiare şi practice ar fi fost incalculabile.

Deci ziua de azi va fi o zi decisivă.

Francie stătea lîngă Roland de Leaumes la centrul computerului. Erau linii de teleimprimatoare cu Londra şi Lausanne. Cînd Francie va rosti cuvîntul de ordine, toate trei computerele vor începe să deruleze programul, iar operatorul şef de aici, de la Paris, îi va pune computerului prima întrebare. Întrebarea fusese deja hotărîtă. Avea să fie una simplă, în limbaj de computer, cerînd o comparare între inventarele a două sucursale *Magnus*, una în Italia, cealaltă în Portugalia. Răspunsul nu trebuia să ia mai mult de două secunde ca să apară.

Francie se uită la Roland, care îi zîmbi încurajator. În dimineaţa aceea, el era, ca totdeauna, calm şi echilibrat. Ochii lui negri frumoşi străluceau, avînd încredere în ea. Era bucuroasă că el se afla aici ca să o ajute în acest moment crucial. În ultimele luni, ea devenise o vizitatoare obişnuită a casei lui din Passy şi se împrietenise cu soţia şi cu fiicele lui. Familia Leaumes era cea mai apropiată familie a lui Francie la Paris, iar Roland era cel mai bun prieten al ei.

– Londra e gata şi aşteaptă, spuse o secretară cu un telefon la ureche, zîmbindu-i lui Francie.

– Şi Lausanne e gata, spuse o a doua secretară.

– În regulă, zîmbi Francie încrucişîndu-şi degetele. Îi dau drumul.

Secretarele vorbeau la telefon şi ea le urmărea.

Operatorul şef de la computerul principal mişcă nişte butoane şi dădu instrucţiuni computerelor printr-o tastatură.

Urmă o tăcere. Luminile de pe diferite panouri energetice clipiră scurt. Banda magnetică se mişcă, în timp ce întrebarea dactilografiată era transformată în limbajul maşinii. După cîteva secunde, maşina ţăcăni scurt şi tăcu.

Operatorul se ridică de la locul lui să se uite şi apoi se întoarse spre Francie. Ea se grăbi spre el şi se uită la hîrtia cu simbolurile computerului şi cu limbajul obişnuit, rudimentar.

Era doar o propoziţie.

Scria:

DATELE INEXISTENTE. CONTROLAŢI COMANDA.

Francie se încruntă uimită.

– Ce spune Londra? o întrebă ea pe secretară.

Secretara vorbi la interfon, apoi se uită în sus la Francie.

– Nu lucrează, spuse ea.

Francie privi spre cealaltă secretară. Chipul ei arăta clar că răspunsul de la Lausanne era acelaşi.

– Hai să dăm din nou comanda, zise Francie. Am s-o dau eu însămi.

Se aşează la taste şi, cu mare atenţie, îi ceru computerului să facă treaba simplă care avea să fie prima lui realizare.

Rezultatul fu acelaşi.

DATELE INEXISTENTE, răspunse maşina, fără ezitare. CONTROLAŢI COMANDA.

Din nou secretarele vorbiră cu Londra şi cu Lausanne şi clătinară din cap ca să arate că nici acolo computerele nu funcţionaseră.

Pentru a treia oară, Francie introduse întrebarea în maşină. Era o comandă simplă, atît de fundamentală, încît era de neconceput ca maşina să nu răspundă imediat.

Din nou răspunsul fu acelaşi:

DATELE INEXISTENE. CONTROLAŢI COMANDA.

Francie roşi. Se uită la spectatorii din cameră. Majoritatea păreau uluiţi. Dar nu puţini dintre cei prezenţi aveau un triumf prost mascat pe chip. Erau încîntaţi în secret că schema măreaţă, cu care se cheltuise atîta timp şi atîţia bani, se prăbuşea în faţa ochilor lor – şi că şefa ambiţioasă şi încrezătoare a acesteia suferea o umilinţă bine meritată pentru lipsa ei de experienţă şi pentru aroganţa proiectului ei.

Ea dorise să revoluţioneze afacerile a patruzeci de companii din ţări străine, pe care nici măcar nu le vizitase pînă în urmă cu puţine luni. Voise să le spună tuturor cum să-şi conducă afacerile. Voise să schimbe lumea.

Ei, s-a terminat cu revoluţia computerelor!

Francie simţea această falsitate şi gîndurile satisfăcute din jurul ei.

Luptîndu-se cu tremurul nervilor, ea se întoarse spre cei din jurul ei. Deschise gura să vorbească, dar nu ieşi nici un cuvînt. Toate cunoştinţele ei de limbă franceză păreau că o abandonaseră, la fel ca şi computerul în care îşi pusese toate speranţele.

Roland de Leaumes fu acela care îi veni în ajutor.

– *Allez, les enfants!* le spuse el cu autoritate celorlalţi. *Au boulot.* Înapoi la treabă. Aţi mai văzut accidente şi altă dată. Nu aveţi la ce căsca gura. O să vă anunţăm cînd o să facem sistemul să lucreze cum trebuie.

Cu zîmbete forţate şi cu cîteva şoapte ironice, observatorii părăsiră centrul computerului.

Roland o privea pe Francie. În ochii lui negri se citea preocuparea.

– Pot să te ajut? o întrebă el.

– Nu, mulţumesc, spuse Francie, cît de calm fu capabilă. Lasă-mă doar să lucrez la asta restul după-amiezei. Am să încerc să văd ce s-a întîmplat.

– Eşti sigură? întrebă el, atingîndu-i blînd cotul. Aş

putea să- ţi ofer măcar un sprijin moral?

Ea clătină din cap.

– O să te plictisească,zise ea.

– Vrei să spui că o să-ţi stau în cale, rîse el. Dar eşti prea amabilă ca s-o spui. Bine, pot înţelege o aluzie. Dar nu sta prea mult. Promiţi?

– Promit, răspunse ea. Am să plec înainte de ora şapte.

– Bine, zîmbi Roland. Şi nu te îngrijora. Ai să găseşti defecţiunea destul de curînd.

Un moment mai tîrziu, era plecat împreună cu toţi ceilalţi. Francie îi eliberă pe cei doi operatori şi începu să lucreze ea însăşi cu computerul. Era bucuroasă că nimeni nu se mai afla acolo să vadă cum îi tremură mîinile cînd se apropie de maşină.

Restul acelei zile fu o agonie pentru Francie şi o bucurie murmurată pentru cei din *Magnus – Franţa*, care priviseră inovaţia ei cu scepticism chiar de la început şi se uitau la ea cu suspiciune, ca la o reprezentantă atrăgătoare dar fără experienţă a corporaţiei mamă de dincolo de ocean.

Francie lucră singură la computer, introducînd comenzi, studiind reacţia programului şi telefonînd instrucţiuni la Londra şi Lausanne. Aproape că putea auzi şoaptele din clădire despre eşecul sistemului ei şi despre jena ei spectaculoasă, dar reuşi să şi le scoată din minte.

Într-o oră, ea îşi dădu seama unde era defecţiunea. Era în schematizarea anumitor informaţii ale programului şi în faptul crucial că acel computer nu înţelesese logica din spatele schematizării.

Dar localizarea problemei nu însemna în acelaşi timp şi eliminarea ei. Spre necazul ei, Francie îşi dădu seama că eşecul ei de azi nu era un accident, ci provenea dintr-o greşeală din miezul programului însuşi. Mai rău încă, nimic din experienţa lui Francie în ştiinţa

computerelor nu-i sugera o soluţie la această problemă. Ea va trebui să improvizeze curajos pentru a o rezolva. Dacă putea fi rezolvată.

Absorbită de muncă, uită de noţiunea timpului. Mai lucra încă disperată la maşină, trecînd de la un ecran la altul şi făcînd însemnări agitate într-un carnet mare, galben, cînd se uită la ceasul din perete.

Era aproape miezul nopţii.

Brusc, energia nervoasă o abandonă pe Francie şi se prăbuşi în scaunul turnant din faţa panoului de control al computerului. Îşi dădu seama că se agitase prea mult pentru o singură zi. Munca ce o aştepta era dificilă. Va trebui să-şi stabilească un anumit ritm şi să-şi păstreze forţele, încă multe săptămîni, dacă voia să reuşească.

Părăsi centrul computerului şi porni pe coridor, spre ascensor, şi urcă pînă la etajul şapte unde se afla biroul ei. Îşi folosi cheia ca să deschidă uşa, trecu pe lîngă masa lui Antoinette, intră în biroul ei şi aprinse lumina.

Spre surprinderea ei, pe masa ei de lucru era un buchet mare de flori.

Era şi un bilet prins de el. Mesajul era în engleză, dar cu un scris de francez.

Citi: *Aniversare fericită. La mulţi ani.*

Era semnat : *Jack.*

Lui Francie i se tăie respiraţia. Uitase complet de aniversarea ei. Va avea douăzeci şi trei de ani săptămîna viitoare pe vremea asta. De unde putea să ştie Jack lucrul ăsta? De ce s-ar osteni el să o felicite de la o depărtare atît de mare de peste ocean?

Francie roşi cînd văzu restul biletului.

P.S. Intenţionez să o petrec cu tine, dacă nu ai alte planuri. Ne vedem joia viitoare.

Biletul tremură în mîna lui Francie. Jack venea aici să o vadă.

Se aşează pe fotoliul de la masa ei de lucru şi se uită ameţită la flori.

Jack vine aici!

Nu doar venirea lui constituia un asemenea şoc – ea ştiuse sau bănuise că, la un anumit moment, avea să vină aici, întrucît Europa era domeniul lui şi însăşi activitatea ei intra sub autoritatea lui.

O şoca faptul că venea acum, exact în momentul în care viaţa ei profesională era în cea mai grea criză.

Cînd va sosi, ea va trebui să-i explice eşecul spectaculos al sistemului ei, un sistem care fusese construit şi implementat sub egida lui. Era un eşec ce afecta toate companiile europene a căror bună funcţionare cădea în răspunderea lui Jack. Deci, trebuia să aibă un impact asupra propriei lui poziţii în cadrul corporaţiei – mamă.

Ruşinea lui Francie avea deci să se extindă tocmai asupra bărbatului căruia îi datora unica şansă care i se oferise la *Industriile Magnus*.

Bărbatul la care nu încetase să viseze nici o secundă, de cînd plecase din New York, în urmă cu şase luni.

Şi totul din cauza unui sărut de neuitat, care avusese loc la petrecerea lui Anton Magnus în cinstea lui Gretchen şi a copilei ei, un sărut pe care Jack poate l-a uitat, dar care încă mai ardea ca un cărbune aprins în toate simţurile lui Francie, mai fierbinte ca orice, din cauza trecerii timpului şi a adîncirii obsesiei ei.

Acum, Jack venea aici. Cînd va sosi, va trebui să încerce să-l convingă că mai putea face încă sistemul ei să funcţioneze şi că promisiunile ei despre computerizare nu erau simple vise. În plus, va trebui să-l facă să uite că fata căreia îi acordase încrederea şi atenţia în urmă cu şase luni era acum autoarea unui măreţ eşec, care constituia tema de discuţie la *Magnus – Franţa*.

Va fi performanţa unei vieţi. Francie era o matematiciană desăvîrşită, dar nu era şi o actriţă desăvîrşită. Nu ştia dacă va reuşi să facă treaba asta.

Totul depindea de Jack.

Cu acest gînd, cu mîini tremurătoare, puse bileţelul înapoi în plicul lui mic şi îl închise în sertarul biroului.

Dar tremurul din degetele ei radia în tot trupul ei.

Jack venea aici, la Paris. Să o ajute să-şi aniverseze cei douăzeci şi trei de ani. Şi, cu siguranţă, ca să verifice progresul sistemului de computere.

Dar poate, se gîndi ea, e ceva mai mult în venirea lui decît doar atît. Poate că nici el nu uitase seara lor împreună şi venea la ea, cel puţin în parte, şi ca bărbat, nu doar ca şef.

Acesta era gîndul cel mai îndrăzneţ şi mai delicios dintre toate.

Să se smulgă de acest gînd era poate lucrul cel mai dificil pe care-l făcuse vreodată.

Atunci, lasă-l să vină, se gîndi ea, cînd se ridică să plece din birou. Ce va fi, va fi.

Lăsînd biletul în sertar, plecă acasă să doarmă puţin, ca a doua zi să se poată întoarce să caute defecţiunea programată în sistemul ei.

CAPITOLUL 14

Francie nu-l văzu pe Jack pînă cînd, pe neaşteptate, el apăru în uşa biroului ei.

Era vineri după-amiază, ziua dinaintea aniversării ei de naştere. Sperase să-l aştepte la zborul TWA de la New York, a doua zi dimineaţă.

Dar iată, era aici, îmbrăcat într-un costum gri de mătase, bronzat ca întotdeauna, cu membrele dure conturate de materialul ce le acoperea, iar ochii lui negri străluceau cînd îi zîmbi.

– Ce faci aici? întrebă ea, înghiţind în sec, admirînd imaginea lui frumoasă stînd în deschizătura uşii. Te aşteptam abia mîine dimineaţă.

– Am luat o cursă mai devreme, spuse el fără altă explicaţie. Ce mai faci, Francie?

Auzul numelui ei pe buzele lui aproape că o făcu să închidă ochii de plăcere. Se forţă să se ridice şi se duse să-i strîngă mîna.

– Foarte bine, mulţumesc, spuse ea cu un zîmbet forţat. Dar tu?

– Bine. Cum merg lucrurile?

Îşi simţi aparenţa de încredere prăbuşindu-se. El mersese direct la chestiune.

– Nu prea bine, în momentul acesta, zise ea, hotărîndu-se să-i spună adevărul neînfrumuseţat.

Nu era tipul de om care să aprecieze false asigurări.

– Zău? Probleme?

– Aş vrea să-ţi arăt, dacă-mi dai voie! spuse ea. Eşti obosit după zbor sau poţi să mă asculţi ce am de zis?

– Eu mă pricep să dorm în avioane, zise el. Să mergem.

Ea îl duse la centrul pentru computere şi îi arătă programul explicîndu-i cît putu de clar şi succint că exista o „hibă" serioasă care nu a fost încă identificată.

Cînd termină, rămase în picioare şi se uită la el.

– Ei, am spus-o, făcu ea. Îmi pare rău de treaba asta, domnule Magnus. Crezusem că sistemul va fi gata încă de săptămîna trecută. Nu pot face altceva decît să examinez elementele, unul cîte unul, şi apoi să rescriu programul ca să funcţioneze. Făcu o pauză. Ce s-a întîmplat a fost un şoc pentru mine.

El o privea cu atenţie.

– Crezi că poţi face ca toată chestiunea să funcţioneze înainte de data limită? întrebă el.

Ea se forţă să-i întîlnească privirea.

– Nu ştiu. Tot ce pot face e să încerc, răspunse ea.

El privi din nou de la ea la computer şi apoi înapoi.

– Pari necăjită din cauza asta, comentă el.

Ea zîmbi, un zîmbet scurt, fals, plin de o teamă vizibilă.

– Sînt... necăjită. Încercă să mai zică ceva, dar cuvin-

tele nu ieşeau. Se simţea ca un copil care-şi recunoaşte o greşeală în faţa unui profesor sever şi respectat.

Acum, în privirea lui era un aer de evaluare.

– Prea necăjită ca să faci treaba asta? întrebă el.

Lacrimile începură să izvorască din ochii ei, dar se luptă curajoasă să le reţină. Dacă era ceva ce n-ar fi făcut niciodată era să-şi arate sentimentele faţă de Jack Magnus. El o angajase. Trebuia să-l facă s-o respecte. Cu orice preţ.

– Nu, făcu ea ferm. Nu trebuie să te îngrijoreze asta.

El arătă spre program.

– Părerea ta bine gîndită este că lucrul ăsta o să funcţioneze?

Ea urmări direcţia privirii lui spre mormanul de hîrtii şi caiete de notiţe în care investise atît de mult şi care ascundeau o greşeală crucială pe care nu o îndreptase încă.

Inspiră adînc.

– După părerea mea, începu ea, nu e nimic rău în sistem. Am comis o greşeală undeva în mecanism, dar asta poate fi corectată, sînt sigură.

Asta nu era total adevărat şi Francie o ştia. Greşeala din progam era atît de adîncă, încît ameninţa însuşi conceptul pe care se baza sistemul ei. Nu existau reguli sau îndrumătoare în logica existentă a programelor care să o scoată din dilema ei. Un alt programator ar fi renunţat deja la tot planul.

Dar Francie avea o siguranţă profundă şi putea să-l asigure că răspunsul de care avea nevoie era chiar sub nasul ei – dar de fapt era ca un ac în carul cu fîn. Inteligenţa matematică, cea care nu o trădase niciodată din copilărie, îi spunea că putea rezolva problema aceasta dacă o trata cu o minte deschisă şi inventivă. Creativitatea nu mecanismul era acum cheia. Nu putea să abandoneze, pînă nu găsea unde făcuse greşeala.

Dar pe Jack îl minţea, asigurîndu-l de ceva care de fapt nu era deloc sigur. Ea ştia că întreaga Europă era

în răspunderea lui Jack. El trebuia să ia hotărîrea dacă să mai investească timp suplimentar şi bani în acest proiect sau să-l sisteze şi să încerce să uite eforturile financiare care s-au irosit.

El nu încetase să o privească. Aproape că îl putea simţi cum încearcă să măsoare cît de demnă de încredere este explicaţia ei. Un bărbat în poziţia lui trebuie să fi trecut prin multe experienţe şi să vadă prin falsele asigurări ale celor din subordinea lui.

– Bine, zise el în cele din urmă. Pentru mine este suficient ce-mi spui.

Surprinsă, Francie se uită în ochii lui.

– Vrei să zici... făcu ea. Vrei să zici că n-o să...

Brusc el rîse.

– Să te dau afară? Să-ţi tai capul? Să iau pe altcineva, sau să încep de la zero? Pot să-ţi spun că nu ştii multe despre management, Francie. Un bun conducător ştie să-şi găsească oamenii cei mai buni şi să-i lase să facă ce pot face mai bine. El nu apasă pe butonul de alarmă atunci cînd apar amînări sau probleme. Dacă face aşa, nu va realiza niciodată nimic.

El atinse programul şi continuă.

– Ceea ce faci tu aici este foarte complex şi foarte important. Era aproape inevitabil să apară probleme. Ţine-te de treabă. O să reuşeşti. Sînt sigur de asta.

Ea măsură impactul vorbelor lui.

– Eu... eu apreciez încrederea ta, spuse ea.

– Nu te-ai afla aici dacă nu ai merita-o. Vocea lui era calmă şi controlată.

Urmă o pauză. El se uită la ceasul de pe perete.

– Te las să-ţi continui treaba, zise el. Trebuie să mă întîlnesc cu cîteva persoane în după-amiaza asta. Putem lua cina diseară?

– Eu... desigur, răspunse ea.

– Vin să te iau la opt, zise el.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Ştii unde?

– Secretara ta mi-a dat adresa. Cunosc destul de bine Malul Stîng. N-o să-mi fie greu să te găsesc.

Din nou fu o pauză. Un mic zîmbet de admiraţie nervoasă apăru pe buzele lui Francie, fără voia ei, cînd îi contemplă uluitoarea stăpînire de sine şi frumuseţea de nedescris.

– Bine, atunci, ne vedem mai tîrziu, spuse el.

– Da.

Ea se ridică odată cu el. Îi zîmbea cu o expresie liniştită, de om de afaceri şi de bărbat în acelaşi timp. Ea nu ştia ce înseamnă aceasta.

Apoi, cu un ultim salut din cap, dispăru.

Singură cu aparatul, Francie scoase un oftat lung.

Să fie oare adevărat? Dintr-o lovitură, Jack Magnus apăruse în pragul ei, îi ştersese greşelile, îi dăduse o nouă lecţie de viaţă şi, mai mult decît orice, transformase teama ei într-o bucurie cum nu mai simţise de cînd îl văzuse ultima oară.

Zguduită, Francie îşi contemplă uşurarea şi fericirea.

Şi faptul că în seara aceea avea să-l vadă din nou pe Jack.

El veni să o ia la ora stabilită şi o duse la cină la *Lasserre*. Ea fu uimită de elegantul decor Ludovic al XVI-lea al legendarului restaurant, de chelnerii şi piccolii cu băuturile îmbrăcaţi în livrea şi îl întrebă de ce o adusese într-un loc atît de elegant.

– Este o seară importantă, zise el. Precis că n-ai uitat?

Ea îl privi cu uimire.

– Ziua ta de naştere, nu-ţi aminteşti? spuse el.

– A! Asta era. Rîse. Ce anume te-a făcut să ţii minte ziua mea de naştere?

– Hai să spunem că sînt un curios înnăscut. El zîmbi. Probabil că am ştiut mai multe despre colegii mei decît era nevoie pentru mine. Oricum, am venit.

El ridică paharul de şampanie şi îl atinse de al ei. Ea

roşi fără să vrea, cînd îi răspunse cu un zîmbet.

Cina trecu liniştită, punctată de flecăreli şi conversaţie banală, care nu făceau nimic ca să potolească furtuna ce se ridica în simţurile lui Francie. Sentimentul ei de uşurare în legătură cu judecata pozitivă a lui Jack asupra muncii ei lăsase cale liberă unei ciudate excitaţii, care creştea prin faptul că se afla în apropierea lui în acest loc elegant, intim.

Fu bucuroasă cînd se termină cina şi ieşiră afară, în aerul proaspăt. Jack adusese o maşină a companiei *Magnus – Franţa* şi conduse în jurul pieţei Concorde, privind împreună cu Francie de-a lungul minunatului bulevard Champs Elysées spre Arcul de Triumf, înainte de a o lua peste podul Alma spre străzile înguste ale Malului Stîng.

Nu existau locuri de parcare lîngă clădirea unde locuia ea, aşa că Jack ocoli încet, pînă cînd găsi un loc în pitoreasca stradă a Dragonului, o stradă îngustă, plină de magazine de antichităţi. Împreună merseră pînă la colţul bulevardului Saint-Germain ca să arunce o privire la viaţa de noapte agitată din acest cartier, apoi înapoi la Carrefour de la Croix Rouge, cu micile lui magazine şi apoi la întunecata stradă Cherche-Midi.

– Vrei să vezi unde locuiesc? întrebă Francie puţin nervoasă. E un mic apartament foarte drăguţ. Roland de Leaumes l-a închiriat pentru mine pentru tot timpul cît voi fi aici.

Ceva străluci în ochii lui Jack la menţionarea numelui lui Roland, dar dispăru imediat. Francie nu-şi dădu seama ce însemna. Aerul pe care îl avea era total neutru, indescifrabil.

– Nu ştiu dacă am ce să-ţi ofer de băut, zise ea. Sînt sigură că meriţi un pahar, după această cină minunată.

– Nu vreau să te obosesc, spuse el. Se pare că ai lucrat foarte mult. Ai slăbit.

– Să nu-ţi pese de asta, făcu ea cu o curioasă ridicare din umeri.

Trecuseră de cabina portarului şi de curtea cu micul Sfinx şi stăteau lîngă ascensor, în holul din spate. Luminile difuze de pe coridoarele din toate blocurile de apartamente franţuzeşti aruncau o lumină stranie pe faţa lui Jack. Totul era blînd şi auriu.

– Poate ar fi mai bine să te las să-ţi faci somnul, zise el.

Ea nu răspunse, dar îi zîmbi brusc, un zîmbet care părea să se reflecte asupra trăsăturilor lui frumoase.

Ea tocmai atinsese butonul ascensorului, cînd luminile se stinseră.

Micul hol era într-un întuneric total. Francie ştia că pe peretele din apropiere că se afla întrerupătorul de lumină.

Dar nu ajunse la el pentru că, înainte de a se întoarce să-l găsească, se trezi în braţele lui Jack.

Nu era timp să se întrebe dacă ea făcuse primul gest sau dacă acele braţe lungi bărbăteşti se înfăşuraseră în jurul ei din proprie iniţiativă. Ştiu doar că sărutul care îi schimbase viaţa în casa lui Anton Magnus se repeta acum, mai fierbinte ca orice şi mai intim, trimiţîndu-i şocuri în tot corpul, ca o cometă în coada căreia trenau sutele de momente pe care le petrecuse în intimitate, visîndu-l pe Jack, după acel prim sărut.

O voce în sinea ei o avertiza că făcea un pas fără întoarcere. Dar aceasta fu înăbuşită de forţa sărutului lui. Ea îl ţinea aproape, îşi simţea trupul tremurînd lîngă al lui şi auzi geamătul straniu, feminin, din gît, cînd întunericul îi legă din nou.

Apoi, cumva, ajunseră în ascensor. Spaţiul mic, închis, părea să-i forţeze să fie mai aproape, iar căldura simţurilor lui Francie erupea mai repede decît alunecarea în sus a ascensorului. Ţinea ochii închişi, dar mîinile ei, prin cunoaşterea lor proprie, îl mîngîiau şi îl încurajau. Ele îşi găsiră drum sub haina lui spre pieptul tare şi se bucurau de duritatea muşchilor lui.

Sărutul lui se adînci, în timp ce ascensorul îi ridica

mai sus, tot mai sus, şi ea îi simţi mîinile strîngîndu-i-se în jurul taliei. Atingerea lor părea că o va face să înnebunească. Se mişcă lîngă el, un ritm ameţitor de trup feminin sinuos, seducîndu-i ca o melodie fiecare parte a trupului lui. Cumva, şoldurile fine care tremurau sub mîinile lui îi spuneau că ar putea să o atingă mai intim, chiar acum, iar mîinile lui ferme se strecurară sub talia ei, să o tragă mai aproape. Limba ei o salută pe a lui, tachinînd-o cu mici atingeri care făcură să se audă un geamăt din gîtul lui.

Mai tîrziu avea să se întrebe cum au ajuns din ascensor în apartamentul ei, cum şi-a găsit cheile ca să descuie uşa. Nu-şi va aminti niciodată, pentru că pasiunea o făcea să nu-şi mai dea seama de nimic, în afară de Jack.

Singura amintire ce-i rămăsese era întunericul pe care-l împărtăşiseră, senzaţia mîngîierilor lui pe umeri, pe sîni, pe coapse, şi dorinţa aproape dureroasă a pielii ei de a se dezgoli pentru el. Singurul zgomot din apartament era răsuflarea lor gîfîită, din cauza dorinţei şi fişîitul mîinilor lor în timp ce se explorau unul pe celălalt.

Francie ştia că avea să se întîmple ceva înfiorător şi mult aşteptat. Ar fi fost consumată de spaima scenei, dacă nu ar fi existat înţelepciunea nebănuită a trupului ei, care se pregătise mereu pentru acest moment şi acum ştia exact ce are de făcut.

Ea îşi strecură degetele pe pieptul lui şi pe sub umerii hainei pe care i-o scoase uşor. Îl sărută din nou şi începu să-i desf[illegible] că nasturii de la cămaşă. Simţea cum rochia ei se desprinde la rîndu-i. Toate hainele care îi despărţeau căzeau cu o voinţă a lor proprie, ca petalele de pe florile sortite să se fecundeze unele pe altele.

Ea îl conduse uşor spre dormitor, oprindu-se mereu să-l sărute şi să-l atingă. Cînd se întinse pe patul ei, era goală. Îl urmări venind în urma ei, o siluetă pe fundalul

nopţii pariziene, un zeu drept, care îşi scotea hainele şi se uita în jos la ea.

Ea întinse braţele spre el.

El veni să o acopere cu trupul lui şi dulceaţa limbii lui îi pătrunse în gură în acelaşi timp în care duritatea dintre picioarele lui bătu la poarta intimităţii ei.

Un fel de nebunie lentă o cuprinse, aşa încît trupul ei, neajutorat de atîta plăcere, era totuşi cunoscător şi îndrăzneţ în mişcări. Putea simţi cum creşte şi excitaţia lui spre o înălţime febrilă şi chiar nevoia ascuţită a dorinţei masculine nu o surprinse, deoarece trupul ei ştia exact ce trebuia să facă.

Ea îl ţinu de şolduri, îndrumîndu-l încet, în timp ce propriul ei sărut se adînci în gura lui. O serie lungă de uşoare ondulări îi uni, senzuale şi lente, aducîndu-l inevitabil mai aproape, aşa încît vîrful lui fierbinte îi atingea locurile secrete, deschizînd deja uşa ce îl aştepta, mai mult, tot mai mult. Apoi, cu un spasm, îl simţi pătrunzînd-o.

Chiar şi durerea ascuţită pe care o simţi la venirea lui era plăcere şi extaz. Îl auzi gemînd, iar micile ei ţipete de încîntare veniră să-l mîngîie, în timp ce ea i se dădea tot mai complet, cu şoldurile ridicate ca să-l tragă mai aproape, cu degetele ţinîndu-se de şoldurile lui dure, iar sînii ridicîndu-i-se ca să-i simtă cu sfîrcurile părul de pe piept.

Apoi, totul păru că explodează. Acel Jack la care visase atîta timp era pierdut în furtuna ce erupea în ea şi toate gîndurile despre ea însăsi erau arse de senzaţia fierbinte care se ridica în fiecare părticică a ei. Ea nu mai ştia cine este şi ce însemnătate au toate lucrurile, dar nu-i păsa. Trupul ei nu-i mai aparţinea.

În timp ce ea era sub el, nu putea vedea ceea ce vedea Jack: o nimfă frumoasă, subţire, transformată de plăcere, cu trupul ondulîndu-se seducător, cu micile sfîrcuri fierbinţi dansînd sub mişcările lui, mîini dulci de

femeie sprijinite iubitoare pe şoldurile lui ca să-l ajute s-o posede mai total, cu coapse lungi, albe, care îl mîngîiau în ritmuri şi mai senzuale, mai irezistibile.

Dar ea îşi dădu seama că abandonarea ei aţîţa un foc teribil în el, pentru că el ardea în ea cu o forţă neomenească, mereu, tot mai adînc, mai strîns, mai intim cu fiecare mişcare, pasiunea lui crescînd mereu pe culmi mai înalte, pînă cînd nici ţipetele ei de extaz nu se mai putură auzi.

În timp ce focul devenea tot mai fierbinte, ea nu mai ştiu dacă propriul ei abandon era de vină sau dacă el însuşi îşi pierduse controlul, plecase din lumea lui reală pentru a se alătura acestei alunecări nebuneşti a cărnii pe carne, acestui triumf al plăcerii asupra minţii.

Ea crezu că nu se va sfîrşi niciodată. Totuşi, ultimele lui mişcări o luară prin surprindere, ridicînd-o la o înălţime nebunească la care nici un visase în fanteziile ei nevinovate. El veni mai adînc, şi mai adînc şi un mare spasm al trupului ei îi deschise ultima uşă.

Auzi un geamăt, gros, cald în gîtul lui. Un val dulce, fierbinte o inundă brusc şi o tresărire a celor mai intime locuri se încordă să-l primească. Apoi se termină totul.

Ea zăcea moale şi sfîrşită în braţele lui.

Un sărut îi atinse fruntea, apoi altul şi altul, atingîndu-i uşor pleoapele şi obrajii. Ea îşi înfăşură braţele în jurul cefei lui şi îl ţinu mai aproape.

Acum ştia ceea ce aşteptase toată viaţa.

Noaptea se scursese ca un vis. De cîte ori mai făcură dragoste, nu ştia. Ştia doar că de fiecare dată era altfel, i se dăruia total. I se părea că miracolul atingerii lui aduce la viaţă fiinţe noi din interiorul ei, fiecare dintre ele nebănuite pînă acum şi create doar pentru a-i aparţine lui, pentru a-l excita şi a-i face pe plac în moduri de care nici nu visase că ar fi capabilă.

Era un proces lung, frumos, de a se pierde pe ea

însăşi. Pentru acea Francie care trăise cu propria ei voinţă puternică timp de douăzeci şi trei de ani, ar fi fost o experienţă înspăimîntătoare, deoarece era o capitulare în sensul cel mai total al cuvîntului.

Dar îl avea pe Jack care o ţinea strîns şi îşi alungă temerile, gîndindu-se la frumuseţea trupului lui. El era la fel de nesăţios ca şi ea şi simţea că şi ceva din el capitula în faţa amestecului nebunesc al dorinţelor care îi atrăgeau unul spre celălalt.

Cînd se termină totul, fură cuprinşi de o oboseală delicioasă. Lumina pală a lunii intra pe fereastră, iar ea, întinsă lîngă el, se uita cum îi scălda trăsăturile frumoase. Adormit arăta încă mai misterios şi mai atrăgător decît cînd era treaz. Avea ceva enigmatic şi aproape copilăresc în somn.

Îl văzu mişcîndu-se, cînd un vis îi tulbură faţa. Speriată, îi urmări braţul întins ca să se înfăşoare în jurul ei, să o tragă spre el. Îndrăzni să-l sărute pe obraz, pe buze. El o ţinu aproape, iar ea dori să i se poată alătura în visul lui, astfel încît, în gînd, să poată fi la fel de uniţi cum fuseseră toată noaptea în plăcere.

Se întreba dacă el simţise revoluţia pe care o produsese în ea. Ştia că nu va mai fi niciodată aceeaşi, după noaptea aceasta.

Şi era bucuroasă că a fost tocmai acest bărbat, cel mai frumos dintre toţi, care îi luase virginitatea şi o făcuse femeie. Ce însemnau toate astea şi unde o vor duce, nu ştia. Ştia doar că trecutul fusese abandonat pentru totdeauna şi viitorul se întindea în faţa ei ca un ocean nemărginit de plăceri curate. Cu aceste gînduri, Francie căzu într-un somn frumos, fără vise.

Cînd se trezi, era singură în pat.

Alarmată, se ridică şi se uită în jur. Ceasul arăta ora şapte. Se simţea ameţită şi dezorientată. Noaptea trecută să fi fost oare un vis? Să fi venit oare singură aici şi

să fi căzut într-un fel de fantezie solitară, nebunească, singură în patul ei?

Dar căldura din trupul ei îi aminti că totul fusese real.

Se trezi de-a binelea încet, simţind cuverturile mîngîindu-i goliciunea. Ascultă dacă se aude vreun zgomot făcut de Jack în apartament. Nu se auzea nimic.

Se sculă şi se duse la baie. Se uită în oglindă. Părul îi era în dezordine. Trăsăturile ei purtau urmele pasiunii. Umerii şi sînii goi din oglindă erau ai ei; totuşi, apărea ca o străină pentru ea însăşi.

Pe Francie o cuprinse o teamă muşcătoare, care se înrădăcina în simţurile ce-i mai pulsau încă şi stîrneau ecou în toate colţurile minţii ei. Ştia că ceea ce făcuse cu Jack era iremediabil. Şi acum el plecase. Fusese lăsată singură ca să mediteze la cele întîmplate între ei.

Rămase nemişcată un moment, uitîndu-se la reflectarea ei în oglindă. Acum, faţa o descumpăni cu adevărat, pentru că aparţinea unei fiinţe nechibzuite care o mînase pe Francie la acţiuni asupra cărora nu putea reveni şi la emoţii pe care nu avea dreptul să le simtă.

Îndepărtîndu-se de la oglindă intră sub duş şi dădu drumul la apă. Simţi picăturile curăţînd-o, fierbinţi şi înţepătoare. Dar nu-i curăţau amintirile. Iar ea ştia că, oriunde se afla Jack acum, o cunoştea aşa cum era în realitate.

Cînd ieşi, purtînd un halat de baie şi cu un prosop alb înfăşurat în jurul capului, era convinsă deja că a comis cea mai mare greşeală din viaţa ei. Nu se mai putea uita la faţa lui Jack Magnus cu aceeaşi încredere pe care o avusese mai înainte.

Cînd intră în mica bucătărie, aproape că ţipă fără să vrea.

Jack şedea la masă, uitîndu-se în sus, la ea.

Îi zîmbi.

– Închipuieşte-ţi, să te întîlnesc aici, zise el.

Francie se uită fix la el, surprinsă.

– Am crezut... se bîlbîi ea. Am crezut că tu...

El nu zise nimic. Ochii ei îi săgetau trupul. Era îmbrăcat în pantalonii pe care îi purtase cu o seară înainte. Cămaşa era descheiată la gît, dezvăluindu-i pieptul pe care-l acoperise cu sărutările ei. Ochii negri care se uitau la ea o priveau cunoscători. Aproape că putea vedea reflectată în ei nimfa necugetată ce fusese aseară...

– Eu ... începu ea jenată. Vreau să spun...

El văzu neliniştea ei şi se ridică. Ea tremura toată, incapabilă să se controleze. El îi puse mîinile pe umeri şi o trase spre el. Îi putea simţi trupul cald prin halatul de baie. Aproape imediat, dorinţa veni să se adauge la durerea emoţiilor ei şi simţi o sfîşiere insuportabilă.

L-ar fi implorat să o părăsească acum, să o uite, dacă nu s-ar fi întîmplat ceva neaşteptat.

El o luă în braţe, o ridică la fel de uşor de parcă ar fi fost un copil şi o duse încet înapoi în dormitor. O aşeză pe pat, se uită în jos la ea cum stătea culcată privind în sus la el şi îi zîmbi.

Apoi întinse o mînă bronzată şi îi atinse cu delicateţe obrazul, fruntea, părul ud. Mîngîierea lui părea să o calmeze. Privirea din ochii lui era plină de un amestec de melancolie blîndă şi fericire care o hipnotizau.

El continuă aşa, liniştind-o cu mîngîierile lui, în timp ce privirea din ochii lui pătrundea adînc, tot mai adînc, în simţămintele ei. Deşi propriul lui mister nu se dezvăluia în acea privire extraordinară, ea înţelegea că partea cea mai personală a lui privea acum la ea.

Îi luă amîndouă mîinile şi i le ţinu cu blîndeţe. Buzele i se despărţiră. Ea se întreba ce i-ar putea spune el ca să-i înlăture nefericirea ce o cuprinsese. Poate căuta pur şi simplu cuvinte pline de tact cu care să-i uşureze durerea, înainte de a o părăsi.

Cuvintele pe care le rosti o luară total prin sur-

prindere.

– Te iubesc, spuse el.

Ochii lui Francie se deschiseră largi. Nu putea crede ce auzea.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el, strîngîndu-i mai tare mîinile.

Francie rămase uluită. Vorbele sunau de parcă veneau de pe altă planetă, din altă viaţă. Dacă nu ar fi fost mîinile lui care o ţineau atît de strîns, ea s-ar fi temut că el va dispărea la fel de brusc ca şi caleaşca şi caii Cenuşăresei, cînd bate miezul nopţii.

– N-o să spui nu, nu-i aşa? întrebă el. Pentru că, dacă spui nu, sînt distrus.

El se uită la ea, aşteptînd un răspuns. Un caleidoscop de expresii îi lumină faţa frumoasă, de la şoc şi alarmă la o fericire crescîndă, irezistibilă.

Zîmbetul care le încheie pe toate era candid ca al unui copil şi lumina din ochii ei verzi era ca zorile unui nou anotimp.

– Ah, Jack, zise ea. O, Doamne...

Brusc, o trase spre el şi mîinile lui mari îi cuprinseră spatele. Faţa ei era lipită de pieptul lui. Îi putea simţi inima bătînd repede.

– Spune-mi, şopti el cu un sunet aspru, gutural. Orice ar fi, spune-mi, te rog. Trebuie să ştiu. Te iubesc, Francie. Te-am iubit din primul moment cînd te-am văzut, pe coridorul acela, în faţa apartamentului meu. Am simţit că parcă nu mai pot respira. Şi, pe zi ce trecea, era tot mai rău. N-am putut să mă hotărăsc să-ţi spun atunci, pentru că abia ne întîlniserăm şi erai atît de nouă în corporaţie. N-am vrut să te zăpăcesc, să te smulg... Dar nu mai pot aştepta. Asta mă ucide. Te rog, Francie.

– Da, spuse ea.

Cuvîntul ieşi de la sine, la fel de sigur ca şi pasiunea trupului ei cu o seară înainte, un cuvînt care îi ocolise cu uşurinţă mintea torturată, ducînd cu el secrete pe

care încercase tot timpul să le ascundă de ea însăşi, care nu mai puteau fi negate.

– Într-adevăr, vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el. Mă iubeşti cu adevărat?

– Da, da, da! răspunse ea, bucuria cîntîndu-i în voce. O, Jack...

El o strînse la piept, legănînd-o în braţe. I se părea că pămîntul se prăbuşeşte sub ea, ca o pojghiţă subţire de gheaţă. Dar simţea că el va fi terenul sigur pe care va umbla de acum încolo, Jack, doar Jack pentru totdeauna.

Îmbrăţişarea lor deveni tot mai strînsă. Fericirea lui Francie o făcea să nu mai poată respira. Acelaşi lucru părea să se întîmple şi cu iubitul ei, a cărui inimă bătea lîngă sînul ei. Revelaţia care tocmai se produsese între ei era aproape prea intensă pentru a fi suportată.

Încet, el o lăsă din nou pe cearceaf. Ea stătea culcată uitîndu-se în sus la el, cu ochii ei vii de o stranie intensitate. El privea în ei parcă hipnotizat.

Apoi, mîinile lui îi desfăcură halatul de baie, încet, şi se uită în jos la trupul ei gol. În ochii lui era o sfială şi o infinită admiraţie.

Un ultim moment, Francie contemplă acest vîrtej al soartei care o smulsese din propria ei viaţă într-o singură scurtă noapte şi o aşezase într-un loc străin, la lumi întregi depărtare de visele ei care o călăuziseră o viaţă întreagă. Pierzîndu-se în felul acesta, ar fi murit, dacă nu ar fi existat ochii aceia care acum se uitau în jos la ea, care promiteau o viaţă nouă şi vise noi atît de frumoase încît, pentru ele, ar fi putut sacrifica tot ceea ce făcuse înainte.

Şi aşa, luîndu-şi rămas bun de la trecutul pe care îl cunoştea atît de bine şi salutînd un viitor despre care nu putea şti nimic altceva decît că simte o plăcere dincolo de cuvinte, Francie îl strînse la pieptul ei pe Jack Magnus.

CAPITOLUL 15

New York,
27 iulie, 1956

Belinda Devereaux lua cina în apartamentul din Sutton Place al părinţilor ei, uitîndu-se la mama ei şi la Victoria Magnus care stăteau de vorbă.

Cu un moment mai devreme Anton Magnus şi Brent Devereaux, tatăl Belindei, se ridicaseră brusc de la masă ca să fumeze o ţigară şi să bea un pahar de porto în biblioteca domnului Devereaux. Lucrul acesta le-a lăsat pe femei să tărăgăneze desertul şi, în cele din urmă să se aranjeze în salon, unde bîrfa lor putea continua, în timp ce Sarah Devereaux croşeta un pulover pentru nepoata ei, iar Victoria Magnus se uita prin reviste.

Era acelaşi program, repetat de fiecare dată cînd familia Magnus venea în vizită. Deşi Brent Devereaux şi Anton Magnus erau bărbaţi extraordinar de puternici, iar soţiile lor erau foarte căutate în cea mai înaltă societate a ţării, cele două cupluri se comportau ca oamenii de clasă mijlocie, mai bătrîni, din toată lumea, obişnuiţi cu anumite tabieturi plictisitoare.

Se întîlneau totdeauna aici, în afară de cazurile în care Magnus îi lua pe Belinda şi pe părinţii ei la cină, la restaurantul *Plaza* sau la *Pierre*. Cumva, era jenant să o aducă pe Belinda în casa din Park Avenue fără ca Jack să fie acolo şi unde Juliet putea face oricînd o scenă. Totul părea mult mai în siguranţă aici.

Iar Belinda era nevoită să suporte, simţindu-se o a cincea roată la căruţă, temătoare şi stîngace, visînd mereu la Jack. Pentru că Jack era raţiunea ei nemărturisită de a trece prin aceste insuportabile cine. Dar fantoma tăcută din spatele lor era aceeaşi fiinţă umană care nici într-un milion de ani n-avea de gînd să-i onoreze cu prezenţa lui.

Jack era la Paris în seara aceea, ocupîndu-se de un nou sistem de computere instalat la *Magnus – Franţa*. Dar, chiar dacă s-ar fi aflat la New York, n-ar fi fost aici. El găsea întotdeauna scuze ca să evite aceste adunări. El nu voia să-şi părăsească viaţa independentă şi să vină la o cină din obligaţie, cu eventualii viitori socri, doar pentru că Anton Magnus i-a spus că trebuie s-o facă.

Nu, esenţa caracterului voluntar al lui Jack se opunea categoric unei asemenea obligaţii în privinţa libertăţii lui. Destul de paradoxal, Belinda îl respecta pentru acest lucru şi chiar îl admira.

Dacă ar fi avut şi ea curajul acesta! Cine putea şti unde ar fi dus-o în viaţă o asemenea calitate?

Dar, întrucît ea nu avea această calitate, şi nu se putea desprinde de speranţa slabă că Jack o va alege cumva pe ea, pînă la urmă, şi pentru că era sclava acelui viitor pe care i l-au trasat Anton Magnus şi Brent Devereaux – trebuia să continue să suporte ritualul acesta interminabil.

Seara aceea fusese la fel ca toate celelalte cine. Cocktailuri politicoase şi bărbaţii care dominau conversaţia. Saluturi prietenești din partea doamnei Magnus – o fiinţă atît de îngrozită de toţi şi de toate, încît părea o pasăre ce tremură într-o colivie aurită – şi un sărut patern pe obraz din partea lui Anton Magnus, privirea lui întîlnind-o pe a Belindei cu simpatie şi cu un fel de cunoaştere semnificativă, de parcă îi spunea: „Tu şi cu mine sîntem oamenii cei mai importanţi aici. Tu şi cu mine avem o afacere de încheiat, iar eu sînt aici ca să

am grijă să o ducem la bun sfîrşit".

La început se făcea conversaţie în timpul cocktail-urilor, apoi urma o cină minunată pregătită de bucătarul familiei Devereaux, iar în final, bărbaţii cădeau într-o tăcere plictisită, în timp ce bîrfa femeilor prelua conversaţia. Apoi, bărbaţii dispăreau brusc să discute afaceri de-ale lor, în timp ce mama şi doamna Magnus schimbau zvonuri despre sute de prieteni comuni şi despre rude, întrucît familia Devereaux era legată prin căsătorie de familia Trowbridge, care era familia lui Gretchen Magnus.

– Gay Swinerton şi Rollie divorţează, spuse mama. Îţi vine să crezi, după atîţia ani?

– Doamne, credeam că sînt atît de uniţi, zise doamna Magnus. I-am văzut abia luna trecută, la Newport. Şi copiii lor erau atît de drăguţi.

– Păi, ştii cum e Lea Widener. Cînd pune ochii pe un bărbat, acela nu mai are nici o şansă. Nici măcar un tip blînd, ca sărmanul Rollie. E o ruşine.

– Personal, nu ştiu cum reuşeşte. Arată vîrsta pe care o are. Chiar şi operaţiile ei estetice au fost urmate de alte operaţii estetice.

Belinda nu se putu alătura acestei sporovăieli anoste. Nu era bîrfitoare prin natura ei, ci o fată liniştită, studioasă, care dorea o stimulare intelectuală.

Absolvise o facultate de engleză la Swarthmore, iar în ultimii patru ani urmase cursuri la Colombia în vederea unui doctorat. Avea o intenţie vagă să devină profesoară de engleză şi să predea literatura pe care o iubea – literatura romantică mai presus de toate, incluzîndu-le pe surorile Brontë, George Sand, Byron – în cazul în care lucrul ar deveni necesar.

Belinda era prinsă într-un laţ care o strîngea în fiecare zi din ce în ce mai tare. Dar ea nu dorea cu adevărat să fie profesoară. Îl dorea doar pe Jack Magnus.

Totuşi, nu putea evita să recunoască faptul că se va căsători cu Magnus doar în eventualitatea că tatăl lui va

cîştiga o bătălie împotriva lui Jack, o bătălie în care Jack se mai lupta şi acum cu esenţa mîndriei şi a încăpăţînării lui. Dacă Jack va pierde această bătălie, ea nu va mai trebui să se gîndească să devină profesoară de engleză. Dar va trebui să se îngrijoreze de faptul că se va căsători cu un bărbat care nu a vrut-o. Iar aceasta va deschide uşa spre infinite dureri ale inimii.

Pe de altă parte, dacă Jack nu se va căsători cu ea pînă la urmă, atunci îşi va încheia studiile şi îşi va lua o slujbă în învăţămînt. Îşi va petrece viaţa comunicînd studenţilor ei zborurile romantice care o captivaseră în operele autorilor ei favoriţi. Aceasta ar fi o viaţă singuratică, desigur, dar nu una nefolositoare. Va fi o consolare a soartei pentru ceea ce pierduse.

Ambele deznodăminte îşi aveau pericolele lor. Era greu de spus care ar fi fost mai rău. Calea sigură dar singuratică, fără Jack, sau cea mai periculoasă, de a-i deveni soţie împotriva dorinţelor lui.

Astfel, Belinda se zbătea în această echilibristică fragilă, înconjurată de două goluri, în timp ce asculta la sporăvăiala idioată, goală, a mamei sale şi a doamnei Magnus şi se întreba cum de reuşise să ajungă în această încurcătură.

Belinda fusese o fată sănătoasă, normală, deşi puţin retrasă. Era pe departe cea mai inteligentă dintre copiii familiei Devereaux. Cele două surori ale ei erau mai în vîrstă şi se căsătoriseră demult cu bărbaţi din familii bogate, dar ea era şi cea mai singuratică. Însă, de cînd era copil, învăţase să se joace singură, să inventeze propriile ei jocuri, să-şi împodobească propria ei cameră, să-şi aleagă singură cărţile, să se piardă în fanteziile ei, fără nici un amestec din lumea exterioară. Singurătatea îi adusese un fel de independenţă.

Pe la treisprezece ani, devenise o fată timidă dar înzestrată, nu lipsită de mîndrie faţă de ea însăşi şi de încredere în viitor.

Apoi a apărut Jack. El avea deja douăzeci de ani

atunci şi era un student strălucit, îndrăzneţ. Fusese invitat cu părinţii săi la căsătoria lui Simone, sora cea mai mare a Belindei, şi i-a fost recomandat Belindei pe peluza casei Devereaux din Southampton.

Belinda nu va uita niciodată ziua aceea, pentru că îi adusese atît bucuria cît şi blestemul care aveau să planeze asupra vieţii ei de atunci încolo.

Jack Magnus era, la douăzeci de ani, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Era perfecţiunea întruchipată într-un trup masculin, o sculptură însufleţită de Michelangelo a tinereţii şi masculinităţii. Inima ei de fată, nu prea sensibilă la bărbaţi pînă atunci, se trezise cu o tresărire şi i se dăruise în întregime lui Jack. Există doar o singură primă dragoste, iar Jack era această dragoste a Belindei. Puţin emoţionată, ea îl convinsese să-i dea voie să-i arate casa din Southampton. Părea bucuros să scape de oaspeţii de la nuntă. Era curios în legătură cu ce făcea la şcoală, cu preocupările ei. Cu o candoare copilărească, ea îi arătă camera ei. Pe masa de lucru era un eseu pe care-l scrisese pentru ora de engleză şi care era intitulat *„Ce înseamnă pentru mine poezia"*. El îl citi cu interes şi îi puse o întrebare, două, pline de respect, despre ideile exprimate. I se părea că o place. Ba merse chiar atît de departe încît o şi tachină puţin. Ea roşi pînă în vîrfu' urechilor din cauza atenţiei pe care i-o acorda.

Simţi un val timid de intimitate căzînd delicat deasupra lor. Cînd părăsiră dormitorul ei şi făcură turul casei, ea simţi că dorea să-l cunoască, să-i fie prietenă, mai mult ca orice pe lume.

Apoi, căzu lovitura. Se întoarseră din nou pe peluză, unde Anton Magnus şi tatăl Belindei îi aşteptau. Ambii bărbaţi aveau zîmbete libidinoase de peţitori, îmbrăcaţi în costumele lor de seară şi uitîndu-se la tînăra pereche care se apropia. Jack văzu expresia din ochii lor şi se întoarse spre Belinda. Atitudinea lui prietenoasă, zîmbetul lui dispărură pe loc. Aspectul feţei lui frumoase

deveni brusc rece.

După aceasta, Jack nu-i mai adresă nici o vorbă Belindei. Părea că ştia ceva ce ea nu ştia, ceva ce-i schimbase toate părerile despre ea.

Jack plecă devreme de la petrecere, fără să-şi ia rămas bun de la ea.

Abia mai tîrziu, printr-o serie de remarci şoptite ale mamei ei şi apoi prin intermediul unui telefon primit de la una dintre prietenele ei de la şcoală, Belinda a aflat adevărul. Între tatăl ei şi Anton Magnus se încheiase o înţelegere la acea petrecere de nuntă. Fiica lui mai tînără urma să-i fie destinată lui Jack Magnus. Asta avea să fie cea mai mare lovitură pentru Brent Devereaux, care făcuse deja căsătorii avantajoase pentru Simone şi Valerie, fiica mai mare. Se spunea că familia Magnus era încîntată de acest plan.

Totul fusese aranjat.

Totuşi, după acea primă zi, Jack Magnus nu i-a mai arătat niciodată decît o atenţie formală. Dispăruse pentru totdeauna intimitatea încîntătoare a momentului cînd îi citise lucrarea, dispăruseră ochii blînzi, glumeţi, vocea adîncă dar respectuoasă, curiozitatea lui despre ea şi ironia care îi frîngea inima – faptul că o plăcea.

Niciodată Jack nu o va mai lua în serios şi nu-i va mai adresa zîmbetul acela de interes. Pentru că nu Jack fusese cel ce o alesese, ci tatăl său.

Devenise un pion într-o luptă între doi bărbaţi hotărîţi să se învingă unul pe celălalt, doi bărbaţi care nu vor ceda niciodată.

Iar din acel moment, ea rămăsese în această poziţie.

Acea unică zi fatidică îi ridicase inima Belindei la o înălţime pe care nu şi-o imaginase niciodată şi apoi o coborîse la adîncime sufocantă, pe care nici n-o visase la vîrsta ei tînără.

Mult timp după aceea, se întreba cum va putea face faţă acestei poveri pe care trebuia să o poarte. Dar cînd

intră în adolescenţă şi fu obligată să-l întîlnească pe Jack de nenumărate ori la numeroase manifestări sociale, văzînd în ochii lui aceeaşi indiferenţă chiar cînd ea îşi amintea de acea după-amiază cînd el fusese atît de drăguţ cu ea – Belinda găsi unica soluţie a problemei ei.

Îşi păstră neatinsă dragostea ei pentru Jack Magnus, nepermiţîndu-i niciodată să se reverse spre un alt tînăr pe care-l cunoştea. Şi îşi păstră şi trupul pentru el.

Faptul că ştia că Jack nu-i voia dragostea, că nu-i păsa de ea, nu făcea decît să sublinieze caracterul nobil al cauzei ei. Ea îşi îndrăgea dragostea şi simţea cum creşte în ea, aproape ca o autosacrificare de călugăriţă, fără ca el să-i fi cerut asta, dar devotîndu-i-se din instinct.

În inima ei romantică, Belindei i se părea că, dacă făcea acest sacrificiu pentru el, abandonînd totul, nepermiţînd ca inima ei să fie ocupată de altcineva decît de el, soarta ar putea într-o bună zi să o răsplătească, reunindu-i din nou în cele din urmă.

Şi, raţiona ea cu mai multă şiretenie, dacă în final Anton Magnus va cîştiga şi va reuşi să-l oblige pe Jack să se însoare cu ea, atunci puterea şi puritatea dragostei ei vor triumfa cu încetul asupra indiferenţei lui Jack.

Belinda citise poveşti despre oameni din ţările în care căsătoriile sînt aranjate de părinţi. Simţise o căldură seducătoare cînd soţii şi soţiile relatau despre felul în care fuseseră hărăziţi din copilărie de forţe independente de voinţa lor, dar, cu trecerea timpului, au constatat că au ajuns să se iubească unul pe celălalt la fel ca şi cînd s-ar fi ales de la început unul pe altul.

Belinda ţinea la acest vis în ce îi privea pe ea şi pe Jack. Nu ştia dacă avea să se împlinească vreodată, dar ea se păstra pură pentru acesta şi pentru Jack. Cu fiecare zi, dragostea ei creştea şi însuşi faptul că această dragoste trebuia să crească în secret, nebănuită de bărbatul al cărei obiect era, îi dădea curaj

Belindei. Dacă şi cînd o va accepta Jack, ea îi va aduce o mare dragoste, o dragoste destul de puternică pentru a-i topi armura de revoltă împotriva tatălui său.

Iar dacă această zi avea să vină vreodată sau nu, Belinda nu putea face altceva decît să aştepte să vadă. Iar, între timp, ea ştia că nu era decît o jumătate de om, că nu era nicidecum personalitatea care ar fi putut deveni în alte condiţii. Dar făcea acest sacrificiu pentru Jack.

Aşa încît, în seara aceea, şedea acolo, simţindu-se ca totdeauna a cincea roată la căruţă, ştiind că singurătatea şi umilirea ei erau vizibile pentru toţi, ştiind că bîrfa soţiilor avea drept scop să-i ascundă necazul, ştiind că bărbaţii se retrăseseră în bibliotecă pentru a scăpa de ruşinea ei – iar ea accepta toate astea pentru că îl iubea pe Jack şi pentru că dragostea ei putea s-o ajute să treacă prin toate greutăţile.

Dar seara aceea era mai grea ca de obicei. Pentru că în seara aceea Jack era la Paris, unde Belinda ştia că lucra acum frumoasa salariată de la *Magnus*, pe nume Francie Bollinger.

Francie, fata frumoasă, deşteaptă, senzuală, care era la braţul lui Jack în seara petrecerii lui Gretchen, şi la vederea căreia inima Belindei aproape că se frînsese. Pentru că Jack şi Francie făceau o pereche perfectă. Amîndoi erau atît de înalţi şi energici şi inteligenţi! Oameni făcuţi să zboare împreună printr-o viaţă excitantă, oameni făcuţi unul pentru altul – dacă ar fi avut libertatea să se aleagă unul pe celălalt.

Belinda se simţise în seara aceea ca o leproasă. Nu doar pentru că Francie era atît de frumoasă, ci din cauza strălucirii pe care Belinda o văzuse în ochii lui Jack, cînd se uita la Francie – şi pentru că ştia că propria ei pată, pata de a fi nedorită, se vedea pe faţa ei ca o literă roşie ca să o recunoască toată lumea, ca toţi să fie martori cînd Jack i-a prezentat-o lui Francie.

Ea terminase conversaţia cît putuse de repede şi se

strecurase departe de ei. Petrecerea deschisese o rană în sufletul ei care o duruse cu o intensitate de nesuportat săptămîni în şir după aceea şi, de fapt, nu se vindecase încă.

Iar în seara aceea toată lumea ştia – Jack era la Paris, în timp ce Belinda era singură aici, în chip de companie unui cuartet de părinţi îmbătrîniţi, îngrijoraţi, plini de speranţă, pentru care ea era o povară timidă şi tăcută pe care trebuiau să o ascundă sub conversaţia lor şi o falsă bună dispoziţie.

Dar şi acest lucru avea să-l îndure Belinda. Va suporta şi umilinţa cea mai teribilă, pentru Jack.

În sfîrşit, se făcuse vremea ca familia Magnus să plece. Anton Magnus ieşi din bibliotecă avînd un aer calm şi sigur de sine. Tatăl Belindei părea, ca întotdeauna, intimidat de Magnus, deşi Brent Devereaux era mult mai înalt decît oaspetele lui. Zîmbetul de amabilitate şi servilism continua să rămînă pe faţa tatălui ei, cînd o sărută pe Victoria Magnus şi îi strînse mîna lui Anton Magnus.

– O să ne vedem curînd, spuneau toţi.

– Sună-mă săptămîna viitoare. O cină plăcută... Mulţumesc... Mulţumesc...

Anton Magnus se desprinse din grup şi veni să-şi ia rămas-bun de la Belinda. Îi luă mîna şi o sărută blînd pe obraz.

– Eşti atît de frumoasă, draga mea, zise el, ca totdeauna.

Şi, aplecîndu-se mai aproape de ea, ca să nu fie auzit de ceilalţi, adăugă:

– Curaj copila mea. Totul o să se termine cu bine. Îţi promit.

Ea aprobă din cap cu un zîmbet slab.

El o ciupi de sub bărbie ca pe o fetiţă mică şi îi şopti cu un zîmbet:

– Totul e aranjat. Ai încredere în mine.

CAPITOLUL 16

Paris, 20 august, 1956

Dragă tată,

Am veşti minunate. Pentru mine este minunat, oricum, şi cred că ai să fii bucuros să le auzi.

Sistemul de computere, la care am lucrat ultimele cîteva luni, merge în cele din urmă. A fost o treabă îndelungată şi am avut probleme cu el pe parcurs, dar acum toate au fost rezolvate şi o să testăm sistemul ultima dată peste cîteva săptămîni.

Mi-ai lipsit mult în tot acest timp. Atît de des mă uit pe fereastră la acoperişurile Parisului, seara, şi mă gîndesc la tine şi la felul în care obişnuiam să stăm împreună la sfîrşitul zilei, pe terasa din faţă. Parisul este un loc excitant şi minunat, dar nu este acasă. Nimic nu poate fi aşa, cred, decît numai acasă.

Abia aştept să pun totul în funcţiune aici şi să pot veni acasă, să te văd din nou. Îţi mulţumesc pentru scrisori. Ştiu că nu eşti genul amator de scris, aşa că îţi mulţumesc cu atît mai mult. Şi îţi mulţumesc pentru fotografiile pe care mi le-ai trimis. M-au făcut să-mi fie dor de acasă, dar şi fericită.

Cu multă dragoste,
pentru totdeauna,
Francie.

Francie închise scrisoarea către tatăl ei şi o expedie, înainte de a spune altcuiva despre reuşita ei. Cumva, dorea ca el să fie primul care să afle vestea cea bună.

În urmă cu trei zile, lucrînd singură la centrul computerului de la *Magnus – Franţa*, în complicatele labirinturi ale programului ei, găsi legătura logică ce lipsea şi care provocase căderea sistemului. Problema fusese mai serioasă decît îşi dăduse seama chiar şi Francie. Trebuise că creeze un concept total nou în limbaj de program, pentru a o rezolva. Nimic din toate studiile ei despre computere nu o pregătise, nici pentru provocarea pe care o avusese în faţă, nici pentru inspiraţia care i-a permis să o rezolve.

Propria ei inventivitate o surprinsese şi ar fi fost mîndră de munca ei, dacă nu ar fi fost gîndul înspăimîntător la cît de aproape fusese de un dezastru total, înainte de a găsi soluţia.

Ea nu-i spusese tatălui ei despre alarmanta pornire nereuşită care o făcuse să se simtă atît de umilită în faţa colegilor ei francezi şi să se întrebe dacă era cu adevărat capabilă să determine sistemul să funcţioneze. Era mult mai uşor, constată ea, să-i spună tatei că lucrurile mergeau bine şi fără probleme, decît să recunoască în faţa lui cît de nesigură fusese existenţa ei de cînd venise la *Magnus*.

Din acelaşi motiv, nu-i spusese tatălui ei despre Jack. Lucrul acesta, mai mult ca orice, o făcea să se jeneze să-i scrie veştile şi nu putea decît să se întrebe dacă subterfugiul ei nu se observa în scrisori.

Jack o pusese pe Francie să jure că va păstra secretul logodnei lor. Voia ca ea să-şi termine sistemul înainte ca lumea să afle despre planurile lor de căsătorie.

– Tata n-o să primească uşor dorinţa mea de a face ce vreau în această chestiune, spusese el. Vreau să-i prezint căsătoria ca un fapt împlinit. Nu vreau să încep o bătălie cu el şi să te folosesc pe tine drept armă.

Vreau să te ţin în afara treburilor astea. Dar este esenţial să-ţi termini sistemul, înainte de a ne căsători. Vreau să ai această realizare a ta proprie, chiar şi pentru cariera ta. Tu ai făcut lucrul ăsta şi meriţi recunoaşterea.

– Încă nu l-am făcut, protestase ea zîmbind.

– Dar o să-l faci. Nu am nici o îndoială. Nimic nu trebuie să-ţi stea în cale. Trebuie să-i prezèntăm tatei două lucruri în legătură cu care nu poate face nimic – mai întîi că ai făcut o treabă strălucită pentru compania lui şi, în al doilea rînd, că tu eşti soţia mea.

Francie acceptase acestè condiţii.

Aşa că, acum, că reuşise să găsească greşeala, asta avea două înţelesuri fericite pentru ea. În primul rînd, marea ei provocare era gata să devină realitate. Nu mai era nici cea mai mică îndoială în mintea ei că sistemul va acţiona pentru toată Europa. Ştia, ca inginer, că găsise soluţia.

Mai ştia de asemenea că acum nimic nu mai stătea în calea căsătoriei ei cu Jack.

La propria lui insistenţă, Jack se întorsèse în Europa de două ori după noaptea fatidică a primei lui vizite la Francie. Ea încercase să-l convingă să nu vină argumentînd că lucrul acesta îi va face suspicioşi pe colegii lui, dacă îşi va petrece prea mult timp în Europa, dar el i-a înlăturat scrupulele.

– Nimeni la *Magnus* nu-mi spune ce să fac, zise el. Plec şi vin cînd îmi convine. În plus, adăugă cu un zîmbet, nu mai pot să stau departe de tine. Simt că înnebunesc.

De fiecare dată cînd Francie îl vedea, era mai miraculos decît data care trecuse. Vizitele lui erau scurte, dar asta nu făcea decît să amplifice extraordinara intimitate care îl unea cu Francie. Se bucurau unul de trupul celuilalt cu o foame aproape disperată. Atît de copleşitoare era partea fizică a apropierii lor, încît părea să înlăture orice gînduri.

Ceva în interiorul lui Francie îi spunea că faptul că era atît de prinsă ca într-un vîrtej era periculos. Dar nu se putea opri. Sunetul vocii lui Jack la telefon, vederea scrisului lui pe unul dintre scurtele bileţele pe care i le trimitea erau suficiente ca să-i paralizeze voinţa. Iar cînd îl vedea în carne şi oase şi îi simţea braţele cuprinzînd-o, întreaga lume dispărea la atingerea lui.

Cînd erau despărţiţi, ea îl visa nopţi întregi, iar ziua, la lucru, îi păstra amintirea, gîndindu-se la fiecare amănunt al feţei şi al trupului lui. Dar cînd îl vedea, constata că imaginea ei mentală părea că nu corespunde exact cu realitatea minunată a braţelor, a sărutărilor, a mîngîierilor lui. Deci, aşa e în realitate cînd se întîmplă să-ţi pierzi inima pentru un bărbat. Era ca un zbor ameţitor în jos, cu o viteză tot mai mare, pînă îţi pierzi suflul.

Iar cînd făceau dragoste, îi putea simţi propria lui obsesie cu trupul şi pasiunea ei, aşa cum simţise în prima lor noapte împreună. Era ceva nesăţios în felul lui de a face dragoste. Părea că o soarbe în el cu toate simţurile, de parcă ar fi fost nesatisfăcut toată viaţa şi-şi dăduse seama de secretul propriei lui bărbăţii abia cînd o întîlnise pe ea.

În timpul conversaţiilor lor nocturne, ea află mai multe despre el. Ajunsese să-i cunoască părerile, visele, speranţele lui de viitor ca antreprenor independent.

Şi mai află despre copilăria dificilă, în care a crescut în umbra tatălui său, şi despre lupta lui de a se descoperi ca bărbat în ciuda puternicei voinţe a lui Anton Magnus şi a personalităţii lui manipulatoare. Jack era singurul membru al familiei care îndrăznise să i se opună tatălui său. Faţă de mama şi surorile sale, avea un sentiment amestecat de protejare şi de milă, ele rămînînd în întregime în orbita lui Anton Magnus. Poziţia lui Jack în familia sa era aceea a unui singuratic.

Francie află toate astea şi încă altele în plus despre Jack Magnus. Totuşi, pe măsură ce se apropia de el, misterul lui devenea şi mai adînc. Era un om închis,

obişnuit să se sfătuiască doar cu el însuşi, un om de acţiune căruia nu-i fusese uşor să-şi exprime esenţa proprie în cuvinte. Doar în focul dragostei, Francie simţea că-i atingea eul interior.

Astfel încît simţea că-l cunoaşte foarte bine, o parte a lui, chiar prea bine, dar altă parte nu i-o cunoaşte absolut deloc. Iar această enigmă, care persista, nu făcea decît să-i mărească dorinţa de a deveni soţia lui, ca să cunoască şi restul şi să iubească fiecare părticică din el. Înţelegea cît de adînc fusese rănit de o viaţă dusă în familia Magnus. Voia să-l ajute să-şi vindece rănile şi să lase în urma lui această lume. Acum, ziua cea mare nu era foarte departe. În curînd, avea să-i aparţină complet şi pentru totdeauna.

Cînd coborî la portar să expedieze scrisoarea către tatăl ei, simţi din nou aceeaşi durere pe care o simţise totdeauna cînd îi scrisese, după ce acceptase propunerea lui Jack. Se întreba dacă Mac Bollinger, un om intuitiv, care o cunoştea aproape tot atît de bine cum se cunoştea ea însăşi, putea simţi din scrisorile ei că era îndrăgostită. Ea căutase să facă scrisorile uşoare şi relaxate pe cît putea, dar bucuria din ea era atît de arzătoare, încît ar fi putut cînta în fiecare cuvînt.

Nemulţumirea ei era cu atît mai mare cu cît ar fi dorit să-i împărtăşească vestea lui Mac poate mai mult decît oricui pe lume. Simţea nevoia sprijinului lui în acest mare şi nou pas pe care-l făcea.

Iar ea se simţea vinovată că-i ascundea adevărul. Ea moştenise chiar de la Mac comportările ei de modă veche. Ştia că, în sufletul lui, Mac şi-ar dori să-l întîlnească pe tînărul ei bărbat ca să-l cunoască, să fie sigur că unica lui fiică era iubită şi să o ducă chiar el la altar. În altă situaţie, Francie l-ar fi dus pe Jack acasă în Pennsylvania şi l-ar fi lăsat să-i ceară mîna de la Mac Bollinger.

Dar trebuia să tacă, pentru binele lui Jack. Ob-

stacole puternice stăteau între ea şi căsătoria cu el. Trebuia să aştepte pînă ce căsătoria avea să fie un fapt împlinit înainte de a spune cuiva.

Cu aceste gînduri în minte, Francie îl sună pe Jack la New York, imediat după ce expedie scrisoarea către tatăl ei.

Ora era perfectă. Era ora patru la Paris şi zece dimineaţa la New York. Jack era la birou.

– Dragul meu, îi spuse Francie, am reuşit. O să funcţioneze. Sînt sigură.

– Minunat! Vocea lui Jack suna nenatural de clar. E o veste mare. Totuşi trebuie să-ţi mărturisesc că nu sînt total surprins. Mi-am închipuit că vei depăşi situaţia, mai curînd sau mai tîrziu.

– Şi mai e ceva, adăugă ea.

– Ce anume?

– Te iubesc.

Ea auzi pe fir rîsul lui răguşit.

– Sper că nimeni nu ascultă convorbirea, spuse el.

– Nu-mi pasă cine află! exclamă ea înnebunită, simţindu-se atît de aproape de el. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

– La fel şi aici, spuse el cu precauţie. Ea se întrebă dacă secretara lui era în birou. Asta înseamnă dublu, adăugă el, cu un zîmbet în voce.

– Am stabilit o nouă probă pentru săptămîna viitoare, zise ea. Dacă merge, pornim tot sistemul imediat ce va fi posibil.

– Vreau să fiu şi eu acolo, răspunse Jack. Pentru mine e la fel de important ca şi pentru tine.

– Da, rîse ea cu o mare bucurie în glas. Vreau să fii cu mine cînd porneşte. Dragul meu, dragul meu...

– Ia-o uşor, rîse el. Ai grijă de tine şi ţine-mă la curent. O să-ţi vorbesc curînd.

Îşi luară rămas-bun. Un moment prelungit, Francie rămase cu telefonul în mînă, savurînd minunea vocii care tocmai se auzise în el.

Apoi, reveni din nou pe pămînt şi îl sună pe Roland de Leaumes la birou, să-i spună vestea cea bună.

– Totul va porni din nou, zise ea. Vreau să-i anunţi pe toţi că vom încerca din nou, de azi într-o săptămînă.

– Am şi plecat, promise Roland.

Francie le mulţumi stelelor ei bune pentru Roland. El era cel care îi liniştea mereu pe şefii sucursalelor *Magnus* din întreaga Europă că, în ciuda pornirii nereuşite, planul lui Francie va fi cu siguranţă un mare succes. Mulţumită eforturilor lui neobosite în domeniul relaţiilor cu publicul, europenii credeau într-adevăr că noua computerizare era o parte reală a viitorului companiilor lor. În afara lui Jack însuşi, Roland era unicul aliat adevărat al lui Francie în cadrul corporaţiei.

Înfierbîntată de încîntare, Francie închise programul şi se duse acasă să se culce. Nu dormise, timp de o lună, mai mult de cinci ore pe noapte şi era epuizată. Cu simţurile liniştite de reuşita intelectuală şi de anticiparea căsătoriei şi a lunii de miere în insulele greceşti, pe care o plănuiseră ea şi Jack, se duse acasă şi adormi adînc.

Nu-i trecuse niciodată prin gînd să încuie programul.

CAPITOLUL 17

New York,
24 august, 1956

Într-un birou din cartierul general al *Industriilor Magnus* de pe Sixth Avenue, doi bărbaţi şedeau, unul în faţa celuilalt, la un birou mare de director executiv.

Pe birou, între ei, era un dosar care fusese adus de la Paris, cu patru zile în urmă, de un mesager special.

Vizitatorul din fotoliul de piele din faţa biroului se uita de la dosar la bărbatul din faţa lui. Aştepta întrebarea care ştia că va veni, întrebarea care era motivul sosirii lui aici.

Aceasta apăru fără amînare.

– Ce părere ai? întrebă bărbatul din spatele biroului. Despre ce-i vorba aici?

Vizitatorul îşi drese glasul.

– E vorba despre ceva mai important decît ai crezut, spuse el.

Urmă o tăcere.

– Cît de important? mai întrebă cel din spatele biroului, îngustîndu-şi ochii.

Vizitatorul se foi în fotoliul său. Era puţin speriat, aflîndu-se în faţa unei asemenea puteri, totuşi era conştient de propria sa importanţă.

Numele lui era Alexander Caulfield şi era vicepreşedinte însărcinat cu cercetarea şi dezvoltarea la unul dintre cei mai mari producători de computere din lume. Nici un alt om nu avea mai multe cunoştinţe despre computere şi aplicaţiile lor. Fusese adus aici pentru că era cel mai bun în domeniul lui. Puţini oameni de oriunde cercetaseră folosirea computerelor în măsura în care o făcuse el în activiatea lui profesională şi în cele cîteva articole complicate pe care le publicase în reviste ştiinţifice.

I se dăduse dosarul să-l citească, i se plătise ceea ce pentru el reprezenta o sumă uriaşă de bani, ca să păstreze secretul absolut atît asupra studierii dosarului cît şi asupra părerii sale.

Cu un gest uşor spre dosarul de pe birou, el vorbi cu grijă.

– Pentru a înţelege importanţa acestui lucru, spuse el, trebuie să vă daţi seama că domeniul computerelor e tînăr. E la început, dar e pe cale să o pornească înainte. Azi, computerele sînt nişte curiozităţi. Peste zece sau cincisprezece ani, vor fi un lucru la fel de

obişnuit ca şi televizoarele acum. Ce poate însemna asta în materie de bani, e greu de apreciat.

Făcu o pauză, căutînd vorbele potrivite pentru a-şi exprima gîndurile. Bărbatul din spatele biroului nu spusese nimic, se uita pur şi simplu la el cu ochii lui negri, pătrunzători.

– Ştim cu toţii azi cît face patentul unui tub obişnuit de televizor, spuse Alexander Caulfield. Oricine construieşte aşa ceva, trebuie să plătească dreptul pentru asta. Ceea ce mi-aţi arătat, este un element similar. La prima vedere este, desigur, un sistem cu un scop precis – conectarea unor companii europene. Dar programul în sine conţine nişte secrete logice care, după cunoştinţele mele, sînt absolut noi în tehnologia computerelor. Nimeni nu s-a gîndit la ele pînă acum – deşi ar fi însemnat o mare deosebire dacă cineva ar fi făcut-o.

Îşi strînse mîinile gînditor.

– Peste cîţiva ani, vor fi zeci de sisteme de comunicare, nu doar în afaceri ci şi în domeniul învăţămîntului, guvernamental, militar, bancar şi aşa mai departe – iar toate vor trebui să încorporeze această legătură logică pe care o vedem aici. Întrucît presupunem că acest program va fi protejat prin legea patentelor sau legea secretului comercial, autorului i se vor plăti drepturi, de fiecare dată cînd sistemul acesta sau unul analog va fi folosit.

Bărbatul din spatele biroului îşi drese glasul.

– Cît? întrebă acesta.

– Vreţi să spuneţi cît merită? întrebă Alexander Caulfield.

Interlocutorul lui aprobă tăcut din cap.

Caulfield ridică din umeri, înălţîndu-şi sprîncenele, în timp ce se uita pe fereastră la cerul oraşului.

– Pe puţin, zeci de milioane, spuse el. Posibil şi sute de milioane. Totul depinde cît de repede continuă să se dezvolte computerele şi cît de bine este protejat produsul.

Se relaxă în fotoliu şi lăsă ca vorbele lui să fie bine percepute.

Urmă o pauză care lui Caulfield i se păru interminabilă. Bărbaţul din spatele biroului continua să se uite fix la el.

În cele din urmă, bărbatul făcu un gest spre dosar.

– Care-i părerea dumitale despre persoana care a creat asta? întrebă el.

Caulfield zîmbi.

– Asta-i lucru uşor, răspunse el. E un geniu – oricine ar fi. Nu ştiu dacă şi-a dat seama ce a realizat. Ştiu că aş da foarte mult să-l cunosc într-o bună zi.

Vrei să spui s-o cunoşti.

Bărbatul din spatele biroului nu rosti aceste cuvinte.

Un minut mai tîrziu, Alexander Caulfield îşi luase rămas-bun. Bărbatul de la birou şedea singur, uitîndu-se pe fereastră la cerul Manhattanului.

Sute de milioane!

Cît de mult o subestimase.

Dar totul e bine cînd se termină cu bine, decise el.

Ridică telefonul de pe birou.

– Da, domnule? se auzi vocea secretarei.

– Să vină John Dorrance de la secţia patente la mine, după-amiază, spuse el. Nu mai tîrziu de ora trei.

– Da, domnule.

– Mai e ceva, continuă el. Vreau să faci o plată, din contul meu personal, spuse. Nu trebuie să fie înregistrat în cadrul companiei. E clar?

– Da, domnule. Către cine o fac?

– Roland de Leaumes, *Magnus – Franţa,* Paris. Adresa lui de acasă o ai în dosare. Să o expediezi confidenţial. Nu prin canalele companiei.

– Şi cît anume, domnule?

– Douăzeci şi cinci de mii de dolari.

– Foarte bine, domnule.

El închise telefonul. Rămase pe gînduri cîteva

minute. Acum totul se schimbase. Erau atît de multe lucruri noi de cîntărit. Lucruri care nu fuseseră pe cîntar în urmă cu o oră. Lucruri care ar putea face ca totul să fie altfel.

Ridică din nou telefonul.

– Încă un singur lucru, spuse.

– Da, domnule?

– Fixează-mi o întîlnire la prînz cu Belinda Devereaux, zise el. Spune-i că e important. Să fie cît mai curînd posibil. Şi mîine, dacă se poate.

– Da, domnule.

Cu un oftat de uşurare, puse jos telefonul şi închise ochii.

Belinda, se gîndi el. *Desigur.*

Ei trebuie să-i spună. Dacă Alexander Caulfield fusese primul pas, atunci Belinda trebuia să fie al doilea.

CAPITOLUL 18

Paris,

2 septembrie, 1956

Două zile mai rămăseseră pînă la pornirea oficială a sistemului lui Francie.

Al doilea test al computerelor fusese un succes răsunător. Fiecare element al programului funcţionase perfect, confirmînd astfel triumful lui Francie asupra dificultăţilor logice şi matematice pe care le întîmpinase. Acum era momentul să pună întreaga operaţiune în mişcare şi să înceapă o perioadă nouă de comunicare eficientă, economică, între sucursalele europene *Magnus.*

Francie era aproape prea emoţionată ca să lucreze. Dormise puţin în ultima săptămînă, petrecîndu-şi toate orele de lucru fie aplecată asupra programului ei, fie telefonîndu-le tehnicienilor de la *Magnus* care urmau să răspundă de exploatarea sistemului, cînd avea să fie instalat.

Iar cînd nu se gîndea la program, se gîndea la Jack.

Se aştepta în orice moment să afle despre planurile lui de a veni la Paris. Ştia că Jack voia mai întîi să vadă sistemul ei intrînd oficial în funcţiune şi apoi s-o răpească din cartierul general de la Paris pentru o scurtă lună de miere în insulele greceşti. Plecarea lor va fi învăluită în cel mai mare secret. Nimeni nu va şti că s-au căsătorit, pînă la întoarcerea lor.

Aşa voia Jack. El insistase că era calea cea mai sigură şi cea mai romantică. Îi va permite să preîntîmpine orice obiecţie pe care tatăl lui ar putea să o aibă împotriva căsătoriei lui şi, în acelaşi timp, să-i dea totală libertate cu Francie.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine în biserica Sfîntul Bartholomeu din New York, spusese el, cu toate rudele Magnus şi Wetherell în jur, alături de toată lumea din înalta societate care consideră că nunta noastră este treaba lor. Ăsta nu-i un mod de a începe viaţa noastră împreună.

Jack dorea ca însurătoarea lui cu Francie să fie pasul lui final şi definitiv în afara familiei Magnus. Francie nu avusese nici o obiecţie la asta pentru că ştia cîtă nevoie adîncă avea el de independenţă faţă de familia sa şi mai ales faţă de tatăl lui.

În plus, Francie voia să-l aibă pe Jack pentru ea însăşi. Iar acum, îndelungata lor aşteptare se încheiase. Visul ei şi al lui Jack era gata să devină realitate.

În timp ce Francie lucra susţinut în biroul ei, i se aduse o telegramă din New York. În ea scria:

REVINO LA CARTIERUL GENERAL DIN NEW YORK

IMEDIAT – STOP. SUSPENDĂ ORICE PLANURI OPERAŢIONALE PÎNĂ DUPĂ CONSULTARE – STOP.

Era semnată de Sanford Ewell, vicepreşedinte însărcinat cu relaţiile interne şi, după cum ştia toată lumea, principalul ajutor al lui Anton Magnus şi mîna lui dreaptă în Consiliul de conducere.

Francie încercă să telefoneze la corporaţie să-i spună domnului Ewell că acum era un moment foarte nepotrivit ca ea să părăsească Parisul. Dar secretara lui îi comunicase că nu era de găsit şi că lăsase instrucţiuni să se întoarcă la New York imediat, orice-ar fi.

Uluită, Francie încercă să-l sune pe Jack. Dar nici pe el nu-l putu găsi. Aşa încît îşi luă un bilet de avion, îşi împachetă o mică valiză, îi spuse lui Roland să-i pună pe programatori şi operatori să ţină sistemul în aşteptare pînă va primi veşti de la ea şi plecă la New York.

Zborul fu lung şi obositor, devenit şi mai dificil din cauza neliniştii şi a mirării lui Francie în legătură cu ce se întîmpla la New York. Poate, se gîndi ea, se luase vreo decizie la nivel înalt în legătură cu Europa, iar aceasta afectase programul sistemului ei. Poate Consiliul de conducere cerea un raport de ultim moment din partea ei, înainte de a da aprobarea finală de implementare.

Sosi la ora cinci după-amiază, ameţită şi epuizată, şi imediat sună la cartierul general *Magnus*. Dar toate birourile erau închise. Ajunsese puţin prea tîrziu.

Francie se duse la apartamentul ei din Cartierul de Vest. Sub influenţa îndelungatei călătorii peste fusele orare, locul i se păru străin. Nu-l mai văzuse de opt luni şi îl simţea îndepărtat şi aproape macabru.

Încercă să-l găsească pe Jack la apartamentul lui, dar nu răspunse nimeni. Ieşi să cumpere ceva de mîncare, puse totul în frigider şi făcu un duş fierbinte. Îşi pregăti o cină simplă şi îl sună din nou pe Jack. Din nou nu răspunse.

Francie se aşează în faţa televizorului, în camera de

zi. Dădu drumul la programul de spectacole de seară, dar i se părură bizare şi suprarealiste. În cele din urmă, îşi dădu seama că suferea şocul de a fi călătorit pe neaşteptate de la o cultură la alta. Cu o seară înainte, se aflase într-un apartament încîntător de pe Malul Stîng, la Paris, ascultînd la radio Mozart şi auzind ştirile despre vremea şi despre politica de la Paris, cu tonurile suave ale unei prezentatoare franţuzoaice.

Acum, îi vedea pe Lucille Ball şi Denis Arnaz creînd comedie bufă în faţa unui public zgomotos de studiou.

Era prea mult pentru Francie. Închise televizorul, se culcă în pat şi stinse toate luminile.

New York-ul zumzăia în jurul ei cu o intensitate de sirene, claxoane de automobile şi huruit de cauciucuri, la o depărtare de o lume faţă de pacea şi liniştea din strada Cherche-Midi. Se simţi scoasă din elementul ei, singură şi dezorientată.

Măcar dacă Jack era fi fost aici. El putea să-i explice totul, să-i liniştească gîndurile, să-i calmeze nervii.

Şi să o ia în braţe...

După încă două apeluri fără rezultat la apartamentul lui, Francie renunţă. Energia ei dispăruse. Închise ochii şi căzu într-un somn greu, plin de vise tulburi.

A doua zi dimineaţă, se duse la cartierul general *Magnus*.

Îşi arătă legitimaţia la cabina de pază de la parter şi, surprinzător, i se spuse să aştepte. Cîteva momente mai tîrziu, un bărbat pe care nu-l mai văzuse pînă atunci, apăru din ascensor şi îi întinse mîna.

– Howard Aldrich, spuse el. Reprezint Corporaţia, domnişoară Bollinger. Trebuie să discutăm înainte de a vorbi cu altcineva.

O conduse într-un birou gol de la parter, doar la cîţiva paşi de pază. Apoi îi făcu semn spre un scaun tare, din lemn.

Avea o faţă nervoasă.

– Domnişoară Bollinger, zise el, n-o să merg pe ocolite. *Industriile Magnus* ţi-au întrerupt contractul de angajare, chiar din acest moment. Eu sînt aici ca să te ajut la această tranziţie şi să am grijă ca lucrurile să se desfăşoare bine. Crede-mă, comportarea dumitale cînd vei părăsi azi această clădire poate să aibă şi va avea efecte incalculabile asupra viitorului dumitale profesional.

Pe faţa lui Francie se vedea neîncrederea. Pur şi simplu, nu putea înţelege ce îi spunea. El scoase o hîrtie.

– Vreau să citeşti asta, spuse el. Este o recomandare semnată de vicepreşedintele care se ocupă de personal.

Francie luă hîrtia şi încercă să-şi concentreze ochii pe text.

Prin aceasta, certificăm pentru cei interesaţi, că Frances Bollinger a fost angajată la Industriile Magnus Inc. din 25 iunie, 1955, pînă la 3 septembrie 1956. În acest răstimp, domnişoara Bollinger a lucrat exemplar pentru companie. S-a dovedit a fi o salariată neobosită şi ataşată, servind interesele Corporaţiei cu mare energie şi eficienţă.

O recomandăm călduros pe domnişoara Bollinger pentru activitatea în orice domeniu doreşte şi vom ratifica această recomandare telefonic, la cerere.

Francie era prea uluită de ceea ce se întîmpla, ca să observe că recomandarea strălucită omitea orice referire la computere sau la proiectul special la care lucrase pentru Corporaţie.

Se uită în sus la străin.

– Nu înţeleg, spuse ea. Dacă au o asemenea impresie despre mine, de ce mă dau afară?

În vocea ei nu era sarcasm. Era uluită cu adevărat.

El zîmbi.

– Nimeni nu poate ghici gîndurile unei mari Corporaţii, zise el. Să spunem doar că nu aţi corespuns planurilor lor.

Francie se gîndi la Paris.

– Am lăsat în urmă o operaţiune foarte complicată în Europa, spuse ea, uitîndu-şi propriile emoţii. Punem în aplicare mîine un nou sistem. L-am amînat ca să vin azi aici. Este un lucru greu de condus. Nu sînt sigură că oamenii de acolo vor şti ce să facă, în caz că s-ar ivi vreo problemă.

Zîmbetul rece de pe faţa străinului – uitase deja cum îl cheamă – o făcu să înceapă să înţeleagă în ce situaţie se afla.

– Se va avea grijă de asta, zise el. Nu trebuie să vă faceţi probleme.

Ea oftă.

– Bine, spuse ea, cred că ar trebui să-mi eliberez biroul.

El clătină din cap.

– Asta s-a făcut deja. Lucrurile dumitale au fost împachetate şi vă vor fi aduse acasă, sau oriunde vreţi, cînd ne veţi spune.

Francie deveni ceva mai palidă, cînd se uită în ochii lui.

– Am o mulţime de lucruri de birou şi personale la Paris..., începu ea.

– Toate acele lucruri sînt adunate în acest moment, zise el, cu o strălucire de sadism prost mascat în ochii lui negri. Vă vor fi aduse aici. Apartamentul de la Paris va fi redat Corporaţiei. Pot să adaug că legitimaţiile dumitale de intrare au fost revocate la Paris şi în celelalte oraşe europene, la fel ca şi aici. Asta nu se reflectă asupra onestităţii dumitale, desigur. Este doar o precauţie de rutină.

Francie înţelese. Ea era *persona non grata* de acum încolo la *Industriile Magnus*. Nu se mai putea întoarce la

centrul computerului de la Paris, cum nu putea urca în clădirea aceasta. La biroul lui Jack de pildă...

– În regulă, spuse ea, agăţîndu-se de gîndul la Jack, în timp ce se uita în ochii reci ai străinului din faţa ei. Dorea pur şi simplu să plece de aici cît mai repede posibil. Jack trebuia să ştie ce se ascundea în spatele acestor lucruri. Trebuia să vorbească imediat cu el.

Străinul o conduse la uşă şi o ţinu deschisă cînd ea ieşi pe trotuarul de pe Sixth Avenue.

Francie era prea uluită ca să-şi ia rămas bun de la el. Fusese adusă acasă din Europa ca să fie concediată sumar şi însoţită fizic în afara clădirii.

Opri un taxi şi îi dădu şoferului adresa de acasă.

În minutul în care intră în casă, ridică telefonul. Formă numărul de la *Industriile Magnus*. Cînd centrala răspunse, îl ceru pe Jack Magnus.

Urmă un clic şi mai multe sunete.

– Biroul domnului Magnus.

– Bună. Eu... domnul Magnus este la birou acum? spuse Francie.

– Cine întreabă?

– Frances Bollinger.

Urmă o pauză curios de semnificativă.

– Domnişoară Bollinger, zise secretara, cu o voce rece: Mi-e teamă că domnul Magnus nu e disponibil.

– E cu adevărat urgent, spuse Francie repede. Am fost chemată brusc din Europa. E vorba de noul sistem de computere pe care l-am elaborat sub îndrumarea lui Jack... a domnului Magnus. Trebuie neapărat să vorbesc imediat cu el.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, domnişoară Bollinger. Ştiţi, domnul Magnus nu e în ţară. Nu se poate lua legătura cu el.

Mîna lui Francie tremura în timp ce ţinea receptorul.

– Este cu adevărat foarte important, spuse ea. Ai

putea să-mi dai o adresă unde să-l găsesc?

– Nu, asta nu pot, răspunse secretara. El... nu primeşte nici un fel de telefoane.

Urmă o tăcere.

– Ca să fiu sinceră, adăugă secretara, el e... e în luna de miere.

Lui Francie îi îngheţă sîngele în vene.

Secretara spunea ceva, dar pentru ea era de neînţeles. După un moment, Francie pur şi simplu închise telefonul.

Se întoarse să se uite prin fereastră la strada oraşului de afară. Nimic nu i se părea familiar, nimic nu o saluta de bun venit. Ea nu locuise cu adevărat aici. Evenimentele de la *Magnus* se desfăşuraseră prea repede, ca să o lase să se obişnuiască.

Acum, i se părea ca o altă lume.

Nu ştia cît timp stătuse astfel, uitîndu-se cum trecea ziua. Oboseala se îmbina cu şocul, ameţind-o. Gîndurile care îi alergau nebuneşte prin minte erau la fel de fără înţeles ca şi obiectele pe care le vedea în jurul ei.

Telefonul sună. Francie îl ridică îngrijorată, sperînd cumva că-i venea vreun ajutor pe fir. Dar era doar compania care fusese angajată să-i păstreze lucrurile. O întrebau cînd i-ar conveni să i se aducă la apartament. Ameţită, le spuse că în după-amiaza aceea era bine.

O oră mai tîrziu, comisionarul aduse cutiile conţinînd cele cîteva cărţi, broşuri şi obiecte de papetărie din biroul ei de la *Industriile Magnus*, birou pe care nu-l mai văzuse de opt luni. Era o brutală eficienţă în tot ceea ce se întîmpla. Francie semnă pentru lucruri, îl urmări pe comisionar plecînd şi rămase uitîndu-se la cutiile îngrămădite pe podeaua din camera de zi.

În cele din urmă, văzu că era un mic pachet de scrisori printre lucrurile ei. Majoritatea erau note de birou şi reclame. Dar găsi o notă cu un scris familiar, fără dată.

Cu mîini tremurînde o deschise.

Dragă Francie,

Îţi scriu ca să-ţi spun lucrul cel mai important pe care l-am spus cuiva în tot cursul vieţii mele.

O dată am încercat să te avertizez în legătură cu pericolele care te pasc pe tine ca şi pe mine, la Industriile Magnus. Acum, prea tîrziu, mi-am dat seama că le-am subestimat.

Tatăl meu e un om puternic. Mai puternic decît ne-am gîndit vreunul dintre noi. Asta şi numai asta a făcut ca lucrurile să iasă aşa cum au ieşit.

Lucrurile nu sînt aşa cum par. Căsătoria mea cu Belinda nu merită acest nume. Într-o bună zi, voi fi liber. Cînd această zi va veni, am să te caut şi am să încerc să-ţi obţin iertarea şi dragostea.

Pînă atunci, nu am dreptul să-ţi complic viaţa cu prezenţa mea în ea.

Nu-ţi cer să mă ierţi, ci doar să-ţi păstrezi mintea şi inima deschise faţă de ideea că ceea ce s-a întîmplat nu e real, nu aşa de real cum am fost şi sîntem noi. Şi îţi spun că eu te mai iubesc şi că te voi iubi totdeauna, mai mult decît pe mine însumi, mai mult decît viaţa mea.

Jack.

Francie se uită în jos ia hîrtie. Era udă de lacrimile ei. Apoi o mototoli, o ţinu la piept mult timp, apoi o aruncă în coşul de hîrtii. Se aşeză din nou jos şi se uită cum se lăsa încet înserarea. Minutele care treceau păreau ca tot atîtea cuţite înfipte în rana care se deschidea tot mai mare în inima ei. Năucită, nici nu mai observa apartamentul din jurul ei.

Cînd seara deveni o umbră întunecată care se strecura în odaie, ea se ridică, luă scrisoarea, o netezi şi o aşeză între două pagini ale uneia dintre cărţile ei favorite de pe raft. Închise cartea şi o puse înapoi la locul ei. Ceva îi spunea că nu trebuia să lase scrisoarea din posesia ei.

Urmări micul ei apartament întunecîndu-se tot mai mult. Cu toată durerea ei, mintea continua să-i lucreze.

În acel bilet era o lecţie. Mai important, era o lecţie în legătură cu ce i se întîmplase ei. Îşi dădu seama că era prea tînără, prea inocentă, prea naivă ca să o înţeleagă acum.

Cu timpul, poate o va înţelege.

Acum avea destul timp disponibil. Oare, avea?

Un singur lucru Jack Magnus nu-l putuse şti cînd a scris acel bilet, îi veni un gînd lui Francie, doborînd-o.

Era însărcinată.

CAPITOLUL 19

Western Union, 4 septembrie, 1956

De la: Anton Magnus, New York City
Către: Jack Magnus, pe vasul *Kungsholm*, în drum spre Atena.

Dragă Jack,

Felicitări. Stop. Bucură-te de luna de miere. Stop. Sper că nu ai resentimente. Stop.

Tata.

De la: Jack Magnus, pe vasul Kungsholm
Către: Anton Magnus, New York City

Dragă tată,

Nu am resentimente. Stop. Afacerile sînt afaceri. Stop. Belinda foarte fericită. Stop. Ne vedem cînd mă întorc. Stop.

Cu drag, Jack.

CARTEA A DOUA

Gambitul reginei

CAPITOLUL 20

The Wall Street Journal, 10 septembrie 1956

MAGNUS COMPUTER

ANUNŢĂ O REALIZARE EPOCALĂ

Purtători de cuvînt de la Secţia europeană a Industriilor Magnus *au anunţat o legare revoluţionară prin computere a sucursalelor europene ale corporaţiei, folosind o tehnologie avansată într-un mod negîndit pînă acum.*

Rovert A. Bach, vicepreşedinte însărcinat cu Sisteme Internaţionale, a făcut acest anunţ ieri, la o conferinţă de presă, aici. După spusele domnului Bach, specialiştii în computere de aici şi din Paris, Londra şi Lausanne, au folosit computerul IBM 650 într-o formă modificată, cu programe create de secţia de computere de la Magnus, *pentru a lega întreprinderile europene în marketing, materiale şi inventare fiscale, trecînd astfel baricadele de limbă şi monedă.*

„Ne aşteptăm ca întreaga operaţiune europeană să cîştige cel puţin 20 de procente în productivitate în următoarele trei trimestre şi posibil mult, mult mai mult în viitor", a spus Bach.

„Credem că oamenii de la computerele Magnus *au obţinut o realizare epocală, şi încă una care va afecta întregul viitor al afacerilor de pretutindeni."*

Francie şedea singură în apartamentul ei, uitîndu-se înlemnită la articolul din *Journal.*

Cumpăni faptul curios că numele lui Jack Magnus nu era menţionat nicăieri în articol. Era o ironie fină, întrucît Jack era în centrul întregii poveşti – aşa cum, desigur, era şi Francie.

Lumea se învîrtea în jurul ei, cristalizîndu-se în forme la care nici nu visase înainte. Toate regulile erau schimbate. Toate presupunerile despre ea însăşi, despre trecutul ei, viitorul ei, scopul ei în viaţă, erau sfărîmate. În locul lor, apăruse ceva nou şi deosebit de dureros, ca o oglindă crăpată a cărei imagine distorsionată reprezintă singurul adevăr.

Iar în centrul acestui adevăr era trădarea.

Alături de articolul din *Journal,* ea pusese anunţul căsătoriei lui Jack cu Belinda Devereaux din *Times.* Fusese publicat aproape cu o săptămînă în urmă. Dar ea avusese destul timp să se ducă la biblioteca publică şi să obţină un exemplar.

Anunţul de căsătorie era scurt. Includea o fotografie a miresei şi a mirelui, menţionarea familiilor lor faimoase şi, bineînţeles, cîteva cuvinte despre distinsa carieră a lui Jack la *Industriile Magnus*. Nu se vorbea de îndelungata logodnă neoficială a perechii. Nici măcar un cititor care le era prieten intim nu cunoştea întreaga poveste din spatele mult amînatei căsătorii.

Oare Francie o cunoştea?

Cu acest gînd în minte se ridică, se duse la raftul de cărţi, luă cartea în care pusese biletul lui Jack şi scoase hîrtia mototolită. Deşi atingerea ei îi făcea greaţă, se forţă să o recitească.

Aproape imediat găsi rîndul pe care îl căuta:

Lucrurile nu sînt aşa cum par.

Francie cîntări mult timp propoziţia, apoi o compară în minte cu articolul din *Journal,* cu anunţul din *Times* cu privire la căsătorie şi cu fotografia lui Jack cu Belinda, de parcă acestea ar fi fost elementele unei teoreme pe care o putea înţelege doar punîndu-le pe toate laolaltă.

Uitîndu-se la chipul lui Jack Magnus de pe o fotografie – ziarul *Times* folosise aceeaşi fotografie care era în anuarul *Magnus* – ea îşi dădu seama că asemănarea lui Jack cu tatăl lui era cu adevărat uluitoare. Se mira cum de nu o văzuse mai înainte. Ceva din privirea ochilor săi negri îl unea pe tată cu fiul său, cu mult mai mult decît asemănarea trăsăturilor. În fond erau fiinţe din acelaşi sînge.

Şi, în timp ce Francie studia fotografia, cu o privire tot mai rece, cum era şi inima ei, auzi ecoul vocii lui Jack, la Paris, punînd-o să jure că va menţine tăcerea despre legătura şi planurile lor de căsătorie.

Să păstrăm secrete planurile noastre, îi spusese el.

Francie zîmbi la propria ei naivitate. Fraza aproape biblică „nimic nu e aşa cum pare" se potrivea perfect pentru a o pedepsi pentru propria ei prostie şi spre propria ei ruşine.

Acum înţelegea de ce Jack îi ceruse să păstreze secretul despre legătura lor. Înţelese de ce nu a existat un inel, nici o dovadă solidă care să ateste faptul că intenţia reală a lui Jack era căsătoria. Nici nu intenţionase vreodată să se însoare cu ea.

Atunci, ce anume intenţionase?

Vreau să-ţi termini sistemul, înainte de a ne anunţa planurile.

Pentru prima dată de cînd îl întîlnise pe Jack, mintea logică a lui Francie se întoarse de la faţa lui frumoasă şi se concentră asupra acţiunilor lui şi a consecinţelor acestora. Totul era clar acum. Nu trebuia decît să priveşti rezultatele finale ale legăturii ei cu Jack, pentru a-i înţelege motivele, încă de la început. *Industriile Magnus* îşi aveau sistemul revoluţionar de computere, datorită secretului de programare pentru care Francie muncise atît de mult ca să-l descopere.

Iar Jack era căsătorit cu Belinda.

Deci Jack intenţionase ca Francie să realizeze sistemul de computere pentru *Industriile Magnus* înainte

ca el să se însoare cu Belinda. Şi dorise să se înfrupte din plăcerea trupului lui Francie şi să se bucure de dragostea ei pasionată, atîta timp cît putea, înainte de momentul inevitabil cînd avea să o trădeze.

Aceasta era concluzia inevitabilă, aproape matematică, ce trebuia trasă din evenimentele în urma cărora Francie îşi pierduse mijloacele de trai şi care îi frînseseră inima.

Iar toate astea le făcuse Jack.

Francie fusese la fel de naivă ca un copil în comportarea ei faţă de Jack Magnus. Ei bine, acum nu mai era copil.

Trecuseră două săptămîni de cînd se întorsese din Europa. În aceste două săptămîni, nu mîncase aproape nimic şi dormise foarte puţin, preferînd să-şi petreacă orele de noapte trecînd în revistă mereu groaznicele fapte despre ea, despre Jack şi despre *Industriile Magnus*.

În tot cursul vieţii ei de pînă atunci nici nu visase la o asemenea amploare a răului aşa cum îl întîlnise acum. Dar, după ce-l întîlnise, i se ridicase vălul de pe ochi. Simţea crescînd în ea o nouă luciditate, cu fiecare moment care trecea.

Ştia că trebuie să supravieţuiască în vreun fel acestui episod şi să-şi continue viaţa. Ştia că era făcută dintr-un material mai puternic decît disperarea totală care o trăgea acum la fund. Era încă tînără. Avea o viaţă întreagă înaintea ei.

Cel mai important lucru era să nu permită ca răul ce i-l făcuse Jack să o distrugă. Trebuia să supravieţuiască.

Lucrul acesta îl vedea în absolută claritate, de parcă privea din afară.

Dar, mai vedea şi altceva, ceva mai teribil şi mai imediat.

Nu putea să înceapă să trăiască, pînă ce nu dis-

trugea mai întîi ceea ce îi făcuse Jack. Pentru că, furîndu-i inima pentru a i-o frînge, el îşi plantase sămînţa în fiinţa ei.

Iar această sămînţă trebuia eliminată, înainte ca ea să-şi poată continua viaţa.

La 20 septembrie, Marcia Bonner, care îşi mai păstra postul de secretară la secţia de produse casnice a lui Raymond Wilbur, de la *Industriile Magnus*, a primit un telefon de la o voce familiară.

– Marcia, Francie la telefon.

– Francie! Ce grozav... Vreau să spun că e minunat să te aud din nou. Marcia se străduia să-şi ascundă mirarea din glas. Ce mai faci?

Urmă o pauză pe fir.

– Marcia, spuse Francie, cu un ton rece, neutru, mi-ai spus odată că, dacă am nevoie de ceva în New York, pot să-ţi spun. Îţi aminteşti?

– Eu... sigur Francie.

Asta fusese cu mult timp în urmă, cînd Francie era încă nou venită la New York, precum şi la *Industriile Magnus*, cînd Marcia se oferise să-i împărtăşească familiaritatea ei cu înţelepciunea străzii şi cu amănuntele marelui oraş, în orice mod posibil. Acum, cînd înălţarea şi căderea bruscă a lui Francie la *Magnus* erau fapte trecute, Marcia era realmente surprinsă să o audă pe vechea ei prietenă.

– Pot să fac orice, spuse ea. Adevărat. Va fi o plăcere pentru mine.

Din nou urmă o tăcere între cele două tinere femei. Cînd Francie vorbi, în cele din urmă, vocea ei avea un ecou care o făcu pe Marcia să bănuiască scopul apelului ei.

– Nu va fi o plăcere pentru nici una dintre noi, spuse Francie. Putem să ne întîlnim diseară la tine? Să zicem, pe la opt?

– Sigur, Francie, răspunse Marcie cu nervozitate.

Stai liniştită pînă atunci, da?

– Nu-ţi face griji pentru mine, zise Francie. Ne vedem la opt.

La zece zile după telefonul dat Marciei Bonner, Francie apăru la cabinetul doctorului Eugene Brandt, internistul pe care-l consultase cu un an şi jumătate în urmă pentru un control de rutină. Tînărul şi atrăgătorul medic o salută călduros, amintindu-şi de pasiunea fără succes pe care o făcuse pentru ea la prima ei vizită. Dar zîmbetul lui dispăru, cînd îi văzu privirea din ochi şi îşi dădu seama cît de slăbită era.

– Totul e în regulă? întrebă el. Nu sînt probleme fizice?

– Aş vrea să mă examinaţi, zise Francie cu o voce neutră.

În cîteva minute, doctorul văzu urmele celor ce se petrecuseră şi înţelese de ce această femeie tînără era din nou în cabinetul lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el îngrijorat.

Privirea din ochii ei îl ului. Era privirea cea mai rece pe care o văzuse vreodată. Cunoscînd-o pe Francie ca pe o femeie tînără, strălucitoare şi prietenoasă, doctorului Brandt nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era de parcă s-ar fi transformat peste noapte în altă persoană.

– Un accident, zise ea liniştită.

Refuză să-i mai răspundă la alte întrebări. Doctorul Brandt o examină cu atenţie şi constată, spre uşurarea lui, că avortul care îi fusese făcut era competent şi că nu erau semne de infecţie. O trimise la un ginecolog care avea cabinetul în aceeaşi clădire din Cartierul de Vest, ca şi el, apoi îi recomandă să se odihnească la pat zece zile şi să revină la control.

Ea se întoarse cum i se ceruse, iar doctorul constată că se vindeca bine. Dar comportarea ei îl tulbura în continuare. Avea un aer de linişte aproape inuman. Arăta incredibil de frumoasă în paloarea ei, dar şi po-

sedată, vrăjită, parcă ar fi trecut printr-o nefericire prea îngrozitoare pentru a fi dezvăluită.

Doctorul nu putea şti că Francie, o femeie tînără, crescută să creadă că avortul este o crimă de neiertat, supravieţuise săptămîna trecută doar concentrîndu-şi ura nemărginită din sufletul ei asupra a tot ce i se întîmplase trupului ei şi asupra copilului nenăscut rezultat din această întîmplare. Nefericirea o schimbase într-un fel pe care nici ea nu-l înţelegea. Ştia că-şi pierduse pentru totdeauna încrederea şi inocenţa. Dar nu putea şti ce fel de persoană ar putea să le înlocuiască. Doar viitorul putea să-i arate în ce condiţii va supravieţui.

Pentru că era hotărîtă să supravieţuiască. Avea treburi neterminate de rezolvat.

Tînărul doctor, necăsătorit încă, fusese aproape îndrăgostit de Francie, din primul moment cînd intrase în cabinetul lui, cu un an şi jumătate în urmă. Acum, inima lui se îndrepta spre ea şi mai mult ca înainte, dar nu se putea opri să nu fie speriat de ea. Intensitatea acestor ochi verzi, limpezi, îl alarma. Păreau cuprinşi de o extraordinară capacitate de a iubi, dar şi de a urî.

Doctorul hotărî să nu raporteze ceea ce pentru oricine altcineva era, în mod clar, un avort ilegal. Aproape că era îngrozit de vizitele de control ale lui Francie la cabinetul lui. Era bucuros că nu cunoştea mai mult din povestea ei.

Cînd, în sfîrşit, o declară complet însănătoşită, ea îi mulţumi politicos, îi strînse mîna şi nu mai veni. El continuă să viseze la ea în nopţile lui singuratice, acasă. Dar acum, fanteziile lui despre frumuseţea ei erau copleşite de compasiunea pentru suferinţele ei şi teama de hotărîrea rece care înlocuise firea ei veselă de dinainte.

Francie se îngriji bine, în săptămînile ce urmară. Mîncă bine, luă vitamine şi, cînd fu în stare, începu să facă mişcare. Făcea plimbări lungi prin Manhattan,

bucurîndu-se de briza de toamnă şi stînd la soare cît putea.

Apoi, îl sună pe tatăl ei. Îi spuse că fusese adusă acasă de la Paris din cauza unei infecţii serioase, dar că era deja mai bine. Operaţiunea computerelor de la Paris, îi relată, va fi condusă de alţii, în timp ce ea se vindeca. Îi zise că aceasta va fi o ocazie perfectă pentru ea ca să vină acasă în vizită. Încîntat s-o vadă, el fu de acord.

Mac Bollinger o aşteaptă la gară. Chiar dacă a observat cumva cît de profund se schimbase în ultimele luni, el a reuşit să-şi ascundă emoţiile. O duse acasă, o instală în vechea ei cameră, care fusese păstrată neschimbată pentru ea, şi o ajută să prepare cina.

Timp ce zece zile, au trăit în intimitatea care fusese cîndva viaţa lor împreună. Făceau cumpărături, Francie cosea cîte ceva pentru Mac şi se plimbau cu maşina prin împrejurimi. Treceau pe lîngă familii din secta menoniţilor, care circulau pe drumurile de ţară, în căruţele lor. Culorile toamnei străluceau în copacii Pennsylvaniei, iar mirosurile ei înţepătoare, de anotimp al morţii şi renaşterii invizibile, se simţeau pretutindeni. Şiruri dese de pini şi mesteceni mărgineau păşunile ca nişte santinele calme.

Serile, Francie şi tatăl ei şedeau pe terasa de la intrare, legănîndu-se în balansoare şi discutînd despre toate noutăţile despre care nu apucaseră să se informeze în aceste ultime luni.

În starea ei slăbită, lui Francie îi era greu să-l mintă pe tatăl ei. Totuşi fiecare cuvînt al ei despre experienţele de la *Industriile Magnus* era o minciună. Minciuna pe care o spusese cînd ascunsese prima oară adevărul despre felul cum obţinuse slujba la *Magnus* i se părea că acum căpătase dimensiuni nelimitate. Ea descrise o muncă de rutină fericită, la Paris, cu prieteni acolo şi în alte ţări, iar boala subită o condamnase la internare într-un spital francez, înainte de a veni acasă. Îi vorbi lui

Mac despre succesul planului ei cu computerele şi reuşi cumva să-i spună că îşi va relua cariera promiţătoare la *Magnus* din New York, cînd se va întoarce din vizita la el.

Inventivitatea necesară pentru atîtea minciuni îi stoarse toată vlaga lui Francie şi, în primele zile, în timp ce umbla prin casa veche şi gătea pentru tatăl ei i se părea că devine tot mai slăbită în loc să se înzdrăvenească.

Apoi, începu să se simtă mai bine.

Mac Bollinger nu putea să ştie că energia ei nou descoperită se datora unor noi idei care se dezvoltau în mintea ei fertilă.

Francie începea să facă planuri.

Cursul ameţitor al evenimentelor care îi furase echilibrul în ultimul an rămăsese acum în urmă. Îşi putea analiza cicatricile şi forţele. În mintea ei, căpătă deja formă un model nou de acţiune curajoasă.

Îl părăsi pe Mac Bollinger, după zece zile, spunîndu-i că trebuia să se întoarcă la lucru la New York. Pentru mai multă siguranţă, îi spuse că noul ei telefon la serviciu la fi altul acum şi că trebuie să aştepte ca ea să ia legătura cu el. Desigur, adresa apartamentului rămîne aceeaşi.

Tristă că-l părăseşte pe tatăl ei, dar încîntată să se elibereze de reţeaua de minciuni pe care fusese obligată să l le spună, Francie se întoarse în Manhattan.

Cînd ajunse acolo, începu să studieze anunţurile de locuri de muncă libere. Îşi cumpără îmbrăcăminte nouă şi mîncă bine, într-un efort de a se îngrăşa şi a arăta sănătoasă. Apoi, începu să se adreseze pentru slujbă unor companii importante.

Lui Francie i se oferiră posturi la aproape toate firmele unde solicitase. Dar ea nu le acceptă. Văzu clar că aceeaşi prejudecată despre femei, care era o trăsătură caracteristică la *Industriile Magnus*, afecta şi alte companii importante. Putea găsi uşor de lucru la oricare

dintre ele, dar postul şi salariul ar fi fost mult sub cele ale nivelului de începător al unui funcţionar bărbat. Lupta pentru avansare şi recunoaştere ar fi fost la fel de lentă şi descurajatoare la oricare dintre companii. Ar fi însemnat să o ia din nou de la început.

Această concluzie o făcu pe Francie să-şi regîndească planurile. Programul pe care îl avea în minte nu putea tolera un progres atît de lent.

Va trebui să încerce o altă cale. Într-o zi vîntoasă de noiembrie, la opt săptămîni după pierderea copilului ei şi la două luni şi jumătate după trădarea care îi schimbase viaţa, Francie intră plină de încredere în Camera de Comerţ din Manhattan. Era îmbrăcată într-un costum de lucru, cu părul periat bine, strălucind ca o coamă bogată, sub lumina pală a birourilor.

– Aş vrea să ştiu ce trebuie să fac ca să deschid o firmă în Manhattan, îi spuse ea funcţionarului.

– Foarte bine, răspunse el. Am să vă dau cîteva prospecte de informare.

Ea zîmbi cînd privi materialele. Funcţionarul era prea fascinat de frumuseţea ei, ca să-şi dea seama că ea nu vedea faţa lui atunci cînd îi mulţumi.

Ea avea în faţa ochilor chipul lui Jack Magnus.

Şi, în spatele ei, ca imaginile ascunse în spatele unui pergament vechi, era faţa lui Anton Magnus.

CAPITOLUL 21

Anton Magnus era îngropat de viu.

Coşciugul era mai strîmt decît îşi închipuise vreodată. Era imposibil să se mişte sau să respire. Mătasea, fetidă şi urît mirositoare, îl strîngea din toate părţile.

Nu se putea apăra, nici să strige, nici să mişte măcar un deget, ca să se smulgă din această închi-

soare putredă. Totuşi, era viu.

Era o greşeală, o greşeală enormă. Se întîmplase un accident uşor, un leşin sau un atac. Rămăsese viu, dar într-o stare de paralizie. Iar doctorii idioţi care l-au consultat, cu ochelarii şi cu stetoscoapele lor, au vorbit în şoaptă unul cu altul, cu voce joasă, cu tonuri îngrijorate – pentru că era un om puternic, iar ei ştiau că moartea lui era un eveniment important – iar, în incompetenţa lor colectivă, se pronunţaseră că era mort şi dăduseră permisiunea să fie pus în acest coşciug.

Cheltuise o viaţă ca să înveţe să nu se încreadă în nimeni în afară de el însuşi, pentru că toţi bărbaţii pe care-i cunoştea erau nişte fiinţe slabe şi împrăştiate. Totuşi, acum, printr-o crudă glumă a soartei, însăşi viaţa lui fusese pusă în mîinile unor asemenea bărbaţi, iar în prostia lor plină de teamă l-au condamnat unei asemenea agonii.

El era un bărbat important, cel mai important dintre bărbaţi. Şi astfel, coşciugul era dintr-un lemn scump şi din metal, cel mai fin ce se putea cumpăra cu bani. Fusese făcut de comandă, la cererea rudelor îndurerate. Iar acum victima era înăuntru, neajutorată, fără glas – dar în viaţă.

Odată ajunsă sub pămînt, cutia elegantă, cu podoabele ei lucitoare şi materiale fine, nu avea să reziste atacului lent al creaturilor pămîntului, gazelor corozive din sol, bacteriilor şi ciupercilor. Sicriul ar fi putrezit şi n-ar mai fi fost o pavăză ci doar o închisoare.

Mirosul din interiorul acestuia nu se asemăna cu nimic din ce mirosise pînă acum în cele mai rele zile ale lui pe pămînt. Mai rău ca orice miros din timpul războiului, din sărăcia tinereţii lui, din cel mai groaznic coşmar. Era dulceag, greu şi incredibil de pătrunzător. Se strecura adînc în el şi îl învăluia ca un giulgiu.

Acum îşi dădea seama de ce putoarea aceea crudă era aşa de intimă: era mirosul propriei lui putreziri. Prăbuşirea lentă a propriilor lui celule, putrezirea muş-

chilor lui. Descompunera tăcută, îngrozitoare, a propriei sale fiinţe.

Ar fi plîns de furie, şi-ar fi rupt plămînii urlînd în panică şi agonie, dacă nu ar fi fost tăcerea şi imobilitatea, care erau esenţa pedepsei lui. Nu se putea mişca, nu putea nici măcar să geamă. Dar nervii lui erau pe punctul de a exploda. Simţea în toată fiinţa lui spasmul final, înfricoşat al fugii, cînd organismul ştie că şi cele mai rele temeri ale sale s-au întîmplat, că adversarul lui l-a răpus în cele din urmă, într-un triumf hidos.

Totuşi, el nu putea face nimic altceva decît să zacă aici şi să suporte acest paroxism final, strident, al teroarei, într-un moment care se întindea la infinit, devorîndu-l ca un vierme care roade în tăcere.

Iar acum, înţelese adevărata oroare a situaţiei. Căci viermele nu era o simplă idee. Era o realitate. Un vierme al pămîntului, lung, ondulat şi subţire, ce-şi făcea drum spre el, cu o răbdare infinită, sfredelind încet lemnul putred al cutiei, făcîndu-şi drum pe la colţuri, rozînd cu uşurinţă satinul, pînă va ajunge la carnea lui imobilă, fără apărare.

Şi nu era un singur vierme. Erau sute, mii. Cu toţii se adunau acum asupra închisorii lui, venind mai aproape, mişcîndu-se cu inelele lor mici de carne, strecurîndu-se prin pămînt, prin lemn, prin satin cu sunete minuscule, dar auzibile, de mişcare, frecare, ronţăit.

Viermii aveau dinţi, dinţi mici şi puternici, care rup şi macină, şi aveau sucuri gastrice tari care corodează şi distrug. Nu sînt animale slabe, ci distrugători puternici, mîncători puternici de cadavre.

Şi veneau aproape, tot mai aproape. Primul venea pe pieptul lui, ajungînd la gît, la obraz şi se tîra, cu ondulări oribile, de-a lungul nasului, cu răbdare, şi precizie, spre ochiul său...

Anton Magnus sări, trezindu-se din somn.

Un moment îndelungat, se uită în jur fără să vadă

nimic, încă orbit de coşmarul care fusese atît de înspăimîntător şi totuşi atît de familiar.

Apoi, cu suflul încă în gît, începu să-şi dea seama de lucrurile din jur. Era în biroul lui de acasă, aşezat în fotoliul confortabil, în faţa tablei de şah. Probabil că aţipise după cină, în timp ce rejuca partidele din turneul din 1939 de la Buenos Aires, dintre Capablanca şi Czerniak.

Se uită la ceasul de perete. Era miezul nopţii. Dormise deci o oră şi jumătate. Bineînţeles că nimeni nu bătuse la uşă. Lăsase ordine stricte ca, atunci cînd se ducea singur în birou, să nu fie deranjat pentru nimic, decît dacă dădea vreun ordin expres în acest sens.

Seri ca aceasta, cînd se afla singur la tabla de şah, constituiau modul în care Anton Magnus trecea prin sită miile de amănunte care îi solicitau atenţia şi le fierbea în vasul fierbinte al judecăţii sale, pentru ca ziua sau săptămîna următoare să fie pregătit să ia o hotărîre care putea afecta mii de oameni şi milioane de dolari.

Îi plăcea să şadă cu un calvados vechi – rachiul de mere aromat amintindu-i de tinereţea lui de la fermă – şi să joace din nou, lent, marile partide de şah, pe care le ştia pe dinafară. Îi plăcea liniştea rece a pieselor de şah, aliată cu puterea şi forţa brută a poziţiei lor pe tablă.

Şahul era un joc crud, în ciuda aparenţei lui elegante. Prin mişcările infinitezimale ale oamenilor neînsufleţiţi pe o tablă cu pătrăţele, puteai să înfăşori frînghia în jurul gîtului adversarului şi să-l strîngi, pînă îi luai viaţa.

Lumea reală nu era diferită. Şahul îl învăţase de mult pe Anton Magnus cum să procedeze ca puterea duşmanilor săi să se întoarcă împotriva lor, cum să îi facă să se împiedice de propria lor iniţiativă, de propriul lor intelect, astfel încît Magnus să fie totdeauna cel care cîştigă, Magnus care răsucea cuţitul fatal, strîngea mai tare frînghia şi obţinea, în cele din urmă, cîştigul.

Anton Magnus oftă acum, la vederea iubiţilor săi

pioni de şah. Setul fusese lucrat pentru el de cel mai bun sculptor din Italia. Piesele erau făcute din turcoaz, jad, onix şi alte pietre preţioase. Tabla de şah era din marmură. Un set special de lămpi fusese instalat în plafon, ca să arunce lumina pe piesele frumoase, dezvăluindu-le faţetele şi culorile fără să obosească ochiul.

Era aproape o plăcere estetică la fel de mare să te uiţi la ele, pe cît era una strategică de a juca o partidă. Magnus se relaxă. Coşmarul dispăruse, era în siguranţă, acasă, în propriul lui birou şi, ca de obicei, stăpîn pe tot ce era în jur.

Studie tabla de şah. Era scena unei lupte vicioase, tăcute. La mijlocul jocului, Czerniak respinsese atacul lui Capablanca cu o serie de mişcări disperate, care păreau gata să egaleze lupta. Dar Capablanca, mereu atent la subtilele slăbiciuni din spatele stategiilor adversarului său, îl oprise cu o singură mişcare a nebunului şi îl dăduse gata după treisprezece mişcări.

Era o partidă grozavă, o capodoperă de logică şi strategie. Şi îl învăţase pe Anton Magnus o mulţime de lucruri, în decursul anilor. Era ca un prieten vechi. Dar, pe măsură ce îmbătrînea, aceasta părea mai puţin un ideal de imitat cît o reflectare a propriei sale vieţi, un fel de monument al geniului său.

Căci Anton Magnus era, în felul lui, un geniu.

Acum închise ochii, ştiind că era în siguranţă în privinţa coşmarului, şi îşi aminti chiar prima mişcare, cea care îl pusese pe drumul lui în afaceri şi semănase seminţele *Industriilor Magnus*.

Fusese atît de simplu! În acea vreme, Magnus fusese un imigrant de douăzeci şi patru de ani, ale cărui economii de o viaţă nu erau suficiente nici să cumpere un Ford Model I. Adversarul său era un oarecare James Q. Fitzgerald, un om de afaceri şmecher şi avid din Chicago, dornic să facă repede bani.

Fitzgerald era proprietarul unui lanţ de magazine cu amănuntul în Chicago Loop. Îl angajase pe Magnus ca administrator al unui magazin dintr-o nouă ramură, pe strada State. Ca răspuns la generozitatea lui, el se aştepta ca Mangus să contribuie cu trei sute de dolari la firmă – o sumă care ar fi epuizat economiile jalnice ale lui Magnus. El trebuia să primească înapoi banii, de îndată ce ramura se dovedea solvabilă.

Fitzgerald intenţiona să pună mîna pe bani, desigur. După un interval decent, avea să-l concedieze pe Magnus şi să găsească o nouă victimă, un alt imigrant credul, care să facă treaba şi să plătească pentru acest privilegiu. Cu asemenea tactici, îşi făcuse Fitzgerald mica lui avere.

Dar Magnus îl înţelesese planul. Şi avea şi el unul propriu.

James Fitzgerald era îndrăgostit de o drăguţă chelneriţă catolică pe nume Mary O'Shea. Îi făcuse curte de cîtva timp, dar ea îi refuzase avansurile, amintindu-i de soţie şi de cei trei fii, pe de o parte, iar pe de altă parte, făcînd aluzie delicat la virginitatea ei, pe care şi-o păstra pentru Prinţul din poveste, pe care-l aştepta ca să se căsătorească într-o bună zi. Dar strălucirea din ochii ei şi semnele subtile ale trupului ei în prezenţa lui Fitzgerald îi dădeau acestuia speranţă şi îi menţineau dorinţa la punctul de fierbere.

Anton Magnus află despre fată şi petrecu o seară singur cu ea. Folosi un farmec special asupra ei şi un tip special de influenţă, care erau la mare distanţă de dezmierdările grosolane ale lui James Q. Fitzgerald.

La sfîrşitul acelei seri, planul era stabilit. Data următoare, cînd Fitzgerald o văzu pe Mary O'Shea, ea fu de acord să-şi petreacă seara de vineri cu el, într-un hotel elegant din Michigan Avenue. Fitzgerald, bucuros pînă peste cap, uită să se întrebe ce anume provocase această schimbare de atitudine a fetei. Încîntarea ce o

simţi în braţele ei în timpul întîlnirii justifica pe deplin aşteptarea lui îndelungată. Era o amantă cunoscătoare şi i se dădu în moduri inventive, care l-au lăsat leşinat de plăcere.

În dimineaţa de după întîlnirea lor, Fitzgerald descoperi că o cheie a biroului său, de lîngă Bursă, lipsea de pe inelul de chei. Chemă un meşter să-i dea drumul înăuntru şi descoperi imediat că i se furaseră în cursul nopţii hîrtii de valoare negociabile de cîteva mii de dolari.

Fitzgerald o bănui imediat pe Mary O'Shea că-i sustrăsese preţioasa cheie. Dar nu putea să pună să fie arestată, fără să se vorbească despre relaţia lui intimă cu ea. Nu doar soţia lui Fitzgerald va afla adevărul – lucru de nu prea mare importanţă – ci îl vor afla şi mama şi tatăl lui. Iar părerea bună a părinţilor şi a familiei era un lucru fără de care James Fitzgerald nu putea trăi.

Aşa încît Fitzgerald în persoană se duse la camera mobilată a tinerei doamne, cu intenţia de a o intimida ca să-i returneze hîrtiile de valoare în schimbul promisiunii de a nu o da în judecată.

Dar Mary O'Shea îşi părăsise gazda şi nu-şi dăduse noua adresă.

James Fitzgerald nu avusese altceva de făcut decît să ridice din umeri la pierdere şi să se întoarcă la afacerile lui.

În timp ce Fitzgerald îşi blestemea ghinionul, Anton Magnus investea inteligent hîrtiile de valoare furate la Bursă, transformînd cele cîteva mii de dolari ai lui James Fitzgerald în o sută de mii.

Acum era momentul mişcării de maestru.

Anton Magnus se duse la Fitzgerald şi recunoscu în mod deschis furtul. Menţionîndu-şi sărăcia şi dorinţa de a se ridica în rîndul lumii, îi spuse lui Fitzgerald despre investiţiile pe care le făcuse şi îi restitui hîrtiile de va-

loare împrumutate.

Aviditatea îl cuprinse acum pe Fitzgerald. Îi ceru lui Magnus să-i predea 90 la sută din capitalul realizat din furt, iar, în schimb, el, Fitzgerald, era de acord să nu-l predea pe Magnus autorităţilor.

Buzele lui Anton Magnus se ridicară în acel zîmbet care era destinat în viitor să-i facă pe oamenii puternici să se cutremure. Ochii lui negri îl străpungeau pe James Fitzgerald, în timp ce îi făcea liniştit o contrapropunere. El, Magnus, îi va răscumpăra afacerea lui Fitzgerald şi va deveni proprietarul întregului lanţ de magazine, pentru suma de cincizeci de mii de dolari – un preţ de aproximativ un sfert din valoarea lor.

Cum era de prevăzut, Fitzgerald îi rîse în faţă imigrantului arogant. Se opri să mai rîdă însă cînd văzu cartea de atu a lui Magnus.

Era un plic ce conţinea fotografii ale serii pasionate pe care Fitzgerald o petrecuse în braţele drăguţei Mary O'Shea. Toate părţile trupurilor goale ale perechii precum şi diversele poziţii ale plăcerii-lor fuseseră prinse perfect de aparatul de fotografiat.

Împreună cu fotografiile, era un contract care prevedea un transfer de proprietate a imperiului de magazine al lui Fitzgerald către Anton Magnus.

Magnus îi aduse la cunoştinţă lui James Fitzgerald că avea două minute să semneze contractul. Dacă refuza, a doua zi dimineaţă, copii ale fotografiilor compromiţătoare vor apărea în ziarul din Chicago, *Tribune*, împreună cu un lung interviu, în care Mary O'Shea va mărturisi că a fost sedusă de un puternic om de afaceri, într-o relaţie într-un „cuib de dragoste".

După un minut, semnătura lui Fitzgerald era pe contract.

Anton Magnus era acum unicul proprietar al unui lanţ lucrativ de magazine cu amănuntul şi posesorul a cincizeci de mii de dolari, ce reprezentau cealaltă ju-

mătate din banii cîştigaţi la Bursă cu certificatele de valoare împrumutate de la James Fitzgerald.

În anul următor, Magnus transformă la Bursă cei cincizeci de mii de dolari într-un milion. În cinci ani, îşi transformase lanţul lucrativ de magazine într-un imperiu de comerţ cu amănuntul şi de producţie, care se răspîndea prin Midwest. Curînd, adăugă bunurilor sale o mină de argint în Nevada şi două sonde de petrol, aparent secate, în Texas, care începură să producă de îndată după ce le achiziţionă.

La sfîrşitul deceniului, *Industriile Magnus* – acesta era acum numele imperiului complex de companii – avea o valoare de treizeci de milioane.

Cam în acea vreme, neobservat de lumea afacerilor care îl uitase de mult, James Fitzgerald, un om ruinat, care îşi jucase economiile şi se apucase de băutură, se sinucise pe tăcute, punîndu-şi capul în cuptorul din bucătăria lui din Chicago şi dînd drumul la gaz.

Astfel, Anton Magnus folosise atît aviditatea cît şi slăbiciunile sexuale ale victimei sale împotriva ei înseşi. Condusese bine mişcarea. Ştia totul despre practica afacerilor lui Fitzgerald, metoda lui de a folosi imigranţi săraci ca să-şi umple buzunarele. Şi ştia despre căsătoria lui Fitzgerald şi despre preocuparea lui faţă de buna părere a familiei despre el, înainte de a face prima mişcare.

În plus, conversaţia iniţială a lui Magnus cu Mary O'Shea îi dezvăluise că virginitatea ei fusese de mult timp sacrificată exigenţelor vieţii în oraşul cel mare.

După episodul Fitzgerald, Anton Magnus se îndreptă spre ţinte tot mai mari. Dar rămase credincios strategiei sale iniţiale: nu avea de-a face cu un adversar fără să aibă informaţii ferme cu privire la slăbiciunile acestuia. Şi nu lua niciodată prizonieri. În primii zece ani ai vieţii lui în afaceri, trimisese la moarte cel puţin o duzină de bărbaţi, deoarece nu făcea compromisuri

cînd era vorba de bani. Îi voia pe toţi.

Azi, patruzeci de ani mai tîrziu, Anton Magnus avea numeroşi duşmani. Dar ei puteau doar să-şi lingă rănile produse de el, deoarece puterea lui era prea uriaşă ca să-şi permită să se gîndească la răzbunare.

Magnus realizase cel mai mare lucru pentru un om de afaceri: toată lumea se temea de el.

Anii fuseseră blînzi cu Anton Magnus. Avea o soţie din una dintre cele mai bune familii din ţară – un tip special de presiune fusese necesară pentru a o smulge de lîngă tatăl ei – şi avea un fiu strălucit şi două fiice drăguţe. Era în vîrful omenirii.

Se bucurase pe deplin de viaţă. Avusese toate femeile pe care le dorise, toate plăcerile. Dar nimic din toate astea nu egala jocul de şah al vieţii înseşi. Oameni mari ca Anton Magnus nu trăiesc niciodată doar pentru plăceri. Ei trăiesc pentru a se lupta şi se împlinesc adunînd realizare peste realizare. Tocmai aviditatea lor pentru realizare îi face mari, în timp ce bărbaţi mai puţin importanţi, satisfăcuţi uşor doar de plăceri brute, nu lasă nici o urmă în lume.

Anton Magnus era un om de succes.

Desigur, coşmarul lui repetat, că este îngropat de viu, apăruse cu mult timp în urmă, cam în primul lui deceniu în America. Iar de atunci pusese tot mai mult stăpînire pe somnul lui. Dar trăia cu această neplăcere, pentru că, de fiecare dată cînd se trezea din ghearele îngrozitoare ale visului, îşi amintea că era doar un vis şi că, în viaţa reală, era liber să facă ce-i place.

Pe de altă parte, anii treceau acum. Trecuseră prea mulţi, într-o curgere tăcută pe care nu o putea opri. Ca toţi bărbaţii cu foarte mare putere, Anton Magnus trebuia să accepte ironia crudă că influenţa sa asupra lumii nu se extindea şi asupra timpului propriu sau asupra trecerii timpului, care îl slăbea progresiv.

Şi astfel, coşmarul lui familiar avea mai multă putere să-l înspăimînte, să-i amintească de soarta care-l aştepta cînd va veni moartea.

Din cauza visului, decisese de mult să fie ars la crematoriu, cînd va muri. Lăsase instrucţiuni stricte cu privire la examinările ce urmau să fie efectuate asupra lui după ultima boală sau accident şi numise chiar şi medicii care trebuiau chemaţi. El reînnoia această clauză a testamentului. Clauza specifica să fie ars în crematoriu la o oră după certificarea morţii.

Această siguranţă că soarta din vis avea să fie evitată îi dădea lui Anton Magnus liniştea de care avea nevoie. Era ruşinat de emoţiile temătoare dar raţiona că fiecare om avea dreptul să se teamă de moarte.

Atît timp cît va continua să respire şi va avea raţiune, el va domina lumea din jurul lui. Puterea lui era atît de mare, încît şi după moarte îşi va lăsa insemnul de neşters asupra lumii şi asupra oamenilor din ea. Iar pentru cei care l-au nedreptăţit sau i-au atras furia, va rezerva o răzbunare întîrziată prin diferite planuri introduse în imperiul său de afaceri. Lăsase instrucţiuni ferme numeroşilor săi adjuncţi, instrucţiuni care îi obligau la pedepsirea în continuare a acelora pe care el decisese să-i împingă pentru totdeauna la sărăcie.

Viu sau mort, Anton Magnus era o forţă de care trebuia ţinut seama.

Se uită la ceasul antic de pe bibliotecă. Era douăsprezece şi un sfert.

În partea opusă a oraşului, ostenită de grijă pentru copil, Gretchen probabil că dormea adînc. Magnus se întrebă dacă soţul ei lipsit complet de valoare era acasă. Probabil că nu. Probabil că era pe undeva, culcîndu-se cu vreo starletă sau la jocuri de noroc. Căsătoria asta era un eşec. Dar îşi realizase scopul financiar.

Iar Jack, era fie acasă, cu Belinda, fie la birou, lucrînd. Nimeni nu lucra mai mult decît Jack.

Asta, pentru că nimeni nu ştia mai bine decît Jack cît de importante sînt afacerile. Învăţase asta de la tatăl lui şi nu uitase niciodată.

Anton Magnus era mîndru de fiul lui. Dar asta nu însemna că avea încredere în el. Ştia foarte bine că Jack abandonase flirtul cu fata aia frumoasă, Bollinger, şi se căsătorise în cele din urmă cu Belinda, pentru că ştia că nu era momentul să-l nemulţumească pe tatăl său. Era o mişcare strategică şi necesară din partea lui.

Jack făcea un joc de aşteptare. A respectat ce voia tatăl lui pentru că ştia că Anton Magnus era cel care putea să treacă în mîinile fiului său frîiele celei mai mari puteri corporatiste din ţară atunci cînd va veni inevitabil momentul ca el să se retragă.

Jack considera, destul de just, că timpul era de partea lui. Dacă îl făcea fericit pe tatăl său, pe termen scurt, conducerea *Industriilor Mangus* îi va reveni lui cînd Anton Magnus, forţat de vîrstă şi infirmităţi, o va ceda. Atunci va merge pe drumul lui propriu, fără să se gîndească la dorinţele tatălui său. În adîncul sufletului, lui Jack îi păsa doar de el însuşi – ca şi lui Anton înaintea lui.

Acest aranjament îi convenea lui Anton, pentru că voia ca această corporaţie să rămînă în familie şi voia la cîrma ei pe cineva pe care- l cunoştea şi a cărui acţiuni le putea prevedea.

Era un meci de şah, interesant între un tată, ale cărui puteri erau inevitabil limitate de timp, dar al cărui intelect şi a cărui viclenie erau neschimbate – şi un fiu inteligent care credea că trebuia doar să aştepte ca să-i cadă în mînă cheile împărăţiei.

Anton Magnus intenţiona să cîştige acest joc, în ciuda vîrstei. El admira abilitatea lui Jack şi intenţiona

să-l folosească la maximum. Avea planuri pentru Jack şi pentru *Industriile Magnus*, care se întindeau mult după retragerea lui. Ca maestru de şah, era dator faţă de el însuşi să tragă sforile, chiar dacă nu mai răspundea personal.

Jack, bineînţeles, avea alte idei. Abia aştepta să scape de tatăl lui, ca să meargă pe drumul lui propriu.

Dar Jack, cu toate calităţile lui, nu era nici pe jumătate bărbatul care era tatăl lui.

Dar unde era Juliet oare în acest moment?

Pe afară, ca un cotoi. Fără îndoială că era beată, cu vreun fante sau altul, sau poate că se droga şi se băga în belele cît de mult putea.

Dar nu va trece mult şi va veni acasă.

Anton Magnus decise că o va vizita în noaptea asta.

Permisese gîndurilor să călătorească spre primii ani ai căsătoriei sale, cînd îşi pierduse de mult atracţia pe care probabil că a avut-o cîndva pentru soţia sa şi cînd numeroasele cuceriri uşoare ale unor tinere femei nesăţioase, ambiţioase, începuseră să-l plictisească.

Atunci se trezise fascinat de micuţa Gretchen.

Era doar o copilă, o creatură inteligentă şi oarecum afectată. Poate că asta fusese ceea ce îl atrăsese la ea, odată cu aspectul curios al picioarelor ei subţirele de nouă ani, cu mîinile ei delicate, cu mirosul ei copilăresc.

Se jucase cu ideea de a face dragoste cu ea, dar se răzgîndise. Era din carnea şi din sîngele lui. Un copil fără apărare...

Apoi, pentru a-şi înăbuşi scrupulele şi pentru a se bucura de trupul ei, se dusese într-o noapte, tîrziu, în camera ei, o trezise din somn şi o sedusese.

I se supusese uşor, cu ochii plini de teamă, fără o vorbă, acceptînd avertismentul lui de a nu spune nimănui ce se întîmplase între ei. Iar plăcerea pe care o primea de la trupul ei era redusă în comparaţie cu

emoţia de a încălca misterioasa lege împotriva incestului.

Mai tîrziu, Gretchen crescu tulburată, iar el ştiu că asta era din cauza celor ce-i făcuse el. Dar asta nu-l opri. Iar cînd Juliet avea şase ani, infinit mai frumoasă decît fusese vreodată Gretchen şi infinit mai înfocată, i-o făcuse şi ei.

Cu Juliet, sentimentul înţepător al păcatului şi pericolului fusese şi mai mare, pentru că, în spatele spaimei şi al groazei din ochii ei, era ceva sălbatic, care îl excita. Pe măsură ce creştea, această sălbăticie deveni autodistructivă şi extrem de violentă. Chiar şi în seara asta îi îndruma paşii, pe oriunde se afla, şi poate o ducea la neplăceri mari.

Şi asta era tot din cauza lui Anton Magnus.

Pe măsură ce fetele creşteau – Gretchen timidă şi pasivă acum, iar Juliet refractară şi incontrolabilă – el se întreba dacă, pînă la urmă, va fi pedepsit pentru ceea ce făcuse. În fond, incestul este un păcat de moarte. Chiar şi un bărbat arogant ca Anton Magnus nu putea să nu se simtă speriat de gîndul că mersese împotriva naturii şi că produsese un rău incalculabil.

Dar însuşi acest gînd îi flata mîndria.

Se gîndea că, în multe societăţi, ba chiar şi în societatea creştină, doar cu cîteva sute de ani în urmă, incestul cu fiicele sale era considerat dreptul unui bărbat, cînd bărbatul era regele castelului său. Abia în epoca modernă prohibiţia devenise consacrată prin obicei, astfel încît incestul era considerat o crimă despre care nici nu se putea vorbi. Anton Magnus se considera un om din zilele în care era permis ca un bărbat să facă ce vrea cu bunurile sale, cu toate acele femei de sub acoperişul său.

În felul acesta, Anton Magnus se autojustifica. El era diferit de bărbaţii obişnuiţi şi astfel nu trebuia să se supună legilor obişnuite. Aşa că îşi luă plăcerile de la

Gretchen şi apoi de la Juliet, fără să-şi piardă somnul din pricina asta.

În fond, îşi spunea el uneori, ele erau doar femei. Nu era acelaşi lucru cu un moştenitor bărbat. Nici una dintre ele nu era Jack.

Acest gînd îi stătea acum în minte, cînd se ridică să se ducă să facă un duş, apoi să citească în pat, pînă o va auzi pe Juliet venind acasă.

Cu un oftat satisfăcut, Anton Magnus stinse lumina de deasupra tablei de şah. Pionii erau exact acolo unde voia el. Îi aşezase acolo – şi acolo vor rămîne, pînă va hotărî să-i mute din nou.

El era maestrul lumii.

CAPITOLUL 22

În timp ce Anton Magnus căsca în faţa tablei sale de şah, fiica sa Julie era culcată pe burtă printre pijamale aruncate, scoţînd suspine de extaz care se pierdeau în pernă.

Johnny o pătrunsese, atît de adînc încît i se părea că o posedă în totalitate. Mişcarea lui lentă o copleşea cu puterea şi intimitatea ei, iar micile ei ţipete erau un amestec senzual de agonie şi încîntare.

El se purta blînd cu ea, nu ca un alt bărbat care pur şi simplu i-ar fi posedat şoldurile mici, ci mîngîia, explora, îi înflăcăra fiecare locşor, dovedindu-i cu fiecare mişcare că ea era obiectul lui, sclava lui, că nici unul dintre locurile ei secrete nu va uita vreodată atingerea lui şi nu va înceta să-l dorească.

Îl auzi murmurînd,

– Hai, iubito.

Se apăsă mai mult în ea, atît de adînc, încît ea avea impresia că va exploda.

– O, Doamne, exclamă ea în pernă. O, Doamne...

Dar gemetele ei nu erau plîngeri. Erau ţipete de satisfacţie ale unei fete căreia nu-i place să cedeze unui bărbat nici cea mai mică parte din libertatea ei şi a cărei cedare este cu atît mai fierbinte şi mai picantă pentru acel rar bărbat care poate să i-o smulgă.

– Iubito, o mîngîie el, ştiind că era la limita paroxismului şi că se bucura de această pauză. Haide. Dă-ţi drumul.

Vorbele lui îşi făcură efectul final. Plîngînd de plăcere în pernă, îi dădu ultimul ei geamăt şi se prăbuşi neajutorată în orgasm.

Doar atunci se mai împinse el o singură dată, ţinînd-o cu mîinile lui mari nemişcată şi calmă, lăsîndu-şi plăcerea să o inunde.

– O, Doamne, repetă ea fără reţinere. O, Doamne!

Un moment îndelungat rămaseră aşa, cu mîinile lui pe şoldurile ei, cu sexul pulsînd în ea, fără să se mişte cîtuşi de puţin. El se bucura ştiind cît de complet o satisfăcea, cît de complet era proprietatea lui.

Se uită în jos şi îi urmări mîinile micuţe care se strîngeau şi se deschideau ţinînd cearceafurile. Studie forma netedă a spatelui ei, şira spinării fragilă, umerii fini şi fundul ei copilăresc. Ce încîntătoare era. Ţinea în braţe o asemenea fiinţă frumoasă şi doritoare, dar cu o voinţă atît de puternică în ochii ei albaştri şi reci. O voinţă pe care se bucura să o înfrîngă. Şi în plus, ea avea o inteligenţă atît de vie – o inteligenţă pe care el o putea reduce la gemete animalice de predare la bunul lui plac.

Dar lucrurile nu erau chiar atît de simple.

Acum, cînd o cunoştea mai bine pe Julie, se trezi că are nevoie de ea într-un mod care nu-i era familiar în ce priveşte nevoia lui de femei. Era ceva legat de delicateţea ei, de pielea ei netedă ca de porţelan care îl fascina. Şi era impresionat de modul în care îl primea în toate locurile interzise.

Era o persoană specială, nu doar în lumea ei

proprie, de seră, ci şi pentru un bărbat ca Johnny, care venea din afara ei. O floare rară şi excitantă.

– Nu te-am mai văzut o vreme, prinţesă, spuse el. Ce-ai făcut în timpul ăsta?

Ea oftă, întorcîndu-se pe spate şi punîndu-şi o mînă sub cap. Torcea ca o pisică mulţumită de strachina cu lapte.

– Nu mare lucru, răspunse ea.

Era un răspuns evaziv şi asta îl intriga pe Johnny. Observase cît de riguros îşi menţinea viaţa ei personală distinctă de distracţiile cu el. Îi vorbise despre familia ei faimoasă, descriind-o în puţine cuvinte amestecate cu dispreţ. Dar el îşi dăduse seama că vorbele puţine nu erau doar un rezultat al urii ei faţă de familie. Semnificau şi dorinţa de a-l ţine departe de viaţa ei.

La început, această atitudine a ei îi convenea perfect. Se bucura ştiind cît de mult mai intim era conctactul lui cu ea decît al filfizonilor din societate care o înconjurau. Comportarea ei în pat nu lăsa nici o îndoială în privinţa asta.

Dar acum, el nu mai era atît de sigur de sentimentele lui în aceată privinţă. Adevărat, împărţea cu el o parte din ea însăşi pe care nici un alt bărbat nu o cunoştea. Dar restul rămînea despărţit de el, ca de un zid.

Iar această parte invizibilă îl tulbura.

– Nu mare lucru, zău? răspunse el. Îmi vine greu să cred.

Ea nu spuse nimic. Se uita în ochii lui, nu fără preocupare, dar desigur fără teamă.

– Ei? făcu el.

Fruntea ei frumoasă se încruntă cu un aer de iritare.

– Eu te interoghez despre viaţa ta particulară? întrebă ea. Doar nu eşti deja gelos, sau eşti, iubitule? Doar pentru că am făcut puţin amor şi prin locuri neobişnuite?

Johnny se încruntă. Tonul ei era condescendent.

El o analiză. Cît de diferită era faţă de fetele cu care

făcea amor în timpul zilelor. Avea o eleganţă delicată, sculpturală, pe care nu o văzuse niciodată pînă atunci la o femeie. Şi mai erau sunetul special al vorbelor ei, zîmbetele ei, mişcările ei. Era o fiinţă complexă. Fusese rănită, lucrul era uşor de observat. Era sensibilă sub exteriorul ei cinic. Şi tocmai această sensibilitate făcea ca inima lui să se îndrepte spre ea. Dar ea nu-şi împărţea niciodată inima cu el, cînd discutau.

Iar pentru acest lucru, exista un motiv. Julie era o fată mîndră, o fată a clasei ei înalte. Johnny îşi dădea seama în mod acut că ea i se dăruia ca unui om din afară, ca unuia care nu va putea niciodată aparţine acelei societăţi, care nu o va vedea nici măcar o dată din interior.

În plus, el ştia că ea aparţinea acestei societăţi cu toată fiinţa ei şi cu tot sufletul. Aceasta o formase şi era creaţia ei. Iar din punctul de vedere al societăţii ei – oricît de mult o ura ea şi se răzvrătea împotriva acesteia – el însuşi era o figură inferioară, ieftină, ba chiar grosolană, un bărbat de mahala.

Asta, bănuia el, făcea parte integrantă din plăcerea pe care o avea cu el – intra în noroi. Ea înţelegea că nici unul dintre bărbaţii spilcuiţi din clasa ei socială nu ar putea-o satisface la pat aşa cum o făcea el. Dar acest fapt şi chiar gîfîielile şi abandonarea cu suspine ce-l însoţeau, arăta totuşi că, în mintea ei, el era un nimic, un fel de armăsar născut din altă plămadă decît a ei, o creatură ale cărei daruri sexuale se îmbinau cu accentul lui din Brooklyn, cu acea colonie ieftină a lui şi cu mintea lui necizelată de educaţie.

Şi astfel, deşi putea să-i producă plăceri, ba chiar să o domine, ea n-ar fi visat nici o clipă să-i acorde respectul ei, aşa cum îl acorda bărbaţilor din societatea ei. Cu atît mai puţin, inima ei tulburată...

Iar cînd va veni vremea, unul dintre acei alţi bărbaţi, acei nevolnici blînzi, goi, cu ochi reci, din societatea ei, îi va deveni soţ şi lui îi va naşte copii.

Aceste gînduri îl umpleau pe Johnny de frustrare şi dezgust. Îşi ura propria lui sensibilitate şi avea resentimente faţă de Julie pentru că îi crea asemenea stări confuze.

Aşa încît acum o lăsă în pace, se lungi pe spate şi îşi aprinse o ţigară, sprijinindu-se de căpătîiul propriului său pat, simţindu-se deprimat.

Ea simţi supărarea lui. Se aşeză şi ea, goală, şi îşi aprinse şi ea o ţigară. Cît de drăguţă era cu frumuseţea ei blondă, micuţă. Chiar şi acum, sămînţa lui era în ea, după cum arăta clar satisfacţia de pe trăsăturile ei.

Dar privirea din ochii ei era tulburată. Simţise cu radarul ei feminin că el se îndepărtase de ea. Fuma şi se uita la el.

– Eşti foarte departe, zise ea. Dau un ban pentru gîndurile tale.

El nu spuse nimic, dar urmări fumul ţigării care se întindea ca un paravan între el şi fata goală.

– Hei, iubitule, spuse ea, întinzînd mîna să-i atingă genunchiul. Ai fost dinamită, ca totdeauna. De ce te-ai întristat?

El o privi. Nu găsea cuvinte ca să exprime ce simţea. Durerea din el era supărătoare, pentru că el trăia numai cu mîndria şi nu putea admite nici un fel de slăbiciune sau emoţie.

Brusc, zise:

– Vorbeşte-mi despre tatăl tău.

Ea se uită uluită.

– Despre tata?

– Da, răspunse Johnny. Cum e el, de felul lui?

Ea îl privi cu ochi îndureraţi, aproape furioşi. El simţi că acest subiect era tabu. Probabil, din cauza asta nu vorbise despre el pînă acum. Poate de asta adusese el vorba acum – ca să o preseze, să o facă să se simtă prost.

– Ce-ţi pasă? întrebă ea cu precauţie.

– Vreau să ştiu, zise el încăpăţînat, acum.

Julie oftă:

– E un nenorocit, zise ea. Asta răspunde la întrebarea ta?

Urmă o tăcere.

Încet, Johnny clătină din cap.

– Nu chiar, iubito. Ce fel de nenorocit?

Ea oftă din nou. Era clar că era jenată.

– Cel mai rău fel. Cel mai rău din lume... Isuse, Johnny, de ce a trebuit să aduci vorba despre el?

El zîmbi hotărît.

– Este tatăl tău. Eu sînt bărbatul tău. Singurul tău bărbat. Am dreptul să te întreb despre el.

În umbră, el putu să vadă cum roşeşte de furie.

– Ai dreptul? întrebă ea.

Îi simţea voinţa puternică ridicîndu-se împotriva lui. El ştia deja, din mici apropouri aruncate în trecut, că îl ura şi se temea de tatăl ei şi era speriată de el. Johnny putea înţelege asta, încrucît Anton Magnus era o figură atît de distantă şi intimidantă. Poate, din nou, acesta era motivul pentru care Johnny alesese tocmai acest moment ca să-l menţioneze pe bătrîn. Pentru că ştia că bătrînul bărbat însemna ceva special pentru Julie, avea un loc deosebit în gîndurile ei. Iar Johnny voia să-i împărtăşească aceste gînduri, cum îi împărtăşise deja trupul ei.

El văzu că era furioasă şi supărată. Aşa încît se hotărî să o preseze mai tare.

– Am dreptul, da. El o privi. Sînt o parte din viaţa ta. Am dreptul să ştiu şi eu cîte ceva din viaţa ta.

Discuţia lui despre drepturi asupra ei o iritase.

– Aici greşeşti, tipule, zise ea cu venin palpabil. Eşti bun la pat, dar asta nu-ţi dă alte drepturi.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă el.

Buzele ei se mişcară într-un zîmbet deformat.

– Am un armăsar grozav în grajdurile de la Forest Hills, răspunse ea. Pot călări grozav pe el, mai bine decît pe orice cal din regiune. Dar asta nu înseamnă că

discut cu el de la suflet la suflet despre problemele mele, Johnny. Gîndeşte-te la asta.

Ultimele vorbe îl străpunseră ca un cuţit. Ea făcuse o greşeală, umilindu-i inteligenţa. El nu permitea aşa ceva şi nu o va permite niciodată.

El întinse încet mîna, îi mîngîie umărul şi o apucă de păr. Îi trase faţa în jos pe pat atît de violent, încît ea ţipă. Era îndoită, cu faţa între coapsele desfăcute, ţipînd de durere.

– Ascultă, pisicuţo, spuse el printre dinţi. Eu nu sînt armăsar. Dacă gîndeşti că asta sînt, ai să ai mai multe necazuri decît crezi.

Îi dădu drumul la păr şi, înainte ca ea să poată reacţiona, o plesni tare peste obraz. Mîna lui mare îi atinse urechea, obrazul şi buzele. Fu surprins văzînd că începe să-i curgă sînge din colţul gurii. Nu-şi dăduse seama că o lovise atît de tare. Iar ea era atît de mică şi fragilă... Ochii i se umplură de lacrimi. Inima i se înmuie, văzîndu-i vulnerabilitatea.

Dar ea se uita la el cu ochi în care teama se amesteca cu ceva mai dureros pentru el. Ea era uluită de forţa loviturii şi de furia lui. Dar îl măsură ca de la o teribilă distanţă, aproape condescendent, aşa cum probabil o stăpînă albă trebuie să se fi uitat cu teamă şi groază dispreţuitoare la un sclav negru pus la vînzare cu un secol în urmă. Teama ei nu includea respectul. Preocuparea ei nu trăda o consideraţie reală. Se uita la el din turnul de fildeş al clasei ei, un turn în care el nu va putea pătrunde niciodată, aşa cum îi pătrundea cu atîta uşurinţă trupul moale.

– Ei? întrebă el, cu mîinile pregătite periculos să o apuce din nou.

– Asta e prima dată cînd m-ai lovit, zise ea.

– Probabil că nu şi ultima, spuse el. Ştiai ce căutai, Cenuşăreaso. Şi asta face parte din lumea adevărată, să ştii.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă ea.

El o privi, cîntărind-o. Un fel de bravadă apăru în ochii lui.

– Tatăl tău nu poate fi chiar atît de dur, spuse el. Ce mare lucru să păcălească o mulţime de oameni să le ia banii şi să ţină o grămadă de slujbaşi ai companiei sub teroarea lui? Nu cred că mare lucru, pun pariu.

O simţi tremurînd la aceste vorbe. Dar ea rămase tăcută.

– Poate am să-l întîlnesc cîndva, continuă el. Apoi după ce-i măsură tăcerea adăugă: Poate o să mă ocup să-l cunosc cîndva.

– N-o să ajungi destul de aproape nici ca să strigi alo peste Piaţa Times, spuse Julie. Şi, dacă ai reuşi, te-ar strivi ca pe o insectă.

Ea îşi regretă aproape imediat cuvintele. Îşi dădu seama că fusese ceva inocent şi băieţos în bravada lui. Tot ce trebuia să facă era să-i slăbească furia, mîndria rănită şi să-l asigure că el însemna pentru ea mai mult decît însemnase Anton Magnus vreodată. Dar vorbele îi ieşiseră cu o voinţă a lor proprie. Iar acum, era prea tîrziu.

Johnny întinse o singură mînă puternică şi o trase pe genunchii lui. Strînsoarea mîinii lui pe braţ era dureroasă şi ea ţipă. Ea ştia că-i putea rupe un braţ cu o simplă mişcare din încheietura mîinii. El îşi băgă cealaltă mînă în părul ei şi o trase tare. Ea se strîmbă şi un geamăt copilăresc de durere îi ieşi de pe buze.

Ridică o mînă să o lovească. Avea de gînd să-i dea o lecţie.

Dar se uită în jos la ea, o mică nimfă neajutorată, furioasă, cu trupul ei moale şi locurile dulci dintre picioarele ei. Groaza şi durerea din ochii ei îl mişcară.

Îi trase faţa mai aproape de a lui. Din colţul gurii, îi mai picura sînge. Încet, ţinînd-o de păr, o trase mai aproape şi îi linse sîngele. Era cald şi înţepător şi straniu. Linse ca o pisică, ştergîndu-l de pe rana pe care el o provocase.

Ei i se înceţoşară ochii. Un oftat îi scăpă de pe buze. Apoi, limba ei mică se alătură limbii lui ca să lingă organul bărbătesc ce o curăţa de sînge. Limbile se jucară un moment şi un mic geamăt se auzi în gîtul ei, un geamăt pe care el îl cunoştea prea bine.

O sărută mai profund şi o împinse în jos, în aşternuturi. Furia şi durerea mai erau încă vizibile pe faţa ei, dar acum erau eclipsate de dorinţă, la fel cum picătura de sînge fusese eclipsată de saliva lui alunecoasă.

El întinse mîna să-i atingă sfîrcurile cu blîndeţe şi urmări sclipirea reacţiei din ochii ei. Îşi trecu un deget peste pîntecele ei şi trasă cu el cercuri în jurul buricului, blînd, ca să n-o sperie, dar atît de senzual încît simţi că i se cutremură şoldurile.

El zîmbi. Degetul se opri pe pîntece, apoi se strecură în jos, mîngîind pielea dulce, netedă, de sub buric, pînă ajunse la părul auriu dintre picioare. Ţinîndu-i privirea, lăsă degetul să călătorească mai jos, pînă găsi esenţa ei umedă, caldă şi gata să-l primească. Îi urmări ochii pe jumătate închişi.

– Şi acum, ce-i? întrebă el blînd.

– Te rog, Johnny, cerşi ea. Îmi pare rău că te-am supărat. Hai. Nu mă chinui.

Degetul cerceta delicat sexul sensibil, dornic de atingerea lui. Îi simţi spatele arcuindu-se şi observă o minusculă picătură de sînge proaspăt la colţul gurii ei.

Buzele lui atinseră acel loc mic şi îl linseră cu grijă, în acelaşi timp cînd sexul lui găsi celălalt loc cu buze ascunse şi alunecă uşor printre ele, pînă la capăt.

Geamătul din gîtul ei era aproape disperat.

– Ah, şopti ea. Ah, Doamne, Johnny! Ah, te rog!

Sigur acum de supunerea ei, îşi puse mîinile puternice sub globurile netede ale fundului ei, o ridică şi o aşeză ca pe o păpuşă şi începu să se mişte cu grijă. Ea tremură şi plînse şi îşi cîntă capitularea, zvîrcolindu-se în strînsoarea lui. Orgasmul ei venea mai repede din

cauza violenţei care îi unise. Această cuplare fierbinte era împăcarea lor.

Şi, cumva, durerea şi răzvrătirea acestei fete făcuseră ca şi plăcerea lui să se înalţe repede în el, pentru că voia şi simţea nevoia să i-o dea şi să o simtă în schimb pe a ei. Ea îi intrase deja pe sub piele, nu mai era fata bogată din înalta societate, despre care se lăudase la prietenii lui. Era importantă pentru el, în carnea, în furia, în durerea ei.

Şi pentru a suta oară, cînd o tachina cu puterea lui asupra ei şi cînd părţile ei feminine tremurau cu nevoia ei neobosită pentru el, simţi o mică parte a ei îndepărtîndu-se, acea parte pe care n-o putea atinge, nici cu binele, nici cu răul.

El se gîndi la tatăl ei. Undeva, în acele adîncimi pe care Julie le ţinea ascunse, tatăl ei, o figură îndepărtată, din nenumărate fotografii, îmbrăcat în costume de o mie de dolari şi care primea capete încoronate şi politicieni, acel tată o poseda şi o avea în proprietate. Privirea din ochii ei de adineauri confirmase asta, chiar dacă tremurul trupului ei dovedea dominaţia lui Johnny asupra lui.

Johnny nu va uita lucrul acesta. Tatăl ei apăruse între ei aproape accidental în seara asta, ducînd la prima ceartă între ei. Dar nu va uita asta, niciodată. Era prea tîrziu.

Furia pe care o simţea faţă de ea era inseparabilă de o tandreţe interzisă, care îl cuprindea în mod periculos, o tandreţe care nu voia doar posesiune fizică, ci şi dragoste.

Astfel că gelozia se înfigea ca un cuţit ascuţit în el, în acelaşi timp în care sămînţa lui i se dădea lui Julie. Iar la ultimul spasm, Johnny era zguduit ca niciodată pînă atunci. Fiind prea preocupat, dăduse prea mult. Iar creatura din braţele lui, mai mult o enigmă decît o femeie, îi furase sămînţa, dar îşi păstrase sufletul pentru

ea. Ce plăcere era să-i simtă trupul moale în îmbrăţişarea lui! Dar furia care îl făcuse să o lovească, cu cîteva minute în urmă, veni să se instaleze pe ascuns în braţele care o ţineau acum strîns lîngă el. Nu mai putea fi alungată. Era acolo definitiv.

Cu acest gînd tulburător în străfundul minţii, Johnny o trase mai aproape pe Julie şi o sărută pe buze.

CAPITOLUL 23

New York, 25 ianuarie, 1957

Trecuseră opt săptămîni.

Era o luni dimineaţă rece şi vîntoasă. Oraşul părea înghesuit în sine sub un cer noros, pregătindu-se să suporte primul atac real al iernii.

Într-un mic local cu faţada în centrul oraşului pe strada Patruzeci, nu departe de Seventh Avenue, Francie şedea singură la sărăcăciosul şi folositul birou unde era locul ei de muncă.

Nu era nimic în singura cameră a biroului, în afară de masa ei de lucru, fotoliul ei rotativ, un fişier, un scaun de lemn pentru vizitatori cu o scrumieră cu picior, încă o masă de lucru şi cîteva afişe pe pereţi, care făceau reclamă la computere IBM.

Pe geamul-vitrină era un anunţ, desenat şi vopsit cu dificultate de Francie însăşi:

Computel Inc. Consultanţă pentru computere comerciale.

Francie reuşise tocmai să închirieze locul acela cu economiile din anul în care lucrase la *Industriile Magnus*. Ştia că nu va putea supravieţui în afaceri mai mult de cîteva luni, fără un contract oarecare.

După ce organizase biroul, dăduse mici anunţuri în ziarele comerciale şi stătuse să aştepte răspunsuri. Incapabilă să suporte tensiunea inactivităţii, se cufundă în toate revistele tehnice şi publicaţiile ştiinţifice care aveau vreo legătură cu computerele. Îşi făcea o obligaţie din a învăţa tot ce putea despre dezvoltarea tehnologiei computerelor şi a programării. Ştia că existenţa ei materială putea depinde de cunoaşterea tuturor datelor existente.

Ştia de asemeni că, în fericitul caz în care cineva va veni la ea pentru consultare, va trebui să poată să elaboreze într-un timp minim un program care să acopere inventarul şi obligaţiile fiscale ale unei afaceri mijlocii, într-un mod accesibil. Deja, mintea ei fertilă reuşise să elaboreze concepte, izvorîte oarecum din munca ei de la *Magnus*, care puteau face faţă.

Mai era însă problema aparatelor ca atare. Francie nu poseda un computer al ei şi ar fi fost norocoasă să fie contactată de o firmă care avea. Ea făcuse cercetări în legătură cu accesul la computerele principale locale şi aflase că se putea obţine rezervare de timp la ele, dar era foarte scump. Nu va putea face altceva decît să deconteze aceste cheltuieli considerabile clienţilor săi cînd şi dacă îi va avea. Asta va face munca ei mult mai puţin accesibilă clienţilor, decît sperase.

Aceasta era o problemă pe care nici inteligenţa considerabilă a lui Francie nu o putea rezolva.

Totuşi, intenţiona să reziste pînă va reuşi să-şi mişte compania din loc. Ştia că aceste computere erau valul viitorului în economia americană. Intenţiona să se afle în primele rînduri ale dezvoltării computerizării, cu orice preţ. Va supravieţui pînă îi va surîde norocul.

Se întreba totuşi dacă nu cumva noua ei afacere se va prăbuşi, înainte de a fi avut măcar un client.

Printr-un efort de voinţă, reuşise să-şi păstreze curajul în faţa faptului că nici un singur client nu apăruse la uşa ei în primele două săptămîni de activitate. Singurul ei vizitator fusese poştaşul care adusese nota de

telefon şi nişte reclame. Singurele ei apeluri telefonice erau numere greşite sau negustori care încercau să vîndă echipamente de birou.

Zilele ei erau chinuitoare, singură în birou, ascultînd circulaţia indiferentă care se desfăşura pe lîngă fereastra ei. Nopţile le petrecea într-o somnolenţă neliniştită, pline de imagini dintr-un trecut pe care nu suporta să-l judece şi un viitor care era de nepătruns, ca un cristal negru.

Ştia că duşmanul ei cel mai mare era lipsa de speranţă. Iar pentru a o combate, se uita la tăieturile pe care le prinsese pe o planşetă, tăieturi din presa economică ce descriau sistemul de legare prin computere de la *Industriile Magnus*, deschizător de drum.

Ştia că era invenţia ei, produsul inteligenţei ei. Îl crease singură pentru *Magnus*, va face acelaşi lucru şi pentru alte companii. Talentul era al ei, la fel ca şi ideea.

Sînt valoroasă, îşi spunea singură mereu. *Am o anumită valoare, am de adus o contribuţie.*

Repeta acest lucru, dar îi venea tot mai greu să-l creadă.

În această zi, şedea la biroul ei, cu dinţii încleştaţi ca întotdeauna, urmărind cu coada ochiului trecătorii de afară, în timp ce încerca să se concentreze asupra revistelor tehnice din mîinile ei.

Spre mirarea ei, unul dintre pietonii fără chip se opri în faţa clădirii, uitîndu-se la firmă. Era un tînăr, sub treizeci de ani, îmbrăcat în jeanşi şi o scurtă de piele. Arăta cam şifonat şi neîngrijit în lumina soarelui.

El se uită la firmă şi apoi prin geam. Părea nehotărît. Dar, după un interval, deschise uşa scîrţîitoare şi intră înăuntru. Clopoţelul răsună în gol anunţîndu-i sosirea.

Francie îşi ridică ochii spre el şi zîmbi:

– Pot să vă fiu de folos cu ceva? întrebă ea.

El se uită la afişele de pe pereţi şi la mobila veche.

– Poate că nu, spuse el. Din anunţul pe care l-aţi dat

în ziare, am crezut că aveţi o firmă mai mare.

Francie îşi ridică o sprînceană.

– E destul de mare pentru ceea ce facem, spuse ea, reuşind un zîmbet încrezător.

El veni lîngă biroul ei şi rămase în picioare, uitîndu-se la ea, sprijinindu-se cu mîinile pe spătarul scaunului vizitatorului, fără să se aşeze.

– Şi anume ce faceţi? întrebă el.

– Poftim? se miră Francie.

– Ce fel de consultanţi sînteţi? întrebă el.

Avea un aer sceptic, dar nu era lipsit de respect.

Francie îşi drese glasul, pregătindu-se să mintă cît putea mai bine.

– Eu... vreau să spun noi... începu ea, elaborăm sisteme de computere pentru afaceri. Oricare sînt nevoile dumitale, îţi facem un program care să le rezolve. Închiriem aparatura aici în oraş, dacă nu aveţi computer.

El stătu şi se uită în jos la ea, vizibil neimpresionat de minciuna ei spusă cu grijă.

Apoi puse întrebarea de care ea se temea cel mai mult.

– Pentru cine aţi lucrat?

Francie îşi drese glasul. Apoi dădu singurul răspuns pe care-l putea da. Nu era total adevărat, dar nici o minciună totală nu era.

– Am lucrat ceva pentru *Industriile Magnus*, spuse ea. Poate ai auzit despre asta. Un sistem de legătură între sucursalele lor din Europa. Noi am făcut cea mai mare parte a aranjării şi indexării.

Un aer de îndoială îi apăru pe faţă.

– Nu ştiam că o companie ca *Magnus* foloseşte oameni din afară.

– De data asta, au folosit.

Francie încercă să-şi controleze roşeaţa. Din fericire pentru ea, el schimbă subiectul.

– Cîţi oameni folosiţi? întrebă el.

– Şapte – cu mine, spuse ea, fără să se uite în ochii lui.

El trase scaunul şi se aşeză. Atunci, ea îşi dădu seama că el era cam gras, lucru care se adăuga la aerul lui neîngrijit. Părul avea o culoare indescriptibilă, ca nisipul. Ochii erau maronii şi leneş inteligenţi. Acum se uitau la ea mai atent.

– Nu mi-ai spune o minciună inofensivă, nu-i aşa? întrebă el.

– Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea.

– Doar nu eşti singură aici, sau eşti? întrebă el.

– Sînt singură aici, astăzi, spuse curajoasă. Ceilalţi sînt la lucru în afară. Cineva trebuie să stea în birou.

– Aha. El avu o sclipire de amuzament în ochi. Ei, mă bucur că o duceţi atît de bine. Totuşi, nu cred că am venit în locul potrivit.

– Zău? întrebă Francie ascunzîndu-şi dezamăgirea. Sînteţi sigur că nu vă putem ajuta?

– Doar dacă aveţi o slujbă pentru mine, spuse el. De fapt, caut de lucru. Am văzut anunţul în ziare şi m-am gîndit că aţi putea avea nevoie de un ajutor.

Faţa lui Francie se întunecă.

– A, zise ea. În cazul ăsta, cred că aveţi dreptate. Noi nu angajăm. Nu acum.

El o privi apreciativ. Aceeaşi strălucire de umor apăru în ochii lui şi trecu subtil pe toate trăsăturile lui. Scoase o ţigară şi o aprinse, fără să-şi ia ochii de la ea. Fumul se răsuci spre plafon, în aerul stătut al biroului.

– Ar fi interesant să aud ceva despre treaba aceea pe care aţi făcut-o pentru *Magnus*, zise el. Înţeleg că era o treabă care vă implică.

Francie nu spuse nimic. Se întreba de ce nu plecase.

El se uită în jur.

– Vă răpesc timpul? întrebă el. Aveţi altceva de făcut?

– Eu... nu, spuse ea. Ei bine, slujba de la *Magnus* a

fost în primul rînd o problemă de programare. Am avut aparatura de la IBM şi eu... noi... am elaborat programele care leagă sucursalele.

– Ce fel de automat de final aţi folosit? întrebă el.

Francie îşi ridică o sprînceană.

– O variaţie a lui 422, spuse ea, cu un compilator algebric pe care l-am creat noi singuri.

Ea continuă cu descrierea, fără să ezite să folosească limbajul tehnic, pentru că voia să-i arate că-şi cunoştea domeniul şi că munca ei era reală.

El o întrerupse cu altă întrebare, apoi cu alta, ambele mergînd direct la centrul lucrării pe care o făcuseră pentru *Magnus*. Limbajul lui era la fel de tehnic ca şi al ei şi ea trebui să facă nişte eforturi mentale ca să se ţină în pas cu el. Era un fel de box intelectual care o alarmă şi o stimulă în acelaşi timp. În momentul cînd se termină, ea înţelese că şi el era specialist în computere. Mai ştia că acum el o lua în serios.

El îşi stinse ţigara.

– Nu ţi-au recunoscut treaba asta în presă, nu-i aşa? întrebă el.

Ea ezită.

– Păi, e o poveste lungă, zise ea. N-ar trebui să te preocupe.

El îi mai aruncă o privire scrutătoare.

– Ei, zise el uitîndu-se în jur, la camera sărăcăcioasă, lucrul important este că ai reuşit să te descurci.

Francie dădu din cap, cu un zîmbet slab.

– Dar, făcu el ridicîndu-se, dacă nu angajaţi, nu angajaţi. Mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine.

Se întoarse să plece.

Francie se ridică să-l conducă la uşă. Atunci, ea observă curiozitatea aspectului lui. Deşi era bronzat ca un lucrător în construcţii şi arăta ca unul din ei, cu pantalonii lui uzaţi şi cu haina veche de piele, avea totuşi ceva blînd şi languros. Asta îşi avea rădăcinile în ochii aceia visători, maronii, şi părea să radieze în tot

trupul lui. Nu era ca un idol de matineu. Dar avea o ţinută sigură, masculină, într-un mod cum nu mai văzuse pînă atunci.

Cumva, îi părea rău să-l vadă plecînd. Îi făcuse plăcere să-şi aerirească amintirile înăbuşite despre slujba de la *Magnus* şi fusese bucuroasă văzînd cît de impresionat era de cunoştinţele ei din domeniu.

Poate citindu-i gîndurile, el se opri la uşă şi se întoarse spre ea.

– Ştii ce, zise el, dacă nu mă angajezi, ce-ai zice să iei cina cu mine?

Francie ezită, uitîndu-se în ochii lui.

– O să mă faci să mă simt mai bine, spuse el. Dacă ai bătut vreodată pavajul, atunci ştii ce înseamnă să cauţi serviciu.

El se uită la biroul din spatele ei.

– Văd că trebuie să stai pe poziţii pînă vin înapoi colegii, spuse el. Ne întîlnim mai tîrziu pentru cină? Să zicem, pe la şapte?

Francie se uită la ceas.

– Cred că am să pot pleca, răspunse ea. Unde te-ai gîndit să mergem?

– La *Automat,* pe Patruzeci şi doi colţ cu Trei, zise el.

Ea se uită nesigură la el.

– Noi, ăştia în căutare de slujbă, trebuie să avem grijă de buzunar, adăugă el, cu un zîmbet acru.

Privirea din ochii lui mai avea urme de ironie, dar şi o încredere calmă, care o intrigă pe Francie. Conversaţia lui despre computere o impresionase. Asta şi menţionarea *Automatului* erau suficiente ca să se hotărască.

– E o întîlnire, zise ea.

Trei ore mai tîrziu, Francie şedea la una dintre mesele de plastic ciobite la *Automat,* urmărindu-l pe Sam Carpenter – căci ăsta era numele lui – mîncînd o farfurie mare de spaghete şi o plăcintă cu mere, în timp ce ea

mîncase un sandviş cu brînză. Acum ea sorbea din cafea urmărindu-l cum îşi aprinde a treia ţigară din seara aceea.

– Fumezi prea mult, zise ea.

El dădu leneş din cap, afirmativ, fumul învăluindu-i faţa bronzată. Ea observă că mîinile lui arătau aspre, aproape ca ale unui muncitor.

– Nu mănînci destul, comentă el.

Zîmbiră amîndoi.

Conversaţia lor la cină fusese neînsemnată, pînă acum, concentrîndu-se asupra vremii şi a cheltuielilor de trai în New York.

– Spune-mi ceva despre tine, zise Francie.

El ridică din umeri.

– Nu-s prea multe de povestit, zise el. Am crescut în statul New York, Ithaca, lîngă lacul Cayuga. Am urmat *Institutul Tehnic Northwestern*. M-am căsătorit acolo cu o fată. O fată din Midwest. Apoi am plecat, cînd m-au concentrat după ce a început războiul din Coreea.

Făcu o pauză să tragă din ţigara *Lucky Strike*.

– În armată, am lucrat la panourile de traiectorie a rachetelor sol-sol, continuă el. Erau computerizate. Aşa am început cu computerele. Cînd m-am întors acasă, soţia mea mă aştepta cu actele pentru divorţ. Mi-a zis că timpul s-a interpus între noi. Cuvinte de genul ăsta. N-am făcut scandal. Privirea din ochii ei arăta clar că-şi găsise alt bărbat.

Din nou făcu o pauză.

– N-ai copii? întrebă Francie.

El clătină negativ din cap. Dintr-o privire piezişă din ochii lui, Francie bănui că aceasta era o temă foarte neplăcută pentru el.

– Oricum, spuse el, aveam o mare experienţă în computere, în vremea aceea. Aşa încît am hotărît să uit de Northwestern şi să caut de lucru. Am căpătat o slujbă la una dintre marile companii de aici şi am dus-o destul de bine, cîţiva ani. Apoi, mi-am dat seama că

junglele de aici sînt la fel de rele ca şi cele de dincolo. Într-un fel, chiar mai rele. În război, ştiai cine erau duşmanii tăi. Într-o corporaţie mare începi să te întrebi dacă ai vreun prieten.

La aceste vorbe, Francie trebui să-şi oprească un zîmbet amar. Cît de bine exprimau ele propria ei experienţă.

– Aşa că am plecat, zise el. M-am învîrtit pe ici, pe colo, am făcut ceva muncă independentă şi am încercat şi la cîteva alte mari companii. Apoi am abandonat. M-am întors acasă, mi-am petrecut cîtva timp făcînd diverse munci prin jurul oraşului meu natal şi am pescuit mult. Acum, m-am întors şi caut din nou de lucru.

Ochii lui se întoarseră spre Francie.

– Dar tu? întrebă el.

Ea îşi drese glasul. Nu voia să-i spună tot adevărul, desigur, nu despre *Magnus*. Iar ea bănuia că şi el îi făcuse doar o schiţă a propriei lui experienţe.

– M-am născut într-un mic orăşel din Pennsylvania, începu ea, în regiunea sectei menoniţilor. Tatăl meu era muncitor local şi constructor. De fapt, asta mai face şi acum. E un fel de reparator şi un visător, pun pariu că ţi-ar plăcea, adăugă ea, privind la ochii leneşi ai lui Sam şi închipuindu-şi-i pe cei doi bărbaţi pescuind împreună. Totuşi, nu e un om foarte practic. Îi place să lucreze cu mîinile şi nu se prea pricepe la bani. Mama se ocupa de problema asta, pînă a murit. El ar fi stat toată ziua de vorbă cu fermierii, dacă ea nu l-ar fi ţinut din scurt.

– Cînd a murit? întrebă Sam.

– Cînd aveam paisprezece ani, zise Francie, fără să-şi ascundă tristeţea care îi apăru pe chip. Asta a fost acum zece ani, dar mi se pare că a trecut mai mult.

Ea îl simţi dînd din cap. Era tăcere.

– Povestea mea este mai convenţională decît a ta, continuă ea. Am fost la studii la *Penn* şi apoi direct la *Magnus*. Am avut acolo un an productiv.

– Cine a fost şeful tău la *Magnus*? întrebă Sam.

Francie roşi.

– Poftim?

– Vreau să spun, cine te-a trimis la planul european? Ăla trebuie să fi costat ceva bani.

Francie încercă să-şi ascundă privirea. Nu voia să discute despre *Magnus*. Pe de altă parte, întrebarea lui Sam cerea un răspuns simplu, iar ea nu putea refuza să i-l dea.

– Jack Magnus, presupun, spuse ea cu o indiferenţă studiată. Oamenii lor au căpătat recunoaşterea în final, oricum. Dar ideea a fost a mea. După cum spuneai, adăugă cu o încruntare, corporaţiile sînt jungle...

Ea tăcu un moment. Dorea cu disperare să schimbe subiectul.

– Nu e el fiul şefului cel mare? întrebă Sam. Cred că am citit despre el în presă.

Francie aprobă din cap. Roşeaţa ei se accentuase, fără voia ei.

– Oricum, încheie ea, m-au lăsat să plec, aşa că am stat un timp gîndindu-mă ce să fac şi apoi am decis să pornesc acest *Computel.*

Întîlni ochii lui Sam. Deşi curiozitatea lui leneşă nu se schimbase, putea simţi mintea lui ascuţită evaluînd ceea ce spusese ea şi trăsese probabil concluzii pe care ea n-ar fi dorit ca el să le tragă. Îşi dădu seama că dezvăluise mai mult decît intenţionase şi că deja dă-duse de gol unele dintre minciunile pe care i le spusese mai devreme în birou.

Totuşi, el nu zise nimic. Urmă o pauză în care se uită la ţigara lui stinsă din scrumiera ieftină de metal.

– Ei, eşti altfel decît mine, comentă el. În locul tău, eu m-aş fi dus acasă în Pennsylvania şi mi-aş fi petrecut un an, sau aşa ceva, pescuind. Tu ai sărit imediat din nou în tigaie.

Ea îi cîntări cuvintele. El pusese degetul pe ceva din caracterul ei, pe care nu-l sesizase nici ea pînă atunci. Ea era într-adevăr o persoană activă. Îi lipsea aco-

modarea visătoare la realitate a tatălui ei. Nu era făcută să se legene pe o terasă sau să şadă într-o barcă de pescuit, uitîndu-se cum trece lumea pe lîngă ea. Părea să fi moştenit hotărîrea încăpăţînată a mamei ei de a ţine lucrurile sub control, dar cu o doză mai mare de ambiţie, în plus.

Privindu-l peste masă pe Sam, care reprezenta o combinaţie curioasă între o inteligenţă deosebită şi refuzul leneş de a permite lumii să-l forţeze să se alăture goanei ei de şobolani, ea vedea imaginea tinerească a tatălui ei. Îi invidia atitudinea.

– Ai fraţi, surori? întrebă ea.

El clătină negativ din cap.

– Dar tu?

Francie negă şi ea din cap.

Urmă o nouă tăcere. Vraja dintre ei părea să se adîncească. Era de parcă fiecare spusese deja destul. Puţinele lor cuvinte îi aduseseră la o stranie apropiere. Deşi abia îl cunoştea, Francie se simţea mai puţin singură acum, cînd îl întîlnise. El părea că-i împărtăşeşte singurătatea, fără să i-o încalce. Sentimentul era plăcut. *Automatul*, atît de puţin romantic, era poate locul ideal pentru o asemenea relaţie.

Francie se uită la cafeaua rece din ceaşca ei. Îşi dădu seama cît de singură fusese aceste trei luni – de fapt şi înainte de acestea.

El se uită în sus, la ea. Avea o faţă serioasă, dar foarte blîndă.

– Nu mai sînt alţi oameni care lucrează cu tine, nu-i aşa? întrebă el. Mi-ai spus o mică minciună inofensivă, nu?

Francie ezită. O parte a ei voia să se ridice şi să plece de lîngă acest bărbat, cît putea de repede. Îi dezvăluise deja mult prea multe, căzuse prea repede în cursele pe care i le întinsese el.

Dar simpatia din ochii lui îi risipi curajul.

– Nu mai e nimeni altcineva, spuse ea.

El dădu din cap şi privi în jur, la clienţii obosiţi de la *Automat,* care fie că mestecau mecanic mîncarea, fie că priveau pierduţi în spaţiu.

Apoi se aplecă în faţă.

– Te grăbeşti să te duci acasă? întrebă el.

Francie se uită la ceas. Era opt şi treizeci de minute.

– Păi... la ce te-ai gîndit? întrebă ea.

– Dacă ai timp să luăm un metrou pînă la strada Spring, aş vrea să-ţi arăt ceva acolo, spuse el.

– Eu... acolo locuieşti? nu se putu abţine să întrebe.

– Da, dar nu e ceea ce crezi. El zîmbi. Nu vreau să-ţi arăt tablourile mele.

Urmă o pauză.

– Atunci, ce anume? întrebă Francie.

– Un computer.

Pentru prima dată de cînd îl întîlnise, ea văzu o emoţie aproape copilărească în ochii lui.

O jumătate de oră mai tîrziu, Francie stătea într-o mansardă mare, rece, cu geamuri givrate, sub care se zăreau în întuneric fabricile şi locuinţele din Cartierul de Vest inferior.

Mansarda era uriaşă şi îngrămădită, reflectînd în dezordinea ei personalitatea preocupată a chiriaşului. În mijlocul ei, întins pe vreo douăzeci pe metri pătraţi, era ceva care arăta doar vag ca un computer. Era format dintr-o serie de cutii, cabluri, panouri electrice de control şi alte echipamente, aruncate laolaltă, ca o invenţie a unui băiat într-un garaj.

– Asta ai vrut să văd? întrebă Francie.

Sam aprobă din cap.

– Eu-am numit 9292, după vechea mea adresă din Ithaca. E un computer de mare putere, pe deplin operaţional. L-am transformat dintr-o duzină de analizatori de înalt nivel, ieşiţi din modă, de aici, din Boston şi New Jersey. Nu arată prea bine, dar poate face tot ceea ce poate un IBM sau un UNIVAC avansat – ba cred că şi

ceva mai mult.

Francie se uită fascinată la maşinărie.

– Cu tobă magnetică, presupun? întrebă ea.

– Are memorie magnetică de 2000 de cuvinte, dădu el din cap. Face o înmulţire în două milisecunde.

Francie era deja fascinată. Simpla mărime a maşinii o impresiona, tot aşa ca şi încrederea creatorului ei.

– Se strică des? întrebă ea.

– Din cînd în cînd, dădu el din cap. Are cincizeci la sută tuburi cu vacuum, iar restul e solid. Se strică atunci cînd slăbesc tuburile. Dar îl repar. Ne înţelegem unul pe celălalt.

Francie se uită la uriaşa maşină, ce părea construită în grabă.

– E cu siguranţă destul de mare, zise ea acceptînd în mod inconştient punctul de vedere al lui Sam care umaniza maşina.

– Trebuia să-l vezi în urmă cu patru sau cinci luni, spuse Sam cu mîndrie. Era de două ori cît acum. Am făcut nişte experienţe pe el cu circuite integrate. E incredibil cîte funcţii poţi înghesui într-o fracţiune de spaţiu necesar tuburilor cu vacuum. Şi abia am început. Peste un an, 9292 nu va fi probabil mai mare decît un Ford Fairlan – sau măcar un Lincoln Continental, adăugă el zîmbind.

Francie era acum tot mai atrasă de implicaţiile maşinii la care se uita.

– În Europa, spuse Francie, am folosit trei maşini IBM 650 cu imput magnetic şi teleimprimatoare. Aveam nevoie de multă memorie.

El dădu din cap, scoţînd o ţigară.

– 9292 ar putea face asta pentru tine, zise el cu totală încredere.

– Desigur, răspunse ea, ceea ce am eu de gînd pentru afacerile locale e mult mai puţin ambiţios. Vreau să fac posibil ca un om de afaceri mediu să-şi computerizeze inventarul şi taxele fără se trebuiască să aibă

un computer propriu. M-am gîndit la un computer control, la care clientul să raporteze cifrele... Dar desigur, chiria pentru o asemenea maşină e enormă.

Sam zîmbea.

– Eu nu sînt un mare programator, spuse el. Mă pricep în ce priveşte maşinăria, asta-i domeniul meu. Dar înţeleg unde baţi. Cu programele tale şi cu 9292, aici de faţă...

Mintea lui Francie lucra cu viteză triplă. Dar, în timp ce se gîndea, îşi dădea seama că Sam Carpenter era cu un pas înaintea ei. În această cameră era aparatul pe care-l căutase tot timpul.

Ea se uită în sus la el. El îşi fuma calm ţigara şi o privea. Cît de acasă arăta el aici, printre sîrme şi lumini! Era în elementul său.

– Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu? întrebă el.

– Poate, zise ea. Clienţii pe care îi caut eu, cu siguranţă, nu-şi pot permite să închirieze un computer principal. Dacă dacă eu aş putea asigura aparatura şi programul şi să le ofer servicii pe baza unei taxe lunare...

– Vei lega cererea cu oferta, trase el concluzia în locul ei.

Ea se uită la 9292.

– Dar el e al tău, zise ea. N-aş putea să-ţi cer să...

– Gîndeşte-te mai bine altfel, spuse el. Tu ai nevoie de un computer, iar eu am nevoie de o slujbă. N-ar fi de-ajuns asta ca să ne unească?

– Crezi că ar merge? întrebă ea cu ezitare.

– De ce nu am încerca să constatăm? zîmbi el. Îţi place aventura, nu-i aşa?

Ea se uită fix la el. Stătea sprijinit de o masă nenorocită, cu ţigara între degete, arătînd la fel de placid şi de relaxat ca în primul moment în care îl văzuse. Şi îi cerea să-şi schimbe viaţa, doar la cinci ore după ce îl întîlnise.

Dar logica lui era de fier.

– Fumezi prea mult, spuse ea cu un zîmbet mic.

El ridică din umeri.

– Aş putea să mai reduc, zise el. Poate că o să ai o influenţă bună asupra mea.

Fără să vrea, îi zîmbi drept răspuns. Avea un umor dezarmant.

– Ne-am înţeles? întrebă el.

Abia îl cunosc, se gîndi ea.

Dar, cumva, simţea că-l cunoştea pe Sam Carpenter destul de bine ca să încerce. În plus, perspectivele ei proprii erau atît de slabe, încît trebuia să-i fie recunoscătoare că dorea să-şi adune forţele cu ea.

Ea traversă camera ca să-i strîngă mîna.

– Dacă vrei, poţi să-ţi încerci norocul cu mine, spuse ea. Am să-mi investesc banii în noi amîndoi şi în 9292.

– Sună bine. El îi strînse mîna.

Era prima dată cînd o atinsese. Palma lui era caldă şi uscată, strîngerea de mînă era fermă, dar plăcută. Ochii lui calmi, maronii, care o impresionaseră din primul moment în care-l văzuse, erau acum aţintiţi asupra ei, plini de aceeaşi inteligenţă şi de o altă calitate pe care ea nu o putea defini. Poate era umor, ori poate, pur şi simplu, bunătate.

Francie simţi că găsise un prieten. Decise să parieze pe intuiţia lui.

CAPITOLUL 24

Johnny Marante eliberă umerii goi de sub el şi îşi arcui încet spatele.

Singurul conctact dintre el şi fată era pensiul lui îngropat în ea.

El ascultă oftatul ei, cînd făcu o mişcare de şurub. Ea mirosea a parfum destul de ieftin, alături de mirosul

de mosc al unei femei în călduri, care totdeauna îl excita.

Avea părul vopsit, machiaj prea mult, iar formele ei erau mai puţin decît perfecte la şolduri, dar avea sîni mari, frumoşi, cu sfîrcuri ca nişte boboci de trandafiri şi îi plăcea totdeauna să le sugă pînă cînd ea gemea, rugîndu-se să o pătrundă.

Se numea Angela şi venea din[illegible]c din Brooklyn, nu departe de unde se născuse el. Era bună la pat, dar brutală. Îi plăcea să facă dragoste ca unui animal, prea repede. El venea la ea cînd avea nevoie de dorinţa femeii în modul ei cel mai direct, natural.

Dar, în seara asta, chiar cu toate ondulările ei care îşi găseau drum spre nevoia ce se ridica în el, era nesatisfăcut. Nu mai auzea ţipetele răguşite ale fetei, nu se mai uita în jos la pîntecele ei cam gălăsuţ, sau la coapsele bronzate.

Se gîndea la Julie.

Nu o mai văzuse de la cearta lor furioasă în legătură cu tatăl ei – ceartă care se încheiase cu un act sexual sîngeros, intim, care îşi lăsase încă urmele pe simţurile sale.

De la cearta lor, se dusese în fiecare seară la barul *Ofelia,* cu speranţa să o vadă pe Julie. Dar ea nu apăruse.

El bănuia că întîmplarea o supărase mai mult decît îşi dăduse el seama sau poate o umilise. Voia să se împace cu ea.

În cele din urmă, aproape disperat de nevoia de a o avea, îndrăzni să o sune acasă.

– Domnişoara Magnus nu este acum acasă, se auzi vocea aspră, cu accent englezesc, a fetei din casă. Pot să întreb cine o caută?

Prima dată, întrebarea îl uluise, atît încît închisese telefonul. Dar apoi hotărî că n-are de ce să se sperie de o femeie de serviciu. Astfel că sună din nou şi îşi lăsă doar numele de familie: domnul Marante.

Julie nu-i răspunsese la apel.

Sunase din nou, iar femeia din casă, englezoaică, îl asigură că primul lui menaj fusese transmis.

– Domnişoarea Magnus a primit mesajul dumneavoastră, domnule Maranti, spuse ea pronunţîndu-i greşit numele, cu un oarecare dispreţ. Şi fiţi sigur că-i voi transmite acest apel.

După asta, mai încercase de cîteva ori să o găsească. Era clar că, pentru el, nu era acasă.

Acest lucru îl supăra considerabil pe Johnny. Îşi dădu seama că Julie are o existenţă separată pe care o apăra cu hotărîre, împotriva oricărei imixtiuni din partea lui. Se ascundea îi spatele gardului acestei vieţi, folosindu-l ca să o apere de el.

Lucrul acesta îl preocupa tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Pentru că îi simţea foarte tare lipsa lui Julie.

Iar acum, cînd nesăţioasa Angela îi absorbea şi îi strîngea sexul, nu Angela era cea care îl excita. Ci Julie. Imaginea ei blondă, blîndă, o eclipsase cu totul pe cea a fiinţei obişnuite din braţele lui şi pentru ea, pentru acea fantezie, se mişca şi muncea şi împingea, simţînd un foc teribil trecîndu-i prin măruntaie.

– Iubitule, şopti Angela. Haide, dă-mi, te rog, dragule. Ah!

El se uită în jos la ea, cu indiferenţă, văzîndu-i sărmanul trup de femeie ca un slab înlocuitor al imaginii aurii care stîrnise focul brusc şi neaşteptat din el.

Dintr-o dată, surprinzător pentru el însuşi, izbucni puternic în Angela. Tremurul uriaş al orgasmului lui o lăsă moale şi gemînd, iar el ascultă nervos ţipetele şi suspinele ei; închise ochii acum, atenţia lui internă fiind ataşată în întregime imaginii lui Julie.

Îi spusese Cenuşăreasa, la început, doar în glumă. Dar în fond, nu era oare ceva magic în jurul ei, ceva dintr-o fiinţă din poveşti, care e atrăgătoare prin faptul că nu e chiar reală, e neancorată în lumea obişnuită a

femeilor comune ca sărmana Angela?

Şi ea era de neuitat şi te urmărea, ca povestea Cenuşăresei ale cărei farmece l-au obligat pe prinţ să o caute printre toate femeile comune din regat.

Johnny aşteptă un interval decent, se retrase şi-şi aprinse o ţigară. Ea se adună lîngă el, era o fată înaltă, cu membre puternice, iar el îi simţi mirosul oarecum cleios al părului. El o bătu absent pe umăr şi îi atinse sînul.

– Dragule, şopti ea. Mulţumesc. Eşti cel mai grozav.

– Nu-mi mulţumi mie, dragă, oftă el, pufăind din ţigară. Tu ai fost dinamită.

– Sper că da. Vreau să fiu dinamită pentru tine. Totdeauna.

Supunerea ei îl plictisea. Era atît de superficială şi nesofisticată. Nu avea o voinţă proprie. Era doar o fată din Broocklyn, o fată rapidă, suficient de libertină ca să se fi depărtat destul de codurile sexuale stricte ale familiei şi societăţii ei şi al cărui trup, odată ce se sacrificase dorinţei lui, nu mai constituia un premiu.

Ea făcea parte din societatea lui. Se asemănau ca două picături de apă. Ar trebui să se însoare cîndva cu o femeie ca ea – dar una virginală, care îşi păstrase premiul pentru patul de nuntă, înainte de a se dedica unei vieţi de supunere în faţa bărbatului ei.

O femeie cu pielea măslinie, cu o engleză agramată, cu gusturi ieftine şi cu o grămadă de credinţe, mituri şi obiceiuri italiene, la fel de previzibile ca şi mirosul gras al pavajului, ca fumul motoarelor şi ca restaurantele care umpleau vechiul cartier.

Acesta era destinul lui Johnny. Asta îl aştepta.

Poate că din această cauză, ceva în el se revoltă în seara asta, nu doar împotriva cărnii familiare a fetei din îmbrăţişarea lui ci împotriva întregii lumi pe care o reprezenta ea în trecut şi în viitor.

Şi poate de aceea, imaginea lui Julie care îi dăduse

trupul ei cu un amestec de teamă, revoltă şi poate din dorinţa de autodistrugere – o fată atît de plină de secrete – ajunsese să-i stăpînească dorinţa în seara asta.

Căci Julie nu venise din lumea aceasta. În seara în care o întîlnise, îşi dăduse seama că ea se aventurase fără teamă în afara mediului propriu, că un lucru nebunesc din sinea ei o pusese pe drumuri. Acest lucru îl excitase în aceeaşi măsură ca şi trupul ei mic şi dulce.

Dorise să o satisfacă, în aşa fel încît să nu uite. Şi reuşise, fiind mîndru de fapta lui. Dar Julie, chiar şi cînd se dăruia fizic, îi intrase cumva pe sub piele. Pentru că nu-şi predase deosebirea ce o despărţea de el, aşa cum îşi predase trupul. Rămînea exotică şi, într-un fel, de neatins, chiar şi în timpul celei mai strînse îmbrăţişări.

Iar acum, Johnny reflecta că dacă ea nu l-ar fi găsit în acea primă noapte, ar fi găsit alt bărbat ca el care să-i dea ceea ce dorea. Nu fusese Johnny anume cel pe care-l căuta. Căuta orice bărbat destul de bine înzestrat şi poate suficient de inferior ei ca să-i facă o noapte interesantă de amor.

Iar acum, dispăruse, bune ascunsă după zidurile castelului ei din Park Avenue.

Astfel, ca şi Cenuşăreasa din poveste, ea furase inima prinţului, dispărînd în noapte. Iar acum, îi revenea lui, la fel ca şi prinţului, să colinde regatul cu pantofiorul ei de sticlă în mînă, încercînd să o găsească.

Da, ea era prinţesa, ascunsă în spatele zidurilor de granit ale castelului ei şi el era sărmanul care nu putea trece peste aceste ziduri.

Iar acum, ea era supărată pe el. Nu pentru cruzimea lui fizică, deoarece aceasta îi făcuse plăcere, ci pentru curiozitatea lui în legătură cu tatăl ei.

Ea îl lăsase în afară. Plecase în lumea ei elegantă, cu băieţi ei frumoşi şi bogaţi, iar el era exilat aici în

existenţa lui sărăcăcioasă, cu Angela şi alte fete ca ea.

Pufăind din ţigară, întinzînd mîna după berea de pe noptieră, Johnny luă o hotărîre.

Va dărîma acele ziduri şi va trece prin ele, la ea. El nu putea fi înlăturat chiar atît de uşor cum credea ea.

Johnny Marante nu era armăsarul nimănui. Era o fiinţă umană.

Era timpul să o înveţe cine era şeful.

CAPITOLUL 25

În primele cîteva săptămîni, se părea că acea colaborare, dintre Francie şi Sam, nu era mai eficientă decît era Francie singură.

Nu apăreau clienţi şi nu mai aveau bani să facă reclamă pentru *Computel* ca o afacere nouă, în dezvoltare. Ideea computerizării era atît de nouă şi neexperimentată, încît oamenii o priveau cu neîncredere. Computerele erau considerate mai degrabă nişte „creiere electronice" de multe milioane de dolari, o ameninţare ştiinţifico-fantastică menită să distrugă societatea actuală, decît un instrument folositor care să uşureze munca de zi cu zi.

Francie şi Sam încercau tot ce puteau ca să atragă clienţi. Au abordat întreprinderi mari, medii şi mici în regiunea metropolitană. Au pus fluturaşi în mii de cutii poştale, făcînd reclamă serviciului unic şi ieftin al lui *Computel.* Au pierdut ore în şir elaborînd un plan de vînzări care să-i elibereze pe oamenii de afaceri medii de suspiciunea faţă de computere. Au stat pe rînd în birou, încercînd să facă o breşă în indiferenţa oraşului faţă de produsul lor.

N-au reuşit nimic. Se părea că această companie

Computel se născuse moartă. Era o idee prea nouă pentru vremea ei, pentru a supravieţui în actuala lume a afacerilor.

Apoi apăru o breşă.

Într-o luni, la mijlocul lui martie, Sam intră în birou cu un aer emoţionat pe faţă. Ţinea în braţe un număr din *The New York Times.*

– Uită-te la asta, îi spuse el.

Deschise ziarul la pagina de anunţuri şi îi arătă lui Francie o pagină întreagă pe care o recunoscu ca fiind reclama săptămînală a unui lanţ de drogherii numită *Discount Drugs*. Era o pagină plină cu preţuri ieftinite săptămînal la unele mărfuri, de la unelte casnice la jucării, de la medicamente fără reţetă şi cu reclamă mare, la medicamentele cu reţetă, cu preţuri reduse.

– Pentru ce-mi arăţi mie asta? întrebă Francie. Toată lumea cunoaşte *Discount Drugs.* Şi eu îmi cumpăr de acolo cosmeticele.

– Din două motive, spuse Sam. În primul rînd, gîndeşte-te un minut la problemele de inventar pe care trebuie să le aibă un lanţ ca *Discount Drugs.* Cincizeci de magazine doar în regiunea metropolei. Mii de mărfuri diferite în fiecare magazin, ca să nu mai vorbim de un uriaş inventar de medicamente. Poţi să-ţi închipui un client mai ideal pentru computerizare decît ăsta?

Francie aprobă din cap.

– Înţeleg ce vrei să spui, zise ea. E perfect pentru noi. Dacă am putea atrage o asemenea afacere, înseamnă că am făcut un mare pas înainte.

Sam îi zîmbea.

– Ei? întrebă ea. Care-i cel de al doilea motiv?

– Sînt deja prinşi în cîrlig, spuse el. Am avut un interviu cu Sol Saperstein, la sfîrşitul săptămînii. L-am contactat aşa, la inspiraţie. S-a dovedit că era uşor de întîlnit. E un tip simpatic, cu picioarele pe pămînt. L-am

găsit lucrînd sîmbăta într-un magazin din Manhattan. Cred că e interesat. Dar trebuie să înclinăm balanţa în favoarea noastră.

– Cum? întrebă Francie.

– Aici vine rîndul tău, zise Sam cu un zîmbet.

Sol Saperstein lucrase în domeniul afacerilor cu produse farmaceutice de treizeci de ani, iar de aproape cincisprezece era în vîrful profesiunii.

Trecuse trei băieţi prin colegiu, îşi căsătorise o fată cu un membru al uneia dintre cele mai importante familii evreieşti din oraş şi cheltuise o avere ca să se îngrijească de marea lui familie şi de cea a soţiei sale, inclusiv cheltuieli de casă pentru părinţii săi, pînă acum patru ani, cînd murise mama sa.

Sol fusese un soţ bun, credincios soţiei sale şi poate prea mult sub papucul ei decît fusese necesar. Ea personal se ocupa de contabilitatea întregului lanţ de magazine *Discount Drugs*, lucrînd mînă-n mînă cu el, ca să menţină afacerea la niveul ei înalt, competitiv.

Se numea Irene şi era o femeie micuţă, energică, foarte frumoasă în tinereţe şi care, la vîrsta mijlocie, devenise extraordinar de meticuloasă în îmbrăcăminte şi îngrijiri, deoarece frumuseţea dispăruse în mod inevitabil. Era o cumpărătoare a numeroaselor produse de înfrumuseţare vîndute la *Discount Drugs*. De fapt, tocmai bogatele cosmetice ţineau *Discount Drugs* cu un pas înaintea principalului lor concurent, *Farmaciile Potamkin*, un lanţ din Manhattan, care se dezvoltase în mod inexorabil în ultimii zece ani, la o poziţie aproape egală cu cea a lui *Discount Drugs*.

Sol ştia că-i datora tot ce avea Irenei. Ea era tovarăşa lui de suflet şi partenera de lucru. Dar era şi o soţie severă şi pretenţioasă care îl mîna fără milă. Iar Sol era un bărbat obosit. Luptase pentru a construi din nimic *Discount Drugs* şi storsese ce era mai bun în el.

Cel de-al doilea război, cel de a se menţine cu un pas înaintea *Farmaciilor Potamkin* şi a proprietarului lor agresiv, Phil Potamkin, îi epuizase energia lui Sol.

Sol era un bărbat care avea nevoie de odihnă.

Sam Carpenter a obţinut cea mai mare parte a acestor informaţii dintr-un singur interviu, în grabă, cu Sol Saperstein, căci Sol era, prin natura lui, un bărbat care se plîngea.

– Uită-te aici, spusese, arătînd cu mîna la uriaşul spaţiu al farmaciei din mijlocul oraşului, unde Sam îl întîlnise. Treizeci de salariaţi, un stoc de marfă în valoare de un milion de dolari în faţa ochilor dumitale, o chirie care creşte în fiecare lună şi un hoţ de magazin la fiecare colţ. Cum poate să-şi păstreze un om minţile, într- o casă de nebuni ca asta?

Sam găsise ocazia să-i aducă la cunoştinţă lui Sol Saperstein beneficiile pe care i le poate oferi *Computel.*

– Îţi poţi computeriza inventarul şi contabilitatea, îl explică Sam. Odată ce s-a făcut asta, toate informaţiile pentru reordonare, redistribuire etc. îţi sînt la degetul mic. Contabilitatea va lua mai puţin de jumătate din timpul care îl necesită acum, iar administratorii de magazine vor avea timp să se concentreze asupra serviciilor pentru clienţi, în loc să facă mereu inventare. Şi, cel mai bun lucru, poţi lega cheltuielile şi costurile pentru toate ramurile într-un singur sistem. O să ştii ce se întîmplă în fiecare ramură, cu fiecare produs. Reordonarea lor se face cît ai bate din palme.

– Şi cît trebuie să mă coste? întrebă antreprenorul şmecher.

În acel moment Sam a avut o inspiraţie.

– Trebuie să-l las pe partenerul meu, Frances, să discute asta cu dumneata, spuse el. Frances se ocupă de partea de afaceri.

– Cînd pot să mă întîlnesc cu Francis? întrebă Sol Saperstein.

– Cînd vrei, tu stabileşti, spusese Sam. Ne mîndrim că vă stăm la dispoziţie. Asta ne-a adus unde ne aflăm azi.

– Foarte bine, spuse Sol Saperstein. Să vină el aici după masa de prînz, joia viitoare. Ar putea să mă dea gata cînd îmi va spune preţul.

Aruncînd cu banul, Sam decise să nu-i spună lui Sol Saperstein că greşise sexul lui „Francis".

Cel mai bine ar fi ca lucrul ăsta să fie o surpriză.

În joia următoare, Sol Saperstein rămase uluit cînd o tînără frumoasă, într-un costum deschis, cu un parfum senzual şi un zîmbet prietenos, apăru în biroul lui la ora fixată şi se recomandă Frances Bollinger.

– Nu înţeleg, spuse el. Vrei să spui că eşti Frances?

– Spune-mi Françie, zise ea dînd mîna cu el. Toţi prietenii îmi spun aşa.

– Eu, ... sigur. Sigur, Francie, reuşi să spună Sol Saperstein. Vino în biroul meu şi vorbeşte-mi despre *Computel.*

Sol Saperstein era pregătit să fie sedus de frumuseţea uluitoare a fetei care venise la întîlnirea fixată cu el. Nu era însă pregătit să fie copleşit de cel mai irezistibil preţ de vînzare pe care-l auzise vreodată.

Serviciul pe care *Computel* îl oferea lui *Discount Drugs* era revoluţionar şi virtual garantat să reducă cheltuielile lui Sol Saperstein cu 20 la sută în primul an. În plus, serviciul va fi surprinzător de ieftin, uşor de recuperat de Sol, după cum explica Francie, arătîndu-i fapte şi cifre în sprijinul argumentelor ei convingătoare.

Sol Saperstein era impresionat. Totuşi, nu se putea abţine să nu se cutremure la ideea de a-şi da atît din afacerea lui pe seama unui computer. Ca majoritatea oamenilor, Sol era îngrozit de „creierele electronice". El nu avea nici o idee despre ce erau cu adevărat computerele – simple calculatoare, deşi la un nivel mai înalt

de performanţă.

El considera că erau monstruozităţi tehnologice de neînţeles, făcute să gîndească în locul oamenilor şi să conducă în locul lor.

Dar Francie îl eliberă de aceste prejudecăţi, fermecîndu-l în acelaşi timp cu felul ei atrăgător de a fi, cu picioarele pe pămînt, şi impresionîndu-l cu înţelegerea problemelor lui de afaceri. La sfîrşitul unei ore împreună, era mai mult decît îndrăgostit de ea şi cel puţin pe jumătate convins că nici o altă soluţie în afară de *Computel* nu-l putea elibera de ulcerul pe care i-l producea afacerea lui.

Dar jumătate nu era tot. Sol Saperstein era un bărbat precaut.

– E un risc prea mare pentru mine ca să mi-l asum singur, zise el. Să vorbesc cu Irene despre asta. Ea se ocupă de contabilitate. Dacă ea consideră că e bine, o să încercăm.

Francie ajunsese la obstacolul pe care-l aşteptase tot timpul. Sol Saperstein nu lua niciodată o decizie serioasă fără să se consulte cu soţia lui.

Acum, totul depindea de Irene.

Dar, cum hotărîse soarta, Irene o vizita acum pe mama ei bolnavă, la Miami, şi nu avea să se întoarcă decît peste o săptămînă. Se aranjă o cină la întoarcerea ei, împreună cu Francie, care să-şi expună întrega propunere.

Francie folosi timpul acesta în mod înţelept. Nu pregăti doar o versiune tipărită, amănunţită, a propunerii ei, croită special pe nevoile lui *Discount Drugs*. Mai făcu şi nişte investigaţii particulare colaterale, despre care nu suflă nici o vorbă, nici măcar lui Sam.

La 27 martie, Irene Saperstein se întoarse din Florida. Două zile mai tîrziu, Sol o duse la cină cu Francie şi cu Sam, într-un restaurant liniştit, nu departe de magazinul *Discount Drugs* unde Sam îl întîlnise prima dată.

Cei patru discutară timp de o oră propunerea *Computel.* Irene, o femeie mică şi pretenţioasă, ai cărei ochi albaştri străluceau de o inteligenţă ascuţită, îi studia pe amîndoi, pe Francie şi pe Sam, în timp ce vorbeau. Ea îi trată cu politeţe şi respect, dar nu ezită să le pună întrebări dure. Ce se întîmplă dacă sistemul se defectează? Ce se întîmplă dacă datele cumputerizate se pierdeau cumva din cauza unei întreruperi a energiei electrice sau a altor dezastre naturale? Ce garanţii putea să asigure *Computel* că va acoperi orice pierdere ar avea *Discount Drugs* în aceste condiţii sau altele asemănătoare?

Francie rămase impresionată de Irene Saperstein şi înţelese uşor de ce era atît de importantă în afacerea soţului ei. Pe măsură ce avansa cina, ea fu convinsă că respectul pe care-l avea pentru Irene era reciproc.

La sfîrşitul mesei, Irene o luă pe Francie deoparte, pentru a-i face complimente cu privire la aspectul ei, cît şi referitor la munca ei.

– E plăcut să vezi o doamnă tînără care îşi cunoaşte meseria şi poate fi competitivă într-o lume a bărbaţilor, zise ea. Apropo, te deranjează dacă te întreb ce colonie foloseşti?

– Deloc, zîmbi Francie. Este *Le Bonheur.* L-am cumpărat la *Discount Drugs.* Mi-a economisit doi dolari şi jumătate faţă de concurentul principal.

– Doi dolari şi şaizeci şi unu de cenţi, o corectă Irene. Iar concurentul nostru principal este Phil Potamkin şi farmaciile lui Potamkin. El n-o să ne concureze pe noi decît peste cadavrul meu.

Francie îşi arătă simpatia faţă de aceste sentimente, adăugînd că ea îşi cumpăra fardurile şi colonia de la *Discount Drugs.*

Francie şi Sam plecară de la cină cu mari speranţe că rezultatul avea să fie primul cont al lui *Computel.*

– Amîndoi te-au plăcut, spuse Sam. Sol era deja de partea noastră, dar am fost îngrijorat de Irene, pînă am

văzut cum se uita la tine. Cred că i-ai stîrnit instinctele materne. Îi avem în buzunare, Francie.

Francie zîmbi doar.

Timpul o va dovedi, se gîndi ea.

Trei zile mai tîrziu, sosi vestea cea rea.

Sam răspunse la telefon şi îi anunţă surpriza neplăcută lui Francie.

– Era Sol Saperstein, spuse el. A zis că-i pare rău, dar că nu au sentimentul că-şi pot asuma riscul. Concurenţa e prea mare ca să se implice în ceva care îi poate distruge inventarul, în eventualitatea unei întîmplări nefericite. Îmi pare rău, Francie. Se pare că Sol era mai fixat în sistemele lui decît am crezut eu.

Francie dădu doar din cap.

Ea ştia motivul real al eşecului *Computel*-ului de a atrage magazinele *Discount Drugs* în calitate de clienţi.

Acesta era Irene Saperstein.

Din primul moment, intuiţiile feminine ale lui Francie i-au spus că Irene era o soţie geloasă, posesivă. În spatele exteriorului ei mămos, cordial, Irene era foarte suspicioasă faţă de entuziasmul soţului ei în favoarea schemei propuse de această fată tînără şi atrăgătoare. Cunoştinţele lui Francie în domeniul ei o impresionaseră într-adevăr pe soţia temătoare, dar nu suficient ca să contrabalanseze preocuparea faţă de ochii alunecoşi ai soţului ei.

Francie se gîndi că, dacă ea ar fi rămas total în afara contractului, Sam singur poate ar fi încheiat vînzarea.

Pe de altă parte, Sam singur poate n-ar fi atras interesul lui Sol Saperstein. Pentru asta fusese necesară tinereţea şi frumuseţea lui Francie.

Francie învăţă prima ei lecţie importantă despre succesul în afaceri. Însăşi arma care cucereşte teren preţios a[illegible]eput, se poate dovedi a fi piedica ce distruge o întreagă afacere. Pentru a reuşi cu *Discount Drugs*, un negustor priceput ar fi trebuit să se gîndească la un

mod de a-i cîştiga pe amîndoi, pe Sol şi pe Irene. Ea şi Sam n-au reuşit să facă asta.

Dar Francie nu fu disperată auzind vestea cea proastă transmisă de Sam. De fapt, ea mai avea un atu în mînecă. Mintea ei strălucită în afaceri fusese ascuţită în experienţa ei amară cu *Industriile Magnus* şi, în noua ei întreprindere, era gata pentru orice provocare.

– Linişteşte-te, îi zise lui Sam. Ceva o să apară. Sînt aproape sigură.

Sam nu-şi dăduse seama că Francie nu vorbise în abstracţii optimiste, cînd îi spusese că veştile bune erau chiar după colţ.

La mai puţin de o săptămînă după pierderea afacerii cu Saperstein, Francie intră în birou cu răsuflarea tăiată şi puse un document pe masa la care Sam şedea neconsolat.

– Surpriză, spuse ea.

Sam se uită la document. Era un contract prin care se angajau pe şase luni serviciile *Computel* pentru întregul lanţ al *Farmaciilor Potamkin* din Manhattan şi celelalte cartiere din metropolă.

Contractul fusese deja semnat de Philip Potamkin, preşedinte al *Farmaciilor Potamkin* şi de Francie.

– Semnează alături de numele meu, zise ea, dîndu-i un pix lui Sam.

Sam o privea neîncrezător.

– E o glumă? întrebă el.

– Nici o glumă, zise Francie. Phil Potamkin ne aşteaptă la prînz la *Sardi* să sărbătorim contractul. Vrea să te cunoască. I-am vorbit mult despre tine.

Ameţit, Sam semnă contractul şi o însoţi pe Francie la faimosul restaurant din Strada 44 Vest, unde îl prezentă lui Philip Potamkin, un bărbat înalt, bronzat, spre şaizeci de ani.

– Încîntat să te cunosc, Sam. spuse domnul Potamkin cu un zîmbet expresiv. Micuţa doamnă mi-a vor-

bit despre dumneata şi computerul dumitale 9292. Nu mă jenez să spun că am fost greu de cumpărat, dar a reuşit să mă convingă că voi doi puteţi face treaba pentru lanţul meu de magazine şi să mă ajutaţi să-i ajung din urmă pe Sol şi pe Irene. De cincisprezece ani tot alerg după *Discount Drugs* şi o să reuşesc să ating vînzările lor, chiar dacă ar trebui să mă caţăr pe *Empire State Bulding* ca să obţin asta.

Sam se uită de la Philip Potamkin la Francie. O idee cu privire la adevăr îi licări în adîncul minţii, dar trebui să aştepte pînă la sfîrşitul mesei cordiale, ca să afle exact ce s-a întîmplat.

De îndată ce el şi Francie fură singuri, el puse întrebarea care îi stătuse în cap toată ziua:

– Cum ai reuşit?

Francie zîmbi.

– Pur şi simplu, simţul afacerilor, răspunse ea. Pe orice piaţă, un om de afaceri deştept se uită la concurenţă. *Discount Drugs* se luptă de multă vreme să o ia înaintea *Farmaciilor Potamkin*. Mi-a venit în gînd că, dacă Sol şi Irene erau refractari să ne folosească pentru ca să rămînă în frunte, Phil Potamkin ar putea să vrea să-şi asume riscul, pentru ca să-i ajungă din urmă. L-am contactat săptămîna trecută, i-am spus preţul nostru – şi am avut noroc.

Sam clătină din cap, minunîndu-se.

– Ştiam că eşti deşteaptă, zise el. Dar nu ştiam că eşti chiar atît de deşteaptă. Aveai planul ăsta în minte tot timpul cît am cinat cu familia Saperstein?

Francie dădu afirmativ din cap.

– Atunci, felicitări, zise Sam, îmbrăţişînd-o scurt, călduros. Eşti o jumătate de jucător de poker, pot afirma asta.

– Mulţumesc pentru compliment, zise ea. Vrei să ştii care a fost cartea mea secretă?

Sam se uită la ea întrebător.

– Mă predau, îi răspunse el. Spune-mi.

Francie se uită în ochii lui.

– Phil Potamkin n-are soţie, zise ea. E văduv.

Sam îşi ridică o sprînceană. În acel moment, el înţelese nu numai rolul crucial pe care Irene Saperstein îl jucase în ruinarea şanselor *Computel* cu *Discount Drugs*, dar şi cît de în perspectivă gîndise Francie tot timpul.

– Mai bine stau cu ochii pe tine, zise el. Eşti mai şmecheră decît credeam.

Drept răspuns, ea zîmbi doar. Ochii ei erau plini de prietenie şi de triumf maliţios, dar în spatele lor era ceva îndepărtat şi complicat, care îl umpiu pe Sam cu o combinaţie de admiraţie şi alarmă.

Hotărît lucru, în Francie Bollinger găsise o femeie de care trebuia să ţină seama.

CAPITOLUL 26

New York, 10 aprilie, 1957

Julie Magnus era la o seratã de binefacere datã de Liga Tineretului la *Waldorf – Astoria.*

Era plictisită pînă la lacrimi şi dorea să se fi aflat oriunde în altă parte. Sala de bal era încinsă şi plină de o tăcere ridicolă, în timp ce doamna Chillingworth, iniţiatoarea acestui eveniment anual, îşi ţinea discursul ei interminabil despre copiii nevoiaşi şi răspunderea oamenilor bogaţi de a ajuta comunitatea.

Julie sorbea absentă din ceaiul ei şi căuta o cale de a scăpa mai devreme din treaba asta, cînd un băiat de serviciu din hotel îi transmise un mesaj.

– Un domn Marante vrea să vă vadă, domnişoară, spuse el. E în hol.

Julie se uită la mesaj. Furia îi întunecă ochii.

Johnny, afurisitule, se gîndi ea. *Ce curaj ai!*

– E o greşeală, îi spuse ea omului de serviciu. Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

– Foarte bine, domnişoară, zise el şi dispăru.

Julie dădu din cap, enervată. *Asta trebuie să-ţi dea o lecţie, masculule*, se gîndi ea cu amărăciune.

Totuşi, era îngrijorată de acest mesaj. Nu-şi închipuise niciodată că Johnny ar putea avea neruşinarea să o acosteze pe terenul ei propriu.

O ascultă absentă pe doamna Chillingworth, care continua să vorbească. Din fericire, discursul se apropia de sfîrşit. Curînd, Julie va ieşi de acolo.

Omul de serviciu se întoarse tocmai cînd aplauzele răsunau la sfîrşitul discursului.

– Domnul Marante insistă, zise el. Să rog pe cineva din hotel să discute cu e"?

Conform funcţiei lu., omul de serviciu trebuia s-o protejeze pe Julie de cineva pe care atît ea cît şi el îl considerau nepotrivit. El era pregătit să-l scoată afară din hotel pe cel care o căuta.

Dar ceva o făcu pe Julie să-şi schimbe părerea.

– O să mă ocup eu de treaba asta.

Se scuză şi se duse pe furiş, în hol.

Fără voia ei, i se opri respiraţia cînd îl văzu pe Johnny.

Îmbrăcat cu o haină sport care se potrivea perfect cu trupul lui atletic, dar nu-i ascundea clasa din care provenea, stătea zîmbindu-i din mijlocul camerei mochetate. Purta o cămaşă de culoare închisă, o cravată deschisă şi o pereche de pantaloni strîmţi, care făceau reclamă masculinităţii lui într-un mod deosebit de supărător. Cînd privirile li se întîlniră, el îi făcu un mic gest de salut.

Ea se uită în urma ei şi le văzu pe doamna Lydecker, doamna Bishop şi pe celelalte îndreptîndu-se spre uşa dublă a sălii de bal. Peste un moment, se vor revărsa în

hol. Trebuia să se mişte repede.

Se grăbi lîngă Johnny.

– Cum m-ai găsit aici? întrebă ea.

El zîmbi.

– Nu erai greu de găsit, zise el. O mulţime de lume te cunoaşte, Cenuşăreaso.

Julie se uită în jur, îngrijorată. Nu-şi putea permite să fie văzută în compania unui bărbat ca Johnny, într-un loc ca acesta.

– Hai încoace, spuse ea, trăgîndu-l după un stîlp, în partea opusă sălii de bal.

Cînd fură în afara razei vizuale a prietenilor ei, se încruntă la el.

– Ce faci aici?

– Ţi-am simţit lipsa, zise el. Se pare că Cenuşăreasa l-a uitat pe frumosul ei Prinţ. Oare din cauza acelei mici certe pe care am avut-o?

Julie îşi simţi nervii tresărind la apropierea lui, aici, în locul acesta interzis. Apariţia lui bruscă o şocase.

Dar mîndria ei fu cea care vorbi:

– Pleacă de-aici, îi spuse. Să nu mă mai deranjezi vreodată într-un loc ca ăsta. Ştiu unde să te găsesc cînd te vreau. Stai acolo unde e locul tău.

El îi prinse braţul cu o strînsoare de fier. Privirea din ochii lui o îngrozi. Reflecta o furie arzătoare, la fel de fierbinte ca şi senzualitatea care îi întuneca irişii negri.

– Cum le-ar plăcea doamnelor tale din societate să cunoască ce fel de companie ai tu noaptea? întrebă el. Eu nu sînt timid, Cenuşăreaso.

Ea păli. Vorbea serios. Îl credea absolut capabil să o tragă prin hol în salonul de bal şi să se recomande prietenelor ei. Julie făcuse multe nebunii în viaţa ei, dar totdeauna cu băieţi din cele mai bune familii. Nu putea concepe să se vadă tîrîtă de Johnny Marante în salonul de bal de la *Waldorf*.

– Dacă îţi promit că vin diseară la bar la *Ofelia*, o să pleci? se rugă ea.

El o privi un moment prelungit, neîncrederea citindu-i-se în expresia ironică.

Apoi, încet, îi eliberă braţul.

– La nouă şi treizeci, zise el. Să nu întîrzii, Prinţesă.

Ea înghiţi în sec, aprobînd din cap. El zîmbi, în timp ce se retrase de lîngă ea. Degetul lui îi atinse buzele. Într-un mod neruşinat, el arăta uluitor de frumos. Fără voia ei, Julie simţi un val de dorinţă amestecîndu-se cu alarma din nervii ei.

Probabil că el îi simţise sentimentele, cu intuiţia lui ascuţită, pentru că îi prinse mîna. Uitîndu-se dincolo de ea prin cameră, el îi îndrumă mîna fină între coapsele lui. Julie se făcu roşie ca sfecla, cînd îi simţi sexul sub pantalonii strîmţi.

– Johnny! şopti ea îngrozită.

– Ne vedem la ora vrăjitoarelor. El rînji, eliberînd-o.

Simţindu-şi genunchii moi, ea plecă de lîngă el şi se grăbi să se întoarcă la doamne.

– Julie! exclamă doamna Bishop. Te-am căutat peste tot. Unde te- ai ascuns?

– Eu... mi-am pudrat nasul.

Julie zîmbi stînjenită, neîndrăznind să se uite înapoi ca să-l poată eventual vedea pe Johnny încă o dată.

– Vino, zise femeia mai în vîrstă. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Cu un oftat, Julie o urmă cu pasul nesigur.

Şapte ore mai tîrziu, Julie era din nou în braţele lui Johnny.

Zidurile în umbră ale apartamentului său, cu picturile lor de nuduri senzuale, se adunau în jurul ei, ca şi aroma familiară a locului care amesteca mirosurile de ţigări, bere şi whisky, cu murdăria din gospodărie şi parfumul trupului gol de lîngă al ei.

Cearceafurile erau moi, senzaţia braţului lui musculos în jurul gîtului ei era înnebunitoare ca totdeauna, iar sărutul cald al buzelor lui pe sfîrcuri trimitea fiori de

aşteptare prin trupul ei.

– Îmi pare rău că a trebuit să năvălesc aşa peste tine azi, iubito, şopti el, limba lui alunecînd pe pielea mătăsoasă a sînului ei.

– N-are importanţă, oftă ea, ţinîndu-l aproape.

Îşi dădu seama cît de mult simţise lipsa trupul ei, din seara certei lor. O parte a ei simţea că acest apartament străin, sărăcăcios, era un fel de paradis sigur pentru emoţiile ei, la fel cum minunatul lui trup era o încîntare pentru simţurile ei. Cu Johnny, putea să-şi dea drumul ca niciodată pînă acum.

Era aproape bucuroasă că el apăruse în felul acela, astăzi. Doar o ameninţare deschisă, ca aceea pe care i-o pusese în faţă la *Waldorf,* putea să triumfe asupra mîndriei ei şi s-o aducă înapoi aici, în seara asta.

– Să nu te mai ascunzi niciodată de mine, iubito, şopti el. Am prea mare nevoie de tine.

– N-o să se mai întîmple, promise ea.

Buzele începură să o exploreze mai curajos acum, iar mîinile lui îi mîngîiară membrele goale. Gîndul se transformă în plăcere, în mintea ei.

Astfel se uită pe sine, făcînd dragoste. Ea nu putea şti la ce se gîndea el în timp ce o mîngîia.

Johnny nu-şi făcuse curaj să-şi arate faţa la *Waldorf* din simplă bravadă.

Făcuse lucrul acesta pentru că propria lui nevoie de a o avea pe Julie ajunsese la punctul de fierbere. Şi pentru că durerea stranie din inimă, din cauza separării de ea în urma unei discuţii, era prea mare ca să fie suportată.

Ea nu putea şti că, abia ascunsă sub aspectul lui de aroganţă din după-amiaza aceea, era o rugăminte pe care el nu îndrăznea să o recunoască. Atunci cînd o văzuse ieşind din sala aceea de bal, atît de micuţă şi de frumoasă, în bluză şi fustă proaspete, părea că aduce cu ea o întreagă lume căreia el ar fi dorit să-i aparţină cu orice preţ, ca să poată să fie cu ea.

Dar aceea era lumea ei, nu a lui. Şi chiar cînd ieşea din aceasta, cu trăsăturile ei drăguţe, deformate de furie şi de jenă, ea îl ţinea în afară. Era o prinţesă interzisă, care îi arunca săgeţi din ochi, peste o prăpastie de netrecut. Această înţelegere, care îi străpungea inima cînd ea apăru, îi readuse resentimentul arzător şi îi dăduse curajul să-şi joace scena de dominaţie masculină, din holul hotelului *Waldorf.*

Dar chiar şi acum, în timp ce o ţinea în braţe, nu-i era uşor să joace rolul stăpînului seducător, care se juca cu trupul ei. Pentru că simţurile lui erau cuprinse de mari valuri de uşurare, prin reînnoirea intimităţii lor.

Johnny se mira cum de rezistase atît de mult fără ea şi se întreba dacă ar mai putea vreodată repeta lucrul ăsta.

Dar aceste sentimente de nevoie se combinau greu cu propria lui mîndrie. El însuşi nu apreciase gîndul de a se arăta în faţa unui grup de doamne de societate ca o curiozitate de categorie inferioară. Ideea sprîncenelor lor ridicate şi a privirilor condescendente în timp ce se uitau la el, identificîndu-l a fi tovarăşul lui Julie din viaţa interlopă, nu-l atrăgea. Se simţise deosebit de jenat în elegantul hol al hotelului *Waldorf,* plin de clienţi îmbrăcaţi impecabil.

Dar se aventurase în afara lumii lui, pentru Julie. O făcuse pentru că ştia că nu o putea contacta acasă la ea şi pentru că ea nu-l lăsa să o găsească nicăieri în altă parte, de bunăvoie.

Umilinţa îl ardea la gîndul că a trebuit să-şi iasă din elementul lui, ca să o aducă înapoi.

Dar acum se întorsese la el. Iar el intenţiona să se bucure de lucrul acesta şi să o facă şi pe ea să se bucure, pînă va cerşi să-i dea ceea ce numai el îi putea oferi.

– Hai, Prinţesă, şopti el, desfăcîndu-i picioarele cu o atingere blîndă. Să lăsăm supărarea şi să ne distrăm.

Auzi geamătul capitulării ei, cînd o atinse în locuri secrete. Se mişcă şi se aşeză deasupra ei şi, foarte senzual, foarte încet, alunecă în ea.

Se uită în jos şi văzu un orgasm brusc, contorsionîndu-i trăsăturile. Ţinea ochii închişi, cu mîinile cuprinzîndu-i şoldurile. El ştia acum cît de mult îi lipsise în timpul despărţirii lor.

Dar oare de el avea nevoie? De Johnny – omul, sau doar de bravura impersonală a trupului lui? Plăcerea care îi lumina faţa nu-i dădea răspuns.

La acest gînd, se mişcă mai adînc în ea, furia şi frustrarea dîndu-i o forţă care o făcu să geamă din nou. Iar la auzul acestuia, plăcerea lui, atîta timp reţinută, veni repede să o întîlnească pe a ei.

Astfel, se ţinură unul pe altul mai strîns, mînaţi de o nevoie pe care nu o mai simţiseră pînă atunci, dar fiecare fiind orb la ce simţea celălalt.

Totuşi, ştia fiecare că se petrecuse ceva crucial în celălalt. Iar această cunoaştere, simţită mai curînd separat decît împărtăşită, îi duse pe înălţimi ale pasiunii pe care nu le cunoscuseră înainte.

Johnny simţi că se apropie de extaz. Se mişcă mai adînc, cu un ultim spasm fierbinte. Trăsăturile lui erau distorsionate de plăcere. Se sufoca simţind că dăruieşte atît de mult din el unei femei. Îl cuprinse un sentiment de nefericire.

Julie îşi arcui spatele, ca să-l primească. Trupul ei micuţ se cutremura. Plăcerea pe care o simţea părea că vine din altă lume. Un moment îndelungat, ea uită unde se afla. Exista doar trupul bărbatului care o poseda.

Apoi, cînd extazul scăzu, lumea reală reapăru să-şi ceară drepturile. În timp ce iubitul ei îi mîngîia trupul cu degete cunoscătoare şi îi acoperea fruntea cu săruturi blînde, se gîndi la patul pe care şi-l aşternuse şi începu să se întrebe dacă va fi capabilă să iasă din el tot atît de uşor pe cît intrase.

CAPITOLUL 27

– Cînd plouă, toarnă! îi spuse Francie lui Sam.

La o săptămînă după ce Francie încheie contractul cu Phil Potamkin de la *Farmaciile Potamkin*, Sol şi Irene începură să simtă că cedaseră teren preţios adversarului lor pe care-l urau. Rezultatul, surprinzător, a fost că *Discount Drugs* a devenit al doilea client al *Computel*-ului, doar la două săptămîni după ce le provocase primul mare eşec.

Aproape peste noapte, Francie acceptase sarcina să computerizeze cele două mari lanţuri de drogherii din New York.

Era o provocare considerabilă într-o etapă de început a erei computerelor. Dar Francie îi putea face faţă. Ea personal supraveghe fiecare aspect al inventarului, raportînd şi ordonînd proceduri pe care le stabilise pentru ambele firme. Programele pe care le crease acţionau fără nici o greşeală. Arzîndu-se deja o dată cu eşecul iniţial de a pune în funcţiune operaţiunea *Magnus Europa*, Francie studiase de atunci problema şi înţelesese exact ce capcane să ocolească în programarea unor asemenea treburi.

Cît îl privea pe 9292, computerul lui Sam Carpenter, acesta funcţiona perfect, folosind doar o mică parte a uriaşei lui memorii pentru a face ceea ce i se cerea.

În cîteva săptămîni, operaţiunea era un succes deplin pentru ambele firme. Deşi competiţia dintre *Farmaciile Potamkin* şi *Discount Drugs* deveni şi mai dură acum, cînd fiecare companie avea mai puţine cheltuieli

de care să se îngrijoreze, ambele erau prozelite în favoarea serviciilor specializate şi la preţ acceptabil oferite de *Computel.*

Datorită, fără îndoială, vorbelor aruncate peste tot de cei doi Saperstein şi de Phil Potamkin, noi clienţi apărură în calea lui Francie. Nu peste mult timp, un lanţ de magazine de încălţăminte şi o mare lăptărie din New York deveniră clienţii lui *Computel.*

Francie nu se opri aici. Avea planuri mai mari. Curînd, ea şi Sam îşi rupeau picioarele alergînd la interviuri cu viitori clienţi în perspectivă. Pe măsură ce trecea timpul, învăţară amîndoi să-şi perfecţioneze reclama vînzărilor şi să-şi prezinte şi altor clienţi succesele obţinute la *Discount Drugs* şi *Farmaciile Potamkin.* Viitorii clienţi în perspectivă erau interesaţi de ideea de computerizare, dar încă speriaţi de necunoscut.

Sam şi Francie se completau strălucit unul pe celălalt. Acolo unde caracterul prietenos, liniştit, al lui Sam nu reuşea să obţină nimic, frumuseţea şi dovada vizibilă a cunoştinţelor în computere ale lui Francie reuşea de obicei.

Iar Francie şi Sam au învăţat o lecţie importantă din lupta pentru supremaţie dintre cei doi Saperstein şi Phil Potamkin. Cînd abordau un om de afaceri de succes, dădeau a înţelege că, prin computerizare, întreprinderea lui va obţine mai uşor victoria asupra celui mai apropiat concurent. Cel mai adesea, omul de afaceri accepta *Computel* de teamă că, în caz contrar, concurentul lui va face primul acest lucru.

Combinaţia între vînzări inteligente, servicii serioase şi reclama verbală a dat curînd roade. Un important lanţ de magazine de îmbrăcăminte s-a alăturat curînd *Computel*-ului. Urmă un angrosist cu vînzări de multe milioane în echipamente electronice.

Apoi Sam dădu o adevărată lovitură crucială. S-a întîmplat să menţioneze natura afacerilor sale unui vice-

preşedinte al băncii cu care lucra *Computel, First Federal* din Manhattan. Vicepreşedintele, cunoscînd creşterea rapidă a contului lui *Computel,* văzu o şansă de a-şi impresiona superiorii cu propria lui iniţiativă şi, cu ajutorul lui Sam, elaboră un prospect în care se arăta cum putea *Computel* să computerizeze întregul sistem de contabilitate al băncii, economisind sute de mii de dolari din salariile contabililor.

O lună mai tîrziu, după numeroase consultări între Consiliul de directori şi Sam şi Francie, se încheie afacerea. *Computel* era acum braţul oficial de contabilitate al lui *First Federal* şi al sucursalelor sale. Înainte de sfîrşitul iernii, alte trei bănci din Manhattan îi contactaseră pe Francie şi pe Sam, cerîndu-le aceleaşi servicii, cît mai curînd posibil.

Afacerile se înmulţeau ca ciupercile. Peste noapte, *Computel* se ridicase din obscuritate şi devenise o forţă de care trebuia să se ţină seama în lumea afacerilor din Manhattan.

Francie avu îndelungi discuţii de strategie cu Sam, referitor la cum să acţioneze faţă de creşterea bruscă a companiei. Clienţii lor deveneau mai bogaţi, cantitatea de muncă devenea tot mai mare, cu fiecare zi. Tot mai mulţi bani şi mai multă răspundere se scurgeau spre *Computel,* care acum folosea o duzină de raportori şi operatori care să ajute la mînuirea fluxului mereu crescînd al informaţiilor.

Primul pas a fost închirierea a două noi computere IBM în Manhattan. Cheltuiala era mare, mai mare decît îşi putuse imagina Francie cu şase luni în urmă. Dar 9292 nu putea singur să acopere cantitatea de muncă. Era nevoie de mai multe aparate. *Computel* trebui să se extindă din punct de vedere financiar, ca să poată să-şi permită noile computere, dar Francie şi Sam îşi dădură seama amîndoi că acesta era singurul mod de a dezvolta compania în mod eficient.

La sugestia lui Sam, *Computel* şi-a mutat birourile într-un local nou, luminos, pe strada Cedar, nu departe de Wall Street. Francie şi Sam au dispus ca locul să fie decorat modern, elegant şi atrăgător. Podeaua era mochetată, tablouri colorate atîrnau pe pereţi, existau mici birouri pentru funcţionari care ţineau legătura, telefonic, cu principalii clienţi, şi o sală mai mare de conferinţe pentru întîlniri cu clienţii şi cu cei în perspectivă.

În noul sediu, *Computel* arăta mai mult a ce era de fapt, o companie tînără, în dezvoltare, cu un mare viitor.

Încărcătura de muncă asupra lui Francie şi Sam era uriaşă, deoarece ei singuri răspundeau de crearea tuturor programelor alcătuite pentru orice tip de afaceri cărora le făcea servicii *Computel.* Fiecare program era diferit, iar programarea era încă o artă modernă, ale cărei reguli nu erau clare.

Curios, Francie reuşi să-l cunoască mai bine pe Sam prin programele lui. Adesea, lucrau separat în diversele domenii ale unui program, apoi îşi comunicau rezultatele pentru produsul final. Prin activitatea lui Sam, ea află ceva despre intelectul şi personalitatea lui. Avea o minte foarte logică, dar nu agresivă. În loc să taie nodurile gordiene cu lovituri rapide, nervoase, aşa cum făcea Francie, Sam găsea cu răbdare soluţii de a le dezlega. El avea un mod blînd de a rezolva problemele, o dorinţă de a pluti pe valul numerelor şi ecuaţiilor, care îi lipsea lui Francie. Ea ataca o problemă ţinînd capul înainte, o scutura ca un cîine un os în bot, şi se îngrijora, pînă cînd îi venea în gînd o soluţie.

Această linişte interioară a lui Sam o ajuta de asemeni pe Francie să suporte acea tensiune zilnică, necesară edificării unei companii din nimic. El observă că orele îndelungate de la *Computel* ameninţau să o ducă la extenuare. Aşa încît o aducea seara sau la sfîrşit de săptămînă în mansarda lui şi o aşeza să privească, în timp ce el meşterea la 9292.

El modifica funcţiile puternicului computer, în timp ce micşora tot mai mult monstruoasa maşină, înlocuindu-i tuburile grele de vacuum prin panouri cu circuite tranzistorizate. 9292 devenea mai mic şi mai puternic – dacă nu şi mai frumos – cu fiecare săptămînă.

Pe Francie o relaxa să-l privească pe Sam, pentru că nu-i plăcea să-şi lase cu totul munca la sfîrşitul zilei şi ar fi fost mult mai neliniştită singură, acasă.

În timp ce el lucra, stăteau de vorbă nu despre *Computel,* ci despre tinereţea ei din Pennsylvania, despre mama şi tatăl ei şi despre rudele ei din statul New York. Sam părea să fie un bărbat tînăr, fericit în esenţă, care fusese iubit şi dorit de părinţii lui, cînd era copil. Nu fusese mînat spre succes, ca Francie, ci vizibil divizat între o sete sănătoasă de aventură şi dorinţa mai profundă de a avea un cămin şi o familie proprii, ferite de lume.

Din acest motiv, se gîndi Francie, cea mai neagră umbră din viaţa lui Sam a fost lovitura întoarcerii din Coreea la o căsătorie ruinată. Ea bănuia că fericirea cea mai mare ce şi-ar fi putut-o concepe el însuşi ar fi fost o soţie iubitoare şi şansa de a le fi tată propriilor săi copii. Asta ar însemna pentru el mult mai mult decît orice succes profesional.

Ea se bucura să afle mai mult despre el şi să-i vorbească despre ea însăşi. Prietenia lor se adînci şi deveni mai completă, pe măsură ce munca îi apropia.

Ajunsese să-i placă să se uite la el cum lucrează liniştit la 9292, cu bluza de bumbac murdară pe el, în timp ce o ţigară ardea în scrumieră pe podea, lîngă el. La radio cînta încet muzica, făcînd ecou prin colţurile întunecate ale mansardei. Prezenţa lui Sam era ca o sobă, care aducea căldura căminului acestui loc impersonal.

Uneori, duminicile, o ducea la pescuit la Long Island, cu o barcă închiriată. Îl amuza văzînd că ea nu era croită pentru acest gen de petrecere a timpului. Ea nu

avea răbdare să şadă şi să aştepte ca peştele să muşte cînd vrea el. Ea voia ca lucrurile să se întîmple la iniţiativa ei.

– Tu eşti ceea ce tatăl meu obişnuia să numească „un om de acţiune". El zîmbi lenevind în barcă în timp ce briza răcoroasă a primăverii îi mîngîia. O să faci lucruri mari, Francie. Dar există unele lucruri care vin numai dacă ai învăţat să aştepţi. Cred că e misiunea mea să te învăţ să fii pescar.

El zîmbi mulţumit.

– Acolo de unde sînt eu, continuă el, este un lac mic, lacul Firefly. E atît de mic, încît poţi striga de pe mal la cineva din mijlocul lui ca să-i spui să vină la masă. Pun pariu că ştiu jumătate din peştii din lacul ăla. Cei mai mulţi sînt prea deştepţi ca să fie prinşi. Iar cînd îi prinzi, nu ai inima să-i mănînci, aşa că, în cele din urmă, îi arunci înapoi. Cînd m-am întors din război, am ieşit acolo în fiecare zi, timp de o săptămînă. Rămîneam pe apă timp de şapte ore, apoi mă duceam acasă să ascult radioul cu părinţii mei. Am învăţat multe de la lacul acela.

Francie era uimită de vorbele lui. Se întreba ce putea învăţa un bărbat despre lumea reală de la tăcerea unui lac din pădure. Dar îl cunoştea destul de bine pe Sam acum, ca să-i respecte inteligenţa considerabilă. Trebuia să asculte mai mult, înainte de a respinge de la început vorbele lui.

– Poate am să văd lacul acela cîndva, zise ea.

– Poate că da, aprobă el din cap.

Ea îi zîmbi. Putea simţi relaxarea naturală a personalităţii lui, încercînd să o molipsească şi nereuşind cu totul, niciodată.

Dar ea se bucura văzîndu-l cum încearcă. Şi era mulţumită să se trezească în fiecare dimineaţă amintindu-şi că acest *Computel* nu era doar al ei, ci şi al lui Sam. Dacă esenţa ei era un fel de acţiune de arc voltaic, sfidînd lumea care o făcea să se prăbuşească,

Sam era balanţa sigură care o lega de gravitaţia pămîntului şi astfel îi permitea să meargă mai departe.

Francie îl aprecia pe Sam Carpenter cu fiecare zi mai mult şi în moduri noi şi surprinzătoare.

Oricît de bucuroşi erau amîndoi de creşterea vertiginoasă a *Computel*-ului, trebuiau să recunoască faptul că nu mai puteau face faţă singuri. Sarcina de a elabora noi programe şi a mînui cele trei computere principale era o greutate prea mare ce apăsa pe umerii lor.

În acest moment, tocmai cînd cantitatea de muncă ameninţa să-i copleşească, norocul le ieşi în cale.

Într-o joi dimineaţa, Francie lucra din greu cînd primi o vizită-surpriză a Danei Salinger, fosta ei colegă de cameră şi cea mai apropiată prietenă de la *Universitatea Pennsylvania*. O fată slabă, liniştită, care îşi ascundea aspectul foarte atrăgător în spatele ochelarilor şi în preocuparea pentru matematică şi ştiinţă. Dana nu se schimbase deloc. Era la fel de mlădioasă şi de gînditoare ca totdeauna.

Intrase doar să o salute, pentru că văzuse anunţul cu *Computel* în presa economică şi, remarcînd cuvintele *„Frances Bollinger, Preşedinte"* se întreba.e dacă era vechea ei prietenă. Ea şi Francie au luat masa pe prînz la un restaurant învecinat şi au vorbit despre trecut. Francie îi vorbi despre ea atît cît putu, fără să se oprească la episodul ei neplăcut de la *Magnus*. Dana, în modul ei laconic obişnuit, îi spuse că şi-a terminat studiile la *Pennsylvania* şi a lucrat ca absolventă la *Mit* înainte de a se duce la o firmă de consulting în Connecticut.

– Sîntem consultanţi în inginerie, îi zise ea lui Francie. Cu precădere în electronică. Eu mă concentrez asupra modelelor matematice pentru aplicare. Nu e rău. Dar îmi lipsesc computerele. Tu eşti norocoasă că eşti în miezul lucrurilor.

Francie îşi aminti că Dana fusese o mare vrăjitoare a computerelor la *Pennsylvania*. Împreună, îşi petrecuseră multe seri lucrînd cu profesorii de la *Şcoala Moore* în probleme de analiză la nivel înalt.

Dana nu arăta nici cu o zi mai în vîrstă sau schimbată. Avea acelaşi păr moale castaniu, aceeaşi piele lăptoasă cu un uşor bronz natural, acelaşi trup subţire şi ochi maronii, liniştiţi, în spatele ochelarilor.

– N-ai nici un prieten? întrebă Francie.

– Nimic care să merite discuţia, zîmbi Dana.

Dana nu se schimbase, se gîndi Francie. Fusese întotdeauna atît de absorbită de munca ştiinţifică încît, în ciuda frumuseţii ei, nu a avut relaţii amoroase serioase. Părea că ascunde ceva important din ea însăşi în spatele acestor ochelari studioşi cu ramă de metal şi a acestor atitudini introspective. La *Pennsylvania*, Francie se întrebase dacă Dana se temea de bărbaţi sau pur şi simplu nu-i lua în serios. Ea însăşi nu putu să se apropie suficient de Dana ca să cunoască răspunsul.

– Dar tu, Francie? întrebă Dana. Pari fericită. În viaţa ta este cineva anume?

Nu era în firea Danei să întrebe o asemenea chestiune personală, dar Francie o invitase.

– Nu, din păcate, spuse ea, sperînd că expresia ei neutră ascundea adevărul despre aventura pe care o suferise inima ei, de cînd nu o mai văzuse pe Dana, şi despre cicatricile lăsate de aceasta.

Conversaţia trecu la alte subiecte. În timp ce sporovăiau, Francie avu impresia că Dana nu era satisfăcută de munca ei actuală. Aceasta, plus faptul că o ştia pe Dana nelegată romantic, o decise pe Francie să-i facă o sugestie îndrăzneaţă.

– Dana, zise ea. Sam şi cu mine avem cu adevărat nevoie de ajutor la *Computel*. Ajutor calificat, vreau să spun. Am muncit amîndoi pînă la istovire ca să ne ţinem la curent cu afacerile noi. E o luptă grea. Noi sîntem singurii programatori şi e greu pentru noi să fim şi con-

ducători. Iar Sam trebuie să-l menţină în funcţiune pe 9292 şi să se îngrijească şi de celelalte computere în acelaşi timp. Ascultă: ştiu că e pe neaşteptate, dar ce-ai zice dacă ţi-ai părăsi slujba şi ai veni la noi?

Dana se uită la Francie fără să arate nici un semn de surpriză. Era tipic pentru ea, după cum ştia Francie, dat fiind că locuise împreună cu ea, la *Pen.* Nu-şi arăta niciodată emoţia. Chiar şi într-o criză personală, era aproape neobişnuit de controlată.

Francie reflectă că acum avea nevoie tocmai de această răceală, de siguranţa ei, precum şi de uriaşa competenţă a Danei la computere.

Dana părea să ezite.

– Lasă-mă să mă gîndesc cîteva zile, zise ea.

– Ai dreptate, zîmbi Francie, fără să adauge ceva ca să o atragă, pentru că Dana era o fată care vorbea puţin, dar care credea în tot ce spunea.

După cum s-au dovedit lucrurile, Francie a avut noroc.

Exact la o săptămînă după întîlnirea lor, Dana a sunat din Connecticut.

– Dacă încă mă mai vrei, Francie, zise ea, pot să fiu liberă peste zece zile. Trebuie să termin aici un proiect, dar după aceea sînt liberă.

– Ura! strigă Francie la telefon. Abia aştept, Dana. O să fie iar ca pe vremuri. Şi o să-ţi placă Sam.

În două săptămîni, Dana s-a alăturat echipei şi era adînc implicată în elaborarea şi implementarea programelor pentru lista tot mai mare a clienţior companiei *Computel.* Dana era încîntată că se afla din nou în domeniul computerelor, cărora le simţise atît de mult lipsa şi se avîntă entuziastă în provocarea neobişnuită de a crea un program pentru o anumită ramură de afaceri.

Francie răsufla uşurată în fiecare zi cînd venea la lucru, pentru că acum ştia că are o asociată de încredere care îi putea lua de pe umeri o treime din muncă.

Dana nu se plîngea niciodată şi nu arăta nici cel mai mic semn de dezorientare în noua ei slujbă. Cînd avea greutăţi, venea la Francie sau la Sam – cu acesta stabilise repede o cordială relaţie de muncă şi întreba ce să facă. Cu mintea ei ascuţită, pricepea sfatul ce i se dădea şi se ducea înapoi la lucru fără să mai spună un cuvînt. Francie era încîntată de grija imaculată şi de inteligenţa pe care Dana o adusese la slujba ei. Mulţumită ei, *Computel* putea să continue să se dezvolte în ritmul lui ameţitor, fără să-i solicite pe conducători pînă la epuizare.

Se părea că, odată cu Dana, un alt noroc venise la *Computel,* tocmai cînd era mai mare nevoie de el. Pentru prima oară în aproape doi ani, Francie se simţea cu adevărat înconjurată de prieteni. Mai mult încă, ea începu să simtă o emoţie care fusese de multă vreme acoperită de misiunea particulară ce se ascundea în spatele muncii ei dure.

Francie era fericită.

CAPITOLUL 28

27 august, 1957

Belinda Magnus se uită la pendulă.

Din păcate, ăsta era un obicei familiar în ultima vreme.

Era nouă treizeci seara. Jack era la birou, lucrînd tîrziu ca întotdeauna. El lucra multe ore. Ore dure, obsesive.

Ea cunoştea destule despre *Corporaţia Magnus* ca să ştie că Jack răspundea de o mulţime de oameni şi de o mulţime de proiecte complexe şi dificile. Ştia de

asemenea că se apropia ziua inevitabilă în care îşi va asuma răspunderea pentru întregul conglomerat. Dar numai asta nu explica munca lui suplimentară. Un alt bărbat, oricîtă responsabilitate ar fi avut, ar fi transferat o parte din ea unor subordonaţi, cu atît mai mult cu cît, ca fiu al şefului şi omul care avea să moştenească afacerea, nu trebuia să se afirme în fiecare zi la slujbă.

Dar Jack muncea ca un cîine. Cunoştea fiecare colţişor ascuns al companiei şi nu doar partea de sub controlul lui direct. Cei din jurul lui erau speriaţi de energia lui şi uluiţi de modul supărător în care îşi îndeplinea sarcina pe care el însuşi şi-o stabilise.

El era întotdeauna cu cîţiva paşi înaintea celorlalţi, testînd concepte, făcînd contacte, revizuind idei vechi, generînd altele noi. Acţiona de parcă ţinea pe umerii săi întreaga corporaţie.

Belinda ştia că Jack nu era un bărbat fericit în munca lui. Nu satisfacţia unei munci bine făcute era cea care îl împingea la eforturi tot mai mari. Altceva, ceva invizibil şi nerostit, se afla în spatele orelor lui prelungite la *Magnus*.

Nici în căsnicie nu era un bărbat fericit, – deşi îşi juca minunat rolul unuia care ar fi fost.

Jack era un soţ atent. O copleşea pe Belinda cu îmbrăţişări, sărutări prieteneşti, mici cadouri, o mie de semne de tandreţe şi consideraţie pe care fiecare soţie le-ar fi invidiat. Glumea cu ea, citea ziarele de dimineaţă cu ea, o ajuta să pregătească cina în seara liberă a bucătăresei. O lua cu el în toate călătoriile de afaceri şi în vacanţe, la sfîrşit de săptămînă, la ski în Adirondack sau la înot în Bahamas, de cîte ori îi permitea uriaşa lui muncă.

Doar Belinda ştia cît de false erau toate aceste gesturi.

De cîte ori era momentul să fie împreună, să se simtă bine ca soţ şi soţie, Jack făcea tot posibilul să fie cu alte persoane de faţă. Reuşea să implice alţi oameni

în activităţile lor din timpul liber, dînd impresia că totul era întîmplător. Vacanţele lor de sfîrşit de săptămînă păreau să se termine întotdeauna cu cine sau mese de prînz cu prieteni din companie sau cunoştinţe din societate, care se întîmplau să fie în preajmă.

În mod inteligent, chiar strălucit, Jack aranja lucrurile în aşa fel încît rareori rămînea singur cu soţia sa.

Iar în puţinele lor momente de reală singurătate, reuşea să schimbe în mod subtil conversaţia, aşa încît ocoleau problemele care ar fi avut pentru ei un sens mai adînc şi mai intim, ca de pildă relaţiile dintre ei, gîndurile proprii ale fiecăruia despre viaţă şi despre celălalt şi, lucrul cel mai important, posibilitatea de a avea copii.

Jack îi ceruse Belindei să aştepte în chestiunea copiilor, pînă ce el va putea să înţeleagă compania, ceea ce va necesita circa trei ani. La început ea fusese de acord, pentru că voise să-l poată cunoaşte mai bine pe soţul ei înainte de a-şi începe o viaţă de familie. Dar n-ar fi acceptat asta, dacă ar fi simţit dinainte ce scoică goală avea să se dovedească a fi această căsătorie.

Nu că n-ar fi fost o scoică frumoasă. Viaţa Belindei era uşoară şi plăcută. Jack era un bărbat frumos, un soţ perfect – şi un iubit minunat.

Jack era tandru şi atent în pat. Mîngîierile lui erau pricepute, găsea întotdeauna punctele de plăcere pe care începuse să le cunoască în trupul moale al soţiei lui. Dar însăşi abilitatea lui de a cînta pe ea ca pe o harpă arăta cumva că inima lui nu era acolo.

Iar cînd o pătrundea şi o ducea cu mişcările lui lente la spasme de excitaţie, era ca şi cînd însăşi plăcerea lui era doar o mască, un zid între ei. În acele momente, devenea un pur animal mascul, fără inimă, în spatele mişcărilor, cu respiraţia întretăiată.

Nu era acel Jack pe care crezuse ea că-l iubeşte. Nu era acel Jack pe care-l dorise şi îl aşteptase toţi aceşti ani. Era un străin.

Dar Belinda nu-l învinovăţea doar pe el de lucrul acesta. În fond cum putea el să fie altceva decît un străin? Din ziua în care el aflase că ea fusese aleasă de alţii să-i fie soţie, o văzuse cît putuse mai rar şi nu-şi manifestase interesul să afle nimic mai mult despre ea. Cum ar fi putut ea, în acest caz, să-l cunoască aşa cum îl cunoaşte o logodnică pe tînărul bărbat care i-a făcut curte, i s-a mărturisit, i-a împărtăşit dorinţele şi visurile?

Da, Jack era un străin. Dar asta era vina soartei, nu a lui Jack.

Nu există o tortură mai mare pentru o tînără soţie decît aceea de a nu fi iubită de soţul care îi stăpîneşte inima, dar nu i-o vrea. Belinda se gîndea singură acasă la această tortură, în timp ce Jack era la lucru, sau se lupta cu ea în timpul nopţilor lungi, în timp ce se uita la el cum doarme alături de ea.

Belinda era o tînără femeie inteligentă. Bănuise încă din primul moment al neaşteptatei cereri în căsătorie, în urmă cu un an, că ceva nu era în regulă. În ciuda sinceităţii, ba chiar a pasiunii cererii lui Jack, ea ştia că nu avea nici un sens ca el să o caute acum, după ce o evitase timp de atîţia ani. Era ca şi cum un plan secret, despre care ea nu ştia nimic, decretase că acum era momentul ca el să o aleagă.

O parte a Belindei se temuse de ce era mai rău, chiar din acel moment. Dar altă parte a ei îl iubea prea mult pe Jack ca să-i spună nu, îl iubea destul ca să-l accepte în orice condiţii, sperînd fără nici o şansă că această căsătorie va fi o reuşită.

Iar acum, în ochii lumii exterioare, era de fapt o reuşită.

La începutul căşniciei, cînd Belinda a simţit paravanul care se lăsase între ea şi soţul ei, îi vorbise lui Jack despre asta. Îi spusese că simte o distanţă între ei.

– Îmi pare rău, draga mea, zisese el. Din cauza muncii. Muncesc prea mult. Să nu mă părăseşti.

Şi o cuprinsese în braţe şi o făcuse să tacă,

sărutînd-o atît de călduros, încît oricine altcineva ar fi considerat toate acestea drept dovezi ale unei dragosti adînci.

O lună mai tîrziu, cînd îndrăznise să ridice din nou problema, fusese mai serios în răspunsul său.

– Poate că am în mine mai mult din familia Magnus decît aş vrea să recunosc, spuse el. Nu sîntem oameni expansivi, Belinda. Înţelege doar că te iubesc, că te vreau. Uneori nu mă pot exprima aşa cum aş dori. Dar crede-mă, te iubesc.

Şi în tonul lui era doar o idee de finalitate atunci cînd închise subiectul, dar suficient ca ea să se teamă să-l mai abordeze din nou.

De atunci, lucrurile au continuat ca mai înainte.

Anton Magnus şi soţia lui avansau în vîrstă şi au predat multe din răspunderile corporaţiei şi ale reuniunilor sociale lui Jack şi Belindei. Jack şi-a asumat slujba ca o datorie, pentru că ştia că, într-o bună zi, va fi numai a lui şi că trebuia de pe acum să-şi cimenteze relaţiile bune cu oamenii de la *Magnus*.

Belindei îi revenea sarcina să fie o soţie şi gazdă perfectă, pe care o realiză cu instinctul clasei ei sociale, ascuţit şi cizelat timp de cinci generaţii la cele mai bune şcoli din Europa.

Nu ar fi deranjat-o obligaţiile, dacă această căsătorie a ei ar fi fost reală.

În condiţiile pe care doar ea le cunoştea, era cea mai grea tortură pe care o putea îndura.

Belinda trăia pe muchie de cuţit între două păreri contradictorii despre ea însăşi. O parte a ei se simţea cea mai de dispreţuit fiinţă inventată vreodată de Dumnezeu ca să facă nefericit un bărbat nevinovat. Îşi blestema propria ei laşitate de a-i fi lăsat pe tatăl ei şi pe Anton Magnus să o împingă cu sila în braţele lui Jack, cînd el de fapt nu o voia. Se simţea ca un vas gol şi ca un înlocuitor slab pentru femeia pe care Jack o dorise de fapt.

Pe de altă parte, Belinda era rănită şi furioasă. Nu era lipsită de mîndrie. Ştia că era inteligentă şi creatoare. Avea multe de oferit altora. Coloana vertebrală dreaptă a personalităţii ei îi amintea de valoarea ei personală şi îi dădea un resentiment sănătos faţă de faptul că fusese un pion într-un joc pe care nu-l alesese ea. Îşi datora ei înseşi faptul că nu lăsase ca nemulţumirea ei în privinţa lui Jack să-i distrugă moralul. Nu intenţiona să permită propriei ei vieţi să coboare pînă la tragedie, dacă putea evita aşa ceva.

Aşa încît se menţinea activă. Citea şi frecventa cursuri de literatură pentru diplomă. Preda scrisul şi cititul, ca voluntară, la o şcoală de copii handicapaţi. Găsi chiar suficient respect de sine şi ambiţie ca să scrie scurte povestiri şi cîte un poem ocazional pe care le ţinea într-un caiet încuiat în biblioteca ei. Îşi respecta toate întîlnirile sociale obligatorii pentru poziţia ei ca soţie a lui Jack, dar nu le lua niciodată în serios şi nu permitea ca lipsa lor de substanţă să o molipsească.

Se agăţa de respectul de sine şi făcea tot posibilul să-l menţină, de parcă înţelegea că acesta era calitatea cea mai periclitată în viaţa ei actuală.

Dar nu era o sarcină uşoară, căci în fiecare zi, oricît încerca să oprească această tendinţă, se simţea puţin mai goală pe dinăuntru, puţin mai neajutorată, puţin mai lipsită de speranţă în viitor.

Se întreba cum ar fi putut arăta viaţa ei dacă s-ar fi născut într-o familie americană normală, o familie burgheză neafectată de o mare avere şi de o anumită poziţie socială.

Lacrimi izvorau din ochii Belindei, cînd se gîndi la această soartă modestă, simplă, cerească. Pentru că, dacă ar fi fost o fată oarecare, s-ar fi putut căsători cu cineva ales de ea. Acesta ar fi fost un bărbat obişnuit, un bărbat care ar fi iubit-o şi pe care l-ar fi iubit. Ar fi putut trăi oriunde doreau şi şi-ar fi ales prietenii printre vecini. Ea ar fi putut merge la cumpărături, şi-ar fi piim-

bat primul copil într-un cărucior şi ar fi cumpărat perdeluţe noi pentru bucătărie, perdeluţe ieftine dar pe care le-ar fi ales ea singură. Perdele care nu aveau drept scop să-i impresioneze pe prietenii ei din societate, ci doar să arate nostim. Perdele care dau viaţă unui cămin.

O viaţă normală, fericită. Cît de nebuni sînt oamenii obişnuiţi să considere o asemenea fericire ca un lucru de la sine înţeles şi să-şi închipuie că bogaţii, care nu fac nimic, au ceva mai bun, ceva demn de dorit. Dacă ar şti ei ce înseamnă să fii obligată să te căsătoreşti de către două familii bogate şi să-ţi petreci viaţa jucînd un rol fără conţinut! Acesta era un joc crud, în care singurul cîştigător real putea fi preţul unor acţiuni la Bursă, un preţ cîştigat pe seama a două inimi omeneşti.

Belinda ar fi abandonat de mult întreaga şaradă nesănătoasă şi s-ar fi întors recunoscătoare la viaţa ei singuratecă, dacă nu ar fi fost faptul paralizant că îl iubea pe Jack.

Aici era ironia fatală care îi lua puterea de a schimba situaţia sau de a scăpa de ea.

Aşa încît Belinda încercă să fie o cît mai bună soţie. Îşi acoperea ruşinea şi durerea cu umor, afecţiune şi atenţie, pentru soţul ei. Se străduia să fie o iubită inteligentă şi activă. Făcea toate lucrurile mărunte pe care le face o soţie pentru a-l face pe soţ să ştie că îl doreşte şi că depinde de el.

Ea accepta atît cît avea din el şi aştepta să vadă dacă timpul nu-i va aduce mai mult.

Se ruga ca, pînă la urmă, el să înveţe să o dorească. Poate, cîndva, sîmburele nevăzut din spatele imitaţiei lui perfecte a dragostei, se va încălzi pentru ea.

Pentru asta, era dispusă să acţioneze şi să aştepte.

Şi, ca multe femei din înalta societate, puse să fie urmărit.

Desigur că ea îi cunoştea reputaţia de bărbat afe-

meiat. Curios, dar nu asta o preocupa, atunci cînd puse să i se controleze mişcările de către detectivi discreţi.

Radarul feminin al Belindei o alertase că există o atracţie între Jack şi fata aceea, Francie Bollinger, din noaptea în care se întîlniseră la petrecerea familiei Magnus, pentru Gretchen. Lumina involuntară din ochii lui Jack cînd se uita la Francie nu-i lăsase nici o îndoială în privinţa asta. Iar Jack fusese destul de reţinut în legătură cu vizitele lui la Paris, atunci cînd Francie lucra acolo, ca să confirme suspiciunile Belindei.

Belinda nu putuse niciodată să şi-o scoată din minte pe Francie. Francie era atît de proaspătă, atît de frumoasă, iar ea şi Jack făceau o pereche atît de perfectă. Mai mult, ea îmbina o inteligenţă deosebită cu o personalitate naturală, neviciată, care era imposibil să nu-ţi placă.

Cunoscînd-o, nu puteai decît să fii impresionat de bunul gust al lui Jack. Acest gînd îi rănea şi acum memoria Belindei.

Iar Belinda era destul de deşteaptă ca să bănuiască faptul că Jack, căsătorindu-se împotriva voinţei lui, se mai vedea probabil cu cealaltă femeie.

Surprinzător, dar asta nu se întîmpla.

Agenţia de detectivi raportă că Jack nu se întîlnea cu nimeni. Orele lui tîrzii la birou le petrecea într-o muncă grea, obositoare. Extenuarea de pe faţa lui cînd venea acasă seara era din cauza muncii, nu a distracţiei.

La suprafaţă, acesta era un semn bun. Jack nu-i era necredincios. Dar, în fond, putea însemna ceva mult mai sinistru. Poate că Jack, ca parte a planului său de a fi un soţ model şi un executiv de corporaţie model, va adăuga fidelitatea faţă de soţie ca un mijloc în vederea unui scop.

Asta o tulbura pe Belinda. Imitarea unei căsătorii fericite, pe care o făcea Jack, nu avea nici o fisură. Nici una exterioară, de fapt.

Nu exista nici o soluţie la această ghicitoare, în afară

de timp. Belinda avea o voinţă puternică, dar era îngrădită de legile societăţii căreia îi aparţinea şi de propia ei dragoste.

Aşa încît ea aştepta şi iubea şi spera.

Jack se întoarse acasă la ora zece. Îşi sărută soţia, îşi turnă o băutură şi se aşeză pe canapea cu braţele în jurul ei.

Deşi zîmbea, părea obosit. Avea ochii roşii de prea multă muncă.

– Ai avut o zi grea? întrebă ea.

– Nu mai grea ca de obicei, răspunse el. Poate nu sînt în formă. Ar trebui să fac mai multă mişcare.

Urmă o tăcere, în timp ce Belinda cîntărea această eschivare. Apoi, Jack se înveseli.

– Azi am terminat planurile columbiene, zise el. Ar trebui să intre în funcţiune la începutul anului. Poate o să ai o vacanţă frumoasă la sud de graniţă.

– Minunat, încercă Belinda să pară sinceră, dar ea ştia deja cum erau vacanţele astea de lucru. Abia de-l va vedea pe Jack şi îşi va petrece fiecare zi plănuind cum să-i primească sau să fie primită de colegi în fiecare seară.Iar cu limba necunoscută va fi şi mai greu.

Dar ea ştia cît era el de mîndru de noua sucursală din Columbia. O plănuise el însuşi, o realizase de la început pînă la sfîrşit, fără nici un ajutor de la nimeni din corporaţie pe care să-l fi angajat personal. Dovedea iniţiativa lui, cunoştinţele şi independenţa faţă de tatăl său.

Dar toate astea nu o linişteau pe Belinda.

– Hei, zise el brusc. La ce naiba stăm noi aici aşa? De ce nu sărbătorim? Un bărbat nu creează în fiecare zi o companie nouă.

O trase spre el şi o sărută, surprinzător de tare. Avea impresia că simte tremurul îndepărtat al nevoii lui bărbăteşti în spatele acestui sărut. Ea se strînse ghem pe genunchii lui, îl trase mai aproape şi îşi trecu mîna

prin părul lui.

Era tîrziu. Poate vor face dragoste, vor lua o cină tîrzie şi se vor bucura de un timp petrecut împreună, poate vor sta de vorbă, cum s-a întîmplat o dată, în timpul lunii de miere.

Belinda începu să se simtă mai bine.

– Sună minunat, zise ea.

El îi dădu drumul.

– Ce-ar fi să-i chemi pe cei doi Billington? întrebă el, zîmbind. Ştiu că-i tîrziu, dar pun pariu că nu fac nimic. Sînt flămînd. Poate vor să ne întîlnim la *Plata* să mîncăm ceva. Cum ţi se pare?

Belinda se strădui să-şi ascundă dezamăgirea în spatele unui zîmbet curajos.

– Foarte bine, Jack, spuse ea. Am să sun la familia Billington.

CAPITOLUL 29

16 septembrie, 1957

Julie Magnus promisese să se comporte cît mai bine.

Petrecerea se ţinea într-un apartament respectabil de două camere, de pe Fifth Avenue şi era dată de verişoarele mamei ei în cinstea sorei lor Eunice Childs, care era foarte bolnavă de o degenerare a terminaţiilor nervoase şi care îşi aniversa împlinirea a cincizeci de ani. Medicii şi familia se gîndeau că va fi ultima aniversare.

Lui Julie îi plăcuse întotdeauna Eunice. Cînd era copil, fusese în vizită la vila familiei Child în Hilton Head-Island şi fusese dusă să vadă aligatorii şi muşchiul ce

atîrna pe copaci şi păsările oceanice. Eunice avusese discuţii de la inimă la inimă cu Julie, în timp ce explorau plajele întinse în căutarea dolarilor din nisip. Totul fusese foarte tropical şi romantic, iar Eunice şi soţul ei Geoff trăiau ca băştinaşii, petrecînd multe ore jucînd cărţi şl puzzle, pe veranda casei lor vechi.

Vizitele s-au terminat, cînd Geoff a murit în urma unui atac de cord în urmă cu zece ani şi Eunice s-a închis în ea, nemaiprimind musafiri. Dar rămăsese o credincioasă corespondentă şi Julie se gîndea cu drag în urmă la amintirile ei de la Hilton Head, căci momentele petrecute cu Geoff şi Eunice fuseseră un refugiu de acasă.

Aşa că o salută pe Eunice, care nu arăta deloc a fi bolnavă, în afara de însoţitoarea ei care stătea alături, în eventualitatea unei slăbiciuni bruşte, iar amîndouă au petrecut o oră plăcută împreună, înainte ca Julie să-şi ia rămas bun. Eunice era la fel de prietenoasă şi plină de umor ca totdeauna, deşi nu-şi putea ascunde aerul de îngrijorare care îi umbrea ochii cînd o privi pe Julie. Ea, la fel ca şi toată lumea, auzise numeroasele zvonuri despre viaţa libertină a lui Julie şi ştia că, cel puţin unele din ele, trebuiau să fie adevărate.

Julie se pregătea să părăsească petrecerea, cînd întîlni un chip cîndva familiar, pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani.

Numele lui era Scott Monteagle. Familia lui era din Philadelphia, şi avea un nume căutat în societate, care dispăruse din vedere după ce tatăl lui pierduse totul în timpul Recesiunii şi se aruncase pe fereastră, în Broad Street.

Cînd era fetiţă, Julie îl cunoscuse pe Scott – pe atunci i se spunea Scotty – la o vizită în familie şi se îndrăgosti de el pe dată, un amor de elevă. Scotty era un băiat sensibil, cam delicat, iar Julie a găsit încîntătoare atenţiile lui sfioase. Au fost foarte apropiaţi la două sau trei întruniri de familie, au corespondat un

timp, cînd mama şi surorile lui l-au dus înapoi în Anglia, patria de origine a familiei, dar apoi au pierdut legătura.

Julie îşi mai amintea o ocazie curioasă, cînd amîndoi fuseseră singuri pe uriaşa pajişte a domeniului unei rude din familia Monteagle, la o petrecere în grădină, şi s-au ascuns în umbra unui castan bătrîn ca să se îmbrăţişeze şi să se sărute cum făceau cei mari. Ea îl atrăsese spre aşa ceva, pentru că era precoce. Dar el fusese fascinat de frumuseţea ei blondă şi întîmplarea fusese cu adevărat romantică. Nu o uitase niciodată.

Azi, la petrecerea pentru Eunice, nu-l recunoscu la început. Prea mult timp trecuse de la ultima lor întîlnire. Curios, nu i-au trebuit decît trei minute de conversaţie cu el ca să ştie că şi el îşi amintea de singura lor întîlnire. Lucrul acesta era evident în ochii lui şi în atitudinea lui tandră.

Crescuse şi devenise un tînăr bărbat manierat şi frumos. Avea un accent englezesc, din cauza anilor petrecuţi în străinătate, dar, cu cît vorbea mai mult, cu atît Julie îl recunoştea pe băiatul visător, timid, de care se îndrăgostise în tinereţe. Nenorocirea familiei sale părea să-i fi făcut bine. Părea fericit cu poziţia lui modestă în lume – era avocat la Londra – şi era plin de un umor încîntător care o făcea să se simtă bine în apropierea lui.

Julie constată că îi face plăcere conversaţia cu el şi rămaseră să stea de vorbă împreună peste o oră. Îşi povestiră unul altuia despre viaţa lor. Scott avea două surori, cea mai mare căsătorită, iar cea mică studentă, la finanţarea studiilor ei ajutînd-o atît el cît şi o mamă care lucra o normă întreagă, ca secretară la un şef executiv din Londra şi locuia într-un apartament modest suburban. Relatarea lui fu scurtă, clară şi neemoţionantă, dar pentru Julie era fascinantă, pentru că era o viaţă atît de curată, atît de plină de motivări onorabile, de curaj şi aşteptări modeste.

Destul de curios, în timp ce-l asculta vorbind, Julie

începu să simtă faţă de el aceeaşi atracţie pe care o simţea cînd era copilă. Asta o făcu timidă. Vorbind despre ea însăşi, ea se îndepărtă mult de adevăr în legătură cu stilul ei de viaţă, dar nu voia ca el să gîndească rău despre ea. Simţea dorinţa de a fi fata pe care o cunoscuse el cu atîta timp în urmă.

Era o experienţă nouă pentru Julie, întrucît îşi subliniase bravarea în cursul vieţii. Dar propria ei jenă o umplu de o stranie şi plăcută senzaţie. Privirea atentă, respectuoasă, din ochii lui Scott, amestecată cu amintirea secretă a romantismului lor din copilărie, o încălzi adînc în interior. Nu voia să rupă vraja.

La sfîrşitul conversaţiei, el o surprinse exprimîndu-şi interesul de a o mai vedea.

– N-ai vrea să iei cina cu mine? întrebă el. Aş dori să mai vorbim de trecut şi să te cunosc mai bine.

Julie nu era sigură cum să răspundă propunerii lui Scott care era un tînăr drăguţ, evident foarte atent şi sincer. Simţea că intenţiile lui faţă de ea erau serioase. Voia cu adevărat să încerce o relaţie cu ea.

Descumpănită de această neaşteptată întorsătură a lucrurilor, Julie ezită înainte de a reuşi să bîlbîie un „da", dar zîmbi cînd văzu cum i se luminară ochii la acceptarea ei. Promise să vină să o ia la cină, a doua zi, seara.

Îi ceru voie să o conducă acasă, iar ea acceptă. Îşi luă rămas-bun de la Eunice cu o scurtă durere interioară. Eunice nu va mai fi multă vreme pe lumea aceasta. Poate era ultima lor întîlnire. Dar Eunice o văzuse stînd de vorbă cu Scott, iar în ochii ei obosiţi apăru o lucire complice. Asta o făcu pe Julie să se simtă mai bine.

Întîlnirea la cină cu Scott Monteagle a fost în acelaşi timp fascinantă şi tulburătoare. O luă cu maşina lui închiriată – departe de a fi o limuzină – şi o conduse la un restaurant modest, atrăgător, în Village, pe care cineva din familia ei nu l-ar fi vizitat niciodată, dar pe care,

destul de curios, ea îl vizitase de cîteva ori în nopţile ei de beţie, cu prietenii, în trecut.

Locul era atît de transformat din cauza lui Scott, încît era de nerecunoscut. El era un bărbat atît de departe de societatea ei, de sărăcie cît şi de Oceanul Atlantic, încît a fi cu el era ca şi cînd ar fi luat-o pe un drum transversal, direct în afara lumii pe care ea o cunoştea.

El îi vorbi despre viaţa în Anglia, pe care o descrise cu umor ca fiind plicticoasă – fotbal, metrou şi BBC – dar care suna în mod curios romantic, venind de pe buzele lui frumoase.

Ea îi studie faţa şi trupul. Era subţire dar arăta atletic. Nu era un dur, dar era clar un bărbat puternic cu o personalitate distinctă. Drept răspuns la întrebările ei, îi spuse că juca cricket şi călărea, cînd îşi putea permite să închirieze un cal.

Avea ochi cenuşii, păr moale castaniu cu o nuanţă roşcată şi o piele curată, albă, care strălucea ca alabastrul în lumina slabă din restaurant. Vocea lui o fermeca, pentru că îi trezea nişte amintiri îndepărtate, care erau prea slabe ca să le fixeze locul, dar care o emoţionau cu atît mai mult prin caracterul lor vag. Avea mîinile blînde, delicate, şi purta un ceas de mînă vechi, ieftin, dar care totuşi avea eleganţa minimă cerută unui avocat.

Era de o sărăcie mîndră care o fermeca pe Julie poate mai mult decît tot restul. O sărăcie liniştită, deloc jenată de ea însăşi, aproape fericită.

El încercă să afle mai multe despre ea, dar ruşinea o făcu să ocolească întrebările lui, nu cu foarte mare îndemînare. El nu o presă. Cu siguranţă că auzise numeroasele zvonuri despre ea. Dar nu părea să-i pese. O trata exact de parcă cei douăzeci de ani care trecuseră de la petrecerea lor de pe pajişte nu existaseră. El avea aceeaşi candoare, aceeaşi atenţie de băiat faţă de ea, din cînd în cînd. Julie era fascinată de personalitatea lui blîndă şi de efectul acesteia asupra ei.

Cînd plecară acasă, îi spuse şoferului să aştepte şi o conduse pînă la uşă. În umbra vestibulului, el o luă în braţe şi o sărută.

– Am aşteptat să fac asta timp de douăzeci de ani, zise el.

Ea îl privi cu ochi măriţi de surprindere şi reuşi să zîmbească slab.

– Nu te-ai schimbat, spuse el. Atingîndu-te, fiind cu tine, mai pot simţi mirosul ierbii din Connecticut. Mai pot auzi tacîmurile de pe mesele acelea de pe pajişte şi vocea mamei mele strigîndu-ne.

Julie îşi ţinu respiraţia. Şi ea îşi amintea. Se îmbrăţişau, de fapt se sărutau, ea cu rochia ei de petrecere, iar frumosul băieţel în costumul lui cu pulover, cînd vocea mamei lui răsunase peste pajişte, „Scotty! Ce mai faci oare acum?"

Îndepărtata după-amiază o mişcă. Şi la fel se întîmplase şi în seara care urmase. Întoarcerea acasă, dormitorul, gîndurile ei copilăreşti despre Scotty. Jack şi Gretchen mai erau încă acasă, în camerele lor. Şi mama şi tata. Tata...

Julie închise ochii. Cînd îi deschise, îl văzu pe Scott privind adînc în ei. Îşi puse mîinile pe umerii ei şi o trase spre el.

Trupurile lor se atinseră. Un foc interzis pătrunse pe sub hainele ei, simţindu-i trupul lîngă al ei. Mîinile ei se mişcară să-l atingă, ezitară şi căzură în lături. O simţi încordată în îmbrăţişarea lui şi îi dădu drumul.

– Te-am jignit? întrebă el.

Ea dădu negativ din cap, în umbră.

– Nu, deloc, Scott.

Eu te-am insultat pe tine.

Vorbele se formară singure în mintea ei, cu o ascuţime crudă, dar nu zise nimic.

– Pot să te mai văd? întrebă el.

Răspunsul ei veni în şoaptă.

– Desigur... Scotty.

– Am să te sun deci, dacă-mi dai voie?
– Te rog. Oricînd vrei.

Ea rămase singură în vestibul, cu fiecare fibră a trupului tremurînd, în timp ce îl urmărea coborînd treptele de marmură şi urcîndu-se în maşină. Încercă să-şi ascundă neliniştea, cînd îi făcu semn cu mîna.

După plecarea lui, se aşezã moale într-un fotoliu, în salonul de la parter. Închise ochii. Se simţea ameţită, de parcă era la marginea unei prăpăstii şi se temea să privească în jos.

Apoi, se urcă la etaj, îşi scoase rochia frumoasă, verde, pe care o purtase cînd fusese cu Scott şi stătu singură în ciorapi şi furou. La un impuls, deschise oglinda mare, îşi scoase ciorapii, sutienul şi chiloţii şi se privi goală. În spatele ei, vedea camera în care locuise de cînd era copil, camera în care visele ei s-au transformat în coşmaruri.

Studie imaginea din oglindă. Deci acesta este trupul pe care l-a simţit Scott în îmbrăţişarea lui, carnea care nu l-a dezgustat.

Toată lumea afirma că Julie e drăguţă. Membrele albe, netede, încheieturile mîinilor şi gleznele fine, gîtul lung de lebădă, părul mătăsos – totul la un loc forma ceea ce lumea numea o tînără drăguţă.

Pentru Julie, trupul ei îi părea a fi doar carne crudă, lături, stîrv pentru ciori. Pentru ea, trupul ei era la fel de oribil ca şi carnea unui lepros.

Totuşi, numai ea putea vedea această realitate. Ca şi hainele noi ale împăratului din poveste, oroarea de a fi ea însăşi era invizibilă pentru lumea din afară.

Se uită la ochi, atît de plini de durere şi de scîrbă. Cît ura ea ochii aceştia! Cît de mult ura durerea ei şi eforturile inutile de a o potoli cu orice fel de excese putea găsi.

Cînd te gîndeşti că Scott Monteagle a dat ceasul

înapoi, a văzut în ea o fetiţă proaspătă, nevinovată, şi a venit să ia legătura cu acea fetiţă. Era orb faţă de toţi anii care au trecut, orb faţă de putreziciune, de umilinţă, de oroare.

El tot o mai plăcea.

Se cutremură puternic cu gîndul la trecutul ei hidos şi la hotărîrea stranie, liniştită a frumosului Scott Monteagle de a da înapoi ceasul şi de a-i şterge ruşinea.

Simţea cum aceste două forţe o sfîşiau. În următorul minut, pămîntul trebuia să se deschidă să o înghită dacă nu va părăsi acest loc şi aceste gînduri.

Coborî în hol la bibliotecă, găsi sticla de whisky vechi şi luă o înghiţitură lungă, adîncă, ce-i arse gîtul. Apoi se întoarse în dormitor şi îşi îmbrăca altă rochie, una cu decolteu mare şi sexy. Găsi pantofi potriviţi şi îşi aplică puţin machiaj pe pleoape.

Alcoolul îi încălzea măruntaiele în timp ce cobora scara în vîrful picioarelor, îşi puse haina şi ieşi afară.

Noaptea îşi strînse braţele în jurul ei ca nişte tentacule ale răului, oribile, dar vechi camarade, prietene, care o cunoşteau.

Tremurînd uşor, porni în jos pe stradă, să oprească un taxi. Trebuia să-l vadă pe Johnny.

CAPITOLUL 30

The Wall – Street Journal, 8 mai 1953

Azi, Computel Inc. *din New York, a devenit o companie publică, oferind spre vînzare acţiuni în valoare de 14, 12 dolari bucata.*

Firma de consulting pentru computere şi-a sporit cifra de afaceri cu 600% în ultimele trei trimestre. A

deschis sucursale în Atlanta, San Francisco, Los Angeles şi Chicago şi plănuieşte altele noi, care se vor deschide în viitoarele şase luni în oraşe cheie. Clienţii firmei includ acum mai multe zeci de bănci şi firme de investiţii, precum şi lanţuri de magazine şi mari angrosişti.

Frances Bollinger, preşedintă şi şef executiv al dinamicei tinere companii, a anunţat oferta acţiunilor la o întrunire specială a conducătorilor Computel *din San Francisco, ce a avut loc azi dimineaţă.*

Exemplarul din *Wall Street Journal* zăcea pe podea, lîngă Francie. Ea şedea pe vechea canapea din mansarda lui Sam Carpenter, uitîndu-se la Sam care lucra la 9292.

Francie era atît de obosită, încît abia îşi putea ţine ochii deschişi. Totuşi imaginea cu Sam meşterind răbdător la maşinăria lui iubită, îmbrăcat ca de obicei cu jeanşi şi o bluză de bumbac şi cu o ţigară arzînd în scrumiera de pe podea, lîngă el, era atît de binevenită şi liniştitoare încît nu-şi putea lua ochii de la el ca să-i lase să se închidă.

Sosise acasă de la San Francisco la ora cinci. Sam fusese la *La Guardia* s-o aştepte. Intenţionase să o scoată la cină în oraş, dar dintr-un impuls, ea îl rugase să o lase să vină aici, să-l ajute să pregătească o mică cină, aşa cum făcuseră pe vremuri. Au gătit macaroane şi au făcut o salată, iar acum el se retrăsese la vechea lui ocupaţie, dîndu-şi cumva seama că asta dorea ea să-l vadă făcînd.

Nu era de mirare, se gîndi ea, că era într-o stare de spirit propice amintirilor. Ultimele opt luni constituiseră o revoluţie în viaţa ei, care nu lăsase timp de reflecţie şi nici măcar de emoţie.

Computel creştea într-un ritm imposibil de controlat, noii ei clienţi depăşind capacităţile forţelor lor de muncă.

Întrucît compania avusese un asemenea succes şi întrucît nu avea concurenţi reali, cererea pentru serviciile sale era mai mare decît putea cuprinde. Afaceri din oraşe îndepărtate, precum San Francisco, Atlanta, Detroit, Chicago şi Los Angeles, inundau *Computel*-ul cu cereri pentru serviciile sale. Aceşti noi clienţi aveau probleme de inventar şi de contabilitate şi înţeleseră rentabilitatea computerizării, ca un procedeu care face economie de timp şi bani.

Computel a trebuit să se extindă. La sfatul juristului companiei, Lee Nugent, Francie a hotărît să devină o companie publică, oferind acţiuni. În calitate de companie particulară, *Computel* era pur şi simplu lipsită de resurse finaciare ca să se ţină în pas cu creşterea ei uluitoare.

Francie era acum şeful executiv complet. Nu prea mai avea timp de programare şi trebuia să lase cea mai mare parte a acestei munci pe seama lui Sam şi a Danei ca şi a programatorilor pe care-i angajase de pe la diferite colegii şi institute tehnice din ţară. Mai mult de jumătate din timp era plecată din New York, fie ca să înfiinţeze noi sucursale ale lui *Computel* în alte oraşe, fie ca să viziteze sucursalele existente şi să se asigure că directorii aleşi de ea ţineau sub control numeroasele conturi.

Creşterea companiei *Computel* era la fel de obositoare pe cît era de stimulatoare. Era minunat să vezi compania reuşind atît de repede, dar Francie nu scăpa de sentimentul că se afla pe un val mare pe care nu-l putea controla. Cînd pornise compania ca o operaţiune a unei singure femei, avusese vise vagi cu privire la un eventual succes, închipuindu-şi-l ca pe o situaţie de stabilitate şi fericire. Nu-şi dăduse seama niciodată că succesul ar putea fi o goană atît de nebunească pentru a te ţine după o operaţiune ce creşte ca un bulgăre de zăpadă rostogolit, a cărei creştere este mereu cu un

pas înaintea eforturilor ei de a o controla.

Slujba aceasta îşi cerea drepturile. Ea era prea slabă, prea obosită majoritatea timpului şi nu părea să poată găsi timpul să se mai relaxeze. Succesul este un stăpîn dur.

Nu era de mirare deci, că în seara asta, extenuată fiind, se întorsese la Sam. Cînd acesta deschise uşa mansardei, după scurta lor oprire la magazinul alimentar de lîngă casă, locul i se păru ca un vechi prieten. Nu-l văzuse de trei luni. Colţurile erau întunecate ca un pîntece matern, iar 9292, cu panourile cu circuite şi luminiţe mici, avea ceva din liniştea unui cămin, care îi calma nervii lui Francie.

Dar vremurile trecute ale intimităţii lor liniştite în mansardă, cînd 9292 era unicul computer de la *Computel*, iar Francie şi Sam erau unicii angajaţi, dispăruseră acum. Într-adevăr, 9292 nu mai era o parte activă a operaţiunii, fiind înlocuit de două IBM noi nouţe, închiriate în ultimele şase luni. Iar Francie nu mai venea la mansardă, pentru că serile şi le petrecea în noul ei apartament din Riverside Drive, făcînd apeluri telefonice interurbane către directorii *Computel* şi clienţii importanţi.

Francie fu surprinsă văzînd că 9292 era acum redus la jumătate din mărimea lui anterioară. De cînd serviciile maşinii nu mai erau necesare pentru *Computel*, Sam îşi înmulţise experimentările de înlocuire cu circuite integrate a sutelor de tuburi cu vacuum. Expert în construcţia computerelor, Sam se ţinuse la curent cu noua tehnologie în microcircuite şi îi spunea mereu lui Francie cît de mult credea că miniaturizarea era valul viitorului în materie de computere.

– Chiar şi azi, obişnuia el să spună, sînt microcircuite de mărimea unghiei tale, care pot face treaba pe care *Uniac* o făcea în 1945. Viitorul este nelimitat.

Abia acum, văzînd cît de mic devenise 9292 fără

să-şi piardă puterea de computerizare şi analiză, îşi dădea seama Francie cîtă dreptate avusese Sam. În timp ce studia computerul, care acum arăta cît cinci sau şase maşini se spălat vase aşezate în şir, în loc de zece sau douăsprezece ca pe vremuri, îi veni în gînd că s-ar putea să vină o zi cînd un computer nu va fi mai mare decît, să zicem, un frigider. Cît de simple vor fi lucrurile atunci, pentru operatori şi pentru cei care aveau nevoie de un computer.

Dar lucrul acesta era încă departe.

După cină, oboseala lui Francie făcu să-i fie aproape imposibil să scoată o vorbă. Sam îi respectă tăcerea şi o instală pe canapea, cu o ceaşcă de cafea lîngă ea, să se uite la el cum lucrează. El ridica ochii din cînd în cînd şi zîmbea, dar nu prea vorbea. Ei îi venea foarte uşor să tacă, atunci cînd era cu el. Ceva din natura lui relaxată, înlătura orice presiune de a face conversaţie.

În timp ce îl privea, el întinse mîna să-şi stingă ţigara care arsese uitată în scrumieră. Mişcarea trunchiului lui făcea să-i iasă bluza din pantaloni. Francie zîmbi. În secunda aceea, arăta ca un băieţel, a cărui piele se zărea între bluză şi pantaloni.

Dar Sam nu era un băiat, era un bărbat în toată firea, după cum Francie îşi dăduse seama lucrînd cot la cot cu el, aproape un an şi jumătate.

Doar cunoscînd forţa interioară şi [illegible]derea lui Sam, putea cineva să aprecieze prezenţa masculină a trupului lui. Membrele lui musculoase, cu puful blond de păr, faţa atrăgătoare cu ochii lui maronii languroşi, pielea cu pistrui, mîinile şi braţele puternice – erau un tablou de o frumuseţe care se deosebea radical de ceea ce vedea la stelele de cinema contemporane sau în reclamele ce descriau bărbaţi demni de a fi doriţi. Totuşi, era atrăgător în felul lui aparte; pentru că Francie ştia ce bărbat puternic era Sam, în ciuda modestiei şi a felului său relaxat de a accepta lumea.

El privi în sus spre ea, din poziţia lui de pe podea, şi zîmbi. Ea îi zîmbi drept răspuns, şi roşi puţin în umbră, pentru că îl studiase fără să vrea cu o fascinaţie care o tulbura.

– Eşti obosită? întrebă el. Să te duc la tine acasă?

Ea clătină din cap.

– Mă simt bine.

În seara asta, dorea să se afle aici, nu-i păsa cît era de obosită. Nu voia să fie singură.

Sam îşi reluă lucrul. Francie era bucuroasă că n-o mai privea, căci se simţea jenată să-i întîlnească ochii. Poate era de vină extenuarea ei sau altceva ce se adunase în ea în aceste ultime săptămîni, fără ca ea să-şi fi dat seama. Îmbrăţişarea lui Sam la *La Guardia* o făcuse să simtă nu doar căldura căminului, ci şi durerea acumulată de a fi fost plecată. Dorise să se strîngă în îmbrăţişarea lui, ca o fetiţă, şi să-şi uite necazurile.

Cu acest gînd, ochii începură să i se închidă. Imagini de vis îi cuprinseră mintea, înlăturînd gîndurile. Ea nu se mai afla aici în mansardă, la zece paşi de Sam, ci în braţele lui, aşa cum o strînsese s-o salute la aeroport. Îmbrăţişarea lui îi era familiară, dar şi ameţitoare, ca un drog care o scotea din ea însăşi şi o făcea să plutească spre locuri stranii.

Totuşi, nu se afla la aeroport. Se părea că era undeva pe lacul lui, Firefly, pe care ea nu-l văzuse niciodată, şi mergeau la pescuit. Putea auzi sunetele potolite ale păsărilor de pădure care făceau ecou peste apă şi simţea soarele din zori pe obraz. Mirosea a cafea proaspătă şi a apă şi a ace de brad care acopereau cărările, căzute din copacii deşi ce înconjurau lacul ca braţele unui îndrăgostit.

Iar Sam o ţinea strîns lîngă el. Soarele blînd de dimineaţă îi adusese într-o bruscă stare de spirit tandră şi o luase în îmbrăţişarea lui, strîngînd-o lîngă el şi spunîndu-i că totul va fi bine. Ea îşi văzu părul căzîndu-i pe

umerii lui. Îi simţi mirosul curat, natural, amestecîndu-se cu aroma dimineţii.

Şi atunci, cumva, parcă îl săruta, braţele ei trăgîndu-l mai aproape. Era îngrijorată că el va fi şocat, se va retrage şi îi va spune că nu se purta cum trebuie. Dar nu: tandreţea şi buzele lui se deschideau ca să-i răspundă la sărut. Mîinile lui mari, bărbăteşti, erau pe spatele ei, mîngîind-o. Şi o dorinţă înăbuşită, teribilă, îi traversă toate simţurile, o capitulare fierbinte mărturisindu-se în cele din urmă...

Francie dormea adînc.

Sam îi auzi respiraţia blîndă, egală, şi se uită în sus. Francie era ghemuită pe canapea, cu capul sprijinit de perne, cu ochii închişi.

Se temuse că aşa se va întîmpla. La aeroport, păruse total epuizată şi cel puţin cu cîteva kilograme mai slabă. Inima lui se îndreptase spre ea, pentru că la ieşire, arăta însinguratăşi pierdută ca o fetiţă.

El ar fi insistat ca ea să se ducă direct acasă, să se culce, dar fusese ceva atît de emoţionant în dorinţa ei de a veni aici, încît cedase. Fusese prea mult timp pe drumuri şi avea nevoie să-şi recapete sentimentul că aparţine locului acestuia.

În timpul cinei, arătase sfîrşită de oboseală, dar atît de bucuroasă, încît el nu avusese inima să-i sugereze să o ducă acasă devreme. Iar acum, adormise, cum era de prevăzut, în timp ce îl privea cum lucrează.

Se ridică liniştit şi se duse lîngă ea. Îi atinse obrazul, uşor. Ea mormăi în somn.

Nu avea rost să o trezească şi să o ducă acasă. Ar fi fost prea crud. Sam se duse în dormitor, îi pregăti patul lui mare şi îşi căută o pătură veche pentru el. El avea să doarmă pe canapea, după ce o va culca pe ea în pat.

Se întoarse în camera de zi, îşi strecură un braţ pe sub gîtul ei şi unul sub genunchi şi o ridică încet. Era

atît de uşoară! Era mîndru dar şi trist, gîndindu-se la mintea extraordinară din spatele acestei feţe adormite şi la voinţa încăpăţînată din trupul acesta firav. Ea muncea prea mult, fără milă. Se întrebase adesea de ce o face, dar niciodată nu înţelesese, de fapt.

O duse în dormitor şi o aşează cu grijă pe pat. Braţele ei se strînseseră în jurul gîtului lui, în timp ce o purta prin umbră, iar acum ea nu-i dădea drumul. Adormită, se agăţa de el, cu un mic geamăt straniu în gît. El mirosea dulceaţa unică a trupului ei, un parfum care îl atrăgea totdeauna.

Încercă să se elibereze din îmbrăţişarea ei, dar ea nu-l lăsa. I se părea că, şi în somn, starea ei de spirit, de singurătate disperată, nu o părăsea.

Faţa lui era acum aproape de a ei. Jenat, zîmbi şi o bătu pe umăr. Se simţea absurd, aplecat deasupra ei în felul acesta în întuneric, reţinut de braţele şi de visele ei care o făceau să-l îmbrăţişeze.

– Mmm, o auzi murmurînd, gîndurile ei fiind invizibile în spatele ochilor închişi, dar trupul ei lipindu-se prea intim de al lui.

Sam încercă să o facă să-l elibereze. Dar propria lui apărare faţă de frumuseţea ei nu era prea puternică şi se simţi el însuşi atras mai aproape de ea. Buzele ei îi atinseră obrazul, o atingere caldă, care îl făcu să-şi simtă trupul moale. Sa[illegible]oitura parfumată a gîtului ei atinse buzele lui şi simţi că-l trece un fior.

Pe Sam îl cuprinse teama. Era un joc periculos. Francie era singurul prieten adevărat pe care-l avea pe lume şi respecta existenţa ei separată în tot acest timp. Îşi ascunsese sentimentele reale pentru ea ca un blestem care ar fi putut ruina relaţia lor de prietenie pentru totdeauna, dacă şi-ar fi dezvăluit sentimentele vreodată.

Iar acum ea era în patul lui, ţinîndu-l strîns în timp ce dormea şi nedîndu-i drumul. Nu-i mai putea rezista multă vreme.

– Francie... şopti el. E-n regulă. Dormi acum.

Dar ea nu-l auzea. Buzele ei îşi găseau drumul fără greş şi căutau să i le desfacă pe ale lui.

– Iubito, se ruga el. Tu nu vrei asta.

El îl reduse la tăcere cu un sărut, care era în acelaşi timp atît de candid şi atît de îndrăzneţ, încît îi aprinse trupul. Tot corpul ei lung, fin, era în braţele lui. Îi simţea sînii mici, lîngă pieptul lui, coapsele lungi frumoase îi atingeau şoldurile. Şi, nu se ştie cum, mîinile ei îşi găsiseră drum pe pielea goală a coşului pieptului lui, unde bluza îi ieşise din pantaloni.

El cedase de mult în gîndurile sale la orice rezistenţă faţă de frumuseţea lui Francie. Imaginea ei îi stăpînea visurile din prima săptămînă cînd o întîlnise. Dar acum, acest trup minunat i se oferea, iar instinctele lui bărbăteşti strigau puternic să-i cedeze. Nu trebuia, se gîndi el. Ea era adormită. Nu ştia ce face.

– Francie, spuse el, te rog, nu.

Sărutarea ei deveni mai blîndă, dar cumva cu atît mai seducătoare. Mîinile ei pe pielea lui goală se opriră la şolduri.

– Nu spune nu, şopti ea.

Iar el îşi dădu seama că ea era destul de trează ca să ştie exact ce făcea.

Cu această înţelegere, ultima apărare a lui Sam se prăbuşi. O ţinu mai aproape, simţi o coapsă lungă suplă alunecîndu-i între picioare şi limba ei veni din nou în gura lui şi auzi geamătul dulce din gîtul ei, în timp ce bărbăţia lui plină de dorinţă o întîlni.

– Ah, gemu ea, ţinîndu-l cu braţe subţiri devenite brusc puternice. Ah...

Iar Sam abandonă lupta.

Două ore mai tîrziu, Sam Carpenter stătea întins treaz în pat, alături de Francie, sprijinindu-şi capul cu o palmă obosită, uitîndu-se la ea cum doarme.

Simţea o emoţie tulburătoare, ceva între teamă şi fericire, în timp ce ochii lui se plimbau pe trupul ei moale, ale cărui locuri secrete le cunoştea acum. Francie nu arătase atît de frumoasă pînă atunci, sau atît de naturală sau atît de emoţionant de inocentă.

Avea un trup de zeiţă, curbe netede şi contururi copilăreşti, cu şolduri drepte de fetiţă, pîntece drept, sîni tari şi o faţă mai încîntătoare acum, cînd se odihnea.

Sam o studie, gîndindu-se la toate lunile pe care le petrecuse ajutînd-o să-şi realizeze visul şi mirîndu-se de faptul că totul îl adusese aici. Deşi fiecare colţişor al trupului său bărbătesc cînta de bucuria de a o fi avut, nu se putea opri să nu se considere ca un hoţ care i-a furat ceva ce ea nu era cu adevărat gata să dea.

Se gîndi la relaţia lor de muncă şi la prietenia lor. Fuseseră colegi apropiaţi. Dar, ca oameni, nu fuseseră cu adevărat în relaţii intime. Asta era poate vina lui Sam, mai mult decît a oricui altcuiva. El ştiuse aproape de la început că inima lui nu putea să-i reziste lui Francie, aşa încît îşi folosise cît mai bine puterea de voinţă pentru a se ţine la distanţă de ea şi a-i respecta singurătatea.

Iar Francie făcuse restul. Ea părea să dorească exact prietenia pe care i-o oferea el şi nimic mai mult. Propria lui distanţare părea să-o facă să aibă mai multă încredere în el. Iar în sinea lui, el permisese acestei încrederi să înlocuiască sentimentul mai adînc pe care fanteziile lui îl cereau din partea ei.

Nu-i fusese uşor să stea în partea lui, dincolo de această linie invizibilă, în toate lunile acestea, dar o făcuse pentru binele ei. Şi fusese sigur că avea drepate.

Dar acum, aşa, pur şi simplu, toate eforturile lui deveniseră zadarnice.

Se întreba ce-i va spune mîine. Vor exista scuze? Promisiuni că nu se va mai întîmpla niciodată? Sau poate tăcerea care coboară uneori între doi oameni care au făcut un pas pe care-l regretă amîndoi?

Va avea ea oare aceleaşi sentimente faţă de el ca

pînă acum? Asta era întrebarea cea mai importantă. Va mai avea ea încredere în el?

Sam nu îndrăznea să se gîndească la asta. Durerea ce i-o provoca era la fel de groaznică precum era de frumoasă plăcerea ce i-o dăduse ea în seara aceasta.

Dar, în timp ce se îngrijora de păstrarea relaţiei pe care o avusese cu Francie, o voce surdă din sinea lui se întreba dacă nu cumva o eră nouă răsărise între ei în noaptea asta. Oare ea avea pentru el aceleaşi sentimente pe care le avea el pentru ea, atît de dureros şi de puternic, chiar de la început? Oare să le fi ascuns ea tot acest timp, aşa cum făcuse el?

Această idee distruse şi ultima rezistenţă a lui Sam. Inima îi bătea puternic în piept. Bucuria aproape îi tăie respiraţia.

În timp ce el o privea, ea se mişcă în somn şi fruntea i se încruntă. Un cuvînt îi scăpă printre buze, înăbuşit şi îndepărtat aşa cum e de obicei vorbitul în somn. Arăta dulce ca un copil în somnul ei. Inima lui se îndreptă spre ea.

Apoi ea repetă cuvîntul, într-un geamăt din somn. Iar de data asta, spre durerea lui, îl înţelese.

– Jack...

Sunetul fu ca un cuţit împlîntat în trupul lui Sam, în punctul lui cel mai slab. O răceală i se ghemui în stomac, umplîndu-l de ruşine.

– Jack...

Cuvîntul ieşi din nou, abia mişcîndu-i buzele. Deşi era mormăit, el transmise un ecou ascuţit în inima lui Sam, prevestirea unei realităţi mai rele decît se temea şi a unei pedepse mai totale decît îndrăznise să se teamă.

Pentru că ştia despre cine era vorba.

Apoi, ea se întoarse pe o parte, şi se îndepărtă pe aripa viselor, în care el nu avea loc. Sam o privea în tăcere, simţindu-se de parcă ea îl părăsea pentru totdeauna.

Acum, toate întrebările lui aveau răspuns.

CAPITOLUL 31

Frances Bollinger, preşedintă şi şef executiv al dinamicei tinere companii, a anunţat oferta acţiunilor la o întrunire specială a conducătorilor Computel *din San Francisco, ţinută azi-dimineaţă.*

Jack Magnus şedea la masă la micul dejun, citind *The Wall Street Journal.*

Putea simţi privirea Belindei aţintită asupra lui, din partea opusă a mesei. Era îmbrăcată într-un costum atrăgător, de dimineaţă, arătînd luminoasă şi feminină. Belinda se îmbrăca totdeauna frumos, pentru el.

Era tăcută. Îi respecta nevoia de a citi ziarul cu atenţie. Doar cînd îl punea deoparte, stătea de vorbă cu el despre planurile zilei.

Dar acum, Jack nu se mai gîndea deloc la Belinda.

Se uita la articolul din *Journal* despre *Computel,* tînăra companie de succes de consulting, care tocmai emisese acţiuni.

Şi privea fotografia mică, dar devastator de frumoasă, a lui Francie Bollinger, care însoţea articolul.

Jack spera că nu-i tremurau mîinile, în timp ce se uita la fotografie. Se întreba dacă Belinda, tăcută, în partea opusă a mesei, putea să-i simtă emoţia.

Nu era pregătit pentru efectul fotografiei asupra lui şi pentru informaţiile despre Francie şi viaţa ei nouă, plină de succes.

El considerase că avea lucrurile sub control. Făcuse ce era necesar, cu un preţ considerabil pentru el însuşi.

Trebuise să se însoare cu Belinda, deoarece că-

sătoria era o parte a planului său de maestru. Ştia că tatăl său nu va accepta nici o altă alegere. Sau Belinda, sau nimic. Dacă Jack ar fi încercat să o păstreze pe Francie, tot viitorul lui ar fi fost aruncat pe fereastră.

Fusese cea mai grea alegere din viaţa lui Jack, dar o făcuse şi era hotărît să trăiască aşa.

Chiar atunci cînd o întîlnise prima dată pe Francie Bollinger şi căzuse sub farmecul complex al zîmbetului, al onestităţii şi al minţii ei strălucite, îşi dăduse seama că, în strategia jocului cel mare, ea nu putea fi inclusă.

Dar asta nu însemna că-i putea rezista.

Cînd ea îl sărutatse prima oară, acolo sus, de unde se vedeau oaspeţii tatălui lui la petrecerea pentru Gretchen, îi sinea lui se trezise ceva straniu şi excitant, un lucru pe care crezuse că nu i-l va da nici o femeie. Şi odată gustat, era un fruct oprit fără de care nu putea trăi.

Se dusese să o caute la Paris, pentru că amintirea acelui prim sărut aproape că-l înnebunise de dorinţă. El folosise fiecare vicleşug pe care-l ştia, ca s-o facă să-i cedeze, iar cînd ea a cedat – ah! ce noapte a fost aceea! – el făcuse singurul lucru despre care ştia că ar putea-o face pe această fată cinstită, să accepte să rămînă iubita lui. Îi promisese căsătoria.

În acel moment, era prea ameţit de trupul şi de farmecul ei ca să se gîndească foarte departe. Voia doar să continue legătura cu ea cît se putea de mult. Astfel încît o convinsese să ţină în secret planurile lor de căsătorie şi să lase lucrurile în voia lor, pînă la terminarea sistemului ei de computere. El se gîndise că va găsi mai tîrziu un aranjament, aducînd-o pe Francie înapoi în S.U.A. ca iubita lui, obişnuind-o treptat cu ideea că, în fond, nu se pot căsători.

Desigur că ştia că Francie n-ar fi visat să devină amanta lui, în timp ce el se căsătorea cu alta. Era mult prea mîndră pentru o asemenea capitulare.

Dar era adînc legată de el. Privirea din ochii ei, cînd

erau împreună, făcea lucrul acesta perfect clar. Iar felul în care făcea dragoste... Era clar că Jack găsise drumul spre inima ei. Asta îi dădea speranţa că, în vreun fel, avea să o poată ţine lîngă el.

Astfel, el încercase să o lege de el pînă va putea găsi o soluţie.

Atunci a intervenit tatăl lui.

Anton Magnus avusese o discuţie cu Jack şi îi arătase foarte dur că venise momentul să nu mai piardă vremea ci să se însoare cu Belinda. De data asta, bătrînul nu glumea, nu încăpea îndoială. În plus, strălucirea specială din ochii lui negri sugera că el ştia ceva despre sentimentele lui Jack pentru Francie – suficient ca să-şi dea seama că pentru Jack, va fi un sacrificiu important să renunţe la ea. Era o acţiune clasică pentru Anton Magnus. El nu era sigur pe un om, pînă nu-l forţa să renunţe la ceva la care ţinea mult. Doar atunci, era convins de loialitatea şi de obedienţa acestuia.

Astfel, Jack s-a supus. Nu avea de ales.

Iar cînd a aflat că Francie urma să fie concediată, ca parte a înţelegerii lor – un alt gest tipic al lui Anton Magnus de a pune sare pe rană, de a nu lua prizonieri – el nu protestase. Trebuia să-l lase pe tatăl lui să facă ce voia, indiferent cît suferea el.

Dar făcînd lucrul acesta, el se gîndise la viitor. Pentru că, într-o bună zi, Jack însuşi avea să aibă controlul asupra *Industriilor Magnus*. Totul trebuia sacrificat, pentru planul strategic de maestru. Atîta timp cît Anton Magnus rămînea în fruntea imperiului pe care-l crease, viaţa lui Jack era incompletă.

Era un joc al aşteptării. Iar Jack învăţase totul despre arta jocurilor, de la Anton Magnus. Iar astăzi, Anton deţinea puterea.

Dar cartea de atu a lui Jack era însuşi timpul. Nici măcar Anton Magnus nu o putea păcăli pe Mama Natură. Oricît era de deştept şi de diabolic, mai mult decît oricare bărbat pe care îl cunoscuse Jack, Anton nu

putea opri mersul timpului. Mai devreme sau mai tîrziu, el va trebui să-i predea fiului său corporaţia pe care o edificase în cursul vieţii.

Iar cînd Jack avea să deţină puterea, lucrurile vor fi altfel. Va fi liber să facă ce vrea, să se gîndească la propria lui fericire, poate să-şi reevalueze căsnicia cu Belinda şi să facă o schimbare, dacă va dori.

Trebuia să o sacrifice pe Francie pentru această cauză mai importantă. Pierderea ei aproape îl omorîse, dar trăise agonia, pentru că nu exista altă cale. Dacă s-ar fi căsătorit cu Francie, ar fi pierdut totul.

Iar planul lui dăduse roade. În timp ce stătea azi aici cu Belinda, soţia sa credincioasă şi atrăgătoare, se afla la distanţă de un fir de păr de premiul pe care şi l-a dorit toţi aceşti ani. Tatăl lui avea şaptezeci şi doi de ani. Curînd, va trebui să se retragă. Jack va controla totul.

Dar acum, acest mic articol din *Journal* a apărut ca să-i amintească lui Jack de singurul inel slab al schemei, un inel slab pe care încercase bărbăteşte să-l uite în tot acest timp.

Nu putea trăi fără Francie.

Deşi, în mod normal, Jack îşi pierdea prea puţin timp cu analiza emoţiilor sale, de data asta trebui s-o facă. Pentru că ceea ce simţea în timp ce se uita la fotografia lui Francie era ca un val de flux. Era de parcă ea ar fi fost centrul pămîntului, exercitînd o atracţie infinit mai puternică decît voinţa lui.

Zilele petrecute cu ea la Paris îi reveniră în minte. Deşi avusese multe femei în viaţa lui, nu trăise nici o experienţă sexuală care să poată fi comparată cu emoţia de a fi avut-o pe Francie. Avea o anumită dulceaţă şi o complexitate senzuală feminină care o făceau irezistibilă.

El încercase să uite zilele acelea. Dar imaginile lor îl urmăriseră, copleşindu-i fanteziile de fiecare dată cînd făcea dragoste cu Belinda.

Încercase să le combată prin înlăturarea gîndurilor

despre sex, prin cufundarea în muncă, făcînd din muncă energia devoratoare a vieţii sale.

Şi crezuse că a reuşit.

Dar acum, văzuse fotografia lui Francie. El îşi dădu seama că ea nu dispăruse, pur şi simplu, cînd el se căsătorise cu Belinda. Ea îşi continuase viaţa. Şi acum ieşise în lume, mai frumoasă ca oricînd, independentă, urmîndu-şi propria ei iniţiativă, avînd succes în munca ei, locuind undeva în apartamentul ei, purtînd hainele ei simple, acordîndu-le zîmbetul ei celor din jur, poate şi rîsul ei.

Gîndul acesta îl orbi pe Jack de dorinţă. Toate aceste luni trăise cu gîndul că Francie încetase să mai existe. Acum, ştia că era totuşi în lume.

Şi trebuia să o aibă.

Dar cum? Asta era întrebarea.

Jack ştia că nu putea sacrifica tot ce avea, tot pentru ce se străduise şi pentru care mai lucra încă, doar pentru nevoia sa.

Sau chiar pentru dragostea lui, dacă acesta era cuvîntul potrivit.

Nu. Misiunea vieţii lui era clară. *Industriile Magnus* îi vor fi înmînate pe o tavă de argint şi, odată cu asta, poate şi cea mai mare putere pe care oricare bărbat o poate poseda în lumea afacerilor. Ceea ce Anton Magnus făcuse deja din această putere era uriaş. Ce putea face Jack cu ea în următorii zece sau douăzeci de ani era incalculabil. Putea controla preşedinţi, îşi putea lăsa amprenta asupra întregii lumi, putea influenţa însuşi cursul istoriei.

Nu putea renunţa la asta.

Pe de altă parte, după cum îşi dădea seama acum, cu o foame dureroasă care îl făcea aproape să leşine, nu putea trăi fără Francie.

Acest lucru crea o dilemă deosebită. O problemă aproape la fel de complexă ca şi problemele de şah care îl fascinau pe Anton Magnus şi pe care Anton

Magnus obişnuia să i le explice fiului său în anii trecuţi.

Cum să o cîştige pe Francie, dar să nu piardă premiul pentru care sacrificase deja atît de mult?

Nu i se putea opune tatălui său. Oricum, nu în acest moment. Încheiaseră pactul, iar el trebuia să i se supună. Anton Magnus nu era un om care să privească trădarea cu uşurinţă.

Nu exista nici o cale de a-l ocoli pe bătrîn. Era prea inteligent şi avea o voinţă prea puternică.

Dar este posibil, dacă eşti destul de precaut, să ajungi la o înţelegere cu Anton Magnus.

Dar premiul trebuie să fie valoros. Anton Magnus nu accepta niciodată altceva decît o victorie totală – sau ceea ce credea că era o victorie totală.

Va fi o tocmeală dură, cea mai periculoasă mişcare a jocului. Jack va trebui să se gîndească cu multe mişcări înainte şi să prevadă toate posibilităţile, înainte de a acţiona.

Dar chiar şi acum, cînd studia fotografia lui Francie, i se păru că întrezăreşte o cale.

El lăsă în jos ziarul şi o privi pe Belinda. Ea îi zîmbi, cînd îi întîlni privirea.

Îi păru rău pentru ea. Ea era adevăratul perdanţ în toată treaba asta. Dar n-avea încotro. Femei ca Belinda erau pioni. Aceştia erau totdeauna sacrificaţi.

Jack avea de lucru.

Timpul era de partea lui. Dacă folosea lucrul acesta cu grijă, putea lua toate piesele.

Iar Jack era fiul tatălui său. Pentru el conta totul sau nimic. Un Magnus nu se mulţumea niciodată cu lucruri de calitatea a doua.

Dacă Jack nu ar fi fost atît de pierdut în gîndurile sale amoroase despre Francie şi în dilema care stătea în faţa vieţii lui, s-ar fi gîndit că şi alţi ochi, în afara ochilor lui, puteau fi interesaţi de articolul din *The Journal*. Şi ar fi putut bănui că evenimentele erau pe cale să

dea deoparte planurile sale pe termen lung, cel puţin pentru un timp.

Întîmplarea făcu că, exact în acest moment, la cafea, în dormitorul său din casa din Park Avenue, Anton Magnus să citească articolul despre *Computel* şi succesul acestuia de peste noapte.

Concluziile lui erau considerabil diferite de cele ale fiului său.

După ce citi cu atenţie articolul, el ridică telefonul şi o chemă pe secretara sa executivă, care era deja la birou.

– Vera, spuse el. Vreau să-i spui domnului Decker de la secţia juridică să fie la mine în birou la ora zece. Vreau să-i arăt ceva.

CAPITOLUL 32

Era 1 iunie, cu o săptămînă înaintea primei adunări a acţionarilor de la *Computel*, care urma să se ţină la San Diego în sediul birourilor celei mai noi ramuri a *Computel*. Era o dimineaţă de vară. Lumea arăta plină de parfum şi primitoare prin ferestrele mansardei lui Sam.

Francie se trezise prima. Ea rămase un lung moment să-l privească dormind pe Sam, apoi se sculă să prepare cafeaua şi să aducă ziarele. Trecu prin camera principală a mansardei, unde 9292, acum şi mai redus decît fusese cu o lună în urmă, arăta pierdut şi slăbit în comparaţie cu mărimea lui anterioară. Francie zîmbi, pentru că ştia că, în ciuda aspectului său demn de milă, el făcea de multe ori mai numeroase operaţii decît înainte. Acesta era miracolul microprocesării, combinat cu marele talent tehnic al lui Sam.

Nu se putea reţine să nu se uite în urma ei spre dormitor, unde Sam mai dormea încă. El răsufla calm,

cu braţul său gros aruncat peste pat, acolo unde ea fusese culcată în urmă doar cu cîteva momente. Trupul lui era înmiresmat de propria ei pasiune şi, în timp ce se mişca prin mansardă, folosind o cămaşă a lui în chip de cămaşă de noapte, propriile ei simţuri erau pline de aroma înţepătoare a masculinităţii lui.

Ea îşi întoarse gîndurile în urmă la săptămînile de la prima lor noapte împreună. După această primă experienţă, Francie fusese într-o stare de şoc. Nu putea crede ceea ce făcuse. Ce o apucase?

Nu ştia. Cînd se întîmplase, fusese pe jumătate adormită şi înnebunită de prea multă muncă. Dar ea nu folosise asta drept scuză. Chiar şi numai în trupul şi în dorinţa ei, ea ştiuse ce făcea. Sam încercase omeneşte să-i reziste, iar ea îl copleşise cu aceeaşi nevoie care o copleşise şi pe ea.

De unde venise nevoia asta şi ce anume însemna ea în realitate, era adevărata enigmă. Ea ştia că avea încredere în Sam, îl respecta şi se baza mult pe el. Dar îl iubea oare?

Acum, cînd comisese cu el actul dragostei, educaţia ei o obliga să-şi pună această întrebare. Dar nu putea da răspunsul şi acest lucru o tulbura. Ştia că nu se simţea completă fără Sam. El îi dădea sentimentul unui cămin, al căldurii şi fericirii vieţii ei, care părea că nu există fără el. Totuşi, nu sentimentul pentru Sam era acela care o împingea spre ambiţii tot mai mari. Impulsul nerostit care o împingea necontenit înainte în viaţă era separat de prietenia pe care i-o purta lui Sam.

Cînd Sam se trezise, în acea primă dimineaţă, ea îi ceruse scuze pentru ceea ce făcuse şi îl asigurase că nu se va mai întîmpla niciodată. Ura faptul că arătă atît de rigidă şi de modă veche în comportarea faţă de el, dar nu avea încotro. Ideile ei despre sex erau profunde şi stricte. În plus, învăţase, din nefericire pentru ea, cît de mortală era o relaţie sexuală fără dragoste adevărată şi implicare.

Sam o asigurase că nu are pentru ce să-şi ceară scuze şi că acea unică noapte a lor împreună nu-i dăduse idei în legătură cu o altfel de relaţie între ei. Nimic nu se schimbase, zisese el. Va fi în continuare prietenul ei şi colegul ataşat, de mai înainte.

Totuşi, ea vedea că şi Sam era tulburat de cele ce făcuseră împreună. Părea frămîntat de vinovăţie şi foarte nefericit. Emoţionată de acest fapt, ea îşi puse braţele în jurul lui, îl sărută călduros pe obraz şi îi ceru să o ajute să uite totul. În fond, aveau de condus o companie şi un viitor aglomerat de care să se preocupe.

În aceeaşi zi, au revenit la munca lor împreună şi nu au mai pomenit de cele întîmplate. Dar amîndoi se simţeau jenaţi din cauza asta. Le stricase sentimentul de prietenie. În zilele ce au urmat, păreau că-şi dau tîrcoale cu nervozitate de parcă se temeau să se apropie prea mult unul de celălalt.

Apoi, se întîmplă din nou.

Într-o seară, la birou, Francie trecea în revistă treburile zilei cu Sam şi Dana, iar ochii ei întîlniră o secundă privirea lui Sam, ceea ce fu pentru ea ca un cutremur pe pămînt. Înţelese atunci că trebuia să fie din nou cu el.

Se duse acasă ruşinată. Se învîrti prin apartament ca un animal în cuşcă, încercă să-l uite pe Sam lucrînd ceva şi, în cele din urmă, fără să mai ştie ce face, îl sună să-l întrebe dacă putea trece pe la el pentru un minut.

Cînd el deschise uşa mansardei, ea aproape că i se aruncă în braţe. Nu simţise niciodată o nevoie fizică atît de copleşitoare.

Spre surprinderea ei, Sam părea cuprins de acelaşi val de pasiune ca şi ea. Au făcut dragoste cu atît mai puternic cu cît îşi rezistaseră unul celuilalt atîta vreme. Oftaturile de extaz ale lui Francie erau şi oftaturi de uşurare, pentru că se întorseseră la apropierea care îi lipsise în încercările ei îndelungi, inutile, de a se ţine departe de Sam.

De atunci făcuseră dragoste de multe ori. Nimeni nu

spusese o vorbă despre sensul ascuns al relaţiei lor. Dar nici unul dintre ei nu părea capabil să reziste atracţiei şi dorinţelor lor. Nu discutau despre dragoste sau despre viitor. Dar legătura dintre ei se adîncea tulburător. Situaţia nu deveni mai uşoară odată cu trecerea săptămînilor.

Francie nu ştia ce să înţeleagă din treaba asta. Sam nu era bărbatul la care visase cînd era fată. El era cu mult mai cu picioarele pe pămînt, mai modest şi chiar mai neîngrijit, decît bărbatul visurilor ei.

Emoţia pe care o simţise pentru Jack Magnus fusese o cu totul altă chestiune. Era o obsesie, un sentiment nebunesc că se pierde. Ceea ce o făcea Sam să simtă, nu era deloc aşa ceva. Era o căldură dulce, primitoare, care creştea treptat, ducînd-o în mod natural de la afecţiune la dorinţă.

Francie mai era încă o fată de modă veche, în ciuda celor ce făcea cu Sam. Se îngrijora de treaba asta şi se temea că îi va provoca necazuri. Dar nevoia ei de Sam era atît de mare, încît nu-i putea rezista. Iar senzaţia stranie, seducătoare pe care o avea, că e acasă cu Sam, că e ea însăşi doar cu el, deveni tot mai pregnantă. Caracterul lui atractiv nu venea doar de la căldura mîngîierilor iui şi de la sentimentul de apartenenţă cînd era în braţele lui.

Astfel încît Francie mergea ca pe sîrmă între o prietenie pe care o aprecia mai mult ca orice altceva şi o relaţie sexuală neaşteptată care părea să ameninţe însăşi prietenia din care se dezvoltase.

Aceste sentimente confuze îi dominau mintea lui Francie în acea dimineaţă, în timp ce pregăti cafeaua şi deschise uşa ca să ia ziarul de dimineaţă.

Spre surprinderea ei, văzu o scrisoare cu aspect oficial, aşezată deasupra ziarului. Era adresată lui Samuel G. Carpenter, vicepreşedinte al *Computel Inc.* Scrisoarea era de la o mare firmă de avocaţi din New

York numită, *Coster, Coster & Whitehouse*, despre care Francie auzise vag.

Francie luă scrisoarea în bucătărie şi o puse pe masă. Aproape că putea mirosi ameninţarea ce emana de la ea. Pregătindu-şi o ceaşcă de cafea, simţi o tentaţie extraordinară să deschidă scrisoarea. Dar nu putea. Îi era adresată lui Sam.

Şedea la masă, îmbrăcată în cămaşa lui Sam, sorbind nervoasă din cafea, cînd răsună o voce, făcînd-o aproape să sară în sus.

– Ce s-a întîmplat? Mi s-a părut că am auzit un zgomot.

Era Sam.

Francie se ridică repede şi îl îmbrăţişă. Apoi arătă spre scrisoare.

– S-ar putea să fiu nebună, zise ea, dar mă face să fiu nervoasă. Deschide-o, Sam, te rog.

Adormit, Sam deschise scrisoarea. Expresia lui se întunecă, în timp ce se uita la conţinutul ei. Apoi i-o dădu lui Francie. Ea o citi repede apoi o luă din nou de la început, atît era de şocată de ceea ce cuprindea.

Coster, Coster & Whitehouse,
avocaţi ai Industriilor Magnus Inc.
30 mai, 1958

Computel Inc.
Samuel G. Carpenter, vice-preşedinte
Str. Cedar, 435, New York, N.Y.

Notificare cu privire la încălcarea patentelor.

Stimate domn,

Vă informăm, prin prezenta, despre un proces intentat împotriva dumneavoastră de noi, în numele Industriilor Magnus Inc. pentru încălcarea patentelor în legătură cu patentul SUA No. 36475766857 cu privire la sistemele de computer,

patent deţinut de Industriile Magnus Inc. Clientul nostru s-a sesizat că anumite programe de computer folosite de dumneavoastră în munca profesională de consulting pentru computere cuprind material tehnic asupra căruia clientul nostru deţine patentul. Dat fiind că nu aţi cerut permisiunea necesară pentru a copia aceste materiale, clientul nostru pretinde să încetaţi şi să suspendaţi orice asemenea activitate, în aşteptarea unei decizii a Tribunalului Federal.

Cu sinceritate al dumneavoastră,

Graham S. Coster,
preşedinte

Şi către:
Frances M. Bollinger, preşedinte
Martin W. Decker, secţia juridică, Industriile Magnus.

Francie păli.

– Ce înseamnă asta? îl întrebă ea pe Sam.

El clătină din cap.

– Să mă ia naiba dacă ştiu, răspunse el. N-am nici o idee despre ce vorbesc.

Francie îl apucase de mînă în nefericirea ei. Simţi că el o înconjoară cu braţele.

– Am o presimţire rea în legătură cu asta, zise ea. Cred că ar fi bine să-l sunăm imediat pe Lee Nugent.

Sam aprobă din cap. Lee, avocatul lui *Computel*, va şti ce înseamnă scrisoarea asta.

Nervoasă, Francie dădu drumul mîinii lui Sam şi se grăbi spre dormitor să facă duş şi să se îmbrace.

Vestea era mai rea decît se aşteptaseră Francie şi Sam.

Lee Nugent, un bărbat de înălţime medie, cu păr blond, rărit şi cu ochi prietenoşi, îi salută pe Francie şi pe Sam în biroul său, prea ceremonios pentru a-şi masca propria îngrijorare.

– Francie, Sam, vreau să vă prezint pe cineva, spuse el, arătînd spre un bărbat cu un aer distins, de vîrstă mijlocie, care se ridică să-i întindă mîna lui Francie. Dînsul este Oliver Meinen de la *Briggs Lotman şi Meinen*, o cunoscută firmă de avocaţi din Manhattan. Specialitatea lui Oliver este legea patentelor. El e aici ca să ne ajute cu sfaturi.

Îşi strînseră mîinile cu toţii şi se aşezară la masa de conferinţe a lui Lee.

– Am avut o conversaţie cu Graham Coster la telefon, zise Lee. Uite care-i propunerea lor. Se pare că *Industriile Magnus* deţin un patent al unui sistem de computere de un tip special. Un sistem care mînuieşte inventarul, cheltuielile şi productivitatea în domeniul afaceri. Am înţeles, Francie, că tu ai lucrat la acest material cînd ai fost la *Magnus*. Ca să scurtăm povestea, *Magnus* şi avocaţii săi consideră se pare, că pentru actualii clienţi ai *Computel*, foloseşti programe care conţin suficiente elemente din originalul *Magnus*, pentru a face din toată treaba o acţiune în justiţie.

Francie se albi de furie.

– Lee, zise ea. Eu am inventat sistemul despre care e vorba. Vreau să spun că eu personal l-am făcut singură. Am găsit erorile programului principal. Eram pe punctul de a-l implementa eu însumi cînd m-au... concediat.

Lee ascultă calm.

– Apoi, ce s-a întîmplat?

– Păi, zise Francie. Am pornit *Computel*, l-am întîlnit pe Sam şi computerul lui şi am început să fac programe pe o scară mult mai mică astfel încît să deservesc oameni de afaceri care aveau nevoie să-şi micşoreze cheltuielile computerizîndu-şi contabilitatea, finanţele etc. Asta-i tot.

Lee îşi drese glasul.

– Ca specialist în computere, ai spune că noile tale programe conţin elemente care au fost iniţial create

pentru *Industriile Magnus*?

Francie se încruntă.

– Cred că da, zise ea, au elemente logice comune. Desigur, mi-am folosit în mod natural propria mea invenţie în forme modificate pentru a crea programul *Computel.*

Lee îşi ridică o sprînceană.

– Tu nu ai un patent al tău propriu asupra programului iniţial, din cîte înţeleg.

Francie se uită la el surprinsă.

– Nu, răspunse ea. Nu mi-a trecut niciodată prin minte.

– Le-a venit însă în minte celor de la *Industriile Magnus*, zise Lee. Au cerut un patent asupra procedeului lor la – stai să văd – la 24 august 1956.

Francie păli.

– Asta era chiar în săptămîna în care am plecat de acolo, spuse ea cu o voce înceată.

– Patentul a fost cerut şi a fost acceptat în cele din urmă, spuse Lee. Au patent pentru tot procedeul logic de la baza programului. Acum, dacă ei pot dovedi că ceea ce ai făcut la *Computel* foloseşte acelaşi concept pe care l-ai folosit la *Magnus*, tu ai încălcat patentul. Va trebui să plăteşti daune şi poate va trebui să încetezi folosirea programelor.

Francie simţi că-i tremură degetele. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Lee, trebuie să mă crezi, spuse ea, eu am inventat prototipul pe care ei l-au patentat. L-au furat de la mine, înţelegi, atunci cînd m-au concediat.

– Nu ţi-a venit în gînd atunci să-i dai în judecată, sau să-ţi patentezi singură prototipul? întrebă Lee.

Francie clătină negativ din cap.

– L-am socotit doar ca o muncă, spuse ea. Nu ca o invenţie. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că se poate patenta un lucru ca acesta pe care-l făcusem eu. Cred că nu ştiam mare lucru despre patente.

– Ei bine, ei ştiau, zise Lee. Nu crezi că ai ceva materiale cu privire la invenţia în sine, care ar dovedi că era a ta de la început? Vreun jurnal zilnic al muncii tale?

Francie se gîndi la activitatea ei la *Magnus*, atît la New York cît şi în Europa. Îşi pierduse aproape toate însemnările pentru că fuseseră la sediul companiei cînd fusese scoasă afară, în săptămîna în care fusese concediată. Cît privea notele ei anterioare despre ideea ei privind computerizarea, cum ar fi prospectul pe care i-l dăduse lui Jack Magnus şi îl citise în faţa Consiliului director, le aruncase, dezgustată şi furioasă după ce fusese concediată.

Acum nu putea decît să clatine din cap.

– Nimic, Lee. S-a pierdut.

– Există oameni la *Magnus* care ar putea depune mărturie cu privire la rolul pe care l-ai jucat tu în crearea programului original? întrebă Lee.

Francie se gîndi la Jack Magnus, la Consiliul de conducere, la Roland de Leaumes şi la colegii ei de la *Magnus – Franţa*.

– Toată lumea ştie că era răspunderea mea şi invenţia mea, răspunse ea. De aceea a trebuit să suport neplăcerile cînd nu a acţionat prima dată. Dar dacă există dovezi privind rolul meu... nu ştiu, Lee.

Lee se întoarse spre Oliver Meinen.

– Oliver, tu ce crezi despre toate astea? întrebă el.

– Într-un caz ca acesta, spuse Oliver Meinen, toată greutatea legii este de partea deţinătorului patentului. Dacă s-ar fi pus problema, cine are dreptul la patent, asta ar fi fost în litigiu în urmă cu doi ani atunci cînd *Magnus* a cerut patentarea. Chiar şi atunci, ar fi trebuit să aveţi dovezi palpabile privind rolul în cadrul invenţiei şi ar fi fost probabil o luptă dură, domnişoară Bollinger, dat fiindcă aţi fost o salariată a *Industriilor Magnus* cînd aţi efectuat munca. *Magnus* ar fi pretins că erau îndreptăţiţi asupra patentului, întrucît munca prestată a fost pentru ei.

– Aş fi putut cîştiga? întrebă Francie.

Avocatul ridică din umeri.

– Aţi fi putut lupta, răspunse el. Dar cazuri din acestea se tărăgănează ani de zile. Nu ştiu.

Francie zîmbi amar. Se gîndi la primele ei zile la *Magnus* şi la activitatea ei pentru Raymond Wilbur. Prima ei experienţă la *Magnus* fusese aceea de a i se fi luat recunoaşterea muncii făcute. Acum, lucrurile completaseră cercul.

Se întoarse spre Lee.

– Şi acum, ce facem? întrebă ea. Le plătim taxe pentru patent? Putem să ne permitem, nu-i aşa? Nu poate fi chiar atît de mult.

Lee se încruntă.

– Mi-e teamă că nu se poate, spuse el. Avocaţii lor pretind că, în conformitate cu legea federală, ai uzurpat dreptul lui *Magnus* de a exploata patentul pentru profit. Aşa că vă dau în judecată pentru pierderea profitului ce li s-ar fi cuvenit. Şi insistă ca să încetaţi de a mai obţine profituri pe baza acestui sistem.

Lui Francie nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Vrei să zici, întrebă ea, uitîndu-se la Sam, că încearcă să ne scoată din afaceri?

Lee arăta îndurerat.

– Mi-e teamă că despre asta este vorba, spuse el.

Urmă o tăcere. Francie aruncă o privire piezişă către Sam. Era copleşită de o combinaţie ameţitoare de vinovăţie, pentru că simţea că îl atrăsese pe Sam într-o treabă care, din cauza ei, eşuase. Furie, pentru că ştia perfect de bine că răutatea, o răutate infinită, era în spatele acţionării în justiţie de către *Industriile Magnus*.

Lee încercă o falsă încurajare.

– Desigur că ne putem lupta în tribunale, în treaba asta, spuse el. Există date clare cu privire la partea ta în invenţia conceptului. Îi putem cita pe salariaţii de la *Magnus* care au lucrat sub îndrumarea ta, sau au avut legătură cu tine în acel moment. Desigur, nu putem fi

siguri ce anume vor spune. Şi putem presupune că *Magnus* va aduce oameni care vor spune o poveste diferită. În sfîrşit, mai este problema că ai fost salariată la *Magnus* cînd ai făcut treaba respectivă. Ăsta-i punctul nostru cel mai slab. Mi-e teamă că *Magnus* va pretinde dreptul la patent şi la profituri numai pe această bază.

Francie se uită de la Sam la cei doi avocaţi din faţa ei. Se gîndi la puterea înspăimîntătoare a *Industriilor Magnus*.

– N-am cîştiga, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Lee.

El zîmbi tăios.

– Împotriva firmei lor de avocaţi cu preţuri piperate şi cu greutatea legii de partea lor? întrebă el. Nici o şansă, Francie. Nu te poţi lupta cu ei. Sînt prea mari. În jumătate din cazuri, ei dictează regulile. În cealaltă jumătate, le încalcă şi scapă basma curată. Aşa sînt marile afaceri... Îmi pare rău.

Francie şezu un moment prelungit, parcă dusă pe gînduri. Tăcerea din cameră deveni insuportabilă. În cele din urmă se ridică şi dădu mîna cu Oliver Meinen.

– Vă mulţumesc pentru sfat, spuse. Şi îţi mulţumesc, Lee, că te-ai ocupat de asta.

Se întoarseră să plece.

– Şi ce o să faceţi acum? întrebă Lee.

Ea îl privi cu un zîmbet trist.

– Nu ştiu, zise ea. Într-adevăr, nu ştiu.

CAPITOLUL 33

În noaptea aceea, Sam nu o văzu pe Francie.

Nu răspundea la telefon, la apartamentul ei. Sam se duse să vadă dacă era acolo, dar nu răspunse nimeni.

Se întoarse la mansardă să aştepte veşti de la ea. Erau multe amănunte de discutat. Lee Nugent in-

tenţiona să înceapă discuţii cu corporaţia *Magnus* în vederea unei înţelegeri. Cineva trebuia să decidă cum să se procedeze la lichidarea clienţilor *Computel.* Exista pericolul falimentului.

Erau multe de făcut.

Sam era îngrijorat în legătură cu Francie. Văzuse cît era de întunecată cînd venise peste ea în biroul lui Lee; avea un aer cum nu mai văzuse pînă atunci pe faţa ei frumoasă. Era un aer de furie şi de ceva dincolo de furie.

Trebuia să o găsească. Pentru prima dată de cînd o cunoscuse, era cu adevărat îngrijorat că nu era ceva în regulă cu ea.

Francie îşi petrecu noaptea într-un hotel din oraş. Intrase acolo fără bagaj, nici măcar cu o periuţă de dinţi, şi îşi luase o cameră. Stătu toată noaptea fără să doarmă.

În primele ore, încercă să-şi învingă nedumerirea faţă de cele întîmplate. Niciodată în viaţa ei nu-şi putuse închipui o asemenea putere, sau o asemenea răutate, ca aceea pe care corporaţia *Magnus* o manifestase, scoţînd-o din afaceri pentru că folosise sistemul pe care ea însăşi îl inventase. Un sistem pe care *Magnus* însuşi îl poseda printr-un furt calificat.

La început, Francie simţi doar oroare la gîndul că monstrul *Magnus* apăruse de nu se ştie de unde ca să o urmărească în felul acesta şi să folosească patentul, obţinut pe nedrept, ca să o scoată din mica dar prospera afacere pe care o făcuse din nimic. Agonia neputinţei ei în faţa unei asemenea nedreptăţi o orbea mai presus de toate.

Apoi, îi trecu prin minte, cu o stranie satisfacţie că *Industriile Magnus*, cu toată puterea lor uriaşă şi îndepărtarea ei, nu fuseseră în stare să meargă pe drumul lor aparte şi să o uite pe Francie. Goliat nu fusese destul de sigur în faţa lui, ca să-l uite pe David. Se

întorsese să o urmărească, de parcă nu avea încredere în dominaţia lui asupra ei.

Acest gînd o intrigă pe Francie şi îi umplu mintea cu idei noi, stranii.

Ea începu să se gîndească la trecut. Se gîndi la *Industriile Magnus*, la Raymond Wilbur, la Roland de Leaumes, la Jack Magnus şi la tatăl lui. Treptat, un fel de claritate necunoscută pînă atunci veni să-i lumineze gîndirea. Ea înţelese că furia pe care o simţise din momentul cînd văzuse scrisoarea de la avocaţii lui *Magnus* era inutilă, şi era o slăbiciune din partea ei că se înfurie.

Furia nu-i făcea nici un bine acum.

Era nevoie de altceva.

A doua zi dimineaţa, după ce nu închise ochii, se duse acasă, făcu un duş şi se îmbrăcă, îşi perie cu grijă părul, se machie şi luă un taxi spre cartierul general al *Industriilor Magnus* în Sixth Avenue.

Abia cînd ajunse în hol, îşi dădu seama că nu putea trece de paza de securitate din clădire.

Stătu să se uite în cartea de telefon.

Magnus Anton, 6511

Magnus J. 6134

Luptîndu-se cu încordarea nervilor, Francie se întreba de ce venise aici. În timp ce studia cele două nume din faţa ei, înţelese brusc. Mişcarea complexă a gîndurilor ei în lunga noapte cît stătuse singură, se îndreptase spre o unică întrebare. Era timpul să afle răspunsul.

Se duse la grupul de telefoane publice din hol şi formă numărul *Industriilor Magnus*.

– *Industriile Magnus*, cu ce pot să vă ajut? veni vocea centralistei.

Doar în acel moment se decise Francie de care Magnus avea să întrebe.

– Biroul lui Anton Magnus, vă rog, zise ea.

– Un moment, vă rog.

Urmă o lungă tăcere. Apoi o secretară veni pe fir.

– Biroul domnului Magnus, domnişoara Ober la telefon, zise ea. Cu ce vă pot fi de folos?

– Da, zise Francie. Biroul domnului Coster. Graham Coster, de la *Coster, Coster & Wheitehouse.* Avem un litigiu pentru domnul Magnus în legătură cu o firmă de computere care se numeşte *Computel.* Am un apel urgent de la domnul Coster pentru domnul Magnus.

– Un moment, vă rog.

Din nou o pauză.

Acum apăru o a treia voce pe fir.

– Biroul domnului Magnus, spuse aceasta. Pe cine anunţ la telefon?

Francie zîmbi. Era de înţeles că o persoană care începea cu numărul centralei companiei, trebuia să treacă prin mai multe nivele ale monolitului *Magnus* ca să ajungă la secretara executivă a lui Anton Magnus.

Francie repetă mesajul ei fals.

– Domnul Coster spune că va dura doar un moment, spuse ea. E în legătură cu ultima lor convorbire.

– Un moment, vă rog. Vorbeşte la un alt telefon, dar cred că vă pot face legătura.

Francie îşi strînse degetele, sperînd că secretara lui Anton Magnus nu-i va închide telefonul cu promisiunea să-l sune pe domnul Coster peste cîteva minute.

Dar avu noroc.

După o întîrziere de încă un minut, o voce adîncă, familiară, se auzi pe fir.

– Graham, cu ce-ţi pot fi de folos?

Francie nu zise nimic. Ascultă liniştea din telefon.

– Graham, alo? spuse Magnus. Eşti pe fir?

Din nou Francie nu zise nimic. Ascultă cu atenţie tăcerea.

Acum pauza fu mai lungă. Probabil că Anton Magnus devenise nerăbdător. Lui Francie i se părea că îi putea auzi respiraţia în telefon.

Dar, cumva, el nu închisese telefonul. Aştepta. Poate

avea o idee cine era pe fir.

– Domnule Magnus, spuse Francie încet.

– Da, cine-i acolo? Alo? Cine... vocea dispăru.

Tăcerea era pregnantă de ambele părţi. Francie îl putea simţi pe Anton Magnus întrebîndu-se cine îl chemase. Ea îi urmări cursul gîndurilor: în timp ce cîntărea mesajul secretarei sale, se gîndea la firma sa de avocaţi şi la litigiul cu *Computel* şi se gîndea că parcă recunoscuse vocea care îi spusese doar două cuvinte.

Tăcerea deveni mai adîncă. Francie putea simţi parcă voinţa grea a lui Anton Magnus de partea cealaltă a liniei telefonice. Ea ştia că, în mod uluitor, el era în defensivă. Ar fi trebuit să închidă telefonul pînă acum, dacă ar fi fost total sigur pe el şi pe lumea lui. Dar era intrigat, interesat, preocupat în legătură cu cine îl suna.

Putea simţi vulnerabilitate omenească în tăcerea lui, scăpată ca o pradă din spatele fortăreţei puterii.

Nu mai spunea „alo". Doar tăcerea îi unea.

Foarte încet, Francie închise telefonul.

Ea se uită din cabina telefonică la cei ce treceau prin hol. Acum, cu şaizeci şi cinci de etaje deasupra ei, Anton Magnus o întreba pe secretară despre apelul acela şi îi cerea să-l sune pe domnul Coster şi să vadă ce se întîmplase. În cîteva minute, secretara avea să-l informeze pe Anton Magnus că domnul Coster nu-l sunase.

Atunci Anton Magnus va avea confirmarea gîndurilor ce-i trecuseră prin minte.

Deci, castelul Magnus nu era chiar atît de invulnerabil. Între zidurile lui era doar o fiinţă umană, cu nervi şi instincte şi poate cu temeri, la fel ca oricine altcineva. În centrul labirintului, minotaurul era doar un bărbat.

Iar Francie avea răspunsul pe care îl căutase atunci cînd intrase în holul lui *Magnus* şi se oprise la cele două nume din cartea de telefon, Anton şi Jack. Tatăl şi fiul.

Nimic nu este ceea ce pare a fi. Vorbele lui Jack

Magnus îi reveniră în minte din adîncimile cele mai dureroase ale memoriei. Acum sunau cu totul altfel. Lui Francie i se păru că adevărurile de ieri pot fi transformate de timp în adevăruri cu totul noi şi neaşteptate, mîine.

– Nu te poţi lupta cu ei, spusese Lee Nugent. Sînt mult prea mari.

Nu se putea nega că vorbele lui sunau adevărat. Totuşi mintea ascuţită a lui Francie văzuse ceva ce Lee Nugent nu putuse vedea seara trecută,, şi îi fusese confirmat la telefon chiar acum.

Cumva, ea nu se mai simţea neajutorată.

Nu se duse acasă. Luă metroul şi se duse în mansarda lui Sam. Intră înăuntru şi aşteptă, urmărind cum trecea după-amiaza.

Telefonul sună de cîteva ori, dar ea nu răspunse.

La şapte şi treizeci veni Sam. Îşi petrecuse ziua la sediul *Computel*, aşteptînd în zadar ca ea să sune.

Fără o vorbă, el traversă camera şi o luă în braţe.

– Francie, spuse el sărutîndu-i obrazul. Am fost atît de îngrijorat din cauza ta.

Ea nu răspunse. Dar braţul ei se înfăşură în jurul taliei lui şi îl trase mai aproape. Ea îi atinse bărbia cu un deget şi reuşi să zîmbească.

– Te-ai gîndit mult, nu-i aşa? întrebă el.

Ea dădu din cap, ambiguu. Avea o privire dusă departe, descumpănitoare dar foarte frumoasă.

Şezură împreună mult timp, fără să spună nimic nici unul. Lumina scăzu în jurul lor. Cumva, durerea care îi umplea trupul lui Francie începu să cedeze încet, la căldura apropierii lui Sam. Deşi nu-i putea cunoaşte gîndurile în acest moment extraordinar, afecţiunea lui însemna mai mult pentru ea decît înţelegerea. Brusc, existenţa lui Sam i se părea cel mai important sprijin din lume pentru ea.

El continuă să o ţină strîns, în timp ce umbrele se

măreau. Cînd se făcu întuneric, el o depărtă la distanţa braţului şi se uită la ea.

– Sînt un bărbat fericit, zise el. Care a fost zîna care m-a făcut să-ţi tai calea în ziua aceea?

Francie nu zise nimic. Dar zîmbetul ei îi spunea ce simţea.

– Mi-a venit o idee, spuse el. În amintirea vremurilor trecute, ce-ar fi să mergem la *Automat* pe strada Patruzeci şi doi, să luăm cina? O să ne readucă amintiri fericite.

Ea aprobă din cap.

– Cu tine aş merge oriunde, zise ea.

El o ţinu aproape şi arătă spre 9292, care acum se redusese cam la mărimea a două automate de Coca, unite prin sute de fire.

– Uite, spuse Sam, putem fi zdrănţăroşi şi caraghioşi, ca 9292 aici de faţă, dar ne cunoaştem meseria. Am sentimentul că faptul întîmplat ieri nu este sfîrşitul lui Francie Bollinger.

Francie se uită la computer, care împărtăşise norocul lor de la început. Ea înţelese vorbele lui Sam. 9292 nu arăta prea grozav, dar capacităţile lui crescuseră pe măsură ce mărimea lui descrescuse.

Francie se simţea ca şi 9292. Era mai mică decît fusese cîndva şi lovită de experienţele dureroase, dar tot mai putea face o treabă bună. Şi putea raţiona mult mai clar acum, decît înainte.

Cu aceste gînduri, ea se uită mai îndeaproape la computer. Era într-adevăr mult mai mic decît îşi dăduse seama. Fusese atît de ocupată în ultimele luni, încît nu văzuse ce progrese făcuse Sam.

– Peste nu mult timp, nu va fi mai mare decît un frigider, zise ea.

– Poate chiar şi mai mic, zise Sam. Nu există limite. Crede-mă. Eu ştiu.

Brusc, Francie se ridică. Se uită de la computer la Sam.

– Cît timp crezi că ar trebui ca să construieşti un 9292 aşa de mic? întrebă ea.

Sam o privi surprins.

– Nu ştiu, răspunse el. Probabil că nu mult. Un an, poate mai puţin. De ce întrebi?

– Ar costa foarte mult? mai întrebă ea.

Sam îşi ridică o sprînceană.

– Nu ştiu, zise. Eu fac totul singur, ştii doar, iau panouri de circuite, de ici de colo, şi cîrpăcesc... Unde vrei să ajungi?

Francie îl bătu pe obraz.

– Ce se aude cu cina aia? întrebă ea. Avem unele lucruri de discutat.

– Hai să mergem.

El o luă de mînă şi o conduse spre uşă. În timp ce o ajuta să-şi pună haina, putea simţi încărcătura electrică a iniţiativei în trupul ei subţire. Hotărît, nimic nu o mai putea opri. Bănuise el asta şi mai înainte, dar acum era sigur.

Sam începu să înţeleagă că, legîndu-şi soarta de a lui Francie, îşi agăţase căruţa de o stea.

CAPITOLUL 34

12 iunie, 1958

Scott Monteagle o ţinea în braţele lui pe Julie Magnus. Erau aşezaţi pe bancheta din spate a unei trăsuri care circula prin Central Park. O pătură călduroasă de lînă era aruncată peste picioarele lor. Seara era răcoroasă şi stăteau strînşi unul lîngă celălalt, în timp ce călătoria continua.

Ochii lui Julie erau închişi de plăcere. Se simţea la

căldură şi protejată în îmbrăţişarea lui Scott. Obrazul lui se sprijinea de fruntea ei. Se simţea ca o şcolăriţă cu prietenul ei.

Trecuseră opt luni de la prima vizită la New York a lui Scott. Deşi îi lipseau mijloacele materiale ca să revină pe banii săi, reuşise să manevreze în aşa fel încît să fie trimis într-o nouă călătorie de afaceri de către firma lui de avocatură din Londra.

Între timp, îi scrisese lui Julie cel puţin o dată pe săptămînă.

Scrisorile lui descriau cu elocvenţă fiecare aspect al vieţii lui. Prin intermediul acestora, începuse să cunoască multe despre gîndurile şi personalitatea lui. Dar, mai presus de toate, scrisorile lui dovedeau cît de preocupat era de Julie şi cît de mult îl durea despărţirea de ea.

Cu timpul, acest mesaj a mărit vraja ce o cuprinsese pe Julie, în cele cîteva zile petrecute cu Scott toamna trecută. Iar acum, cînd el se întorsese, ea îşi dădu seama că el ajunsese să ocupe un loc în inima ei, loc care nu existase înainte ca el să fi intrat în viaţa ei.

Chiar şi acum, cînd presiunea lui fizică se unea cu mesajul mental pe care îl purtase despre el, în ultimele şase luni, şi cu personalitatea care apărea vie în scrisorile sale, ea era speriată de modul straniu în care o făcea să se simtă.

Toată viaţa fusese moartă în sinea ei şi bucuroasă să calce pămîntul ca o stafie a unei fiinţe umane avortate. Dar Scott Monteagle credea în ea cu o credinţă atît de puternică, atît de nezdruncinată, încît reuşea cumva să o readucă la viaţă. Aceasta era o realizare absolut dincolo de înţelegerea ei, de parcă un doctor magician pătrunsese prin ţesutul gros al cicatricilor ei şi îi curăţase rănile astfel încît să se poată vindeca în sfîrşit.

Totuşi, Julie se temea de sensibilitatea acestei cărni lipsite de apărare.

Dar ea ştia că Scott îi simţea groaza şi asta nu-l îndepărtase de la scopul său.

Scott părea că o cunoscuse pe Julie din trecut. Pe Julie cea adevărată, o fată nestricată şi inocentă care rămăsese cumva intactă în spatele acelei Julie pe care Anton Magnus şi lumea o transformaseră. O Julie pe care chiar şi ea însăşi o abandonase de multă vreme. Dar Scott credea în ea, ba, chiar mai mult, putea să o găsească, putea întinde mîna ca să o scoată la suprafaţă cu blîndeţea lui.

Deşi era înspăimîntător să fii martor la bătălia pe care afecţiunea lui o ducea împotriva unor incredibile greutăţi, era în acelaşi timp emoţionant şi îi dădea lui Julie sentimente stranii, care nu erau prea deosebite de cel mai interzis dintre toate – speranţa.

Trăsura îşi croia drum spre intrarea parcului din Strada 59. Scott o strînse mai tare pe Julie şi ea simţi pe frunte sărutul moale al buzelor lui.

Se strînse lîngă el, ca un copil.

– Te simţi bine, spuse ea.

– Şi tu la fel. Şoapta lui o liniştea ca un drog exotic.

În ultima săptămînă, începuse să se simtă tot mai aproape de trupul lui Scott, pentru că, acum, conţinutul bogat al numeroaselor lui scrisori se adăugase la forma fizică pe care şi-o amintea, din urmă cu şase luni. Îndrăzni să se bucure de căldura lui şi să-l adore cu o foame de copilă, care o făcea să se gîndească la impulsurile normale ale adolescentelor, o dorinţă visătoare, curată, pe care ea nu o simţise niciodată pînă acum.

Îmbrăţişarea lor trebuie să fi atins o nouă coardă în trupurile lor, pentru că buzele lor s-au întîlnit brusc într-un sărut care făcu să treacă un tremur prin simţurile lui Julie. Scott o ţinu mai strîns şi îi putu simţi nevoia stîrnită de propria lui dorinţă.

În ciuda tuturor sentimentelor noi şi minunate pe care el i le adusese în această săptămînă care trecuse,

ea rezistă acestui val al dorinţei. Nu că ar fi vrut lucrul acesta. Mişcarea ei fu la fel de reflexă ca şi reacţica unui claustrofob care intră într-un ascensor. Se întîmplă, înainte ca ea să se poată opri.

Scott o simţi şi îşi slăbi îmbrăţişarea. Ruşinată de semnalul fals care îl obligase să-i dea drumul, Julie încercă să se cuibărească mai aproape de el, de parcă i-ar fi explicat cu trupul ambivalenţa chinuitoare a inimii ei. Actul i se părea însă caraghios şi tragic în acelaşi timp. Se simţea cea mai josnică dintre mincinoase şi cea mai puţin dorită femeie.

Dar Scott nu părea tulburat de cele întîmplate. O ţinea aproape dar cast iar ea simţi căldura interzisă, relaxîndu-se în blîndeţea afecţiunii lui faţă de ea.

Se simţi din nou în siguranţă, în braţele lui. Cu o singură mişcare blîndă, el recunoscuse jena ei, o acceptase şi îi acorda suficient spaţiu. Julie îi era recunoscătoare pentru înţelegerea lui, într-atît încît aproape că-şi putea ierta faptul că nu o merita.

– Sîmbătă va fi ultima mea zi aici, zise el.

Ea îşi şopti regretul:

– N-aş vrea să plec.

Vocea lui sună foarte tinerească atunci cînd rosti vorbele acestea.

Julie îl privi în ochi. Era atît de frumos! Acum, cînd avusese ocazia să-i studieze faţa, cu ochii blînzi şi trăsături fine, bărbăteşti, ea îşi dădu seama că nu se oprise complet de a-l visa încă din copilărie, deşi fusese doar un băieţaş cînd îşi petrecuse cu el acea după-amiază secretă.

Acum, chipul lui de om matur părea să fi completat fantezia ei, dîndu-i viaţă. Anii nefericiţi pe care-i petrecuse fără el păreau uitaţi. Scott era la fel de real pentru ea ca orice persoană pe care o cunoscuse vreodată. Iar el deschidea o fereastră spre o parte a ei care îi era nouă, pentru că se părea că exista doar pentru el.

Cînd îi transmitea lui Scott un gînd, un sentiment, o amintire, acestea erau deja diferite decît le simţise înainte de a i le spune. Le făcea mai interesante, mai umane şi mai naturale, prin atenţia pe care le-o acorda şi prin respectul lui pentru ea.

Era şi ea surprinsă mereu, în conversaţiile cu el, deoarece spunea lucruri pe care nici măcar nu se gîndise că ar fi capabilă să le rostească. Pur şi simplu, îi ieşeau din gură, noi şi strălucitoare, de parcă el ar fi făcut din ea o altă persoană.

O persoană bună...

Totuşi, oceanul ruşinii se ivea în spatele acestor tentative de deschidere spre el şi ameninţa să o înghită în orice moment. Şi ar fi fost o tortură de nesuportat să meargă pe această sîrmă întinsă, dacă nu ar fi fost Scott însuşi acela care să simtă adîncimea nefericirii ei şi să i-o îndepărteze, ori de cîte ori aceasta ameninţa să o atace.

A fi împreună cu el era ca un vis frumos. Sau, mai curînd, o realitate luminoasă, care făcea ca viaţa ei anterioară să-i pară un coşmar.

Care dintre cele două vieţi era cea reală? Oare Scott Monteagle era prea bun ca să fie adevărat? Ruşinea şi teama lui Julie o făceau să se întrebe. Dar privirea din ochii lui şi atingerea mîinii lui îi dădeau curaj să continue să creadă în această preţioasă nouă aventură care se deschisese în faţa ei, tocmai cînd se gîndise că era prea tîrziu pentru ea să mai simtă vreodată aşa ceva.

Trăsura îi ducea spre marginea parcului şi spre sfîrşitul acestei seri.

– Ce-am să mă fac fără tine? întrebă Scott.

– Păi, zîmbi ea, o să te duci din nou la lucru, ai să termini de construit bufetul mamei tale, o să stai cu fetiţa lui Lucy, o să te duci la filme şi o să citeşti din Shakespeare şi din Thoreau şi din doctor Johnson...

– Doamne! exclamă el. Ştii la fel ca şi mine despre

rutina vieţii mele. Mă simt ruşinat că ţi-am spus atît de multe.

Ea rîse.

– Dimpotrivă, zise ea. Este cea mai minunată informaţie pe care mi-am introdus-o în minte, în douăzeci de ani.

El se uită în ochii ei.

– Şi tu, ce-o să faci după ce am să plec? întrebă el.

Ea se opri gînditoare.

– Cînd ai să fii plecat, răspunse ea, am să mă uit la ceas şi o să adaug cinci ore şi o să mă gîndesc unde eşti şi ce faci. Cînd o să mă trezesc dimineaţa, o să mă gîndesc la tine că iei masa de prînz şi îţi întîlneşti clienţii. Cînd o să mă duc la şcoală, – Julie hotărîse să se ducă din nou la colegiu, ca navetistă, la *New York University*, să-şi termine diploma – o să mă gîndesc cum îţi termini după-amiaza. Cînd o să iau masa de prînz, o să-mi închipui că iau cina cu tine. Iar cînd o să vină sfîrşitul de săptămînă, o să mă gîndesc la casa ta de la fermă şi o să doresc să fiu acolo cu tine.

Ea era prea cufundată în ceea ce spunea, ca să se gîndească la excesele sexuale şi de altă natură la care putea să se dedea după plecarea lui. Era atît de liniştită în apropierea lui, încît uita să se mai ruşineze de viaţa ei. Se gîndea doar la el.

Mîna lui îi prinse încheietura mîinii.

– Nu continua, spuse el cu o emoţie bruscă. Mă doare prea rău.

– Te doare? întrebă ea surprinsă.

– Nu vreau să fiu departe, zise el. Nu vreau să fiu la mii de kilomentri distanţă de tine. Nu mai vreau vechea mea rutină, aşa cum era. Nu acum. Nu acum, cînd ştiu că tu eşti aici, că ai crescut exact aşa cum mă gîndeam eu că o să creşti, devenind o tînără femeie frumoasă. Nu acum, cînd ştiu că te gîndeşti la mine... Mă doare prea rău.

Ea se uită îndelung şi profund în ochii lui. Ceea ce văzu acolo îi topi cea mai rece gheaţă din interiorul ei. Îi atinse buzele cu buzele ei. Sărutul lor fu uşor şi cast la început, apoi mai intim. Ea simţi dorinţa în trupul lui şi simţi că se reţine, din cauza ei. Îi atinse faţa cu ambele mîini şi îl eliberă.

– Scotty, zise ea.

Ea încercă să oprească vorbele ce-i veneau pe buze, dar era imposibil. Ţinea prea mult la el, ca să-i ascundă ce avea în minte.

– Am vorbit despre atîtea lucruri, continuă ea, dar nu despre mine. Niciodată despre mine. Nu e corect faţă de tine. Tu nu ştii nimic despre mine.

El o privi cu o surprindere reală.

– E ceva ce nu ştiu, întrebă el, dar trebuie să ştiu pentru ca să te fac fericită?

Ochii lui Julie se măriră. Exista o logică ce nu putea fi negată în vorbele lui. Nu putea găsi nici un răspuns.

Interpretînd probabil greşit tăcerea ei, Scott zîmbi.

– Ştiu tot ce am nevoie să ştiu, spuse el. Cînd ai să crezi asta, ai să înţelegi că nimic nu ne poate despărţi.

Julie se uită în ochii lui. Pentru prima oară, îşi dădu seama de forţa de dincolo de exteriorul lui blînd. Dar nu putea uita obstacolele ce-i stăteau lui în cale.

– Nu sînt fata care par a fi, zise ea.

– Nu-mi pari a fi ceva anume, o corectă el. Tu eşti tu. Eşti Julie a mea. Te-am aşteptat toată viaţa, iar acum eşti aici, în carne şi oase, destul de aproape de mine ca să te ating. Destul de aproape de mine ca să te iubesc. Ce altceva mai e de spus?

Vorbele lui îi făcură carnea să se înfioare. Drept răspuns, ea îl sărută din nou. Nu era uşor să se simtă pe marginea prăpastiei şi totodată să-l simtă cum o trage înapoi la viaţă, cu încăpăţînare, într-un moment cînd moartea i se păruse unicul ei refugiu.

El băgă mîna în buzunarul de la piept şi scoase un plic mic.

– Era să uit, spuse el. Am aici ceva ce o să te surprindă.

El îi înmînă plicul. Putea vedea că era foarte vechi. Era o scrisoare, trimisă, se pare, şi primită cu mulţi ani în urmă. După aspect, fusese purtat mult timp în buzunarul cuiva.

Ea băgase deja mîna înăuntru şi desfăcu scrisoarea, înainte ca frigul din oasele ei să-i spună de la cine era.

Începu să citească scrisul copilăresc:

Dragă Scotty,

Scrisoarea ta a sosit sîmbătă, exact înainte să plecăm la East Hampton ca să mergem să călărim cu mătuşa. Ai fost un băiat rău că ţi-a trebuit atît de mult pînă să-mi răspunzi, dar acum te iert pentru că eşti drăguţ în scrisoare.

Mama zice că trebuie să-mi petrec toată după-amiaza în camera mea şi să-mi curăţ lucrurile de şcoală. Urăsc şcoala, pentru că fetele sînt meschine, iar băieţii sînt proşti. Trebuie să-mi spui dacă şi tu urăşti şcoala. Dacă da, atunci o s-o ştergem amîndoi în Canada sau în Australia şi nu vom mai merge niciodată la şcoală.

N-o să mai vii niciodată în America? Te rog, spune-i mamei tale să te aducă înapoi imediat, ca să putem să jucăm şah şi „fata bătrînă", aşa cum am făcut în casa verişoarei tale.

Azi, Gretchen se duce în oraş cu mama ca să-i cumpere haine pentru debutul în societate. Voi rămîne singură să-mi curăţ lucrurile de şcoală – pînă se întoarce Jack. Apoi o să vină şi tata acasă şi o să luăm cina. Sper ca menajera să nu mă pună să mănînc mazăre în seara asta. Urăsc mazărea. Ţie îţi place, băiat rău ce eşti?

Scrisul copilăresc se ştersese în ochii lui Julie. Simţi cum propriile ei lacrimi udă vechea hîrtie de scris, care

avea iniţialele ei şi o siluetă de profil de fetiţă tipărit alături.

Sughiţuri de plîns o scuturară brusc, cînd duse scrisoarea la piept. Toată viaţa era strînsă în jurul ei, un tunel întunecat în care fata inocentă din tinereţe se pierduse de atîta timp.

Iar acum, în mod sfîşietor, acel copil fusese readus la viaţă de Scott.

– Te-am supărat? întrebă el, cu preocupare în voce. Îmi pare rău, Julie. Am crezut că o să te amuze, după toţi aceşti ani... Te rog, iartă-mă.

– Nu e vina ta.

Ea clătină din cap cu frustrare, incapabilă să găsească vorbele potrivite pentru a descrie ceea ce simţea. Părea cu adevărat zguduită, în timp ce îi dădu înapoi scrisoarea.

– Straniu, zise el. Am citit scrisoarea asta de o sută de ori. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că, într-o bună zi, va fi pătată de lacrimile tale. Lacrimile drăgălaşei tinere femei care a crescut din fetiţa aceea. Vremea îţi joacă asemenea renghiuri neobişnuite.

Plîngînd, Julie îl trase mai aproape. Brusc, i se păru că el era unica ei şansă.

– Ah, Scotty! exclamă ea. Nu pleca. Te rog, nu...

El o mîngîie blînd, scoţînd un slab sunet ca s-o liniştească.

– Nu te îngrijora, spuse el. Trebuie să plec. Dar nu mai e acelaşi lucru acum. Dacă douăzeci de ani, nu ne-au putut despărţi, cu siguranţă că Oceanul Atlantic nu va reuşi nici el s-o facă. Oricum, nu pentru mult timp.

Ea aprobă din cap, cu braţele în jurul gîtului lui.

– Spune-mi că vei veni în vizită de Crăciun. Promite-mi.

– Am să vin în vizită, promise ea.

El o ţinu aproape.

– O să-mi lipseşti atît de mult!

Ea aprobă din cap lîngă obrazul lui, incapabilă să-şi

găsească cuvintele.

Acum, era timpul să meargă acasă. Părăsiră trăsura şi el o conduse cu maşina la casa din Park Avenue. Era tăcută. Doar aripa în care locuiau tata şi mama era luminată. Partea ei era în întuneric.

Se crispă, cînd văzu casa. El îi simţi emoţia şi o ţinu mai strîns.

– O să vii să mă conduci, sîmbătă, la *Idlewild*? întrebă el. Vreau ca faţa ta să fie ultimul lucru pe care-l văd în America, înainte de a mă urca în avionul acela.

– Da, răspunse Julie. Am să fiu acolo.

El o conduse pînă la uşă şi o sărută. Trupul ei micuţ era cald şi moale lîngă al lui şi el o simţi cum se deschide spre el, mai mult decît înainte, la fel ca în fiecare noapte a acestei vizite încîntătoare. Cu fiecare zi ce trecea, el simţea plăcerea să o cunoască ceva mai bine, să o dorească un pic mai mult, să o simtă că-l ilumineză pe dinăuntru.

Totuşi, la regretul ei de a-l părăsi acum, cînd mai era emoţionat de durerea ei în legătură cu scrisoarea, se adăugă şi un element de teamă, pentru că trebuia să intre în propria ei casă.

– Atunci, noapte bună, şopti el. Ne vedem mîine.

El o urmări cum dispare în casă. Era ceva furişat în mişcările ei, aproape de parcă ar fi intrat într-un castel în care se va trezi un căpcăun adormit ca să o înghită, dacă n-ar fi umblat tăcută ca un şoricel. În acea fracţiune de secundă, ea nu mai era acea Julie pe care o cunoştea el, ci o străină ce dispărea într-o existenţă de neînţeles.

El se întoarse la maşină şi rămase în picioare, uitîndu-se la casa întunecată. Părea ghemuită în ea însăşi, masivă şi sinistră în lumina lunii. Simţi în buzunar scrisoarea udată cu lacrimile lui Julie.

Ce ţi-au făcut ei oare? se întrebă el. *Ce naiba ţi-au făcut ei?*

CAPITOLUL 35

La poarta aeroportului *Idlewild*, Julie stătea cu mîna în cea a lui Scott Monteagle.

Erau amîndoi trişti, dar emoţionaţi. Deşi acum trebuiau să se despartă, ştiau că se vor vedea din nou, curînd. Săptămîna care trecuse adusese legătura lor la o nouă intimitate, care îi umplea de anticipare pentru viitor.

Lacrimi izvorîră din ochii lui Julie, cînd se uită la tînărul bărbat care devenise atît de important pentru ea, într-un timp atît de scurt.

Scott se uita în jos la ea, cu o expresie de admiraţie şi de tandreţe în ochii lui cenuşii.

– Cît de frumoasă eşti, spuse el. Trebuie oare să mă întorc cu adevărat acasă şi să văd chipul acesta doar în vis?

Ea se aplecă înainte şi îşi lăsă capul pe pieptul lui. Îi ţinea ambele mîini cu ale ei.

– Aş fi vrut să rămîi aici.

– Nu mai spune aşa ceva, zise el, atingîndu-i părul cu obrazul. Nu mă face mai slab decît sînt deja. O să ajung să rămîn aici, pînă la urmă. Apoi, o să-mi pierd slujba şi o să fim cu toţii la ananghie.

Ea zîmbi la umorul lui. Dar durerea despărţirii o făcuse palidă.

– Nu vreau să fiu aici fără tine, zise ea. Nu e drept. Vreau să fiu acolo unde eşti şi tu.

– Dar o să vii de Crăciun.

El nu o înţelesese cu adevărat, nu înţelesese adîn-

cimea crizei ei. Dar vorbele lui avură efectul dorit. O calmară.

– Da,răspunse ea. O să ne vedem de Crăciun.

La difuzor se anunţă zborul lui. Scott se uită în ochii ei şi expresia lui deveni serioasă.

– Nu te îngrijora, spuse el. Toate lucrurile sînt posibile. N-am dovedit-o noi oare în săptămîna care a trecut?

Ea aprobă din cap.

El o îmbrăţişă strîns.

– În urmă cu şase luni eram doar un om obişnuit, ducînd o viaţă obişnuită, fără nimic la care să mă aştept, în afară de o viaţă de muncă şi poate, cîndva, o femeie obişnuită. Acum, uită-te la mine. Mă simt ca yankeul din Connecticut la curtea regelui Arthur. M-ai transformat într-un prinţ.

Tu eşti deja un prinţ, se gîndi Julie, cu lacrimi strălucindu-i pe obraji.

– Sper să ajung ziua în care să pot usca aceste lacrimi în loc să le provoc, spuse el.

– Ah, Scotty.

Ea îl strînse cu toată puterea. Nu va putea niciodată să-i spună cît de minunate erau acele lacrimi şi cît de preţioasă era durerea de a-l lăsa să plece, cînd ştia că el dorea să o vadă din nou şi că o va aştepta.

Se sărutară. A fost un sărut lung, pasionat, mai adînc decît cele de pînă acum. O căldură delicioasă pătrunse în trupul ei, o căldură care îi opri durerea, devenind o plăcere, o căldură care o făcea să se simtă mai întîi în siguranţă, apoi o excită.

În cele din urmă, fu nevoit să-i dea drumul.

– Am să-ţi scriu în fiecare zi, spuse el.

– Am să aştept poştaşul. Ea zîmbi. N-am făcut aşa ceva pînă nu te-am întîlnit pe tine.

– Să fii fericită, îi ură el, desprinzîndu-se de ea.

Da, datorită ţie, se gîndi ea făcîndu-i semne cu mîna,

printre lacrimi.

Ea îi făcu semne, pînă ce el trecu prin poartă.

Atenţia ei era atît de concentrată la silueta lui Scott Monteagle care se îndepărta, încît nu se gîndise nici o clipă să se uite înapoia ei. Dacă ar fi făcut asta, l-ar fi văzut, urmărind-o din spatele unui stîlp, pe Johnny Marante, cu ochii lui negri fixaţi asupra ei cu o intensitate întunecată.

CAPITOLUL 36

11 august, 1958

Vara fierbinte era la apogeu în New York.

În acea seară, în mansarda lui Sam Carpenter, erau adunaţi Francie, Sam şi Dana şi încă un număr redus de oameni invitaţi acolo de Francie.

Printre ei erau Barbara Bettinger, care fusese principala ajutoare în programare a Danei înaintea dezastrului de la *Computel*, şi Joel Gregg care fusese şeful vînzărilor. Joel era un manager experimentat şi un director de vînzări care ştia tot ce se putea şti despre finanţarea şi conducerea tinerelor companii.

Francie îl instruise pe Lee Nugent să iniţieze un răspuns la procesul intentat de *Industriile Magnus*, folosind orice strategie pe care o cunoştea, ca să amîne procesul în tribunale. Compania era într-o stare de lîncezeală, închizînd încet conturile cu diferiţii clienţi dezamăgiţi. Francie hotărîse să menţină viu numele *Computel,* din motive proprii. Motive pe care avea să le împărtăşească doar azi.

Barbara şi Joel îşi căutau, pe bună dreptate, noi slujbe, în timp ce supravegheau încetarea conturilor

Computel. Acelaşi lucru se întîmpla şi cu Dana, care reluase contactul cu firma de cercetări din Connecticut, dar se menţinea lîngă Francie, atîta timp cît va avea nevoie de ea. Cît îl privea pe Sam, el şi Francie, erau la ananghie. Dar expresia de pe chipul lui nu părea de nemulţumire. Dimpotrivă, la el era un aer de emoţie potolită.

Mai erau încă două persoane necunoscute celorlalţi.

Francie îi prezentă.

– Vreau să-i cunoaşteţi pe Terry Gelman şi pe Quinn Metzler, spuse ea. Ei sînt specialişti în maşinăria computerelor şi au fost chemaţi să vină aici în seara asta de către Sam. Quinn a fost cu Sam în Coreea. Iar Terry lucrează acum cu Quinn în New Jersey.

Francie servise cafeaua. Toată lumea se uita la ea în aşteptare.

– Ştiu că vă întrebaţi cu toţii de ce v-am chemat aici în seara asta, zise ea. Ei bine, am să vă dau răspunsul. Să începem cu nişte comentarii în legătură cu *Computel*.

Făcu o pauză, uitîndu-se de la o faţă la alta. Erau cu toţii adunaţi pe canapea, pe fotoliile vechi şi pe nişte perne pe podea, arătînd mai curînd ca nişte oaspeţi la o petrecere boemă, cu vin, decît nişte specialişti în afaceri sau tehnologie, cum erau de fapt.

– Din motive legale, continuă Francie, *Computel* a fost forţat să-şi înceteze operaţiunile active. Natural, am fi dorit ca lucrul acesta să nu se întîmple, pentru că ne descurcam foarte bine. Totuşi, nu ne putem crampona de trecut. În seara asta, vreau să vă vorbesc despre viitor.

Toată lumea privea surprinsă. Întrucît *Computel* nu avea viitor, se întrebau despre ce putea vorbi Francie.

– *Computel*, spuse Francie, a fost o bună experienţă pentru modul de a introduce tehnologia computerelor în afaceri. Am fost capabili ca, în scurt timp, să le per-

mitem unor companii medii şi mari să-şi computerizeze inventarul şi finanţele şi astfel să reducă sute de ore de muncă din cheltuieli. Efortul nostru a avut succes şi acesta este probabil unul dintre motivele pentru care am intrat în probleme juridice cu un conglomerat care consideră că are un patent asupra iniţiativei noastre.

Nu era nici o urmă de amărăciune în vocea lui Francie. Se gîndea doar la afaceri. De fapt, era chiar o răceală de oţel, impresionantă, în prezentarea ei.

– În ciuda succesului *Computel*-ului, continuă ea, compania a suferit tot timpul de o slăbiciune de structură. Această slăbiciune avea două laturi. În primul rînd, computerele sînt scumpe. Cumpărarea sau închirierea unor computere principale se adăuga substanţial la preţul pe care trebuia să-l cerem pentru consultaţia noastră. Francie făcu o pauză. În al doilea rînd, spuse ea, întrucît consultantul – adică *Computel* – avea maşinile, clientul trebuia să ne transmită nouă datele şi apoi să aştepte rezultatele, fără să poată face propria computerizare pe baza unui program pe care el însuşi să-l opereze. Cu alte cuvinte, clientul se simţea prost în privinţa computerului pentru că maşinăria rămînea în mîinile consultantului. În eventualitatea unor probleme, clientul se putea baza doar pe bunăvoinţa consultantului ca acesta să-l ajute. Ca să conchidem, nu l-am adus, în realitate, pe omul de afaceri faţă-n faţă cu computerul.

Cei ce o ascultau pe Francie păreau uimiţi. Dana vorbi prima.

– Dar, Francie, spuse ea, clienţii noştri erau foarte bucuroşi de serviciile pe care le asiguram. Întrucît noi cunoşteam aparatura şi scriam programele, eram consultanţi la fel ca oricare alţii. Dacă aveau rezultate, şi au avut, clienţii erau satisfăcuţi.

– Ai dreptate, Dana, zise Francie. Dar numai în măsura în care te referi la situaţia din lumea de azi a

afacerilor. În cîţiva ani, tehnologia computerelor va fi atît de avansată, încît clienţii nu vor mai fi satisfăcuţi cu tipul de servicii pe care le oferim noi. Clientul nu va mai vrea să-şi trimită cifrele unor străini şi să aştepte ca aceia să le analizeze şi să-i rezolve problemele. Va dori să folosească direct tehnologia computerelor şi să-şi rezolve singur problemele.

Dana tăcu. Mintea ei ascuţită văzuse deja unde bătea Francie.

Lee Nugent, avocat, dar cu o înţelegere limitată a computerelor, vorbi:

– Dar, Francie, spuse el, nu înţeleg. Ideea companiei *Computel* era tocmai să aducă puterea de analiză a computerelor la clienţii care nu ar fi avut altfel acces la ele. Aţi reuşit să faceţi asta. Luaţi o taxă modestă şi aţi avut rezultate. Clienţii vă iubeau. Ce poate fi mai bun decît atît? În fond, clientul nu-şi poate permite să aibă computerul său propriu...

Francie zîmbi.

– Tocmai asta o să schimbăm noi, Lee, zise ea.

Lee rămase perplex.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

– O să punem la dispoziţia clientului un computer pe care să-şi poată permite să opereze singur, răspunse ea cu răceală.

În cameră se auziră gîfîieli.

– Nu am reuşit să înţeleg, zise Joel Gregg. Vrei să spui un computer principal pe care clientul să-l poată închiria?

– Nu, răspunse Francie. Vreau să spun că e vorba de un computer care să fie al clientului.

Joel zîmbi neîncrezător.

– Cu tot respectul pe care ţi-l datorez, Francie, nu crezi că eşti cu cîteva decenii înaintea epocii? întrebă el. Computerele costă o groază de bani, nu-i aşa?

– Ba da, dar nu-i nevoie să coste tot atît şi în viitor,

zise Francie.

Făcu un gest spre mansarda în care se aflau.

– Cei dintre voi care îl cunoaşteţi pe Sam şi această mansardă, spuse ea, aţi remarcat probabil că este ceva deosebit aici, în seara asta.

Dana şi Joel aprobară din cap. Principala cameră a mansardei părea goală. Ce lipsea era 9292, computerul la care Sam meşterea de patru ani.

– Unde-i 9292? întrebă Joel.

– Dacă veniţi toţi după mine, zise Francie, Sam o să vă arate ceva.

Sam conduse grupul într-un colţ al mansardei, unde un obiect de mărimea unui frigider era acoperit cu o pînză.

Sam zîmbi maliţios.

– N-am să ridic încă pînza, spuse el, pentru că nu vreau să vă influenţez. Ce este sub pînză, nu e frumos. Deocamdată. Dar vreau să remarcaţi dimensiunile.

El trecu în revistă feţele celor din grup. Erau cu toţii interesaţi.

– În ultimii cîţiva ani, continuă el, am înlocuit progresiv circuitele cu tuburi de vacuum ale lui 9292, cu panouri. După cum ştiţi unii dintre voi, primele tranzistoare au fost inventate încă în 1947. Dar tehnologia tranzistoarelor în computere este încă nouă. Totuşi, există mici firme în ţară care produc piese cu siliconi, care se numesc semi-conductori, care au o mare capacitate de computare şi care devin tot mai ieftine aproape cu fiecare oră, pentru că se pot produce uşor, în masă, după realizarea prototipului.

El făcu un gest spre forma de cutie de sub pînză.

– Asta-i ce a rămas din 9292, zise el. E aproximativ a douăzecea parte din cît era ca mărime înainte. Dar puterea lui de computerizare şi analiză este cam de zece ori mai mare decît înainte. Asta datorită circuitelor şi siliconilor.

Făcu o pauză, ca vorbele lui să fie pricepute.

– Trebuie să le mulţumesc lui Quinn şi lui Terry, aici de faţă, care m-au ajutat să accelerez procesul în ultimele luni, zise el. Am folosit oarecare influenţă ca să nu plătim pe circuite preţul de pe piaţă. Şi ne-am făcut noi prieteni în domeniul afacerilor cu tranzistori. Prieteni de care vom avea nevoie anul viitor. Am discutat cu Francie treaba asta şi am ajuns cam la aceeaşi concluzie.

El se întoarse spre Francie şi îi făcu un gest să continue ea.

– Ca să scurtăm povestea, spuse Francie, Sam şi cu mine credem că, avînd o tehnologie potrivită, putem produce un mini-computer, mic ca dimensiune şi ca preţ, care să poată fi folosit de aceleaşi companii care au fost clienţii *Computel*-ului – bănci, companii de asigurare, magazine, firme de investiţii şi aşa mai departe.

Urmă o pauză. Joel Gregg, întotdeauna om de afaceri, vorbi la rîndul lui.

– Cît de curînd credeţi că poate fi realizat?

– Asta-i o întrebare de o sută de puncte, replică Francie. Ştiu că se poate face curînd. Ceea ce nu ştiu este dacă vom putea pune mîna pe suficient capital de investiţii ca să finanţăm operaţia şi să o ţinem solvabilă pînă ieşim cu produsul pe piaţă. Asta-i problema ce ne stă în faţă. Motivul pentru care sînteţi cu toţii aici în seara asta este ca să vă întrebăm dacă vreţi să vă asumaţi riscul împreună cu noi. Va însemna multă muncă şi salarii minime, în tot acest timp. O să lucrăm toţi pentru ceva ce ar putea să reuşească sau să eşueze. Aş vrea să ştiţi asta de pe acum şi să vă gîndiţi.

Francie se uită la chipurile din faţa ei.

– Mai este ceva ce trebuie menţionat, zise ea. Motivul pentru care sînteţi aici voi şi nimeni altcineva, este pentru că oamenii din această cameră sînt singurii în care Sam şi cu mine simţim că putem avea încredere totală. Toată această operaţiune va fi strict secretă.

ım, Quinn şi Terry vor fi răspunzători de cercetare şi zvoltare. Restul, vom lucra în colectiv la programare, nbalare, vînzări, asigurare, patentare – pe scurt, tot ce seamnă a face o companie din nimic. Nimeni nu va ai participa la acest proiect, decît dacă persoana e ceptată de noi toţi.

Ea zîmbi.

– Dacă vreunul dintre voi a avut vreodată o dorinţă a avea o aventură de capă şi spadă, asta-i o şansă ıică.

Se aşează comod în fotoliu.

– Eu am terminat, zise ea. Dacă cineva are întrebări, te liber să le pună.

Spre surprinderea ei, urmă o tăcere completă în caeră.

Francie îşi ridică o sprînceană.

– Vreţi să vă hotărîţi chiar acum? întrebă ea.

Ceea ce nu ştia era că persoanele din cameră nu se tau la ea şi la proiectul ei ca la nişte necunoscute. Ei au deja ce făcuse ea din *Computel*. Şi îl cunoşteau Sam.

– Ei bine, întrebă ea, cîţi dintre voi acceptă să intre?

Toţi cei din cameră ridicară mîna.

Francie zîmbi.

– Foarte bine, spuse ea, se pare că avem o echipă. acă vaporul se scufundă, ne ducem la fund cu toţii. acă pluteşte, o să avem o al naibii de frumoasă cătorie împreună.

O oră mai tîrziu amănuntele erau stabilite. Fiecare ntre cei prezenţi avea să-şi abandoneze slujba şi avea vină să lucreze pentru *Computel*. Nu va exista un at de salarii oficial. Totul va fi făcut în mare secret. A st închiriată o magazie în Brooklyn, pentru proiect. rourile *Computel* din strada Cedar aveau să rămînă eschise, ca un fel de acoperire, arătînd incapacitate şi activitate. Pentru lumea din afară, Computel avea să

fie o companie muribundă, o fantomă.

Francie, Sam şi Dana vor revărsa toate resursele cîştigate în perioada lor de la *Computel*, în noul proiect. Nu erau prea mulţi bani, dar erau suficienţi pentru a menţine deschise birourile din strada Cedar şi pentru închirierea magaziei.

Iar pentru finanţarea reală a noului proiect, Francie intenţiona să contacteze capitalişti îndrăzneţi, odată ce prototipul noului produs va fi gata. Era pe deplin încrezătoare că va putea atrage suficiente fonduri pentru a scoate produsul pe piaţă.

Şedinţa se termină la ora unu noaptea. Cînd toţi plecară, Francie şi Sam rămaseră singuri cu versiunea redusă a lui 9292. Francie se sprijini de pernele canapelei vechi şi oftă.

Sam se uită la ea.

– Eşti frumoasă, cînd eşti furioasă, zise el.

– Arăt furioasă?

– Furioasă nu e un cuvînt suficient de tare, spuse el. Nu mi-ar plăcea să te întîlnesc pe o stradă întunecată, cînd arăţi astfel.

Francie zîmbi şi se uită în sus spre el.

– Dar nu sînt furioasă pe tine, Sam, zise ea blînd.

Ea se ridică şi veni în braţele lui. Cînd trupurile lor se atinseră, între ei trecu un brusc spasm de dorinţă. Sam putea simţi ceva excitant şi periculos emanînd de la ea, ca zumzetul unui milion de volţi de energie electrică din interiorul unui fir cu aspect inocent.

El o trase mai aproape, întrebîndu-se cum un trup feminin atît de fragil poate cuprinde atîta putere concentrată. Apoi, buzele ei le atinseră pe ale lui şi gîndul din mintea lui se îndreptă ameţit spre plăcere.

Fata din braţele lui era acum pentru el un mister, mai mult ca oricînd. Dar oricine ar fi fost ea şi oriunde ar fi mers, în seara aceea era a lui.

Mîna ei îi cuprinse blînd talia, cînd el o îndreptă spre dormitor.

CAPITOLUL 37

28 septembrie, 1958

Era ora două noaptea.

Apartamentul era luminat doar de strălucirea din Upper East Side care se afla la treizeci de etaje mai jos.

Zgomotele îndepărtate ale circulaţiei se amestecau cu muzica în surdină din apartament. Mobilele şi tapetele de pe pereţi păreau că pîndesc pe furiş, în umbră, ca nişte icoane religioase păgîne, însoţind un ritual misterios.

Alte zgomote în cameră erau doar oftaturile care veneau din pat şi care puteau avea un singur înţeles.

Fata era goală. Îşi scosese hainele doar cu cîteva momente mai înainte, cînd lumina lămpii acum stinse strălucise şi-i aurise pielea moale. El o urmărise flămînd, pentru că ea ştia cum să se dezbrace într-un mod unic, provocator, atingîndu-şi uşor bikinii, în timp ce aceştia alunecau pe coapsele ei, apoi închizătoarea sutienului, pe care-l făcea să se desfacă printr-o mîngîiere languroasă.

Ea îşi netezea hainele pe trup, înainte de a şi le scoate, atît de senzual încît părea că ea însăşi face dragoste cu ele. Mîinile ei făcură mici cercuri pe piele cu pantalonaşii de mătase, înainte de a-i lăsa să cadă, iar trupul ei în umbră părea un deget care te cheamă.

Ea îl obligase pe el să se dezbrace mai întîi, ca să poată vedea reacţia trupului lui la dansul ei. Ochii ei se plimbară peste el, admirîndu-i fizicul dur, dar venind

mereu să se concentreze, fascinată asupra penisului în erecţie şi pulsînd în ritm cu seducţia trupului ei.

Cînd ajunse complet goală, el avea atîta nevoie de ea, încît ar fi tras-o cu forţa spre el, dacă nu ar fi înţeles că această abordare lentă era tocmai ceea ce o excita pe ea.

Ea întinse mîna să stingă lumina şi veni, în cele din urmă, la el, ca o silfidă moale ce i se oferea îmbrăţişării lui ca un dar.

– Iubitule, şopti ea.

Era o fată care vorbea puţin. Învăţase asta despre ea. Dar acele puţine cuvinte erau atît de pline de sex pur, încît nu puteau fi ascultate fără a simţi primii fiori ai orgasmului adînc în trup.

Se ghemui peste el şi îl sărută încet, cu o limbă lungă, alunecoasă intrînd în gura lui ca să guste şi să exploreze. Degetele ei îi atingeau blînd umerii şi, în jos, muşchii pectorali, spre stomac, destul de aproape de penis ca să-l excite, dar încă neîndrăznind să-l atingă.

O simţea suspendată deasupra lui, aşteptînd cu răbdare în aerul cald al dormitorului, în timp ce genunchii ei îi încălecau şoldurile. Doar limba mîngîietoare o unea cu el şi mîinile ei moi pe şoldurile lui.

– Mm, gînguri ea, îmi placi în felul ăsta.

Iar acum, trupul ei uşor şi fin se lăsă pentru a-l mîngîia în toată lungimea. Îşi simţi sexul fierbinte pe pîntecele ei, în timp ce ea se ondula subtil. Ea îi sărută ochii, obrajii, şi îşi trecu degetele prin părul lui, zîmbind cu răceală, în timp ce se freca de el ca o pisică.

– Mmm, toarse ea, alunecîndu-şi din nou limba în gura lui.

Erau amîndoi excitaţi acum şi gata să facă dragoste, dar ea voia să-l tachineze ceva mai mult. Părea că ştie ce armă puternică era trupul ei. Cînd era îmbrăcată, acesta se ascundea în mod inteligent sub personalitatea ei rece. Părea introspectivă, ba chiar vulnerabilă. Nu puteai avea idee ce fel de femeie era, pînă nu o

cunoşteai în acest mod, goală şi provocatoare şi triumfătoare în senzualitatea ei.

Acum se îndreptă, stînd pe vine deasupra lui. Încă mai păstra o distanţă minimă, dar acum mîinile ei găsiră penisul şi începură să-l mîngîie. O auzi murmurînd, un tors din gît, satisfăcut.

Iar acum, îşi dădu seama confuz – pentru că plăcerea pe care ea i-o dădea îl făcuse să închidă ochii – că ea îl îndruma spre centrul ei. Nu se mai juca doar cu mîinile cu penisul lui, ci cu mijlocul dulce dintre picioarele ei. Îl introducea cîte un centimetru, retrăgîndu-l, mîngîindu-l, introducîndu-l din nou mai adînc, tachinîndu-l cu jocul ei îndemînatic, încît nu ştia cînd erau degetele şi cînd era sexul ei.

– Ah, oh, şopti ea, cînd excitaţia îl făcu să se împingă în ea. Putea simţi zîmbetul de pe buzele ei. Nu aşa repede.

Ea continuă astfel, tachinîndu-l, gîngurindu-şi provocările, lăsîndu-l să o pătrundă mai adînc, chinuindu-l cu o carne care îl poseda, în timp ce ea se reţinea, pînă cînd el nu mai putu suporta.

O apucă, o ţinu de încheieturile mîinilor, cu o dorinţă urgentă şi se împinse adînc în ea. Ea scoase un mic ţipăt, de prefăcută spaimă şi vizibilă plăcere. Şi asta făcea parte din jocul ei, şi ştia că îl excita.

Penisul era în ea pînă la capăt, mişcîndu-se repede în centrul ei. Ea răspundea cu gemete şi ţipete totdeauna înăbuşite de sentimentul ei misterios de reţinere – era cu adevărat o fată foarte tăcută – dar cu atît mai senzuală, pentru că aceste sunete erau ca nişte şoapte intime, vinovate, cu scopul de a pătrunde pînă la izvorul nevoii lui şi a-l încălzi pînă la punctul de fierbere.

Era greu să nu ajungi cu ea la extaz imediat. Încîntarea de a-l excita era atît de perversă, încît sămînţa voia să se dăruiască imediat acelor măruntaie care tremurau în jurul lui. Trebuia să se gîndească la altceva, ca să se distragă şi să se poată bucura de ea.

Lucrul nu era prea dificil pentru el. Avea multe idei, multe planuri, fiecare dintre ele la fel de excitante în felul lor, ca şi o femeie. Lumea era un loc care aştepta să fie cucerit, dar care nu ceda aşa uşor şi de bunăvoie ca această fată senzuală. Lumea îşi reţinea premiul, iar lupta pentru a-l obţine era mai subtilă şi mai dificilă decît plăcerea imediată de a face amor cu ea.

Dar şi ea făcea parte din luptă. Tocmai asta era frumuseţea. Trupul ei, şoaptele, mîngîierile ei, erau toate o parte a acelei provocări mai importante.

Se gîndi la lucrul acesta cît putu de mult. Dar mîinile ei se plimbau peste tot pe trupul lui, găsind puncte ale plăcerii cu un instinct care nu dădea greş, nu doar cele pe care le găsise la el în ultimele cîteva dăţi, unele de care nici el nu-şi dăduse seama, pînă cînd ea nu le atinsese acum.

O mînă moale se mişca lent în interiorul coapselor, apoi de-a lungul şoldurilor, spre pîntece, şi îi atinse buricul trimiţînd în el un uriaş tremur neaşteptat. Vocea mică încă mai şoptea încurajări.

– Hai... Încă puţin... Oh! Dragule...

Auzi un geamăt, nu lipsit de un mic chicotit pervers de plăcere, cînd el se împinse mai tare în ea. Putea vedea sînii moi mişcîndu-se în umbră, în timp ce ea era deasupra lui şi putea vedea contururile frumoase ale coapselor ei. Părul uşor, desfăcut, îi dansa pe umeri şi pe spate, în timp ce capul ei drăguţ se mişca înainte şi înapoi. Era în elementul ei acum, fiecare instinct al ei unindu-se în simfonia actului sexual. Ea trăia pentru asta.

– Mm... ah! Aşteaptă... Încă.

Ea voia mai mult, voia totul, voia să-l ţină aşa toată noaptea. Dar totul se termină. Ultimul val venea, fierbinte, din adîncul fiinţei lui, şi el ştia că nu se mai putea opri acum. Era prea mult: goliciune, şoapte de alcov, degetele, buzele, toată activitatea sexului ei.

O ţinu de şolduri şi se împinse cît putu de adînc în

ea. Îl scutură un spasm uriaş, iar ea tremura ca o frunză. Degetele ei îi atingeau umerii şi gemu cu şoapte joase, ca torsul pisicii, încîntată.

Cînd se termină totul, ea se lăsă pe pieptul lui odihnindu-se, în timp ce el rămase în ea. Trupul ei se bucura de atingerea trupului lui dur.

Rămaseră aşa cîteva minute fermecate. Apoi, el începu să se depărteze de ea, iar ea însăşi se retrase în sine, reluîndu-şi exteriorul rece şi calm. Ea îl bătu cu palma să-i mulţumească pentru plăcere, dar nu-l mîngîie drăgăstoasă ori posesivă. Era din nou departe, independentă, preocupată doar de persoana ei. Jocul complicat, pe care-l demonstrase înainte, era menit doar să-l excite pe el. Nu era nici o afecţiune în spatele lui. Doar dorinţă şi poate chiar ceva mai rece decît dorinţa.

O urmări dispărînd în baie. Se aprinse lumina. Auzi curgînd apa. Cînd se întoarse, era tot goală, dar mişcările ei nu mai erau senzuale. Erau naturale, rapide.

Se aşeză pe marginea patului, trăgîndu-şi ciorapii. Cînd ea se ridică să-şi caute chiloţii, privelişte a ciorapilor lîngă pielea goală aproape că îl excită destul ca să o tragă din nou lîngă el.

Ea îşi trase chiloţii şi micul sutien. Nu se uita la el. Era absorbită în ea însăşi, probabil gîndindu-se unde trebuia să se ducă, ce muncă avea de făcut în seara asta şi mîine. Era foarte ocupată în prezent. Îi venea foarte greu să vină să-l vadă, chiar şi seara.

Îşi găsi slipul, îl îmbrăcă, apoi îşi puse rochia pe care o purtase, dreaptă, drăguţă de o culoare pală. Îşi căută în păr agrafele, se întoarse la baie şi stătu în faţa oglinzii, să-şi refacă machiajul, să-şi strîngă părul la spate, aplicîndu-şi rujul cu o privire critică.

Veni alături de el. Se aşeză pe marginea patului. Ea nu făcuse remarci cu privire la goliciunea lui languroasă, ştia că-i plăcea să o privească îmbrăcîndu-se.

Ea îi zîmbi.

– Cînd o să mai am veşti de la tine? întrebă el.

– Cînd o să am ceva pentru tine.

– Mai devreme nu? ridică el o sprînceană.

– Poate. Dacă ai să fii băiat cuminte.

Urmă un moment de tăcere. Îl atinse cu un deget moale, pe nas, pe bărbie şi apoi pe un sfîrc. Trasă acolo un cerc, înainte de a aluneca pe suprafaţa pielii lui, spre penis. Era gata să pună mîna, cînd el o opri.

– Aş vrea să fii ceva mai limpede, în legătură cu unele lucruri, zise el.

– Care lucruri? Mîna ei mică încă mai dorea ceva. Se mişcă în strînsoarea lui.

– Despre cînd anume, spuse el. Cît timp mai durează?

– Eşti dur, zise ea.

Zîmbi. Cuvîntul, cu dublu sens, era intenţionat, referindu-se atît la misiunea ei cît şi la penis care era deja în erecţie numai la apropierea mîinii ei.

– Ştiu.

Renunţă. N-avea rost să o preseze.

– Nu pot face mai mult decît atît, spuse ea. Totul e în aer. Lucrurile se schimbă atît de repede – de la o zi la alta. Iar eu nu particip chiar la tot.

El se întrebă dacă să o creadă.

– E deşteaptă, nu-i aşa? întrebă el.

– Da, oftă ea. Asta este.

– Sună-mă marţi, spuse el. Fie că ai veşti, sau nu. Zîmbi. Îmi place să am veşti de la tine.

Ea aprobă tăcută din cap.

Se uită la penisul lui cu un fel de nostalgie. Apoi, cu un oftat scurt, feminin, se ridică.

– Ţine minte, îi atrase el atenţia. Să nu mă suni niciodată la lucru. Niciodată.

Ea ridică din umeri, arătîndu-şi dispreţul faţă de această chestiune. De parcă nu ştiuse pînă acum că putea avea o încredere implicită în ea.

Îşi luă geanta şi îşi scoase ochelarii din ea. Erau totdeauna primul lucru pe care şi-l scotea şi ultimul pe

care şi-l punea pe ea. Cu ei pe nas, se retrase definitiv în spatele măştii reci, lipsite de emoţii, care-i era de mare folos în zilele ei pline de activitate.

– Noapte bună, zise ea.

El dădu din cap, părîndu-i rău că o vede plecînd atît de curînd, dar conştient că nu putea fi prea mult timp departe de munca ei. O singură absenţă fără explicaţie ar fi însemnat prăbuşirea ei – şi a lui.

– Noapte bună, Mata Hari, spuse el.

Cu un mic zîmbet la gluma lui, ea îşi luă haina şi ieşi din apartament.

CAPITOLUL 38

5 martie, 1959

Francie se trezi speriată.

La început, nu ştiu unde se află. Ochii, ameţiţi de somn, se uitau la pereţii în umbră, care o înconjurau, fără să-i recunoască.

Un moment, se gîndi că era din nou acasă, în dormitorul ei din Pennsylvania. Uită de trecerea timpului şi i se păru că aude vocea liniştită a mamei ei în bucătărie, vorbind cu tatăl ei.

Cu ochii pe jumătate închişi, Francie simţi viaţa cea veche venind să o îmbrăţişeze cu blîndeţe. Simţi siguranţa pe care o ai acasă. Trupul ei adormit era plin de amintirile lui proprii despre locul vechilor pereţi şi al ferestrei care dădea spre curtea unde bicicleta ei zăcea pe o parte, lîngă leagănul în care se jucase cînd era copil. Se întoarse înapoi spre vise, fiind sigură că, atunci cînd se va trezi, în bucătărie va mirosi a cafea şi a micul dejun, iar mama o va aştepta cu zîmbetul ei şi

cu mîinile ei moi.

Dar somnul se mai depărtă cu un pas şi Francie îşi aminti unde se afla.

Se uită la pereţii dormitorului. Nu mai erau fotografiile înrămate şi ursuleţii din copilărie. Pereţii aceştia erau goi. Nu mai era nici masa de lucru la care îşi făcuse lecţiile, cînd era elevă. În camera aceasta, era doar un dulap şi un *fichet*.

Se întoarse şi îl văzu pe Sam adormit alături de ea. Dezorientarea o indispuse, pentru că o făcea să alterneze două lumi, atît de îndepărtate una de cealaltă. Dorea să întindă mîna să-l atingă, poate să-l strîngă la piept. Dar nu voia să-i tulbure somnul, aşa încît rămase un moment uitîndu-se la el, apoi coborî uşor din pat şi se duse în picioarele goale în camera de zi.

Nici unul dintre ei nu-şi putea permite să-şi piardă somnul, pentru că era un bun preţios care le lipsea lor şi colaboratorilor lor. Fiecare dintre ei supravieţuia cu cel mult cinci ore de somn pe noapte şi lucrînd în ritm febril toată ziua.

Şi nimeni nu lucra mai mult decît Francie.

Fusese obligată să lase cea mai mare parte a aspectului de afaceri al noului proiect în seama lui Joel Gregg. Sam se ocupa de computerul însuşi, de la circuite, la amplasare şi control. Iar Francie abandonase totul, pentru a crea programul general care să permită aparatului să înţeleagă instrucţiunile şi să prelucreze informaţiile.

Programul ceruse cel mai mare efort intelectual din viaţa ei. Uriaşa lui subtilitate de amănunt şi execuţie avea să rămînă complet ascunsă faţă de operatorul computerului, un individ obişnuit, care va fi instruit doar în cîteva ore, să folosească aparatul în munca lui zilnică.

Sam şi Dana, programatori experimentaţi şi ei, i-au spus deschis lui Francie că programul ei era genial, o inovaţie care o va face cunoscută în toată lumea. Dar

Francie nu avea timp să-şi cînte osanale pentru ceea ce realizase deja. Mai erau încă multe de făcut. Trebuia să-l finiseze şi să fie gata, în momentul cînd computerul va fi terminat, dată care se apropia cu fiecare zi.

Munca la computer era un proiect la care se lucra şapte zile pe săptămînă. Nimeni nu-şi lua zile libere. Dar duminicile, echipa nu apărea în magazie pînă în jurul amiezei. Asta însemna că fiecare putea să-şi petreacă o sîmbătă noapte relativ normală, de relaxare, – începînd adică de la ora şase, cînd se termina lucrul.

Francie îşi petrecea toate nopţile cu Sam. Se întorceau împreună de la lucru în mansarda lui, luau o cină liniştită împreună şi îşi petreceau seara făcînd dragoste şi rămînînd în tăcere unul în braţele celuilalt.

Adormeau devreme, obosiţi. O clipă mai tîrziu, după cum i se părea lui Francie, era din nou trează, visele risipindu-i-se repede, dîndu-şi seama că noaptea trecuse deja şi ceasul deşteptător era gata să sune. Ea se trezea înaintea lui Sam şi pregătea cafeaua cînd ieşea de sub duşul rapid, ca să se îmbrace cît putea de repede. Era din nou în plină activitate, încordată ca o coardă întinsă, gata pentru cursa nebunească a zilei pe care o avea în faţă.

Iar fiinţa feminină care se cuibărise în braţele puternice ale lui Sam era acum uitată, nu mai exista. Ea nu mai apărea, pînă ce nu lua sfîrşit o nouă zi de muncă istovitoare, o zi în care căutarea ei să fi făcut paşi uriaşi spre finalizare.

Aceasta era viaţa pe care o ducea Francie. Ea nu se gîndea niciodată să pună sub semnul întrebării cerinţele ei teribile sau răsplata ei secretă. Munca îi devora zilele, iar plăcerea îi consuma scurtele momente de odihnă.

Astăzi o trezise ceva important. Putea simţi lucrul acesta. În mod normal, dormea bine şi nu s-ar fi trezit decît dacă îl umbla ceva prin minte. Deşi nu-şi putea permite să-şi piardă somnul, se aşează în camera de zi, întrebîndu-se ce anume ar putea fi.

Se uită la vechea siluetă destrămată a ceea ce fusese 9292, o cutie mare, cu fire şi cu circuite ce ieşeau din el ca umplutura dintr-o păpuşă stricată. Sărmanul fusese jefuit fără ruşine, pentru completarea prototipului computerului care încă nu avea nume şi pe care-l construiau.

Iar acum, Francie înţelese de ce se trezise.

Produsul pe care ea şi colegii săi se munceau pînă la epuizare să-l creeze încă nu avea nici un nume.

În străfundul minţii, în zilele încărcate, se întrebase mereu cum să-i spună produsului. Discutase problema cu Sam, Dana, Lee, Joel şi cu ceilalţi, dar în zadar. Fiecare sugera doar nume numerice, ca *Era 1103*, sau acronime ca *UNIVAC*. Dar Francie avea o senzaţie interioară că asemenea nume nu erau bune, în principiu. Era convinsă că asemenea nume ar împiedica produsul să se vîndă, în loc să-l ajute.

Dar nu se putea gîndi la o alternativă.

Acum, ea şedea în întuneric, scormonindu-şi mintea pentru a mia oară. Cum ar trebui să se numească viitorul computer? Trebuia să fie ceva neştiinţific, ceva cu picioarele pe pămînt şi prietenos. Oamenii de afaceri erau şi aşa destul de îngroziţi de tehnologia computerelor. Nume ca *ENIAC* şi *IBM 702* nu făceau decăt să-i înspăimînte mai mult, făcîndu-i să se gîndească la cheltuieli mari şi la o tehnologie îndrăzneaţă.

Francie se gîndi îndelung, simţind cum o părăseşte somnul, în timp ce tensiunea muncii o cuprindea din nou. Dar nici un nume nu-şi făcu apariţia.

Se întinse pe canapeaua lui Sam în întuneric şi încercă să-şi limpezească mintea. Încă somnolentă, îşi aminti brusc de zilele de acasă, cu mama şi cu tata în Pennsylvania, care îi reveniseră în amintire adineauri, cînd se trezise.

Ea zîmbi, gîndindu-se că apropierea ei de Sam o făcuse să-şi amintească de acele zile. Sentimentul de siguranţă şi apartenenţă pe care Sam i-l adusese, se

reflectase în amintirea ei despre copilărie, un timp în care avea impresia că lumea era ca o mamă dulce care o aştepta să o primească în braţele ei, cînd după ce se trezea în fiecare zi, îşi punea pantalonii şi bluza de bumbac şi ieşea să se joace sau să-l ajute pe tatăl ei în atelier.

Da, fusese o vreme fericită şi fără griji. Şi era la o depărtare de ani lumină de lumea nebună, de înalta tensiune, în care trăia ea acum. Cum ajunsese atît de departe? Ce pierduse oare pe drum? Cînd o abandonase complet pacea din viaţa din copilărie?

Se gîndi la zilele îngrozitoare dinaintea morţii mamei ei. Helen Bollinger suferise de o boală lungă, dar nu se plînsese niciodată. Francie şi-o amintea şezînd tăcută în fotoliul ei din camera de zi, citind sau vorbind cu tata, care îşi ascundea atît de bine îngrijorarea, încît Francie nici nu-şi dădea seama pe atunci prin ce trecea el.

Se obişnuiseră amîndoi cu ideea că viaţa alături de mama ei le scăpa printre degete. Iar Francie urmase exemplul tatălui ei de a îndura inevitabilul fără să vorbească despre el. Agonia tăcută pe care au trăit-o cu toţii i-a legat şi părea o luptă pe care ar fi putut-o duce la nesfîrşit, deşi se subţiaseră, slăbiseră, şi erau cu toţii tot mai disperaţi.

Şi într-o zi, aşa, pur şi simplu, mama plecase. A venit ambulanţa, apoi cel de la pompe funebre. Au fost chemaţi prietenii şi rudele, pastorul a făcut o rugăciune, s-au dus la cimitir, apoi Francie cu tatăl ei s-au întors singuri în casa goală.

Abia atunci i-a izbit durerea cu toată forţa. După ce trecuse emoţia artificială a aranjamentelor funerare, după ce plecaseră oaspeţii, iar slujbele religioase se terminaseră, erau singuri cu golul lăsat de mama. Timp de cîteva săptămîni, au trăit într-o tăcere mormîntală pe care Francie nu o va uita niciodată. Durerea care îi lega era cea mai rea pe care o cunoscuse vreodată. I se părea că viaţa nu mai e posibilă.

Apoi, după cum a vrut soarta, cineva ie-a venit în ajutor.

Nişte fermieri vecini, Maguire, aveau o mătuşă văduvă, care imigrase recent din Irlanda şi era singură în America, neavînd ce face. Fusese gospodină şi nu avea nici o meserie. Copiii ei erau mari, căsătoriţi, şi locuiau în oraşe îndepărtate. O chema Mollie şi era nervoasă din cauza inactivităţii în ferma familiei Maguire.

Li se sugeră ca ea să vină să locuiască împreună cu Francie şi cu tatăl ei ca menajeră şi bucătăreasă. Întrucît avea asigurarea rămasă de la soţul ei şi nişte economii proprii, putea să se întreţină din salariul neînsemnat pe care Mac Bollinger şi-ar fi permis să i-l plătească. Îi plăcea modul taciturn de a fi al lui Mac şi se entuziasmă de personalitatea luminoasă a lui Francie.

Mollie era prin natura ei o plîngăreaţă plină de supărare în legătură cu America, cu rudele ei, cu vîrsta care înainta şi cu toate celelalte la care se putea gîndi. Dar, sub nemulţumirile ei care erau exprimate cu un minunat accent irlandez şi cu o frazeologie a ei proprie – era o jeluitoare de mare forţă şi rezistenţă. Ea veni să se ofere ca singura înlocuitoare a lui Helen Bollinger care îi putea înveseli pe Francie şi pe tatăl ei.

Întreaga casă reveni la viaţă, sub egida lui Mollie. Ea lucra în grădină, tricota pulovere pentru Francie, pentru Mac şi covoare cu motive din ţara cea veche. Gătea carne cu varză şi friptură irlandeză şi ţinea bucătăria strălucitor de curată. Învăţă sistemul lui Helen de a-l scoate pe Mac din letargie şi de a-l pune să lucreze la proiecte folositoare. Deşi nu o putea ajuta pe Francie la lecţii, fiind doar alfabetizată, nu era nevoie să facă lucrul acesta, pentru că notele maxime ale lui Francie erau un fapt obişnuit. Dar ea putea şi o ajuta pe Francie să-şi îmbunătăţească aspectul şi o ajută să ajungă dintr-o fetiţă stîngace de paisprezece ani, o frumoasă şi bine îmbrăcată liceană.

Într-un mod subtil, Mollie a umplut un gol uriaş din vieţile a doi oameni îndureraţi şi confuzi. Umorul ei, munca susţinută şi faptul că le înţelegea problemele, o făcuseră un adaos indispensabil la viaţa lor. Şi, deşi nu recunoştea niciodată, propria ei durere datorită pierderii soţului ei şi a depărtării copiilor, se alina prin relaţia ei cu Mac şi cu Francie.

La un moment dat, Francie cochetase cu ideea de a deveni peţitoare şi de a-l face pe tatăl ei să se însoare cu Mollie. Dar ea era prea tînără să înţeleagă relaţia lor. Mac purta torţa lui Helen, care îi consuma întreaga viaţă, şi nici nu putea visa să se însoare cu o altă femeie. Mollie, înţelegînd lucrul acesta, chiar la o oră după ce îl cunoscuse, îşi asumase un rol de soră, despre care ştia că va contribui mai mult la alinarea durerii lui decît orice altceva.

Cînd Francie plecă la colegiu, Mollie se mută din casă, pentru că aşa era frumos, şi se întoarse la rudele ei Maguire. Dar tot mai venea în fiecare zi să cureţe, să gătească şi să facă haine pentru Mac. Citeau împreună scrisorile lui Francie de la colegiu şi, odată, cînd Mac pleca la Philadelphia să o vadă pe Francie, Mollie se duse cu el. Făceau o pereche curioasă: Mac îmbrăcat într-un costum pe care Mollie i-l găsise la un preţ convenabil, iar Mollie cu o îmbrăcăminte elegantă care o şocă pe Francie, fiindcă nu o văzuse pînă atunci decît cu şorţul în faţă.

Francie era bucuroasă că tatăl ei o avea pe Mollie. Acum, cînd şi ea era plecată de acasă, Mollie îl ţinea pe Mac Bollinger legat de viaţă. Adesea, Mollie era cea care ridica telefonul cînd Francie suna pe interurban din Pennsylvania. Vocea proaspătă, irlandeză, era un sunet drag, un sunet de acasă.

Apoi, Mollie a murit.

Evenimentul îi era cu atît mai străin cu cît tatăl ei îi spusese despre acesta de la sute de kilometri distanţă. Mollie suferise mulţi ani de o formă serioasă de diabet

şi nu le spusese niciodată, lui Francie sau lui Mac despre asta. Sfîrşitul ei a fost din fericire, brusc, dar Francie află că avusese dureri mari în toţi aceşti ani.

Acum, Francie înţelese motivul real al văicărelilor constante ale lui Mollie. Se elibera astfel de deznădejdea reală din interiorul ei.

După moartea lui Mollie, Mac rămăsese singur, folosind o femeie din vecini să vină la curăţenie, dar ocupîndu-se singur de gătit şi de cumpărarea hainelor. Deşi nu a arătat niciodată, el suferea acum cu adevărat pentru Mollie, aşa cum încă mai suferea pentru soţia sa decedată. Cînd îl vizita Francie, ei vorbeau adesea despre Mollie şi amîndoi îi erau recunoscători pentru anii preţioşi pe care ea şi i-a dăruit lor.

Francie şedea acum în camera de zi, gîndindu-se la numeroasele zile care fuseseră luminate de umorul lui Mollie, de limba ei ascuţită şi de loialitatea ei neclintită faţă de Mac şi faţă de fiica lui. Merita cu prisosinţă să fie evocată ca să-şi reamintească modul curajos, luminos, în care ea intrase în viaţa lor, atunci cînd pierderea lui Helen ar fi putut-o întuneca definitiv.

În cele din urmă somnolenţa îi cuprinse din nou trupul lui Francie şi ea se ridică să se întoarcă în pat. Merse în dormitor şi se strecură în pat lîngă Sam. Deşi nu era mai aproape de soluţionarea problemelor ei, gîndurile la Mollie, la tatăl ei, o făcură să se simtă mai puţin singură.

Cînd Sam simţi patul mişcîndu-se, întinse somnoros un braţ şi o trase pe Francie spre el. Deşi viaţa de zi cu zi alături de el era agitată şi grăbită, aşa cum nu fusese niciodată în trecut, el avea ceva calm şi hotărît care, ca un glob de cristal secret conţinea copacii şi păşunile copilăriei ei, tot aşa cum în pieptul lui, undeva, se afla amintirea tinereţii lui în statul New York, cu pădurile şi lacul său preţios.

Francie era gata să adoarmă în braţele lui, cînd deodată văzu semnul secret al gîndurilor ei. Mollie Maguire

nu-i venise în minte complet accidental. Se gîndise la computer şi cum să-l vîndă oamenilor de afaceri, care aveau idei preconcepute despre computer ca despre nişte creiere electronice impersonale, care lipseau de umanism tot ceea ce atingeau.

Francie se gîndea la computerul pe care îl elaborase Sam, într-o magazie umilă, destinat să facă viaţa omului de afaceri mai uşoară, fără să-l oblige să devină tehnician de computere pentru a-l putea folosi. Acesta va fi un aparat la care cumpărătorul să se gîndească cu familiaritate sau chiar cu o idee de umor, ca la o parte prietenoasă şi domestică a vieţii lui de muncă.

Iar acum, cele două direcţii de gîndire care se luptaseră să se găsească una pe cealaltă, se uniră în mintea lui Francie. Ea îşi închipui computerul şi văzu şi numele pe care avea să i-l dea. Era numele cel mai puţin aşteptat din lume, dar şi cel mai uman.

– Mollie... se gîndi ea visătoare, cînd adormi în braţele lui Sam.

CAPITOLUL 39

Numele *Mollie* părea să fie ultima [illegible]ie în lansarea noului computer al *Computel*-ului s[illegible]e un viitor strălucit. Oricine auzea numele acesta, se în[illegible]gostea de el, de la colaboratorii lui Francie pînă la capitaliştii investitori, inteligenţi şi sceptici, pe care ea şi Joel încercau să-i intereseze în noul proiect de luni de zile.

Un grup de bănci de investiţii, care stătuseră deoparte în iarnă, de deciseră în cele din urmă să investească peste trei milioane de dolari în *Mollie* şi *Computel*, în schimbul opţiunii la acţiuni şi al unui loc în consiliul de conducere. Aproape peste noapte, urmă un important fond mutual şi apoi altul.

În cursul verii, munca la *Mollie* avansă în salturi. La 8 septembrie Sam făcu o amplă demonstraţie a puterii de computerizare a lui *Mollie* şi a simplităţii manevrării, în faţa unui mic grup de investitori particulari, avînd drept rezultat alte patru oferte de cîte un milion de dolari.

După o masă de prînz de sărbătorire, care avusese loc la *Four Seasons*, Francie îl felicită pe Sam.

– Tu eşti eroul, azi, spuse ea. Dacă *Mollie* n-ar fi funcţionat atît de bine pentru specialiştii lor, ne-am fi întors fără nimic.

– Nu-mi mulţumi mie, spuse Sam. Eu sînt doar o rotiţă în mecanism. Tu eşti cea care pui totul în mişcare, Francie.

Ea zîmbi obosită. Ştia, la fel de bine ca şi Sam, că erau încă departe de linia finală. Vor avea nevoie de un capital de investiţii de două ori mai mare decît aveau acum, ca să lanseze computerul *Mollie* în toată ţara, într-un mod convingător. Se părea că, odată cu fiecare pas înainte pe care-l făceau în compania lor, riscul pe care şi-l luau căpăta proporţii tot mai mari. Erau implicaţi tot mai mulţi bani şi tot mai mulţi oameni aşteptau momentul adevărului.

Şi, cel mai rău lucru dintre toate, *Computel* nu producea nici un ban, pentru că produsul companiei nu ajunsese încă pe piaţă şi nici nu avea să ajungă, dacă nu găseau noi finanţări. Între timp, aspectul strict secret al companiei făcea cu atît mai dificilă atragerea investitorilor. Administratorii de fonduri mutuale şi alţi capitalişti investitori nu puteau să convingă consiliile lor de conducere să verse mari fonduri într-un proiect a cărui existenţă era un secret.

Francie înţelegea acum cum se simţeau producătorii unor mari musical-uri pe Broadway, după ce au investit milioane de dolari şi echipe de actori şi tehnicieni într-un spectacol strălucitor, ca apoi să trăiască cu teama că spectacolul putea cădea după premieră, fiind o pierdere financiară pentru toţi cei implicaţi.

Fără voia ei, Francie avea tracul scenei. Ajunsese prea departe cu *Mollie*, ca să mai dea înapoi acum. Iar toţi oamenii pe care îi implicase în proiect erau în răspunderea ei. Dacă vaporul ei s-ar fi scufundat, se duceau cu toţii la fund odată cu el.

Dar acum nu mai avea nici timpul, nici energia să mai dea înapoi. Unica direcţie în care puteau merge era înainte.

La o oră după prînzul din Manhattan, Francie şi Sam erau înapoi la magazia care era împărţită în secţiuni în care lucrau diferite echipe la proiecte separate – desenatorii, specialiştii în aparate, tehnicienii, cei de la marketing.

Sam se întoarse la lucru cu Quinn şi cu Terry, gîndindu-se la problema circuitelor lui *Mollie*. Zîmbi gîndindu-se la iubitul lui 9292, la care meşterise atîta timp, şi la noile lui avataruri care, dacă Francie va reuşi, vor schimba modul de a se face afaceri în America şi în lume.

El deveni curînd atît de absorbit în munca lui, încît nu-şi dădu seama că Francie se strecurase afară din magazie.

Nimeni nu ştia că plecase. Francie plănuise astfel lucrurile. Luă metroul spre Manhattan, luă un taxi şi dădu şoferului o adresă.

În cîteva minute, se afla într-un birou oarecare la etajul doi, în faţa unui tînăr în pantaloni şi pulover, aspect potrivit cu natura muncii lui.

Se numea Kevin Still şi deţinea şi conducea magazinul de produse electronice de sub biroul său. Adevărata lui afacere, prea discretă pentru a i se face reclamă, era supravegherea electronică.

Francie îl angajase în urmă cu două luni şi aflase veşti de la el în fiecare săptămînă. Pînă atunci, nu avusese nimic de raportat. Săptămîna trecută îi spusese chiar că, după părerea lui, arunca banii degeaba.

Dar, în dimineaţa aceea, sunase la magazie să-i lase un mesaj criptic care însemna, în codul lor, că apăruse ceva în cele din urmă. De aceea se afla ea aici.

– Ce ai pentru mine? întrebă ea.

– Ceea ce cauţi, cred, răspunse el. Uite, pune caseta asta şi ascultă cu mine.

Îşi puseră amîndoi căştile şi ascultară o bandă magnetică pe un casetofon sofisticat, cu reducere de zgomote.

Francie auzi zgomotul unei convorbiri telefonice. Apoi apăru pe fir o voce de bărbat.

– *Ceva nou?* întrebă el.

– *Da*, răspunse o voce de femeie. *Se pare că* Aronsen o *să se alăture. Cu un milion. Au văzut ultimul prototip şi asta i-a atras.*

Francie recunoscu numele unuia dintre investitorii cu care luase azi masa.

– *Cum a mers?* întrebă vocea bărbatului.

– *Perfect*, răspunse fata. *A fost chiar mai bine decît ne aşteptam.*

– *Care-i data stabilită?* întrebă el.

– *Nimeni nu ştie sigur*, răspunse ea. *Dar sperăm toţi că la începutul verii. Va fi multă publicitate, o amplă campanie de marketing.*

– *Deci nu sînt proble e tehnice?* întrebă vocea masculină.

– *Nici una demnă de menţionat. Sam lucrează la asta. Programul pe care l-a conceput Francie e cu adevărat puternic. Aş fi dorit să-l fi făcut eu însămi.*

Urmă o pauză.

– *O să mi-l aduci?* întrebă bărbatul.

– *Îndată ce o să am timp să-l copiez*, replică fata. *Sîntem groaznic de ocupaţi.*

– *Foarte bine. Ai făcut treabă bună. Adu-mi-l acasă la mine.*

Convorbirea se termină.

Francie îşi scoase casca. Era palidă, dar nu total surprinsă.

– Ai auzit ce-ai vrut să auzi? întrebă Kevin Still.

Francie zîmbi.

– Nu ce-am vrut să aud, nu, zise ea. Dar am aflat ce aveam nevoie să ştiu. Îţi mulţumesc, Kevin.

– Să-mi mai menţin omul la treaba asta? întrebă el.

– Bineînţeles, spuse ea. Şi îţi mulţumesc.

– Ştii cine era bărbatul de la telefon? întrebă el ridicîndu-se în picioare.

Francie păru să facă o pauză o secundă înainte să răspundă.

– Asta nu e important acum, zise ea.

– Totuşi, fata... spuse Kevin.

– A, fata da, zise Francie. Despre ea nu e nici o îndoială.

Îi mulţumi şi plecă. Cînd fu afară pe stradă, se uită în jurul ei şi respiră adînc aerul oraşului. Nu era deosebit de curat, dar, în condiţiile de faţă, îi dădea putere.

Şi asta se aplica la partida de şah pe care-o juca, se gîndi ea. Nu era foarte curată, iar lucrurile aflate nu erau foarte plăcute. Dar trebuie să joci pînă la capăt şi să joci ca să cîştigi.

Dana, oftă ea, *nu m-am gîndit niciodată că tu vei fi aceea*.

CAPITOLUL 40

A doua zi după-amiază, Francie convocă o adunare urgentă a principalilor colaboratori, incluzîndu-i pe Sam, Joel, Barbara, Terry, Quinn şi Lee Nugent.

O întrebare din partea lui Quinn o luă înaintea anunţului pe care urma să-l facă Francie:

– Unde-i Dana?

– Am concediat-o pe Dana, azi-dimineaţă, zise Francie. N-o să mai lucreze cu noi. Barbara, treaba asta o să treacă pe umerii tăi şi vei avea nişte răspunderi în plus. Tu şi cu mine o să ne ocupăm de programare. Sper că simţi că poţi face faţă.

Urmă o pauză stînjenitoare în cameră. Toată lumea o cunoştea bine pe Dana şi contaseră pe energia şi pe cunoştinţele ei în mai multe privinţe. Le va lipsi dureros. *Mollie* era produsă de un grup mic, monolit, de specialişti. Pierderea unuia dintre ei era o lovitură grea.

– Poţi să ne spui de ce a trebuit să plece Dana? întrebă Terry.

– Aş prefera să nu vă spun acum, răspunse Francie. Dar vreau să ţineţi minte cu toţii în săptămînile următoare că securitatea e principala prioritate aici. Cele mai mari pericole pentru *Mollie* nu mai sînt cele tehnice. Sînt stategice. E clar?

Urmă o tăcere. Toată lumea era îngrozită de tonul rece, controlat, al lui Francie şi de efectul de gheaţă al zîmbetului ei calm. Uitîndu-te la ea, nu ţi-ai fi putut închipui că tocmai fusese trădată de cea mai apropiată prietenă. Arăta exact ca un şef care tocmai anunţase data unui picnic al companiei. Era un om de afaceri, cu stăpînire de sine.

Cînd se termină adunarea, Sam o luă deoparte.

– Cum ai descoperit? întrebă el simplu.

Francie se gîndi un moment înainte de a răspunde.

– Am pus să i se urmărească telefonul, spuse ea.

Sam avea o figură îndurerată. Nu fusese personal apropiat de Dana, dar lucrase cu ea într-o sută de probleme tehnice în aceşti doi ani şi crezuse că o cunoaşte destul de bine.

– Ce te-a făcut să o bănuieşti? întrebă el.

– Nimic, răspunse ea.

– Nimic? zise Sam ridicîndu-şi o sprînceană.

– Am pus să vi se urmărească tuturor telefoanele,

zise Francie. Expresia din ochii ei era lipsită de orice emoţie.

Sam o privi cu surprindere. Păru necăjit de vorbele ei, dar parcă arătau un grad de suspiciune care era nesănătos. Totuşi, nu putea nega faptul că acţiunea lui Francie dăduse rezultate.

– Spune-mi doar un lucru, zise el. Cine a cumpărat-o? *Magnus?*

Francie ezită înainte de a răspunde.

– Sam, spuse ea, mintea asta ascuţită a ta este necesară pentru o muncă mai importantă, chiar acum, decît să se îngrijoreze de Dana şi de ce s-a întîmplat. Vreau să mă laşi pe mine să mă ocup de asta. Cînd o să se termine totul, vei primi răspunsul la întrebări. Bine?

Sam o privi adînc în ochi. Acum vedea durerea din ei. O ascunsese faţă de ceilalţi, dar era prea aproape de el, ca să se ferească total.

El îi atinse braţul cu blîndeţe.

– Îmi pare rău, Francie.

Ea zîmbi.

– Totul e corect în dragoste şi în război, spuse ea. Hai să ne întoarcem la lucru.

Un moment mai tîrziu, Sam era înapoi cu Quinn, lucrînd la prototip, iar Francie era în micuţa despărţitură pe care o folosea drept birou, într-un colţ al depozitului.

Îşi permise un ultim gînd la Dana. Dana era ultima persoană la care s-ar fi aştepat s-o trădeze. Dar acum era bucuroasă că aflase. Asta îi arăta că încă mai avea de învăţat multe despre natura omului – şi nu prea mult timp în care să înveţe toate astea.

Dar speranţa viscerală cu care traversase aceste ultime luni îngrozitoare îi veni din nou în ajutor. Închise ochii şi îşi concentră mintea la munca ce o avea înaintea ei.

Acum urmează mutarea ta, domnule Magnus, se gîndi ea.

CAPITOLUL 41

În săptămînile următoare, nimeni nu spuse o vorbă despre Dana.

iar Sam găsi timp să se gîndească la cele întîmplate şi să se întrebe ce va însemna asta pentru Francie.

Ştia că Francie şi Dana fuseseră cîndva colege de cameră şi prietene apropiate. De o sută de ori venise la *Computel* sau în depozitul nou şi le găsise lucrînd împreună, o intimitate tăcută unindu-le, de parcă ar fi fost surori.

Iar acum aşa, pur şi simplu, Dana dispăruse.

Iar Francie nu era schimbată. Sau, mai curînd, era aceeaşi femeie tînără, hotărîtă, care apăruse de nicăieri în ziua în care a fost lansată campania pentru *Mollie*. Din acea primă zi, Sam îşi dăduse seama că Francie crease o linie invizibilă care o forţase să se recreeze pe ea însăşi, pentru provocarea ce-i stătea înainte.

Acea Francie pe care o cunoştea azi aproape că-l speria pe Sam, pentru că era atît de adîncită în ea însăşi şi atît de misterioasă. Ea nu mai era acea Francie pe care o întîlnise prima dată şi pe care începuse să o cunoască în urmă cu doi ani şi jumătate. Acea Francie, pe care o invitase la *Automat* în prima seară, îi păruse o fată care fusese rănită, dar, în esenţă, o persoană normală, sănătoasă, vulnerabilă şi bună. Cînd i s-a alăturat la formarea companiei *Computel*, ştia că o ajută într-un moment dureros din viaţa ei şi se ajuta pe el însuşi, unindu-şi mîinile cu ale ei.

Devenind prietenul ei, se apropiase mai mult de

rana invizibilă din ea şi de obsesia care o mîna spre succes. El nu considerase asta un obstacol între Francie şi el, pentru că ştia că el şi 9292 o ajutau să-şi atingă ţelul. Nu exista o contradicţie între prietenia lui şi viaţa ei particulară.

Apoi, veni pedeapsa lui.

Chiar în prima noapte în care afecţiunea lor, o forţă atît de fragilă şi delicată, îi adusese în cele din urmă în pat împreună, şi traversaseră linia interzisă pentru a deveni amanţi, soarta alesese tocmai acel moment ca să-i arate în mod fatal ce anume fusese în mintea ei în tot acest timp.

– Jack...

Vorba aceasta pe buzele ei, rostită în somnolenţă, a fost ca o uşă deschisă spre un coşmar care l-a urmărit pe Sam de atunci, fie că era treaz, fie că dormea. De o mie de ori se chinuise singur cu ideea că, dăruindu-i-se lui, în modul acesta, cînd era epuizată, nu era răspunzătoare de faptele ei, ci îl avusese tot timpul în minte pe celălalt bărbat.

Sam suferise cumplit din cauza acelui unic cuvînt. O urmărise de o sută de ori pe Francie dormind de atunci încolo, observînd-o aproape obsesiv cînd visa – dar niciodată nu-i mai ieşise numele acesta de pe buze.

Totuşi, o dată fusese de ajuns.

Sam se întreba dacă nu cumva profită de ea, păcălind-o pe ea şi pe el însuşi, permiţîndu-şi să facă dragoste cu ea cînd, în sinea ei, ea purta torţa pentru altcineva. Se gîndi la legătura lui cu ea. Ştia că are încredere în el şi că depindea de el pentru prietenia lui, cît şi pentru munca lui susţinută alături de ea.

Dar, oare, era ceva în inima ei care să se alăture dorinţei trupului atunci cînd făcea dragoste cu el?

Sam trebuia să-şi pună această întrebare de fiecare dată cînd Francie era în intimitate cu el. Astfel, cea mai mare durere din viaţa lui se unea cu cea mai irezistibilă

plăcere, într-un amalgam care îl ameţea.

A face dragoste cu ea era ca şi cînd ar fi sărit în gol de pe ţărmul lumii. Atît de uriaşă era tensiunea în trupul ei, din cauza muncii prea intense, încît, atunci cînd se relaxa în sfîrşit, era ca explozia unei furtuni cu descărcări electrice, după o după-amiază în care s-au adunat norii. Goliciunea ei era un miracol, strălucind senzual, ca o nălucă în umbră, în timp ce picioarele ei le mîngîiau pe ale lui, iar sînii ei dulci şi fermi îi atingeau pieptul.

Făcea dragoste cu o naturaleţe emoţionantă, cu genunchii ridicaţi atingîndu-i coapsele, cu mîinile pe umerii lui, în timp ce-l primea în miezul ei cu un oftat. Totuşi, mîngîierile ei, deşi erau calde şi biînde, nu erau niciodată lipsite de acea intensitate interioară care o mîna în viaţa ei profesională. O intensitate ce-i părea lui Sam că-l devorează şi, în acelaşi timp, trece pe lîngă el, de parcă nu i-ar fi fost destinată lui.

Acest sentiment schizoid de a fi atît de aproape de această fată complexă şi totuşi atît de departe, îl aducea pe Sam direct înapoi la numele pe care-l auzise murmurat de buzele ei.

Ştiuse, din ziua cînd o întîlnise, că fusese adînc rănită de corporaţia *Magnus*. Ştia de asemeni că Jack Magnus lăsase asupra ei o amprentă care era în mod obscur legată de lupta ei împotriva companiei. Cînd uriaşul *Magnus* dăduse în judecată *Computel*, era de parcă îi fusese aruncată ultima mănuşă lui Francie. Nu avea să mai respire, să mai trăiască pînă nu va termina această bătălie cu un succes care, bănuia Sam, era mai mult o răzbunare decît o realizare.

Totuşi, azi, ca şi în urmă cu doi ani, ea nu voia să vorbească despre *Industriile Magnus*. Ţinea ochii fixaţi pe *Mollie* şi pe viitor, insistînd că trecutul era trecut.

Tăcerea ei era atît de profundă, încît Sam avea uneori sentimentul straniu că ea îi ascundea ceva în

legătură cu *Mollie* şi cu întregul proiect la care lucrau. Desigur că lucrul acesta era imposibil, întrucît Sam cunoştea fiecare circuit şi releu al aparatului nou şi fiecare centimetru al operaţiunii. Cu toate acestea, sentimentul îl urmărea. I se părea că, dacă nu ştia totul despre Francie, nu putea şti totul nici despre planurile şi intenţiile ei.

Mai mult, această tăcere a lui Francie era partea cea mai dureroasă a pedepsei lui, şi anume că şi-a permis să devină intim cu ea cînd nu avea o dovadă clară că mîngîierile ei porneau din inimă.

Era o pedeapsă crudă, iar înţepătura ei devenea tot mai agonizantă cu fiecare săptămînă de muncă şi cu fiecare noapte fermecată, el avînd tot mai multă nevoie de ea şi fiind incapabil să-şi mai închipuie viaţa fără ea.

– Jack...

Vorba aceasta atîrna încă deasupra vieţii lui Sam, ca un simbol al răului ce distrugea fiecare colţ al intimităţii lui cu Francie. Părea că imperiul *Magnus* şi descendentul acestuia, Jack Magnus, erau un fel de plasă care o cuprindea şi i-o lua mereu. Sam trebuia să se întrebe dacă nu cumva el însuşi era doar o rotiţă într-o maşină alimentată de ura lui Francie pentru un bărbat care posedase mai mult decît avea el să posede vreodată şi a cărui dominaţie era dovedită de însăşi forţa antagonismului ei.

Sam nu se bucura că era pionul furiei şi urii ei, o ură îndreptată spre un alt bărbat, pe care poate că îl iubise şi poate că îl mai iubea încă.

Pe de altă parte, Sam era convins că această cruciadă diavolească a ei şi femeia dură, hotărîtă, care devenise, nu erau părţi naturale ale ei. Erau ca nişte trăsături de caracter ale altei persoane, transplantate în personalitatea ei aproape dintr-o greşeală a soartei şi a circumstanţelor.

Cînd se uita la Francie cea de azi, el putea încă vedea fata blîndă de care se îndrăgostise la *Automat* – o persoană cu voinţă, energică, fără îndoială, dar o persoană făcută pentru fericire mai mult decît doar pentru succes. Iar în spatele acestei imagini, el putea aproape vedea copilul inocent care fusese nu cu mulţi ani în urmă, o fetiţă deşteaptă şi poznaşă, devotată familiei, dornică să exploreze lumea din jurul ei. O fată care supravieţuise după moartea mamei ei şi se îndreptase spre o fericită carieră universitară.

Aceasta era Francie, cea care stăpînea inima lui Sam. Trebuia să fie cea reală, se gîndi el. Nu se putea să fi greşit în apreciere, mai ales că o ţinuse în braţele lui de atîtea ori de atunci şi îi simţise inocenţa şi blîndeţea cînd i se dăruia lui.

Totuşi, acum, această fiinţă copilăroasă era dublată de ceva mult mai periculos în personalitatea lui Francie. I se părea că, atunci cînd făcea dragoste cu Francie, în îmbrăţişarea lui erau două femei, una, o fată blîndă şi încrezătoare, cu care dorea să-şi petreacă restul vieţii, cealaltă, o cruciată fără odihnă, a cărei obsesie era îndreptată spre o ţintă din spatele lui.

Trebuia să ştie care era cea reală.

După concedierea Danei, ajunsese la o hotărîre. Va aştepta pînă ce *Mollie* va fi gata, înainte de a o întreba direct pe Francie în ce ape se scaldă. De îndată ce rezultatele bătăliei ei vor fi vizibile, bune sau rele, ea va putea decide încotro se îndreaptă sentimentele ei şi ce voia să facă din viaţa ei.

Sam putea aştepta atît. Dar nici un moment mai mult. Era un bărbat prea mîndru ca să continue să-şi dea atît de total inima unei femei care nu-i aparţinea cu toată fiinţa ei. Nici măcar dragostea pe care o simţea pentru Francie nu putea suporta lucrul ăsta.

Era timpul să afle cine era ea de fapt – deşi se temea de răspunsul ei, tot atît de mult pe cît îl dorea.

CAPITOLUL 42

15 decembrie, 1959

Julie Magnus era culcată în braţele lui Scott Monteagle.

Erau în micul dormitor al casei de ţară a familiei lui din Surrey. Casa era a familiei, de cinci generaţii. Aparţinuse administratorului de pe marea proprietate a strămoşilor lui Scotty şi supravieţuise pierderii întregii averi din timpul recesiunii.

De cînd terminase dreptul, Scott se ocupase de îngrijirea mamei şi a surorii sale şi încercase să salveze finanţele familiei. Reuşise să o instaleze pe mama sa într-un apartament atrăgător la Londra, lîngă rudele ei. Ajutase la finanţarea studiilor surorii sale şi fusese cel care o condusese la altar pe sora cea mare, cînd se căsătorise.

Scott a adunat fiecare ban cîştigat ca avocat şi reuşise să cumpere o bucăţică de teren nu prea departe de casa familiei. Angajase un arendaş fermier, un tînăr prietenos, pe nume Ned Templer, care avea familia lui. Cei doi bărbaţi erau prieteni acum şi munceau din greu ca să recolteze destui cartofi şi sfeclă de zahăr, astfel ca mica fermă să devină profitabilă.

Cu excepţia casei, o relicvă din timpuri îndepărtate, mica fermă era tot ce poseda familia Monteagle. Apartamentul lui Scott de la Londra era închiriat, la fel ca şi al mamei sale, iar Moira locuia împreună cu alte trei fete în Bloomsbury, lîngă universitatea ei.

Familia Monteagle era la distanţă de ani lumină de epoca de mare bogăţie a înaintaşilor. Dar erau solvabili, deşi din punct de vedere financiar erau strîmtoraţi, ca nişte englezi de clasă mijlocie. Iar Scott avea planuri de îmbunătăţire a soartei familiei. Era un avocat strălucit şi muncitor, iar activitatea lui în domeniul legislaţiei corporatiste şi a celei internaţionale îl făcea să fie apreciat la firma unde lucra. În cîţiva ani se putea aştepta să devină partener, dacă lucrurile mergeau bine.

Dar Scott nu lăsa ca munca să-i devoreze viaţa. Avea simţul umorului în legătură cu problemele financiare ale familiei şi îşi purta sarcina de *pater familias* şi principal susţinător cu o dîrzenie blîndă. El glumi cu Julie în legătură cu munca lui. Ea avea sentimentul că el se bucura de fapt de stilul lui de viaţă, cu picioarele pe pămînt, şi era uşurat că era liber de poverile unei mari averi care a adus atît de puţină fericire generaţiei tatălui său.

Această atitudine combinată, de seriozitate sobră şi indiferenţă uşuratică faţă de vicisitudinile vieţii, o fermeca pe Julie. Scott avea o anume independenţă, un fel onest de a trata corect şi direct viaţa, care ei îi era cu totul străin, pentru că ea trăise într-o lume ca o seră, în care averea familiei şi poziţia ei socială erau la fel de sufocante ca şi puterea neomenească a tatălui ei.

La sosirea ei la Londra, Scott o dusese să-i cunoască familia: mama sa, o femeie obosită dar atrăgătoare, în jur de şaizeci de ani, care părea să depindă de Scott şi pentru propriile ei zîmbete, dar care o salută pe Julie călduros; sora lui mai mare, Lucy, care era căsătorită cu un agent de bursă şi avea un bebeluş abia născut; şi Moira, studentă deşteaptă şi drăguţă, care o plăcuse imediat pe Julie.

Moira era foarte plină de ea din punct de vedere intelectual – studia istoria şi relaţiile internaţionale şi avea păreri feministe de stînga, care uneori o puneau în contradicţie cu fratele ei.

– Eşti atît de demodat, Scott, zicea ea. Trebuie să te trezeşti, să vezi adevărul despre femei în Anglia. Pînă cînd femeile nu vor avea drepturile lor, nici unul din grupurile dezmoştenite nu le va avea.

Scott zîmbea, pentru că o admira pe sora lui, chiar şi atunci cînd îşi îndrepta săgeata părerilor ei împotriva lui.

– Nu că n-aş fi de acord cu tine, spunea el. Doar că nu cred că vreo părere politică merită, să zicem, să te aprinzi atît de tare pentru ea. Trebuie să trăim în lumea asta, cu toate lipsurile ei. Eu nu sînt împotrivă să acţionăm ca să o schimbăm. Dar nu putem să nu mai răsuflăm pînă vine schimbarea. Trebuie să trăim azi şi să avem grijă unii de alţii cît putem mai bine.

– Asta-i exact ce spun şi eu, proclamă drăguţa Moira triumfătoare, ochii ei negri strălucind pe fundalul părului castaniu. Să avem grijă unii de alţii. Nu putem amîna această răspundere morală, pînă cînd lumea nu va fi mai bună pentru noi, Scotty. Trebuie să facem asta acum. Aşteptarea n-a făcut nimănui nici un bine. Nu-i aşa, Julie? Se întoarse spre Julie cu un zîmbet. Ajută-mă acum. Fă-l să înţeleagă.

Julie mormăi un răspuns plin de tact, cu simpatie faţă de ambele părţi. Nu-i putea spune Moirei cît de uimită era, pur şi simplu, pentru că i se ceruse părerea şi cît era de recunoscătoare că lua parte, în acest moment, la o discuţie prietenească dintr-o familie fericită. Ea vedea familia lui Scott ca pe oamenii cei mai fericiţi din lume, oameni cărora li se permitea, datorită condiţiilor, să fie umani şi să se iubească unii pe alţii. Şi, mai mult, o acceptau şi pe ea.

Scott îi arătă Londra, iar ea încerca să treacă uşor peste faptul că mai văzuse totul înainte, de mai multe ori, în cursul călătoriilor familiei. Dar treaba nu era prea grea, pentru că Londra lui Scott era Londra cu zgomotoasa Piaţă Portobello, grădinile Kensington şi modestele ceainării din Soho, în timp ce Londra frecventată de

familia Magnus fusese Londra magazinului *Sotheby* şi *Savile Row* şi *Claridge* şi *Wimbledon*.

Scott îi arătă lui Julie Londra oamenilor care muncesc, un oraş lovit care îşi revenea după anii de război, cu efort dar cu mîndria încăpăţînată a unui popor istoric ale cărui tradiţii erau la fel de puternice ca oricînd.

– Ţara e ca noi, familia Monteagle, spuse el. Şi-a pierdut imperiul şi mîndria, dar vechile obiceiuri încă mai oferă alinare.

Julie nu mai fusese atît de bucuroasă niciodată. Fiecare moment liniştit cu Scott şi cu familia lui era pentru ea ca o dimineaţă de Crăciun, plină de o prospeţime rece, vîntoasă, care o susţinea şi o înviora. Ceaţa londoneză nu reuşi să-i strice starea de spirit. Dorea să vadă totul prin ochii lui Scott.

După ce explorară oraşul, Scott îi arătă împrejurimile de la ţară din Surrey. El o ţinu de mînă cînd se plimbau în poiana unde se jucase el cînd era copil. O duse cu maşina prin sate încîntătoare ca Shere şi Friday Street şi îi arătă vechiul cimitir al familiei, din Abinger Common, cu morminte ale unor Monteagle din secolul al XVI-lea.

– Vezi, ne-am întors la rădăcinile noastre, îi spuse el. Poate că marile bogăţii nu ni se potriveau nouă. Găsesc cumva atrăgător gîndul ăsta.

Cu siguranţă că era atrăgător şi pentru Julie. Cu fiecare moment pe care-l petrecea alături de el, îşi dădea mai bine seama cît de închisă şi de fetidă era lumea din New York a familiei ei şi cît de realmente vesele erau alte alternative oferite de viaţă.

La o săptămînă după sosirea ei la Londra, Scott i-a arătat casa de la ţară. Era un loc fermecător, cu o sobă de cărbuni, două dormitoare mici şi o cameră de zi cu un cămin mare de piatră şi fotolii prea umflate. Pe pereţi atîrnau nişte portrete vechi şi peisaje pictate de tatăl lui Scott în tinereţe. Era extrem de plăcută, de îndată ce

soba îşi răspîndi căldura de bun venit în camera rece.

Scott i-a arătat lui Julie unde erau toate cele necesare pentru ceai şi o urmări cu mîndrie cum îl prepară.

– Eventual, am putea lua cina aici, spuse el. În vocea lui era o uşoară nesiguranţă.

Ea înţelese sensul de dincolo de această invitaţie. Nu-i trecu prin gînd să refuze. Făcură o plimbare lungă, înainte de cină, apoi aprinseră focul în vechiul cămin. Auzeau vîntul bătrîn de ţară suflînd afară şi fîlfîitul aripilor de păsări şi zgomotul şoarecilor de cîmp, iar Julie se strînse sub pled, lîngă Scott.

Îi simţi sărutările moi pe frunte şi degetele mîngîindu-i părul. O căldură interzisă începu să-i pătrundă pe sub piele. Doar în urmă cu puţine luni, această senzaţie ar fi umplut-o de o asemenea ruşine faţă de ea însăşi, încît nu ar fi îndrăznit să-i permită să continue, de teamă să nu-l contamineze pe Scott cu propria ei vinovăţie. Dar acum, văzîndu-l în ţara lui, cunoscîndu-i familia şi ştiind ce simţea el pentru ea, putea încerca imposibilul: să-şi lase trecutul în urma ei şi să îndrăznească să fie ea însăşi, ca femeie, alături de el. Era înspăimîntată dar era o spaimă bună, sănătoasă.

Cînd mîna lui ezită la sînul ei, ea îndrăzni să-l îndrume spre sfîrcul tare de sub bluză. Era ceva simplu şi onest în modul în care o mîngîia şi, după scurt timp, ea începu să simtă un tremur ascuţit pe sub piele.

Ştia că şi el era excitat. O simţea din sărutările lui şi din dorinţa mîngîierilor lui.

Ştia că erau pe punctul ultimei descoperiri a unuia despre celălalt. Şi acum, fără să vrea, avea picioarele reci.

Ea se retrase din îmbrăţişarea lui, exact atît cît să se uite în ochii lui.

Îi mîngîie obrazul şi-l lăsă să-i vadă durerea.

– Julie, spuse el blînd. Ce se întîmplă? Nu eşti sigură?

Ea zîmbi cu tristeţe.

– De tine, da. Dar nu mă pot opri să nu mă gîndesc dacă voi fi destul de bună. Nu vreau să te pierd.

El o trase spre el şi îi închise ochii cu sărutările lui.

– Eşti o fată foarte frumoasă, spuse el. O persoană fină şi onestă – pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi te iubesc. Te-am visat toată viaţa, iar acum te-am găsit. Nu te las să pleci.

Julie tremura în îmbrăţişarea lui. Nu visase vreodată că ar putea auzi asemenea cuvinte. Erau ca o uşă deschisă spre altă lume.

El o sărută, încet şi dulce. Apoi, nu se ştie de unde, scoase o cutie mică.

– Deschide-o, spuse el.

O deschise şi văzu un frumos inel cu granat montat complicat în aur.

– Era al bunicii mele, spuse el. Acesta este inelul de cununie cu bunicul. Vine de undeva din familie, de prea departe ca vreunul dintre noi să mai ştie. Oricum, dinainte ca familia Monteagle să devină bogată. Acum, că sîntem din nou oameni normali, inelul e o legătură cu trecutul. Vreau să-l porţi, pentru mine.

Făcu o pauză.

– Vreau să te măriţi cu mine, Julie.

Ea se uită la inel şi în ochii lui. Era absolut sincer. Nu încăpea îndoială că o iubea. La fel ca şi inelul care-l lega de vremuri de dincolo de amintirile lui, Scott însuşi era legătura cu un timp dinaintea ruşinii ei, un timp cînd ea încă era nestricată. El o cunoscuse atunci şi îi oferea o întoarcere la eul ei pierdut.

Un moment, ce i se păru îngrozitor, Julie rămase suspendată deasupra prăpastiei trecutului ei şi a disperării care constituise lumea ei atît de multă vreme. Scott Monteagle îi întindea un colac de salvare, singurul care i-ar putea permite să sară peste acea miasmă fără să fie devorată de ea. S-ar putea să nu i-l mai întindă a doua oară. Soarta îi dăduse o singură şansă pentru a

se salva.

Zîmbi. Cuţitul care se răsucea mereu în ea părea să se retragă, pentru prima oară de cînd îşi putea aminti.

– Da, Scott, spuse ea. Am să mă căsătoresc cu tine.

Îşi puse inelul în deget şi îl privi în ochi. Apoi, în timp ce el o urmărea, îşi scoase bluza, îşi deschise sutienul şi îi puse ambele mîini pe pieptul ei. Uluit de frumuseţea aurie a trupului ei, o privi admirativ. Apoi îşi aplecă faţa spre ea şi o sărută.

Făcură dragoste pe canapeaua veche, în faţa focului care trosnea. Scott era un bărbat tandru şi atent, aproape prea blînd în comportare. Dar nu ştia cît de preţios era respectul lui pentru Julie. Faptul că ea îi dăruia trupul ei era un lucru la fel de sfînt ca şi faptul de a-i purta inelul pentru prima oară.

Cînd se termină totul, ea îl ţinu în braţe şi îl strînse aproape.

– Să nu mă părăseşti niciodată, îi şopti ea la ureche. Promiţi?

– Promit, murmură el. Pînă cînd moartea ne va despărţi.

Julie încercă să-l convingă pe Scott să fugă cu ea. Ştia că erau mari obstacole în calea căsătoriei ei cu el. Era sigură că tatăl ei nu o va aproba niciodată, pentru că familia Monteagle nu avea bani sau statut social, ci era o familie dizgraţiată de propria ei sărăcie. Scott Monteagle nu avea absolut nici un plan să devină bogat său să recucerească gloria familiei sale. Tot ce dorea era o viaţă simplă, împreună cu Julie.

Scott rezistă la argumentele ei ca să se căsătorească în secret chiar atunci. Nu voia să o jignească pe mama sa, în preocuparea ei de modă veche pentru respectarea convenienţelor. Mai important încă, voia să o aducă în familia sa pe Julie în mod oficial, în maniera tradiţională. Familia o plăcuse din primul moment şi

voia să o primească în cadrul unei ceremonii corespunzătoare.

Scott îşi anunţă logodna la o petrecere intimă, în apartamentul mamei lui. Nunta fu programată pentru iunie. Avea să fie ceva simplu, dar vor participa cei mai apropiaţi prieteni ai lui Scott, precum şi marea familie Monteagle.

Fără ştirea familiei Monteagle, Julie nu spuse familiei ei despre logodnă. Voia să-şi savureze singură viitorul, un timp, înainte de a-l împărtăşi Magnus-ilor. Telegrafiase pur şi simplu acasă că avea să mai stea zece zile la Londra.

Dar mai era un lucru pe care trebuia să-l discute cu Scott chiar acum. Era problema moştenirii.

– Tata o să mă dezmoştenească de îndată ce o să audă despre căsătorie, îi zise ea lui Scott. Are planuri în legătură cu mine, la fel cum a făcut cu sora mea şi cu Jack. Tata nu-l acceptă pe „nu" drept răspuns. Trebuie să înţelegi, Scotty. Din ziua în care va auzi despre asta, o să trebuiască să trăiesc pe picioarele mele. În plus, n-aş lua banii lui, nici dacă mi i-ar oferi. Sper că poţi accepta asta.

Spre surprinderea ei, Scott fu încîntat de această veste.

– Mi-ai luat o greutate de pe inimă, spuse el. Plănuiam să te întreţin eu singur. M-am cam dezobişnuit să posed mulţi bani. Nu cred că mi-ar plăcea. Mă întrebam cum să te conving să trăieşti ca o englezoaică săracă şi nu ca o milionară la New York.

– Ah, te iubesc! strigă ea, luîndu-l în braţe.

El zîmbi cînd ea îl sărută.

– E prima oară cînd o femeie îmi mulţumeşte că o despart de o mare avere, zise el. Bănuiesc că e un semn sănătos pentru viaţa noastră împreună.

Pentru prima dată în viaţa ei, Julie Magnus se simţi stăpînă pe propria ei soartă. Scott stătea ca un zid între

ea şi demonii ei proprii. Îi putea deja simţi adunîndu-se în jurul ei, ca o nouă familie, pe cei din familia Monteagle, ca să o apere de trecutul ei. Iar acum, cînd a renunţat la banii lui Anton Magnus, ce-ar mai putea face acesta ca să o oprească?

Lucrurile se vor aranja, se gîndi Julie, pur şi simplu, trebuiau să se aranjeze. Dumnezeu, în înţelepciunea lui, nu putea rezerva prea multă nefericire pentru doi oameni mărunţi. Or, Scott o avusese pe a lui, iar ea pe a ei. Împreună, vor fi fericiţi.

Lucrurile *trebuiau* să se aranjeze.

În seara petrecerii de logodnă, în apartamentul doamnei Monteagle, Julie simţi brusc că inima ei ar exploda dacă n-ar mărturisi cuiva vestea ei cea bună. Dar nu avea prieteni. Putea să se încreadă doar în cineva care îi va păstra secretul faţă de părinţii ei.

Se gîndi la Gretchen. Exista o legătură între cele două surori, care le permisese să-şi păstreze multe secrete una alteia, de-a lungul anilor.

O sună. Întrucît la New York era cu cinci ore mai devreme, o prinse pe Gretchen în mijlocul după-amiezei. Gretchen, singură acasă cu bebeluşul ei, fu încîntată s-o audă pe sora ei. Fu încă şi mai bucuroasă cînd auzi vestea lui Julie.

– Ah, draga mea, sînt atît de emoţionată pentru tine, spuse ea. Cînd o să fie nunta?

– În iunie. Sper că ai să poţi să fii acolo, Gretch, spuse Julie cu vocea schimbată de emoţie.

– Am să fiu acolo. Dar ascultă, Julie. Sînt noutăţi şi pe-aici. N-ai să crezi.

– Ce anume? întrebă Julie.

– Jack. El şi Belinda s-au despărţit. A venit ca o surpriză totală pentru toţi. Au ţinut secret pînă acum cîteva zile. Nimeni nu voia să creadă, la început.

Julie rămase surprinsă. Credea că-l cunoaşte pe fratele ei destul de bine ca să ştie că un asemenea pas

era exclus pentru el.

– Ei, are curaj băiatul, trebuie să recunosc. Nu ştiam că-l are în sînge.

– Dar mai e ceva, continuă Gretchen. Ţine-te bine, se căsătoreşte din nou.

– Din nou? făcu Julie. Deja? Nu-mi vine să cred.

– Şi, spuse Gretchen, n-o să ghiceşti nici într-un milion de ani cu cine se căsătoreşte.

CAPITOLUL 43

21 decembrie, 1959

Mollie mai avea nevoie doar de şase luni.

Emoţiile erau mari la *Computel.* La ultimele patru demonstraţii, computerul se comportase strălucit, impresionîndu-i atît pe investitori cît şi pe sprijinitorii financiari prin puterea combinată de computerizare şi manevrarea uşoară.

Ultima trăsătură se datora, după cum ştiau toţi, programului maşinii care acum fusese bine alcătuit de Francie, la un nivel aproape incredibil de eficienţă. Cei din jurul ei erau sincer uimiţi de ce realizase ea, cu atît mai mult cu cît acum părea cam posesivă şi discretă în legătură cu programul, iar cînd era întrebată de acţiunile interioare şi specificaţiile tehnice, dădea răspunsuri vagi.

Cea mai mare provocare ce stătea acum în faţa echipei de la *Computel* era preţul de vînzare cu amănuntul al lui *Mollie.* Era esenţial ca maşina finită să fie accesibilă ca preţ unei companii medii obişnuite, iar garanţia serviciilor ce însoţeşte computerul să fie foarte largă, astfel încît primul val de cumpărători să nu aibă

senzaţia că riscă prea mult achiziţionînd noul produs.

Această problemă dificilă a fost rezolvată prin sacrificiile herculeene ale tuturor celor implicaţi în dezvoltarea şi punerea pe piaţă a lui *Mollie*. Principalii conducători ai *Computel* cîştigau salarii infime şi îşi cheltuiau proprii lor bani în operaţiuni financiare. Aveau optimi la acţiunile companiei, aşa încît ştiau că avantajele financiare finale ale muncii pe care o făceau depindeau de cît de mult se implicau acum în lansarea lui *Mollie*.

Din această cauză, Francie putu să le ofere celor ce voiau să investească în *Mollie,* un preţ cu amănuntul pe care şi-l putea permite orice afacere cu un succes rezonabil şi să-i asigure că preţul nu va creşte de acum şi pînă în ziua punerii în vînzare a lui *Mollie*. Ţara era gata pentru computerizare, le spusese ea. Fiecare companie lucra cu o contabilitate şi tehnici de inventar învechite. Era nevoie doar să se transmită mesajul de computerizare uşor de folosit către toţi oamenii de afaceri, într-un mod eficient şi convingător. Propriul lor interes şi obţinerea profitului vor face restul.

Investitorii fură convinşi. Acordară alte sute de mii de dolari pentru finisarea lui *Mollie*. Erau în aşteptare, pe măsură ce ziua punerii pe piaţă se apropia. Riscul pe care şi-l asumau era mare, dar perspectivele arătau mai bine cu fiecare zi.

Între timp, ritmul muncii la *Computel* se intensificase. Toţi erau permanent epuizaţi. Dar munceau tot mai mult. Ca soldaţii în luptă, păreau să nu le mai pese de situaţia lor personală şi mergeau înainte cu pilotul automat. Slăbiţi, palizi, aproape neputînd să se mai salute dimineaţa, lucrau cîte optsprezece, douăzeci de ore pe zi, uitîndu-şi oboseala cînd vedeau că se apropie ziua lansării lui *Mollie*.

Tocmai în toiul acestei stări de asediu, într-o seară rece, cu o săptămînă înainte de Crăciun, Francie se întorcea acasă, după o zi lungă de lucru. Păşea încet, în

timp ce se apropia de locuinţa ei. Nu mai avea forţa să meargă în ritmul ei rapid, obişnuit. Toate mişcările îi erau limitate de nevoia de a-şi controla oboseala şi de a nu o lăsa să o copleşească. Era mereu ameţită, abia dîndu-şi seama de ce se petrecea în jur, dar, în sinea ei, era îngrijorată cu privire la *Mollie* şi la viitor.

Băgase cheia în uşa de la intrarea clădirii, cînd auzi o voce adîncă în spatele ei.

– Poţi să-mi acorzi un minut?

Se întoarse şi îl văzu pe Jack Magnus stînd în faţa ei.

Fără să vrea, inspiră adînc. Jack Magnus aparţinea părţii celei mai întunecate şi mai ascunse a trecutului ei. Nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată în viaţa aceasta.

Poate tocmai din această cauză, el i se păru atît de frumos. Nu arătase niciodată atît de princiar, atît de elegant. Purta pantaloni şi pulover, sub haina de ploaie. Îmbrăcămintea lejeră nu făcea decît să-i sporească aerul de graţie aproape supraomenească.

La o examinare mai atentă, putu vedea că şi el arăta obosit şi prea muncit. Dar tot mai avea aerul acela dur, vibrant, care era esenţa lui. Iar ochii lui străluceau ca nişte cărbuni, gata să izbucnească în flăcări, în timp ce se uita la ea. Emoţia lui era vizibilă. Ea ştia că şi a ei era la fel.

Cu un efort de voinţă, ea reuşi să-şi controleze tremurul vocii şi să-i vorbească clar şi autoritar.

– Jack, n-ai ce căuta aici, spuse ea. Nu avem ce să ne spunem unul altuia.

– Stai doar un minut aici, zise el, cu vocea uscată şi insistentă. Fă-mi doar favoarea să aştepţi un minut înainte de a deschide uşa asta, ca să-ţi spun trei lucruri.

Ea ezită. Se uită în ochii lui şi văzu întreaga lume a familiei Magnus reflectată în ei. Ştia că, dacă îl va asculta, dacă îl va trata ca pe o fiinţă omenească, era pierdută.

Totuşi, brusc, îşi aminti de biletul pe care i-l trimisese cu trei ani în urmă, un bilet al cărui conţinut îi era încă gravat în inimă.

Nimic nu e aşa cum pare a fi.

Ceea ce s-a întîmplat nu e real. Nu atît de real cum am fost şi sîntem noi. Te iubesc mai mult decît pe mine însumi, mai mult decît propria mea viaţă.

Francie rămase nemişcată, cu cheile în mînă.

– Ai zece secunde, zise ea.

– M-am despărţit de Belinda, spuse el. Sentinţa de divorţ se va da peste şase săptămîni. Nu mai lucrez la *Industriile Magnus*. Am plecat acum o lună. M-am rupt de familie pentru totdeauna. Sînt dezmoştenit. Sînt liber, Francie. Asta sînt cele trei lucruri.

Se uită lung şi dur în ochii lui. Nu văzuse niciodată o privire de o asemenea intensitate. Pledoaria era amestecată cu o supărare insuportabilă în expresia lui. Dar ştia că supărarea nu era împotriva ei.

– Ar fi mai bine să intri înăuntru, îi zise ea.

El o urmă în interior. Se urcară cu ascensorul, în tăcere. Îi dădu drumul în apartament. El nu-şi scoase haina, dar se aşeză într-un fotoliu, lîngă canapea.

Îşi scoase paltonul şi îşi puse jos servieta. Ea se mişca încet ca să folosească timpul pentru a se gîndi:

– Vrei să bei ceva? întrebă ea.

– Orice bei şi tu.

Ea prepară cafea, mintea lucrîndu-i repede, în timp ce se mişca prin bucătărie. Nu se auzea nici un zgomot în camera de zi. Îşi dădea seama că el îi lăsa timp să evalueze ce-i spusese.

Fără să se scuze, se duse la baie, să-şi pudreze nasul. Ochii din oglindă o speriară, aveau o expresie complexă pe care n-o putea descifra. Aproape că nu se recunoştea.

În cele din urmă, se întoarse în camera de zi aducînd cafeaua pe o tavă. O puse jos înaintea lui şi se aşeză pe marginea unui fotoliu.

– Pentru ce-mi spui toate astea? întrebă ea. Ce legătură au cu mine? Tu şi cu mine am terminat-o de mult, Jack. Mă bucur, din moment ce crezi că ai luat o hotărîre bună pentru tine, dar nu e treaba mea. Eu am viaţa mea, să ştii.

Ea văzu efectul vorbelor ei. Arăta de parcă l-ar fi înjunghiat. În acea francţiune de secundă, ea înţelese că el se întreba dacă era cumva îndrăgostită de altul.

Apoi, el îşi reveni. Vorbi cu un ton măsurat.

– Divorţul meu e la buna înţelegere, zise el. N-am iubit-o niciodată pe Belinda. Ştii asta, desigur. Şi Belinda o ştia. Nu ne-am căsătorit la alegerea noastră. Am făcut eforturi să jucăm această farsă pînă la capăt, dar nu după mult timp ne-am dat seama că asta nu va face decît să ne distrugă pe amîndoi. Destul de curios, am devenit prieteni abia cînd am hotărît să punem capăt acestei farse. Am plătit amîndoi preţul pentru că am renunţat. Mai mult decît ai putea crede.

Francie îl studia, măsurîndu-l cu o privire rece în ochi.

– Ce fel de oameni se căsătoresc fără să se aleagă, fără dragoste? întrebă ea.

– Noi am făcut-o – eu am făcut-o pentru supravieţuire, spuse Jack. Nu este uşor de explicat cuiva care provine dintr-un mediu normal, ca tine, împotriva căror puteri trebuia să ne ridicăm. Nu mă aştept să mă ierţi. Vreau doar să încerci să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Să înţelegi.

Francie îl privi în ochi. Văzu acolo o frămîntare reală. Propriul ei echilibru începu să se clatine, nu numai din cauza oboselii extreme, dar şi din cauza logicii lui curioase. Azi ştia mai multe despre lumea lui Magnus decît ştiuse cu trei ani în urmă. Ştia cît de nemiloasă este această lume cînd îşi devorează victimele.

Dar se ţinu tare.

– Nu, nu înţeleg, zise ea.

O scurtă lumină străluci în ochii lui negri. Ştia că ea îl ţine la distanţă şi ştia că o merită.

– Uită-te la tine însăţi, continuă el. Eşti tînără, eşti frumoasă, eşti liberă. Ai intelectul tău, capacitatea şi viitorul tău propriu. Poţi face orice vrei.

Ezită, de parcă îşi căuta cele mai potrivite cuvinte. Francie îl întrerupse. Ceea ce spuse, o luă prin surprindere.

– Trebuie oare să-i mulţumesc tatălui tău pentru asta? întrebă ea. El mi-a furat munca şi m-a concediat pentru că mi-am făcut treaba bine. Apoi, cînd am crezut că am scăpat de tot de el – şi de tine – m-a dat în judecată pentru că mi-am folosit propria invenţie. Mi-a ruinat această companie pe care am construit-o din nimic. Trebuie oare să-i fiu recunoscătoare pentru asta?

Jack se aplecă brusc înainte.

– Ascultă, Francie, zise el. Încearcă să înţelegi. Dacă n-aş fi făcut ce voia el, în urmă cu doi ani, lucrurile puteau fi mult mai rele. Atît pentru tine cît şi pentru mine.

Ea rîse sfidător.

– Cum puteau fi mai rele?

Jack clătină din cap.

– Tu nu-l cunoşti, spuse el. Tu nu ştii de ce este capabil. Nu ştii ce lucruri poate face el să se întîmple. Puterea lui nu are limite. Crede-mă, ai avut noroc să te îndepărtezi de el doar cu cicatricile pe care le ai. Pentru noi, care a trebuit să trăim cu el, nu a fost chiar atît de uşor.

Francie se retrase în sinea ei, încercînd să-l vadă de la o mai mare distanţă ca să capete o viziune mai clară. Cuvintele lui o făceau confuză. Ştia că era un adevăr în ceea ce spunea el despre puterea lui Anton Magnus şi despre răutatea lui infinită. Dar aceste adevăruri nu-l scuzau pe Jack. Ba dimpotrivă. Ştia că trebuia să se agaţe de acest fapt, să nu-i scape niciodată din vedere.

– Oricum, spuse el, s-a terminat. Belinda îşi are propriul ei viitor. O să fie bine. Cît mă priveşte pe mine, sînt cu mult mai sărac, dar sînt liber. Am făcut economii pentru asta, de ani de zile. Am destui bani ca să-mi deschid propria mea companie. Probabil că nu va fi mare lucru, dar va fi a mea.

Făcu o pauză. Se uită la Francie cu o tandreţe dureroasă.

– Te vreau înapoi, Francie, spuse el. Te iubesc. Tu eşti ceea ce mi-am dorit întotdeauna.

Urmă o tăcere. Francie se uita fix la el, cu ochii îngustaţi.

– Prefăcutule, zise ea.

Putu vedea efectul cuvîntului asupra lui. Arăta de parcă ar fi fost pălmuit.

– Nu-mi spune aşa, zise el liniştit.

– Prefăcutule, repetă ea. Crezi că ai venit aici la fel de nevinovat ca şi fulgul de nea, să pretinzi ceea ce este de drept al tău. Presupun că pentru tine e normal. Dar ai spus un singur lucru care este adevărat, Jack – sînt o femeie liberă. Nici un bărbat nu are suficientă putere asupra mea ca să schimbe lucrul ăsta. Nici tatăl tău şi, cu siguranţă, nici tu. Acum, pleacă de-aici.

– Nu înţelegi, spuse el. Am abandonat totul pentru tine. Exact cum am scris în biletul meu către tine în ziua... în ziua în care te-a concediat. Nu puteam să mă întorc la tine, pînă nu eram liber. Am lăsat în urmă lumea aceea, Francie. N-o s-o mai vezi niciodată. Avem tot viitorul înaintea noastră.

– Ţi-am spus să pleci! ţipă ea cu o bruscă violenţă. Tu crezi că femeile sînt nişte lucruri pe care le foloseşti şi apoi le arunci. Ei bine, eu sînt o femeie pe care nu o poţi lua înapoi, Jack.

Ştia că furia o ducea prea departe, spusese deja prea mult.

Deodată, el fu în picioare. Traversă micul spaţiu din-

tre ei şi o apucă într-o strînsoare de fier.

– Asta gîndeşti tu despre mine? îi zise el în ureche. După tot ce am trăit împreună? Că mă jucam cu tine? Pentru că, dacă este aşa – dacă aşa ai simţit la Paris – atunci sînt terminat. Spune adevărul. Spune-mi!

Vocea lui era încărcată de furie, dar şi de o rugăminte. Îşi dădu seama cît de adînc putea să-l rănească.

Încet, îşi slăbi strînsoarea. Ea îl privi cu ochi plini de durere şi frustrare.

Foarte încet, ea clătină din cap. Nu putea nega acel adevăr. Nu era în firea ei să joace teatru în acest moment teribil.

Dar îşi lăsase în jos garda. El o îmbrăţişă brusc, prea brusc ca ea să se poată apăra. Iar sărutul, care cîndva aprindea o mie de fantezii în mintea ei de fată tînără, era din nou pe gura ei, atît de intim, atît de plin de magie şi mister, încît îi transmise o senzaţie de capitulare în fiecare colţ al ei, înainte de a-l putea opri.

Cu un spasm de hotărîre, ea reuşi să-l împingă mai încolo.

– Crezi că asta schimbă ceva... şopti ea printre dinţi. Să ştii că nu...

– Greşeşti, spuse el, apucînd-o puternic de încheieturile mîinilor şi simţind cum se zbate lîngă el. Nimic nu s-a schimbat. Nimic nu s-a schimbat niciodată între noi. Nu mi-ai ieşit din minte nici un moment, timp de trei ani. Am simţit amintirea ta sfîşiindu-mă, cînd mă aşteptam cel mai puţin, în timpul lucrului, pe stradă, la cină, în somn. Am trăit cu tortura asta zi de zi. Şi tu la fel. Simt asta. Nu încerca să negi. Spune că n-ai simţit aşa. Hai, încearcă...

El o sărută din nou, înainte ca ea să poată răspunde. Ea se zbătea nebuneşte în strînsoarea lui, luptîndu-se cu fiecare părticică din ea. Dar lupta ei era contaminată de un paroxism de excitare involuntară, iar protestul din vocea ei nu era departe de un geamăt de

extaz. Faptul că o simţea în braţele lui, fragilă, furioasă şi excitată, îl făcu să-şi piardă respiraţia de atîta dorinţă.

Un geamăt răsună în gîtul lui, în timp ce o ţinea în strînsoare. Simţurile lui erau copleşite de mirosul ei, de buzele ei moi, de mica limbă sălbatică ce-i răspundea, în ciuda eforturilor ei de a continua să-l urască. Îi putea simţi sînii fermi frecîndu-se de pieptul lui, coapsele ei frumoase, lungi, atingîndu-l în lupta lor şi putea mirosi chiar excitaţia ei, arsura magică a foamei femeii amestecată cu furie şi frustrare. Aproape că-l înnebuni. Se temea că ar putea s-o posede cu forţa, chiar dacă asta ar fi însemnat să o piardă pentru totdeauna, pentru că pasiunea pe care i-o inspira era, pur şi simplu, prea mare pentru a-i putea rezista.

Dar cumva, în ciuda revoltei faţă de dorinţa care îi apropia, ea reuşi, într-un paroxism final, să-i scape. Cu o putere surprinzătoare, ea se smulse din mîinile lui, ieşi din îmbrăţişare şi se ridică repede de pe canapea. Rămase uitîndu-se în jos la el, înaltă şi suplă, cu părul în dezordine, cu pieptul agitat în urma luptei, cu ochii aprinşi de o expresie complexă, hipnotică. Niciodată nu fusese atît de frumoasă. În acel moment, Jack îşi dădu seama că mai avea vechea lui putere asupra simţurilor ei, dar totodată că puterea ei asupra inimii iui crescuse în anii despărţirii lor.

– Te iubesc, spuse el. Doamne, te iubesc.

Privirea din ochii ei se înnoură. Părea confuză. Furia ei nu scăzuse, dar altceva, ceva la fel de violent, o făcea să ezite.

– Căsătoreşte-te cu mine, îi ceru el.

– Ieşi afară, răspunse ea. Ieşi din viaţa mea. Dar vocea ei era lipsită de convingere.

– Nu pot trăi fără tine, zise el. Uită-te la mine. Nu vezi că-i adevărat?

– Du-te, spuse ea, închizînd strîns ochii, Du-te! Te rog.

Nota de rugăminte din vocea ei îi dădu lui Jack o idee disperată.

– Ascultă-mă, îi spuse. Divorţul meu va fi definitiv peste şase săptămîni. Dacă îţi promit să nu mă ating de tine pînă la căsătorie, ai să spui da? Pînă nu ne căsătorim într-o biserică în faţa întregii lumi, pînă nu ne eliberăm de *Magnus* pentru totdeauna. Pînă atunci, nu. O să spui da, dacă îţi promit asta? Fără întrebări, fără îndoieli. Fii soţia mea, Francie. Am să renunţ la orice. Aş renunţa la viaţa mea, pentru tine.

Ea se uită în jos la el, tremurînd, zguduită de forţe necunoscute, puternice, la fel ca şi cutremurele.

– Chiar crezi asta? întrebă ea.

El se aplecă înainte, pasiunea îl făcea să arate sălbatic şi periculos ca o panteră.

– Cred, spuse el. Fiecare cuvînt. Spune da, Francie. Te rog! Viaţa mea e în mîinile tale.

Ea se uită îndelung şi serios la el. O mie de emoţii păreau să-i treacă pe faţă, caleidoscopic, ameţitor. El putea vedea impactul pe care-l aveau asupra ei. O sfîşiau, literalmente, sub ochii lui. Apoi, orice expresie îi dispăru de pe faţă, înlocuită de un aer distant, gînditor, aproape rece.

Apoi, foarte lent, ceva asemănător tandreţei apăru în ochii ei. Tandreţe şi acceptare.

Se lăsă în genunchi, pe covor, în faţa lui. Cu părul tot în dezordine, cu trupul subţire ghemuit pe podea, se uită în sus la el, părînd cea mai frumoasă femeie care a călcat vreodată pe pămînt. Şi rosti cuvinte care îl făcură să simtă că leşină.

– Bine, spuse. Am să mă căsătoresc cu tine.

El sări în sus la aceste vorbe.

– Dar promisiunea ta rămîne, zise ea. Va fi aşa cum ai spus.

– Orice, făcu el. Orice. Mi-aş da viaţa pentru tine.

– Şi e ceva ce trebuie să termin, spuse ea. Am

nevoie de cîtva timp. Cîteva luni.

– Orice, repetă el.

– Atunci, e-n regulă, adăugă ea.

Rămaseră aşa, amîndoi într-un fel de şoc, uitîndu-se unul în ochii celuilalt, uniţi şi despărţiţi de o mie de agonii şi bucurii amintite, iar acum de o promisiune care le va schimba vieţile, ceva ce ar fi părut imposibil doar în urmă cu o zi.

Apoi, o trase spre el şi-o strînse tare. Spera că ea nu va auzi tremurul din răsuflarea lui întretăiată şi nu va simţi cît de extremă este nevoia lui. În ultimii doi ani, deşi simţise că viaţa este tot mai imposibilă fără ea, uitase cît era de irezistibilă.

Dar, în seara asta, ea era în sfîrşit în braţele lui. Inima îi era fericită.

E a mea acum, se gîndi el.

Senzaţia trupului ei apăsat pe al lui îl făcea beat de fericire. Nu-i putea vedea ochii, mari, deschişi şi limpezi, în timp ce se uita peste umărul lui şi vedea, dincolo de umbrele acestui apartament, într-un viitor la care nu îndrăznise să spere pînă în acest moment.

CARTEA A TREIA

Şah Mat

CAPITOLUL 44

New York, 19 ianuarie 1960

Scott Monteagle şedea în faţa lui Anton Magnus la masa lustruită de mahon.

Se aflau în biroul din casa de pe Park Avenue. Tocmai se bucuraseră de o cină cam sobră, dar suportabilă, cu Julie şi mama ei. Cele două femei se retrăseseră în salonul de la parter, iar Anton îl adusese pe Scott aici sus, pentru ceea ce avea să fie cea mai importantă conversaţie a lor.

Julie se gîndise şi se răzgîndise de mai multe ori în legătură cu o confruntare a lui Scott cu Anton Magnus. Pe de o parte, era mîndră să-l arate pe Scott ambilor ei părinţi. Pe de altă parte, era alarmată şi dezgustată de ideea de a-l aduce pe bărbatul pe care-l iubea în apropierea tatălui ei. Teama ei de Anton Magnus era la fel de fundamentală ca şi inspirarea şi expirarea aerului. Nu voia ca Scott să ajungă în orbita lui.

Ura ei faţă de familia Magnus era atît de adîncă, încît încercase să-l convingă pe Scott să o aştepte pur şi simplu la Londra. Acceptînd inevitabila dezmoştenire, ea le-ar fi făcut o invitaţie la nunta ei. Dacă voiau să vină, era treaba lor.

Acesta ar fi fost modul cel mai uşor pentru Julie însăşi. Dar Scott provenea din şcoala veche şi dorea să-i ceară oficial bătrînului mîna fiicei lui, ca s-o ia în căsătorie. El fusese educat astfel de multe generaţii Monteagle. Deşi familia lui coborîse pe scara socială, se

mai ţinea încă de tradiţii.

Gîndindu-se mai bine, Julie fu bucuroasă de insistenţa lui Scott de a sta direct, faţă-n faţă, cu tatăl ei. Era mîndră de curajul lui Scott. Anton Magnus ar fi dorit cu siguranţă o pereche mai bună pentru ea – şi nu putea aproba un om sărac ca Scott. Dar, întrucît lui Scott nu-i păsa de averea familiei Magnus, aprobarea lor nu însemna nimic. Lui Julie îi făcea plăcere să se gîndească la nemulţumirea tatălui ei că dorinţele şi puterile lui erau ignorate.

De asemeni, ştia că onestitatea simplă a lui Scott şi dragostea lui pentru ea vor face ca opoziţia bătrînului să arate ridicolă. Scott avea o coloană vertebrală puternică, cu toate că părea să fie slabă, ceea ce îl făcea un oponent real pentru Anton Magnus. Era insensibil la arma preferată a lui Magnus de-a lungul timpului, cea a intimidării financiare.

În orice caz ea îi spusese lui Scott că se va căsători cu el, orice-ar fi. Nimic nu o putea opri.

– Atît timp cît tu mă vrei, spusese ea, sînt a ta.

Aşa încît era o situaţie în care nu putea pierde, deşi pentru Julie era una foarte neplăcută. I se părea cumva un păcat să-l întineze pe Scott, aducîndu-l în lumea lui Anton Magnus, chiar şi pentru cel mai scurt timp posibil.

Julie fusese supusă în cursul cinei, în timp ce ambii ei părinţi îl chestionaseră pe Scott în legătură cu originea şi viaţa lui.

– Totul e atît de neaşteptat, spunea mereu mama ei cu un aer de îngrijorare mulţumită, pentru că îi plăcea Scott, dar ştia că sărăcia lui nu putea să-i fie pe plac soţului ei. Comportarea ei era pe undeva între aceea a unei peţitoare bucuroase şi a unui iepure speriat.

Scott reacţionă la efervescenţa ei cu o politeţe în care era deja palpabilă căldura unui ginere plin de afecţiune. O complimentă pentru gustul ei în toate privinţele,

o întrebă despre viaţa ei şi chiar constată că aveau ceva în comun: pictau acuarele.

– O să ieşim împreună în Hyde Park, promise el, de îndată ce veţi veni în vizită.

– O să mergem chiar aici în Central Park, îl invită ea în grabă, aruncînd priviri piezişe, temătoare, spre soţul ei. O să fie vesel. O să avem o ieşire plăcută.

Anton Magnus vorbi puţin în timpul cinei. Era clar că momentul adevărului avea să vină mai tîrziu. Cînd s-a servit cafeaua şi coniacul, mama şi fiica au rămas la parter, în timp ce Scott l-a urmat pe Anton în biroul întunecat care dădea spre pajiştea din spate.

Camera era surprinzător de simplă. În afara fotografiilor familiei lui Anton de pe bibliotecă, doar o singură fotografie a preşedintelui ţării dezvăluia importanţa ocupantului camerei.

Scott îi aduse complimente lui Anton Magnus pentru frumoasa lui casă, la fel cum făcuse şi cu soţia lui. Tonul era politicos şi respectuos, deşi puţin impersonal.

Şezînd în spatele mesei de lucru, Magnus îşi adoptase comportarea blîndă, paternă, care era atît de familiară numeroşilor săi prieteni şi duşmani în afaceri. Se uita la Scott, măsurîndu-l.

– Te deranjează dacă îţi pun o întrebare, domnule Monteagle? zise el.

– Desigur că nu, domnule, zîmbi Scott. Întrebaţi-mă.

– Cum te-ai simţit cînd tatăl dumitale şi-a pierdut averea? întrebă Anton.

Scott se gîndi un moment.

– Vreţi să spuneţi, cînd s-a sinucis?

Magnus făcu o pauză, urmărind fumul ţigării lui de foi, înălţîndu-se spre tavan.

– Bine, spuse. Cum te-ai simţit cînd s-a sinucis?

Scott era serios.

– Trist, răspunse. Trist şi furios. Trist pentru că îl pierdusem şi furios că un bărbat îşi putea lua viaţa

pentru un lucru atît de puţin important ca banii.

Scott era satisfăcut de răspunsul său. Dispreţul lui faţă de bani data din ziua în care auzise de moartea tatălui său.

Magnus arăta interesat.

– Nu-ţi pasă prea mult de bani, nu-i aşa? întrebă el.

Scott clătină negativ din cap.

– Nu prea, domnule, răspunse. Banii nu pot cumpăra fericirea.

Magnus îl privi în ochi.

– Lumea e plină de milioane de oameni care trăiesc în cea mai mare mizerie posibilă şi care îţi vor spune să nu le vorbeşti lor de fericire, sau dreptate, sau adevăr, pînă nu reuşesc să-şi pună pe masă o mîncare bună. Banii înseamnă ceva pentru ei. La fel cum au însemnat şi pentru strămoşii mei, aş putea adăuga eu.

Scott aprobă din cap, gînditor. Vedea deosebirea pe care o făcea bărbatul mai bătrîn.

– Oamenii aceia mor de foame, zise el. Ei sînt victime ale nedreptăţii şi indiferenţei. Dacă ar avea destui bani ca să mănînce şi să fie sănătoşi, ei ar trebui, în continuare, să caute fericirea, sau împlinirea, la fel ca şi noi ceilalţi, oameni mai norocoşi. Iar banii nu-i vor ajuta atunci. E adevărat că, fără o cantitate mică de bani, la fel ca şi fără sănătate, viaţa este imposibilă. Dar sănătatea nu este sensul vieţii. Şi nici banii.

Acum era rîndul lui Anton Magnus să recunoască această deosebire. Putea vedea că tînărul lui Julie era inteligent.

– Cum te-ai simţi dacă Julie ar trebui să renunţe la moştenirea ei ca să se mărite cu dumneata? întrebă el,

– Uşurat, răspunse Scott. Ca să fiu sincer, domnule, nu aş dori această cantitate de bani între noi. Am mare încredere în capacitatea mea de a avea grijă de Julie şi de a-i oferi o viaţă bună prin eforturile mele proprii. Nu-mi trebuie mai mult decît atît, şi nici ea nu doreşte.

Am prefera amîndoi să folosiţi aceşti bani într-un mod mai productiv.

Magnus îşi ridică o sprînceană.

– Nu te temi să-ţi exprimi gîndurile, nu-i aşa?

Scott zîmbi.

– Gîndurile mele sînt foarte simple, zise el. O iubesc pe fiica dumneavoastră. Vreau să-mi petrec viaţa împreună cu ea.

Magnus zîmbi la rîndul lui.

– Deci, dragostea este atît de importantă pentru dumneata? întrebă el.

Scott arătă surprins.

– Sigur, da, zise. Este singurul lucru care există cu adevărat.

Urmă o pauză. Magnus se uită în altă parte. Ceva gînditor apăru în expresia lui, licări şi dispăru. Se întoarse din nou spre Scott.

– Care-i cel mai rău lucru ce ţi s-ar putea întîmpla pe lumea asta? întrebă Magnus.

– S-o pierd pe Julie, răspunse Scott fără ezitare.

– Înseamnă atît de mult pentru dumneata?

– Da, domnule.

– Cît de multe ştii despre ea? întrebă Magnus.

– Tot ce am nevoie să ştiu.

– Ştii că a avut o tinereţe destul de uşuratică, nu-i aşa.

– Da, domnule.

– Şi asta nu te deranjează?

– De ce ar trebui să mă deranjeze?

Scott întîlni ochii bărbatului mai în vîrstă, cu oarecare jenă. Expresia lor de căldură paternă dispăruse. Adîncimea lor era opacă, goală, ca ochii unei păsări de pradă. Nici o luminiţă de grijă omenească, de slăbiciune sau vulnerabilitate umană în ochii aceia.

Scott înţelese printr-un instinct nedefinit că se întîmplase ceva foarte rău între Julie şi tatăl ei. Îşi dădu

seama că tinereţea ei uşuratică avea o legătură cu relaţia dintre ea şi Anton Magnus. O seară în compania familiei ei făcuse acest lucru absolut clar.

Acum era momentul să o îndepărteze de Anton Magnus pentru totdeauna. Scott se afla aici ca să realizeze lucrul acesta. Putea simţi cît de periculos era Anton Magnus. Dar se simţea sigur că dragostea lui pentru Julie era cel puţin tot atît de puternică pe cît erau ideile din spatele ochilor negri ai tatălui ei.

Se făcu tăcere. Magnus părea că-l studiază pe tînărul bărbat. Scott întîmpină ochii pătrunzători, fără să clipească.

În cele din urmă, Magnus vorbi.

– Juliet mi-e foarte dragă, spuse el. Într-un fel, cred că ea e cea mai deosebită dintre cei trei copii ai mei. Simt o răspundere aparte faţă de ea, domnule Monteagle. Viaţa ei nu a fost prea uşoară pînă acum. Vreau să fie liniştită şi fericită, de acum încolo.

– Văd că vrem acelaşi lucru, spuse Scott, cu un zîmbet încrezător pe faţă.

Urmă o lungă pauză. Ochii care îl sfredeleau pe Scott erau hipnotici, neînchipuit de intenşi.

Brusc, şocant, Magnus zîmbi şi-şi împinse înapoi fotoliul. Întinse o mînă peste masa de lucru.

– Bun venit în familia noastră, spuse el. Cred că ai să fii un ginere bun şi un soţ minunat pentru Juliet.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile şi se îndreptară spre uşă.

– Cînd v-aţi gîndit să vă căsătoriţi? întrebă Magnus.

– În iunie.

– Am o mică operaţie de făcut la sfîrşitul lui mai, spuse Magnus. Nimic serios – o veche rană la coloană. Dar o să fiu indisponibil cîteva săptămîni. Oare aţi putea amîna nunta cu o lună sau aşa ceva? O să trebuiască să lipsesc.

– Nu văd de ce n-am putea amîna, spuse Scott. O

să discut cu Julie despre asta. Nu cred că n-o să vrea.

– Şi, dacă nu e o povară prea grea, zise Magnus, cred că o să merg împotriva dorinţelor dumitale în privinţa banilor. Au o legătură strînsă cu fiica mea. Vreau să se simtă în largul ei. N-aş vrea să o înlătur, dezmoştenind-o. Vreau să se simtă că face întotdeauna parte din familie şi mai ales că este aproape de inima mea.

– Asta depinde de hotărîrea dumneavoastră, domnule, zise Scott. Sper că înţelegeţi că Julie şi cu mine nu am intenţionat să fim lipsiţi de respect, exprimîndu-ne dorinţa de a trăi din resursele noastre proprii. Este, pur şi simplu, preferinţa noastră.

El anticipase acest moment, deşi nu discutase problema cu Julie. Puteau oricînd să lase banii lui Magnus într-un fond pentru copiii lor. Scott nu-i va atinge cu propriile lui mîini. Ştia că nici Julie nu-i voia.

Cu toate acestea, Scott aprecie îndemînarea lui Anton Magnus ca negociator. Tocmai adusese din nou în discuţie problema banilor, deşi Scott şi Julie încercaseră să înlăture această problemă. Şi reuşise să-l facă pe Scott să fie de acord să amîne căsătoria, deşi pe un termen scurt.

Scott îşi aminti avertizările lui Julie în legătură cu Anton Magnus. Era un bărbat cu ascuzişuri şi chiar periculos, pe deasupra.

Dar căzuse de acord cu căsătoria lor. Poate că o făcuse deoarece îşi dăduse seama că Scott era imun la arma cu care i-ar fi putut uşor descuraja pe alţi tineri. Sau poate, într-adevăr, o făcuse pentru că vedea puterea dragostei lui Scott pentru Julie şi simţea cu adevărat că Scott va fi omul potrivit pentru ea.

În orice caz, cedase.

În timp ce plecau să dea veste cea bună doamnelor, Scott se gîndi că reuşise bine.

Anton Magnus nu era chiar atît de dur cum părea.

CAPITOLUL 45

THE NEW YORK TIMES, 21 ianuarie, 1960

SE ANUNŢĂ

LOGODNA MAGNUS – BOLLINGER

Se anunţă logodna domnişoarei Frances M. Bollinger, fiica domnului Marcus Bollinger şi a dispărutei Helen Bollinger, cu domnul Johan F. Magnus din New York. Se plănuieşte nunta în iunie.

Domnişoara Bollinger este absolventă a Universităţii Pennsylvania şi este actualmente preşedintă a companiei Computel *din New York. Domnul Magnus are diplome de la Universităţile* Yale *şi* Harvard *şi a fost vicepreşedinte cu probleme de dezvoltare internaţională la* Industriile Magnus Inc, *pînă a demisionat, la începutul anului, din anumite motive.*

Francie şi Jack erau strînşi într-o îmbrăţişare atît de intensă, încît trupurile lor erau în flăcări.

Erau pe canapea în apartamentul lui Jack. Aici, cu atîta timp în urmă, Francie îi prezentase lui Jack planul ei de computerizare a sucursalelor europene ale *Industriilor Magnus*. Cît de departe ajunseseră amîndoi faţă de acel moment. Li se părea un fel de istorie antică.

Atracţia puternică masculină a trupului lui Jack nu fusese niciodată mai copleşitoare decît acum. Braţele lui lungi o ţineau pe Francie aproape şi îi simţea toată lungimea corpului încordată lîngă membrele ei moi. Gustul buzelor lui era ameţitor. Limba, care i-o explora

pe a ei, îi transmitea un tremur de dorinţă în tot trupul.

Exact cînd sfîrcurile ei începură să se ridice împingînd materialele ce o despărţeau de el, ea reuşi să se elibereze.

– Uf, zise ea cu un mic zîmbet. Te rog Jack. Gata!

El o privea cu un aer cumva între agonie şi încîntare.

– E greu să-ţi rezist, spuse el. Niciodată nu m-am simţit mai incapabil să mă controlez.

Ea îi zîmbi.

– Nu mai e mult.

Amîndoi ştiau regulile. Nu se vor căsători înainte de cel puţin încă cinci luni. Deşi divorţul lui Jack urma să fie definitiv în circa două săptămîni, *Mollie* mai era încă în etapele finale de finisare şi nu putea ajunge la public pînă în iunie. Francie îi explicase clar lui Jack că nu se va căsători pînă cînd nu se termină marele ei experiment, bine sau rău.

Iar Jack acceptase lucrul acesta, deşi nu de bunăvoie.

– Am să-ţi spun ceva, viitoare doamnă Magnus, zise el, trecîndu-şi o mînă prin păr. Nimeni n-a dorit atît de mult terminarea unui proiect, aşa cum doresc eu să se termine treaba asta cu *Mollie* a ta. Uneori, mă gîndesc că am să fac explozie înainte ca tu să scoţi maşina asta nebună pe piaţă.

– Fac tot ce pot, spuse Francie, lăsîndu-se pe spătar să se uite la el. El îi admiră trupul lung, sinuos, care în seara asta era îmbrăcat în pantaloni moi şi pulover, ceea ce o făcea să pară mai caldă şi mai bună de îmbrăţişat decît oricînd.

– Nimeni nu ştie asta mai bine decît mine, comentă el. Stai optsprezece ore pe zi în afurisita aia de magazie a ta. Eşti mai greu de găsit decît însuşi Anton Magnus.

– Dar cu mai puţin succes, glumi ea.

– Nu pentru mult timp, zise Jack. Am un presentiment bun pentru viitor. Ai să ai succes, copilă. Toţi anii mei în domeniul afacerilor mă fac să fiu sigur de asta.

Întrucît munca ei o consuma atît, nu prea avea timp să-l vadă pe Jack prea mult – şi asta era cu atît mai bine, deoarece serile lor împreună se terminau în mod inevitabil cu aceste momente de frustrare. Francie îi vorbise destul de mult despre concepţia lui *Mollie* şi construcţia acestuia în general, ca să-l facă încrezător.

Jack hotărîse să-şi înceapă noua lui viaţă în afaceri deschizînd o firmă de investiţii. Îi spusese lui Francie că *Mollie* ar fi un instrument ideal pentru el în noua lui activitate.

– Nu numai eu personal voi fi clientul tău, zise el, dar eu am o influenţă considerabilă în acest oraş şi prin ţară. Pot să îndrum multe afaceri spre tine – şi o voi face.

– Sînt sigură că voi avea nevoie de tot ce pot obţine, spuse ea.

Discutase cu Jack temerile ei că *Mollie* apărea prea devreme pentru epoca aceasta şi că preţul maşinii şi teama clienţilor faţă de mînuirea unui computer de către ei înşişi vor face ca întregul plan să eşueze.

Dar Jack o încuraja.

– Problema cheie este că răspunzi unei necesităţi, spuse el. Fiecare companie din ţara asta lucrează cu o contabilitate şi cu tehnici de păstrare a documentelor învechite. Întreaga lume a afacerilor ţipă după ceva mai eficient, care să reducă toate aceste ore de lucru şi toate cheltuielile. *Mollie* este exact ceea ce recomandă doctorul. Bineînţeles că soseşte înainte de vreme, dar tot aşa a fost şi telefonul la vremea lui şi teleimprimatorul şi telegrafia. Tocmai asta-i frumuseţea lucrului pe care-l faci, Francie, eşti pe marginea viitorului.

Ea îi mulţumi pentru încurajări şi îi spuse chiar unele amănunte despre acţiunile lui *Mollie* şi designul lui. Lui îi plăcea să asculte, deşi recunoştea că experienţa ei tehnică era prea înaltă pentru el ca să aprecieze complexitatea realizărilor ei.

– Cînd vom fi căsătoriţi şi oamenii mă vor întreba cu

ce-şi cîştigă existenţa soţia mea, am să le spun că este expertă în computere, zise el. Sună frumos. Pe de altă parte, aş putea spune desigur că sînt căsătorit cu o întreprinzătoare, preşedinta propriei ei companii. Asta îmi place chiar mai mult.

Dar, ori de cîte ori revenea subiectul căsătoriei, el nu se putea opri să o strîngă aproape şi să o întrebe:

– Cît mai este? Niciodată în viaţa mea n-am aşteptat atît de mult pentru ceva anume.

Iar ea îl liniştea.

– Nu mai durează mult.

Dar murmurul vocii ei la ureche şi apropierea buzelor ei de ale lui îi răpeau autocontrolul şi o trăgea spre el pentru un nou sărut ameţitor, înnebunitor, care îi excita pe amîndoi atît de tare.

Cînd nu discutau despre *Mollie* sau despre noua firmă de investiţii a lui Jack, vorbeau despre căsătoria lor. Discutau unde vor locui şi unde îşi vor petrece luna de miere. Jack găsise un apartament nou pe Fifth Avenue cu o vedere minunată spre parc. Chiar acum îl decorau împreună, aflînd reciproc mai multe despre gusturile lor. Ambii erau de acord că trebuia să arate modern, elegant şi spaţios. Îşi petreceau puţinele ore libere împreună, uitîndu-se în galerii după tablouri şi în magazine de mobile pentru mobilier.

Luna de miere aveau să şi-o petreacă într-o croazieră în Insulele Virgine, cu o oprire mai îndelungată într-o insulă din Marea Caraibilor, unde Jack găsise o vilă care îi va permite zece zile de completă singurătate, cu noua lui soţie.

Nu aveau altceva de făcut decît să aştepte pînă cînd *Mollie* avea să se prezinte în faţa publicului şi atunci vor avea şi ei mult aşteptata libertate de a fi singuri împreună, de a fi soţ şi soţie.

Jack acceptase condiţiile lui Francie, dar faptul straniu de a fi atît de aproape de o femeie atît de frumoasă fără să poată să dezbrace hainele de pe acest minunat

trup şi să o posede, îl ţinea tot timpul descumpănit. În plus, i se părea că-l aruncă înapoi în timp, în adolescenţă. Pentru că atunci fusese perioada, dispărută de mult pentru el, cînd fetele erau lucruri magice, necunoscute, din cauza tinereţii lor şi a propriei sale virginităţi. Era perioada cînd tinerii bărbaţi idealizează fetele şi se pierd în fantezii cu privire la ele.

Cam aşa se simţea acum, în legătură cu Francie. Deşi cîndva cunoscuse plăcerile trupului ei în toată intimitatea lor fierbinte, acum ea era ascunsă după un văl. Acum, era plină de mister. Cînd vor fi căsătoriţi, în cele din urmă, şi o va poseda, va fi ca şi cînd ar face dragoste cu ea pentru prima oară.

Aşteptarea aproape că-l ucidea. Cu fiecare zi, dorinţa lui ajungea la un nou nivel, şi mai puţin suportabil. Dar frumuseţea ei sporea în aceleaşi proporţii şi el se felicita pentru faptul aproape de necrezut că această fiinţă superbă, talentată, strălucitoare, avea să fie a lui.

Poate tocmai din această cauză, nu se putuse reţine să nu o întrebe despre viaţa ei amoroasă de după prima lor logodnă.

– Ştiu că nu am dreptul să întreb lucrul ăsta, spuse el. Dar au fost – vreau să zic, a fost cineva...?

Ea îl privi în ochi cu o sinceritate care îl descumpăni.

– Sînt o femeie liberă, Jack, spuse ea.

– Ai dreptate. N-are rost. Îmi pare rău. Uită ce am spus, zise Jack blînd.

– Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, n-a fost nimeni.

Vorbele ei erau simple şi sincere.

Lui i se lumină faţa.

– În fond, cu *Mollie*, care îmi ocupă optsprezece ore pe zi, cînd aş avea timp să mă distrez?

El o îmbrăţişă strîns. Însuşi gîndul că un alt bărbat ar fi putut-o dori, îl făcu să-i simtă trupul subţire şi mai straniu în braţele lui, mai exotic şi mai misterios ca oricînd. Acum era mai în vîrstă, mai reţinută, decît atunci

cînd o cunoscuse prima oară. Chiar şi săruturile ei aveau o componentă complexă, care o făcea şi mai atrăgătoare. El ştia prin ce trecuse ea în aceşti ultimi ani şi putea vedea cum o maturizaseră.

Cînd o cunoscuse prima oară, era mai curînd o fată decît o femeie, strălucită şi încrezătoare în sine, dar încă nevinovată. Acum, avea farmecul mai adînc, mai enigmatic, ce venea de la feminitatea ei reală. Aceasta făcea senzualitatea ei de zece ori mai puternică decît înainte şi cam tot de atîtea ori mai greu de a-i rezista.

Îşi spunea că va exploda cu siguranţă dorind-o atît, dacă afurisitul ei de computer nu iese de pe planşeta de desen pe piaţă, cît mai curînd.

Astfel, ei aşteptau şi se ţineau aproape unul de celălalt, separaţi doar de timp şi de prăpastia inevitabilă care desparte gîndurile a două fiinţe umane, şi care nu se cunosc unul pe altul.

CAPITOLUL 46

Belinda Devereaux şedea singură la masa ei din bucătărie, ţinînd în mînă anunţul logodnei lui Jack cu Francie. Se uita liniştită la anunţ, fără să-şi dea seama de lacrimile care îi curgeau pe obraji.

Belinda locuia singură acum. După despărţirea de Jack îşi găsise o slujbă, predînd engleza şi scrierea la o şcoală particulară din East Side. Închiriase un apartament într-o veche clădire atrăgătoare din piatră lîngă şcoală, şi făcea naveta la *Columbia*, unde lucra la dizertaţia de doctorat în literatură romantică.

Îşi împărţea ziua încărcată între predare, cercetare la biblioteca Universităţii *Columbia,* iar serile şi sfîrşiturile de săptămînă şi le consacra muncii la dizertaţie.

Belinda nu se oprea să se întrebe dacă îşi făcuse

viaţa atît de ocupată ca să evite să se gîndească la ceea ce pierduse. Pur şi simplu, ea supravieţuia de pe o zi pe alta, lăsînd viitorul să se aranjeze de la sine.

Nu fusese surprinsă cînd Jack îi ceruse divorţul. Căsătoria lor devenise atît de goală, încît era aproape o tortură pentru ei amîndoi să mai continue şarada aceasta. Belinda era sincer uşurată că această nenorocire imposibilă nu-i va mai devora întreaga viaţă.

Desigur, avea inima sfărîmată. Îl iubise pe Jack din primul moment în care îl văzuse, şi îl mai iubea încă. Pierderea lui a însemnat pierderea unei părţi din ea însăşi. Dar învăţase demult tragicul adevăr că a fi căsătorită cu el nu era un remediu pentru boala fatală de a-l iubi. La fel de bine, putea să-l lase să plece. Într-un fel sau altul, tot ar fi trebuit să înveţe să trăiască singură. Atunci, era mai bine să-şi facă o viaţă a ei, complet fără el.

Tocmai era în mijlocul acestei acţiuni febrile, goale, cînd anunţul din ziarul *Times* de dimineaţă îi atrase privirea.

Alegerea de către Jack a frumoasei Francie Bollinger nu o surprinse pe Belinda. Intuiţia ei de femeie îi spusese demult că Francie avea un loc special în inima lui.

Acum, în sfîrşit, el va fi fericit. Pentru o femeie ca Belinda care îl iubea atît de adînc, faptul acesta era un fel de consolare. Dacă ea nu-l putea avea, atunci dorea ca el să fie fericit cu femeia care îi putea da ceea ce voia el.

Acestea au fost primele gînduri care i-au venit în minte Belindei cînd a citit ştirea.

Dar acestea nu erau singurele.

În ultimii trei ani, ea aflase multe despre Jack, despre relaţia lui cu tatăl său şi despre *Industriile Magnus*. Belinda era o femeie tînără, inteligentă – mult mai inteligentă decît îşi dădea seama ea însăşi. Era obişnuită să analizeze subtextele sinuoase ale celor mai strălu-

citoare romane şi să pătrundă motivaţiile ascunse ale unor personaje complexe.

Iar acum, ceva îi spunea că această logodnă însemna mai mult decît părea la prima vedere.

Dar ce anume?

Belinda îşi aminti că o întîlnise pe tînăra Bollinger la petrecerea lui Anton Magnus pentru Gretchen şi copilul ei. Cel mai impresionant lucru la Francie Bollinger era onestitatea şi respectul ei faţă de sine. Era o persoană mîndră.

Şi fusese adînc rănită de Jack, rănită doar cum poate fi o femeie cînd un bărbat o părăseşte pentru o alta – în cazul de faţă, chiar pentru Belinda.

Francie fusese concediată de *Industriile Magnus* în momentul căsătoriei lui Jack. Iar de atunci, Belinda ştia că noua companie pe care o crease Francie, *Computel*, fusese dată în judecată de avocaţii bine plătiţi ai lui Magnus, pentru încălcarea patentului. Belinda aflase asta nu de la Jack ci din citirea cu atenţie a ziarului *Wall Street Journal* – unul dintre modurile indirecte în care se ţinea la curent cu viaţa soţului ei.

Francie Bollinger nu putea avea un duşman mai rău decît *Industriile Magnus* şi nici o ură mai îngrozitoare decît cea pe care trebuia să o simtă faţă de Jack Magnus.

Atunci, de ce oare l-a luat înapoi pe Jack?

Asta era întrebarea.

Cu acest gînd în minte, Belinda puse jos ziarul. Ştia că, mai tîrziu, avea să decupeze ştirea cu logodna şi să o lipească în jurnalul ei personal, ca notă finală a legăturii ei cu Jack. Tot restul vieţii ei aceasta va sta ca un fel de piatră de hotar, tragică dar necesară, în viaţa ei.

Dar acum, închise ochii şi îşi lăsă mintea să se concentreze asupra imagini lui Francie Bollinger şi a lui Jack.

Belinda avea nevoie să se gîndească.

CAPITOLUL 47

Sam Carpenter şedea singur în mansarda lui.

Uriaşa cameră de zi era goală acum. Spaţiul care fusese cîndva ocupat de computerul lui iubit, 9292, fusese eliberat, deoarece computerul devenise *Mollie* iar Sam aruncase în cele din urmă carcasa lui golită. Fusese un înveliş care trăise mai mult decît fusese necesar – la fel ca şi visele lui Sam.

Se uită prin apartament şi cîntări golul care îl bîntuia. În dulăpiorul de medicamente din baie, puţinele articole de toaletă ale lui Francie – o perie, o sticluţă de colonie, un ruj de buze – dispăruseră. În bucătărie, noul aparat pentru cafea, pe care-l cumpărase pentru el, rămăsese o amintire sfîşietoare a dimineţilor pe care le petrecuseră aici, unul în braţele celuilalt, grăbindu-se apoi să plece la lucru. Pe vechea masă zgîriată din camera de zi, nu mai era vraful de manuale şi articole despre computere, în care obişnuia să se uite Francie în puţinele ei momente libere. Nu mai rămăsese nimic decît scrumiera lui Sam şi sticla de bere din care bea acum.

Cele două umeraşe din dulap, pe care atîrnaseră hainele lui Francie, haina de ploaie pentru primăvară şi paltonul de iarnă din lînă, erau goale.

Şi cea mai mare parte a mirosului subtil al prezenţei ei în mansardă, dispăruse. Se păstrase cîteva zile după plecarea ei, aproape omorîndu-l pe Sam cu dulceaţa lui – apoi se evaporase. Acum nu mai era nimic altceva decît Sam, viaţa lui goală şi amintirile lui.

Francie îi spusese vestea logodnei ei cu onestitate şi direct. El ascultase în tăcere, ascunzîndu-şi durerea

în sinea lui. Apoi, o felicitase şi o ajutase să-şi împacheteze cele cîteva lucruri. Ştiau amîndoi că ea îşi petrecuse ultima noapte acolo şi că nu se va mai întoarce niciodată.

El o întrebase dacă prefera ca el să plece din companie. Acesta fusese primul lui gînd. Dorea să plece cît mai departe de ea. Ideea de a o vedea la lucru, cînd ştia că nu o va mai ţine vreodată în braţele lui, era aproape peste puterile lui de a îndura.

Ea îi ceruse să rămînă.

– Eşti liber, bineînţeles, să faci cum doreşti, spuse ea. Dar te rog să stai pînă cînd se termină *Mollie*. Este a ta, la fel de mult pe cît e şi a mea. N-aş suporta să o văd ieşind pe piaţă fără ca tu să fii alături de mine.

Ea văzu privirea din ochii lui şi îi luă mîna.

– Ştiu că vrei să-ţi iei hotărîrile singur. Eu nu mă căsătoresc, oricum, pînă nu e gata *Mollie*. Hai să fim împreună tot timpul ăsta. După aceea, poţi face cum crezi că e mai bine.

Sam căzuse de acord.

Şi astfel trebuise să suporte tortura de a fi aproape de ea în tot acest timp îngrozitor. În fiecare zi în care trebuia să o vadă la lucru, cu părul prins în sus şi cu halatul peste bluză şi pantaloni, cu mîinile ei frumoase murdărite de munca la computer, cu creionul pus după urechea ei drăguţă... Era o privelişte de o frumuseţe aproape prea dureroasă ca să o suporte. Iar în fiecare moment, îşi amintea că odată posedase o parte din ea, iar acum o pierduse pentru totdeauna.

În mod natural, el păstră tăcerea în legătură cu logodna ei. Era convins că ea făcea lucrul cel mai rău posibil pentru ea însăşi. El ştia destule despre Jack Magnus, deşi nu-l văzuse, ca să-şi dea seama că nu era bărbatul potrivit pentru Francie şi, fără îndoială, pentru orice femeie. Şi îi făcuse deja lui Francie un rău incalculabil, direct şi indirect.

Dar nici un bărbat nu poate schimba inima unei

femei. Dacă Francie îl voia pe Jack, trebuia să-l aibă.

Sam se uită înapoi la îndoielile lui în legătură cu Francie şi îşi dădu seama că avusese dreptate tot timpul. Ura ei faţă de familia Magnus, lupta ei drăcească pentru succes în afaceri, care putea însemna doar răzbunare, a inclus totdeauna un foc lăuntric arzător, care nu era ură, ci dragoste. Nu şi-l scosese niciodată pe Jack din minte. Iar cînd el a venit înapoi, liber să se însoare cu ea, Francie nu a fost capabilă să-l refuze.

Poate că făcea o greşeală îngrozitoare. Dar a te îndrăgosti este o greşeală ce nu poate fi îndreptată, o boală incurabilă. Nimeni nu înţelegea lucrul ăsta mai bine decît Sam, a cărui inimă avea să-i aparţină lui Francie cît va trăi. Dragostea este ceva pentru totdeauna. Nu o poţi trata cu raţiune sau voinţă, sau chiar cu înţelepciune. Odată ce inima s-a dăruit cuiva, nu mai poate da înapoi. Pasul fatal a fost făcut.

Deci, Sam însuşi va fi doar o notă de subsol în viaţa lui Francie. El fusese sprijinul, prietenul şi iubitul ei într-o perioadă a vieţii ei în care Jack fusese în afară. Dar cînd Jack s-a întors, inima ei nu putea decît să revină la el, ca magnetul spre nord.

Timp în care Sam era uitat...

Acum, Sam lucra mai mult ca oricînd în depozit, stînd ore mai multe, încercînd prin munca disperată la *Mollie* să uite de cuţitul care se răsucea în inima lui. Cînd venea acasă seara, bea cîteva beri, repede, uitîndu-se la umbrele din mansardă şi cădea epuizat în pat. Uneori, somnul venea repede dar îl părăsea aproape tot atît de repede, aşa încît începea să se învîrtă şi să se sucească în orele cele mai întunecate ale nopţii, chinuit de gînduri despre Francie şi de dilema îngrozitoare de a mai trăi, după ce sufletul lui murise.

La ora cinci dimineaţa, se tîra afară din pat şi se întorcea la lucru, la o nouă zi de uitare, ştiind că la capătul ei era singurătarea mansardei lui.

Nu-şi închipuise niciodată o tortură atît de absolută. În fiecare seară, se întreba dacă mai putea continua aşa.

Dar Francie îl făcuse să promită că va sta.

– Pînă cînd se termină *Mollie*, spusese ea. Apoi vei fi liber. Fă-o pentru mine, Sam. Te rog...

O va face, pentru ea.

Iar după aceasta, se va ocupa de inutila treabă de a încerca să o uite.

CAPITOLUL 48

Scott Monteagle îşi părăsi hotelul marţi, 25 ianuarie, să întîlnească un partener al firmei de avocatură care era şi corespondentul la New York al firmei unde lucra el. Intenţionau să revadă nişte contracte internaţionale şi să discute cu o serie de clienţi care foloseau atît firma americană cît şi pe cea engleză. După aceea, Scott trebuia să o întîlnească pe Julie la *Rockefeller Plaza*, pentru masa de prînz.

Scott sună portarul micului hotel să-i cheme un taxi. Cînd coborî în hol, şoferul îl aştepta, un tip înalt, musculos, cu trăsături plăcute şi părul negru, lung.

– Bună dimineaţa, zise şoferul. Cincizeci şi cinci colţ cu Madison, aşa-i?

Scott clătină afirmativ din cap. Şoferul îl conduse la un taxi galben, parcat în faţa hotelului. Portarul se uită impasibil la şofer, care îi deschidea uşa lui Scott.

Un moment mai tîrziu, erau în mers. Rămaseră tăcuţi în timp ce şoferul se strecura pe prima porţiune a circulaţiei aglomerate din Manhattan.

– Ce zici de circulaţia asta? spuse peste umăr şoferul, uitîndu-se la pasagerul său prin oglinda retrovi-

zoare. Devine tot mai rea cu fiecare zi, zău aşa.

– Dumneata pari să te descurci foarte bine, remarcă Scott, observînd cît de îndemînatic trecea şoferul de pe o bandă pe cealaltă.

– Păi, în parte, datorită practicii, dar şi din simplu curaj, zise şoferul. Dacă laşi şoferii ăştia de autobuz şi de taxi să-ţi stea în cale, îmbătrîneşti şi îţi creşte barbă albă pînă treci prin oraş.

Din nou se lăsă tăcerea. Taximetristul atingea claxonul în sunete scurte, aproape neauzite, în timp ce-şi făcea drum prin circulaţia aglomerată.

– Eşti din Anglia, dumneata? întrebă el în cele din urmă. Am ureche destul de bună la accente.

– Adevărat, zîmbi Scott.

– În vizită? întrebă şoferul, uitîndu-se din nou la Scott prin oglinda retrovizoare. Sau pentru afaceri?

– În momentul ăsta, pentru afaceri, răspunse Scott. Trebuie să mă văd cu nişte avocaţi americani. Dar asta-i de fapt întîmplător. Am venit să mă logodesc.

– Hei, felicitări, spuse şoferul, luminîndu-se brusc. Asta-i ce numesc eu o ocazie fericită.

– Pentru mine este, oricum, zise Scott, amuzat de curiozitatea şoferului.

Auzise el că şoferii americani erau vorbăreţi înveteraţi.

– Sînt un fel de romantic, spuse şoferul cu un zîmbet. Am fost şi eu căsătorit nouă ani şi jumătate. Am avut două fetiţe. Crede-mă, nu e nimic mai plăcut decît să ai o femeie bună la care să vii acasă. O să o iei pe mireasă în Anglia? întrebă el.

– Da, zise Scott. O să locuim la Londra, unde lucrez eu.

Urmă o pauză, cînd şoferul schimbă brusc banda de circulaţie şi claxonă la un camion de spălătorie. Începu să lase în jos geamul, de parcă voia să strige ceva, apoi se răzgîndi.

– Unii cred că sînt stăpîni pe şosea, spuse el. Pun pariu că la Londra nu sînt aşa de nebuni.

– Depinde pe unde circuli, zîmbi Scott. În districtul Mayfair, poliţia menţine bine situaţia. Dar dacă te aventurezi în Picadilly la amiază, îţi iei viaţa în propriile mîini. Făcu o pauză. Eu nu conduc în Londra. Iau metroul.

– Logodnica e americancă? întrebă şoferul.

– Da, este, răspunse Scott.

– Ai întîlnit-o aici, sau acolo?

Văzîndu-l pe Scott că face o pauză, şoferul ridică din umeri, luîndu-se singur peste picior.

– Ascultă-mă, zise el. Ar trebui să-mi văd de treaba mea. Îmi pare rău, prietene. Dar te simţi singur într-un taxi, toată ziua.

– Nu-i nimic, zise Scott. De fapt, ne-am cunoscut cu mulţi anìi în urmă, cînd eram copii. El zîmbi gîndindu-se la Julie. Familiile noastre aveau relaţii sociale. Apoi, familia mea... ei, am coborît în societate, cum se zice, şi n-am mai văzut-o şi n-am ştiut nimic de ea, mulţi ani. Dar mi-o aminteam foarte bine. Apoi, din întîmplare, ne-am întîlnit din nou, în urmă cu cîţiva ani. M-am recomandat, i-am amintit de trecut şi am început o nouă legătură. Un lucru a dus la altul şi... acum o să ne căsătorim.

– Este o poveste frumoasă, zîmbi şoferul. Îmi plac poveştile cu sfîrşit fericit. Dar spune-mi. Ce zice familia ei că părăseşte ţara? Unora, ştii, nu le place ca urmaşii lor să se instaleze prea departe.

– Păi, ştii cum sînt familiile, zise Scott. Nu-mi închipui că sînt bucuroşi de idee. Mai ales tatăl ei. E obişnuit s-o aibă în apropiere şi e învăţat să facă ce vrea el. Dar a aprobat căsătoria. Cred că-l preocupă mai mult fericirea fiicei lui decît să tragă singur toate sforile.

– Asta-i bine, spuse şoferul. Eu zic că trebuie să laşi copiii să plece din cuib, cînd le vine vremea. Cînd o să vă căsătoriţi?

– În iulie, răspunse Scott.

– Nunta o să fie aici, sau în Anglia?

– Aici, zîmbi Scott la curiozitatea şoferului.

– Ei, e o poveste drăguţă, zise cel din faţă. Ştii, am vrut întotdeauna să mă duc în Anglia. Anglia e ţara noastră mamă, şi aşa mai departe. E ceva la care te gîndeşti, dacă eşti american.

– Ar trebui să vii să o vezi, într-o bună zi, spuse Scott. Desigur, nu e aşa de mare şi întinsă şi excitantă, cum este ţara voastră. Dar are un farmec al ei. Şi tradiţie, bineînţeles.

– Tradiţie, da, spuse şoferul. Familia soţiei este originară din Anglia?

– Ei, nu este încă soţia mea, rîse Scott. Dar îţi mulţumesc că ai spus aşa. Din partea tatălui ei, sînt elveţieni. Dar din partea mamei, dacă nu mă înşel, sînt englezi şi irlandezi.

Brusc, şoferul tăcu. Se opri în trafic lîngă o clădire mare, cu multe uşi turnate.

– Am ajuns, spuse el, Cincizeci şi cinci colţ cu Madison.

– Mulţumesc mult, zise Scott, întinzîndu-i un mic bacşiş peste bancheta din faţă.

– Mi-a făcut plăcere să discutăm, spuse şoferul. Şedere plăcută. Şi felicitări pentru logodnă. Sînt sigur c-o să fiţi foarte fericiţi.

– Mulţumesc pentru urări, zise Scott coborînd din maşină.

Cînd se întoarse să intre în clădirea cu birouri, Scott zîmbi. Buna dispoziţie şi urările şoferului erau cu adevărat apreciate. Toţi americanii păreau să strălucească şi să zîmbească împreună la veştile lui bune de astăzi.

Intră prin uşile turnante.

Afară, în maşină, Johnny Marante întoarse oglinda retrovizoare, ca să se uite la faţa lui proprie.

– Eşti bun, prietene, îşi spuse. Foarte bun.

Fusese uşor să-i mituiască pe funcţionarul de la

recepţie şi pe portarul hotelului ca să-i împrumute un taxi galben de la un prieten şofer, pentru această mică excursie. Johnny dorise să-l vadă mai de aproape pe Scott Monteagle, după ce îl urmărise de la distanţă de multe ori, cînd era cu Julie.

Se uită la uşile turnante ale clădirii.

– Şedere plăcută, frăţioare, spuse el. O să ne mai vedem noi.

Îşi strînse buzele de ură. Se gîndi cu dispreţ la conformaţia slabă a englezului, la costumul lui închis, la servieta lui. Era exact tipul de floricică de societate aşa cum şi-l imaginase Johnny că va fi soţul pe care familia lui Julie îl va alege pentru ea. Sîngele lui Johnny fiersese în vene cînd o văzuse pe Julie sărutîndu-l pe acel bărbat.

Rămăsese gîndindu-se la energia ucigaşă care îi trecea prin simţuri, cînd un poliţist se îndreptă spre el să-i spună să plece cu taxiul de acolo.

Cu un semn din cap spre ofiţer, Johnny se îndepărtă. Mai bine să fie în siguranţă, se gîndi el. Nu era momentul acum ca un poliţist să înceapă să-i controleze permisul de conducere.

Avea alte treburi de făcut. Şi nimic nu trebuia să-i stea în cale.

CAPITOLUL 49

Victoria Wetherell Magnus şedea în salonul de la etaj, în casa ei din Park Avenue, uitîndu-se la soţul şi la fiica ei.

Era una dintre rarele ocazii din ultimii opt sau nouă ani, cînd ce trei au petrecut un timp împreună, în afara cinei. Majoritatea serilor, Victoria stătea croşetînd în fotoliul ei, în timp ce Anton, dacă nu era în biroul lui de la

etaj, citea, asculta muzică sau uneori se uita la televizor, cu un aer amuzat pe faţă.

Julie nu le înfrumuseţa serile cu prezenţa ei. Deşi nu mai ieşea noaptea pentru aventurile ei sinistre, de cînd se îndrăgostise de Scott Monteagle, se închidea în camera ei, excluzîndu-şi familia din viaţa ei particulară, la fel ca întotdeauna.

Victoria Magnus se obişnuise cu această dezintegrare a familiei ei, aşa cum se întîmplă cu fiecare mamă. Dar era obişnuită de asemeni cu lucruri mai rele.

Îşi amintea de adolescenţa tumultuoasă a lui Gretchen, cînd aceasta îşi folosea toată inteligenţa şi curajul ca să-şi păcălească familia în căutarea propriei sale fericiri, ca pînă la urmă fie redusă la o scoică goală, atunci cînd Anton s-a opus căsătoriei cu băiatul din Chicago pe care-l iubea.

Şi îşi amintea, cu mult înainte de asta, de vremea cînd Gretchen se transformase dintr-un copil sănătos, deşi uşor supraponderal, într-o tînără retrasă, schimbătoare, vizibil nefericită.

Şi îşi aminti cum Julie, un copilaş şi o fetiţă vioaie şi deşteaptă, se transformase aproape peste noapte într-o fiinţă zăpăcită, hotărît autodistrugătoare, a cărei viaţă alunecase mereu în jos de atunci încoace – pînă cînd a apărut Scott Monteagle.

Doar Jack părea să fi scăpat de ororile acelor ani de tinereţe. Oare asta din cauză că era băiat? Sau pentru că el şi Anton păreau să se înţeleagă atît de bine, unul cu celălalt.

Oricare era motivul, Jack rămăsese inteligent, atletic şi complet normal. A terminat şcoala primară, liceul şi şcoala de economie cu rezultate excepţionale şi a intrat la *Industriile Magnus* avînd un mare viitor înaintea lui.

Desigur, avusese şi Jack problemele lui. Căsătoria lui cu Belinda nu fusese reuşită. De fapt, fusese sortită eşecului de la început, după cum bănuise fiecare din familie, cu mult timp înainte. Dar Anton dorise această

căsătorie şi deci trebuise să se facă.

Totuşi, acum se terminase, iar Jack se simţea din nou fericit şi emoţionat ca un băiat, fiind logodit cu Francie Bollinger.

Victoriei Magnus nu-i plăcea că fiul ei Jack era în relaţii proaste cu tatăl lui. Pe de altă parte, ei îi plăcuse dintotdeauna Francie, de la prima lor întîlnire. Ca să recunoască adevărul, ea ar fi preferat-o în locul Belindei, pentru că Francie era ca o rază de lumină şi de fericire, în timp ce Belinda avea aerul tulburat care le caracteriza pe ambele fiice ale lui Magnus.

Desigur, Jack părăsise corporaţia, înainte de a se fi logodit cu Francie. Şi Anton îl dezmoştenise. Totuşi, erau semne de reconciliere în atmosferă. Brusc, Anton a insistat să facă nunta. Asta îi dădea speranţe Victoriei că, odată cu trecerea timpului, rănile se vor vindeca şi Anton îl va accepta pe Jack din nou în familie, cu noua lui soţie.

Iar Anton, plin de mărinimie, şi-a dat binecuvîntarea la căsătoria dintre Julie şi Scott Monteagle, scăpătatul dar devotatul ei curtezan. Aceasta a fost o mişcare ce i-a surprins pe toţi. Anton a transmis salutări cordiale familiei Monteagle din Anglia şi părea încîntat de căsătorie.

Din cauza asta, Julie şedea aici în seara asta, urmărind programul de la televizor şi deschizînd cartea din poala ei, să mai citească un paragraf cînd spectacolul o plictisea. Părea de fapt că-şi dorea să fie cu părinţii ei, acum cînd ştia că Scott Monteagle avea să o ia curînd de lîngă ei. Avea libertatea pe care o dorea şi nu mai trebuia să se ascundă în camera ei.

Victoria îşi privi fiica. Pe faţa lui Julie era o inocenţă nouă, o prospeţime nouă. Era de parcă ceasul ar fi fost dat înapoi, ştergîndu-se astfel masca de cinism amar care-i acoperise atîţia ani trăsăturile frumoase. Mamei i se strîngea inima, văzînd umbra de fericire pe faţa fetei ei, care îşi revenea astfel, după o absenţă de atîţia ani.

Anton citea *The Wall Street Journal* iar Victoria se uita peste lucrul ei, la mica ei familie.

O parte a ei dorea să se simtă fericită în seara asta. În fond, Jack se va recăsători curînd şi cu o fată drăguţă. Juliet a găsit un bărbat tînăr, ideal, un bărbat care o adora şi care nu era deloc speriat de trecutul ei pătat. Părea că o nouă eră se zărea, o eră care ar putea readuce un pic de fericire şi apropiere în familia Magnus, atît de răvăşită. Peste cîteva luni, vor avea loc două căsătorii, făcînd să dispară nefericirea din trecut.

Dar Victoria Magnus, care era o Pollyanna şi ştia despre ea că e aşa, bănuia că toate erau prea frumoase ca să fie adevărate.

Îl cunoştea pe Anton Magnus de patruzeci de ani. Prima ei experienţă în legătură cu el a fost atunci cînd, ca tînăr şi nemilos întreprinzător, reuşise să-l înşele şi să-l îngrozească pe posesivul ei tată să renunţe la ea. Nimeni din societate nu-şi imaginase că o Wetherell putea să se mărite cu un nimeni, un imigrant. Dar Anton, cu groaznica putere a voinţei şi vicleniei lui, a reuşit şi aproape că l-a ucis pe tatăl ei, în acest proces.

După acea primă violare a persoanei ei, Victoria preferase să privească în altă direcţie, cînd era vorba de afacerile soţului ei. Ea îl lăsa să facă tot ce voia, trăind sub acoperişul lui ca o pasăre într-o colivie aurită. El era mult prea puternic pentru ea.

Dar îl cunoştea. Decenii de căsătorie aduseseră familiaritate şi intuiţie.

Şi ştia că el nu era un bărbat care să-i permită fiului său să divorţeze de fata pe care el i-o alesese şi să se însoare cu o nimeni, dintr-un mic orăşel din Pennsylvania.

Nici nu era bărbatul care să-i permită lui Juliet, comoara, favorită lui, să se mărite cu un englez sărăcit care intenţiona să o scoată din ţară.

Lucrurile nu erau chiar cum păreau să fie.

Victoria Magnus se uita la fata ei tulburată, pe care o iubea atît de mult. O adorase dintotdeauna pe Juliet pentru spiritul ei, deşi devenise atît de indiferentă. Şi, cu toate că ştia că Juliet o dispreţuia, dacă nu o ura de-a dreptul, ea tot o iubea.

Jack putea avea singur grijă de el. Dar Juliet era ca o păsărică rănită, atît de profund speriată – iar Scott Monteagle era şansa ei de libertate. O libertate pe care Victoria Magnus o pierduse cu patruzeci de ani în urmă.

Aşa încît Victoria tremura, gîndindu-se la viitor.

Dacă ar trece aceste cîteva luni şi Julie să se mărite în siguranţă! Şi Jack...

Dar timpul nu putea fi grăbit. Se mişca în ritmul iui propriu, sinuos, permiţînd iniţiativei unor oameni ca Anton Magnus să se impună în detrimentul altor oameni.

Victoria Magnus se temea. Nu doar pentru că ştia ce era capabil să facă Anton Magnus în lumea bărbaţilor. Avea şi o idee – oricît de tare încercase să o nege – despre ce se întîmplase sub acest acoperiş în ultimii douăzeci de ani. Despre motivul schimbării fiicelor ei din copii luminoşi, energici, în tinere femei bîntuite, speriate.

Ştia cît de periculos era soţul ei.

Şi bănuia că ultimul tribut pe care-l va cere familiei lui abia avea să vină. Nu îndrăznea să se gîndească măcar cît de îngrozitor ar putea fi acesta.

Dacă ea ar fi avut curaj, acum ar fi fost timpul ca Victoria Magnus să-şi fi făcut auzit cuvîntul, în sfîrşit, în favoarea copiilor ei. Să i se opună lui Anton.

Dar ea îşi pierduse de mult capacitatea de a face aşa ceva.

Aşa încît nu va face altceva decît să aştepte şi să vadă ce cotitură va lua soarta familiei pe care o iubea şi să se întrebe cum ar putea face ceva în legătură cu asta.

CAPITOLUL 50

6 martie, 1960

Era duminică dimineaţa.

Francie stătea cu Jack în marea sală centrală a depozitului din Brooklyn, unde era asamblată *Mollie*.

Nu mai era nimeni acolo. Toată echipa se bucura de o seară de sîmbătă şi de duminica dimineaţa libere, singura vacanţă permisă în fiecare săptămînă.

În după-amiaza aceea, toată lumea urma să fie la lucru, inclusiv Francie.

Ea îşi petrecuse seara trecută luînd cina cu Jack şi mergînd la teatru. Văzuseră *Frumoasa mea doamnă*. Era pentru prima dată că Francie mergea la teatru, ca să nu mai vorbim de filme, de aproape un an. Munca îi devorase toate orele de atunci încoace.

Fusese de acord să se vadă cu Jack la micul dejun în dimineaţa aceea şi, la propria ei sugestie impulsivă, îl adusese aici.

– Ai putea să vezi şi monstrul care îmi mănîncă viaţa, spuse ea.

Îşi folosi propria cheie ca să intre în depozitul gol. Locul era un miracol al haosului controlat. Era plin de mici compartimente, mese şi locuri de asamblare, toate arătînd murdare şi neîngrijite. Totuşi, după cum ştia Francie, acestea erau locuri de muncă unde lucrau specialişti în domeniile lor, specialişti care aveau să aducă pe piaţă un produs elegant şi eficient, în decurs de cîteva luni.

Îi arătă lui Jack prototipul final al lui *Mollie*, care era aşezat în mijlocul unui cerc concentric de bănci tehnice. Maşina era într-o carcasă de aluminiu emailat, care îi dădea un aspect modern, elegant. Forma ei era, după cum prevăzuse Sam de la început, mai mult sau mai puţin asemănătoare unui frigider de apartament.

Mollie avea un ecran de monitor, un imput pe bandă magnetică, un aparat de tipărit şi o claviatură de control care semăna destul de mult cu claviatura unei maşini de scris obişnuite. Maşina arăta atrăgător şi oarecum domestică.

– Am creat-o ca să arate prietenoasă, nu intimidantă, îi explică Francie, subliniind unele din principalele caracteristici. Cînd un om de afaceri cumpără un computer *Mollie*, îl va putea instrui pe unul dintre funcţionarii săi să lucreze cu el în cel mult o zi. Apoi, acela poate să-i instruiască pe alţii. Noi o să le oferim propriul nostru curs de instruire, gratuit, inclus în preţul de cumpărare. Iar manualul pe care-l scriem va fi pe înţelesul clientului celui mai puţin înclinat spre tehnică. Toată ideea este să înlăturăm misterul din jurul computerului.

Îi arătă lui Jack materialele de prezentare, desenele de reclamă şi unele dintre birourile vînzătorilor.

– Încercăm să facem o înţelegere cu doi dintre principalii vînzători cu amănuntul de materiale de birou, îi zise ea. Între timp, o să deschidem centrele noastre de vînzare şi service în locuri strategice, în oraşele mai mari din ţară. Totul va fi programat să înceapă în acelaşi moment. Natural, toţi stăm ca pe ace.

– Ei bine, un client ai, oricum, zîmbi Jack. Abia aştept să învăţ şi eu cum se lucrează cu *Mollie*.

– Vrei să ai o idee? îl întrebă ea.

Se aşezară în faţa maşinii, iar ea îi arătă cîteva din funcţiile de bază. Îl lăsă chiar să încerce claviatura.

– Toată şmecheria la *Mollie* este programul principal, îi spuse ea lui Jack. Acesta îi permite maşinii să

înţeleagă comenzile simple ale operatorului. Apoi, adăugăm programe secundare speciale, care vor fi concepute după nevoile majorităţii companiilor – inventar, înregistrări şi aşa mai departe. Acestea se adaugă programului principal şi *Mollie* face toată treaba. Vrei să-ţi explic mai amănunţit?

– Nu, mulţumesc, rîse Jack. Computerele sînt sectorul tău. Astea sînt cu mult deasupra minţii mele. Eu vreau să fiu doar ca secretara aia cu capul cam gol, care stă jos şi apasă pe butoane, după ce tu ai făcut toată munca.

El se uită la ceas.

– Mi-e teamă că trebuie să plecăm, spuse. Timpul a trecut.

O luă în braţe. Pasiunea îmbrăţişării lui era uşor tristă, pentru că ştia că nu o va mai vedea decît cîteva ore înainte de sfîrşitul săptămînii viitoare.

– Sînt atît de mîndru de tine, zise el. Ai făcut toate astea singură. Ai o şiră a spinării al naibi de tare, sub pielea asta moale a ta.

– Ei, dar n-am făcut totul singură, zîmbi ea. Am avut o grămadă de ajutoare.

– Nu despre asta este vorba, zise el. Pentru un bărbat ca mine, a fost uşor să realizeze ceva. Am avut toate avantajele. Cele mai bune şcoli, cea mai bună instruire pentru ceea ce fac. Locul meu era pregătit pentru mine la *Magnus*, chiar înainte de a ieşi din şcoală. Am făcut ceea ce se aştepta de la mine. Dar tu, Francie, ai venit de nicăieri şi ţi-ai făcut singură norocul. Şi nici măcar puterea lui *Magnus* nu te-a putut opri. N-o să ştii niciodată cît de mult te admir pentru asta.

El o strînse mai aproape şi o sărută, tare. Se simţi răspunzîndu-i. Ca şi cum ar fi privit din afara ei înseşi, urmări cărbunii aproape stinşi ai cărnii ei izbucnind în flăcări fierbinţi la atingerea lui. Pentru prima oară în viaţa ei, simţi că putea reţine acea flacără şi să nu o lase să se consume.

Francie se controla acum.

– Hai, să mergem, zise Jack în silă. Dacă mai stau un minut aici, mă transform într-un animal sălbatic. Atunci am face în depozitul tău mai mult deranj decît e acum.

Ea îl luă de mînă să-l conducă spre ieşire.

Nu putu vedea ochii lui care se plimbau repede peste colţurile depozitului şi observînd închizătoarea de la uşa din faţă, cînd plecară.

Un moment mai tîrziu, erau în maşină, în drum înapoi, spre Manhattan.

CAPITOLUL 51

2 aprilie, 1960

Julie Magnus zîmbi şi trase obrazul iui Scott Monteagle către al ei. Îl sărută încet, cu noua familiaritate care provenea din cunoaşterea intimă a trupului iubitului ei.

Erau în maşina lui închiriată, oprită în spatele porţii casei tatălui ei. Tocmai petrecuseră o seară încîntătoare împreună, cu o cină într-un restaurant modest în districtul teatrelor şi cu un film pe care Julie aproape că nu-l urmărise, atît era de absorbită de apropierea ei de Scott.

Julie era în vîrful lumii. Seara asta fusese ca o sută de seri la care se putea aştepta în viitor alături de frumosul ei soţ. Aveau să se bucure împreună de plăcerile simple ale lumii, ţinîndu-se de mînă ca în seara asta. Iar tot restul vieţii se va uita în ochii lui Scott şi va vedea aceeaşi privire de totală încredere în ea şi în el şi va simţi protecţia dragostei lui.

– Mm, murmură ea cînd buzele li se despărţiră. Aş vrea să putem... ştii tu.

El zîmbi lîngă obrazul ei.

– Şi eu, spuse el. Asta înseamnă dublu, cum ziceţi voi americanii.

– Dar vom avea timp suficient pentru asta, curînd, spuse ea. Doar că urăsc aşteptarea.

– Curînd nu o să mai aştepţi pentru nimic, făcu el. Doar cîteva săptămîni, draga mea, cîteva săptămîni.

Ea îl îmbrăţişă strîns. Chiar şi durerea de a-l aştepta o făcea fericită, pentru că ştia că găsise un cămin în dragostea lui.

– Atunci, pe mîine? zise el ţinîndu-i ambele mîini.

– Să vii devreme, zise ea. Am să mă gîndesc la tine toată noaptea.

– Da, dar fă-o în somn, comentă el. Vreau să te odihneşti.

– Foarte bine, atunci am să te visez.

– O să visăm unul despre celălalt, zise el. Mă întreb dacă am putea vorbi unul cu celălalt prin vise. Încercăm?

– Da, dragul meu. Da. Am să-ţi spun totul. O lacrimă involuntară îi izvorî din ochi cînd îl privi şi văzu pe faţa lui propria ei fericire. Noapte bună, Scotty.

– Noapte bună, Julie.

O urmări deschizînd poarta şi dispărînd în umbrele ce înconjurau casa. Apoi, cu un oftat, îi spuse şoferului să-l ducă înapoi la hotel.

Julie intră în casă şi păşi prin holul principal. Arăta întunecos şi neprimitor. Servitorii se duseseră la culcare. Ea intra totdeauna cu propria ei cheie cînd era atît de tîrziu, ca să nu-i trezească pe cei din casă.

Simţi că o cuprinde o stare de spirit introspectivă şi se aşează un moment pe scara îmbrăcată cu covor, uitîndu-se la mobilele tăcute din salon. Ea se gîndi că aceasta era camera din faţă, în care se jucase cînd era

copil şi avusese necazuri de mult uitate.

Curînd, va pleca de aici pentru totdeauna. Se va uita în urmă la acest loc ca la un coşmar din care a avut noroc să scape cu viaţă. Răul din lumea Magnus era într-adevăr suficient ca să ucidă un om, cel puţin cu încetul. Julie fusese deja pe cale să se sinucidă cu alcool şi avusese însoţitori răi, înainte de apariţia lui Scott.

Dar acum, cînd libertatea era la orizont, putea să se uite înapoi la viaţa ei de aici cu alt sentiment decît cel de groază şi greaţă. Lucruri îngrozitoare i se întîmplaseră în această casă, e adevărat. Cu toate astea, aici cunoscuse bucuriile copilăreşti ale descoperirii, visurile fetei adolescente, creşterea intelectuală a unei minţi tinere şi toate celelalte lecţii şi accidente care formează viaţa unei persoane tinere, creatoare şi inteligente.

Şi supravieţuise. Dovada acestui fapt minunat era că-l găsise pe Scotty şi, prin el, o uşă de ieşire din mocirlă spre un viitor real, al ei propriu.

Într-un fel, acum, cînd se sfîrşise totul, va simţi lipsa casei acesteia. Îi vor lipsi zilele în care Gretchen îi fusese sora mai mare, o luase la cumpărături şi o gătise pentru balul de la *Grosvenor* şi cînd Jack o ajutase la jocul de puzzle, îi cumpărase o păpuşă pe care a iubit-o toată tinereţea, o luase la înot şi la călărie şi o învăţase să joace tenis. Chiar şi mama, care îi citea şi care o dată s-a trezit din migrenele siestelor ei zilnice ca să facă turtă dulce împreună cu ea, la bucătărie.

Da, viaţa în Park Avenue fusese complexă şi chiar frumoasă în anumite privinţe. Nu fusese toată numai iad.

Nu fusese toată doar tata.

Cu acest gînd, Julie se ridică şi se duse sus. Trecu prin coridoarele întunecate. Nu luase ascensorul, nu voia ca bîzîitul acestuia să trezească pe cineva.

Cînd ajunse în camera ei, la etajul patru, deasupra tuturor, era obosită. Trebuia să fie trecut de ora două.

Mai simţea încă sărutul lui Scott pe buze. Mai strălucea de senzaţia specială ce i-o dădea despre ea însăşi, curată, tînără şi drăguţă. Abia aştepta să se bage în pat şi să se bucure în ascuns de gîndurile despre el, ca o şcolăriţă, pînă o cuprindea somnul. Doar nouă ore o mai despărţeau de mîine dimineaţă cînd îl va vedea din nou. Această idee era ca o binecuvîntare şi o umplea cu o mulţumire aproape religioasă pentru norocul ei. Tentaculele lumii lui Magnus slăbeau acum în jurul ei. Libertatea îi făcea cu degetul.

Deschise uşa camerei ei, intră în întuneric, închise uşa şi o încuie în urma ei. Dorea să fie avut un zăvor, dar tata dăduse ordin, cu ani în urmă, să fie scos de fiecare dată cînd instala unul. Asta o făcea pentru el însuşi, desigur. Folosise scuza că, întrucît ea era atît de instabilă şi tulburată, voia ca servitorii să poate intra în cameră în cazul vreunei comportări extravagante din partea ei.

Dar Julie nu se gîndea la tatăl ei în seara asta. La lumina nopţii îşi scoase rochia, slipul şi sutienul. Apoi întinse mîna să aprindă lumina, să-şi caute cămaşa de noapte.

Înainte să o poată atinge, o mînă răsări, nu se ştie de unde, să se strîngă în jurul gîtului ei şi să-i aspute gura. Ţipătul care porni din cît fu întrerupt.

Înţelese îndată că era Johnny. Cunoştea mirosul lui animalic, înţepător, la fel cum ştia aromele senzuale ale propriei ei pasiuni.

În aceste ultime săptămîni, încercase atît de mult să nu se gîndească la el, încît, în cele din urmă, devenise un obicei. Se îngrijise să nu meargă nicăieri neînsoţită şi o mituise pe secretară să-i spună unui domn Marante, dacă sună, că Julie era plecată din ţară, în Europa.

În mintea ei, Johnny aparţinea trecutului. Şi, cu cît se apropia de momentul cînd avea să-şi părăsească lumea ei pentru Scotty, cu atît mai curînd Johnny va fi separat de ea de un ocean şi o cultură, precum şi de o

clasă socială. Din fericire, el se retrăgea în fundul memoriei, acolo unde îi era locul.

Dar ea îl subestimase. Îşi dădu seama prea tîrziu că el nu o uitase.

Ea se luptă pe tăcute, în întuneric, împingîndu-se încolo şi încoace. Văzu soneria pentru servitori şi încercă să se apropie de aceasta. Dar trupul ei micuţ nu se putea lupta cu el. El o ţinea cu uşurinţă cu un singur braţ, ca o menghină. Cu siguranţă că o putea ucide cu o singură smucitură a braţului, dacă voia.

Ea nu putea vorbi. Nu-şi putea comunica protestul faţă de el, decît zbătîndu-se neajutorată în strînsoarea lui.

Părea că el savurează imobilitatea forţată şi tăcerea ei. Îi putea simţi bucuria că se afla în camera ei, înăuntrul acestui bastion al puterii Magnus, despre care îl avertizase batjocoritor că nu se va putea apropia nici la cîteva sute de metri.

Se gîndi la inteligenţa lui, la raţionamentul lui. Nu era de mirare că reuşise acest lucru. Ea trebuia să-şi fi dat seama că era capabil de aşa ceva. Ar fi trebuit să-şi ia mai multe precauţii.

Înnebunită, încercă să-l muşte. Dar mîna lui uriaşă era prea bine închisă peste gura ei, ca dinţii ei să ajungă la el.

Iar acum, cu subtilitatea senzuală care făcea atît de mult parte din Johnny, începu să o ţină într-un mod uşor diferit, astfel încît legătura strînsorii lui era şi un fel de atac sexual. Se simţea trasă puternic la pieptul lui şi, din nou, ca şi prima dată cînd fusese cu el, putea simţi sexul lui tare apăsat de rotunjimile ferme de sub talia ei.

Era o seducţie, această legătură şi această strînsoare sălbatică. Şi, în ciuda degetelor ca de fier de pe gura ei şi a dorinţei ei de a ţipa, de a-l scoate de acolo chiar dacă asta însemna un scandal în casă, nu se putea opri să simtă pe sub piele un tremur al dorinţei feminine, în timp ce el o trăgea tot mai aproape. El îi

putea simţi groaza amestecîndu-se cu excitaţia şi un rîs gros ce ieşea din gîtul lui îi spunea cît de mult se bucura el de asta.

Mîna lui stîngă îi prinsese ambele încheieturi ale mîinilor. Dar acum îi dădu drumul, căci o avea în mijlocul camerei, unde nu putea atinge sau răsturna nimic. Mîna îi acoperi blînd pîntecele şi se strecură în sus, să-i mîngîie sînii. Degetele îi atinseră cu uşurinţă ambele sfîrcuri, ea fiind micuţă şi mîna lui foarte mare.

Bărbăţia lui sprijinită pe spatele ei era acum mai insistentă, mai intimă. Apropierea aspră a trupului lui avea acea veche subtilitate, acel talent special al lui Johnny de a-i măsura reacţiile aproape înainte de a le simţi ea însăşi. Iar acum, mîna lui călătorea în jos pe pîntecele ei, atingîndu-i buricul şi alunecînd mai jos, găsindu-şi drumul fără greş spre chiloţii care erau ultima ei protecţie împotriva lui.

O cuprinse o imobilitate stranie. Începu să-şi dea seama că trebuia să-l scoată de aici fără să-i trezească pe cei din casă. Nu-şi putea permite să-l lase să se confrunte cu părinţii ei, căci nu putea prevedea rezultatul unei asemenea scene.

Dar Johnny îi citea aceste gînduri chiar în momentul cînd se formau şi savura teama ei de a fi descoperită. Îmbrăţişarea lui slăbi în intensitate. Atingerea lui deveni mai languroasă, mai senzuală.

Acum, îi simţi buzele sărutînd-o moale lîngă ureche şi găsind locul mic, sensibil, din spatele lobului urechii care totdeauna răspîndea în ea primii fiori ai pasiunii.

Şi auzi vocea lui şoptită, în timp ce limba lui atingea acel loc dulce.

– Ce s-a-ntîmplat, Cenuşăreaso? Ai avut o întîlnire fierbinte în seara asta?

Degetele lui intraseră pe sub chiloţi şi îi mîngîiau centrul ei simţindu-i reacţia, în ciuda tremurului picioarelor ei.

– Mm, făcu el. Asta-i fata mea...

Ea gîfîi şi încercă spasmodic să se lupte iar. Dar nu avea rost. El era prea inteligent pentru ea. Nu putea ţipa sau să se smulgă din braţele lui. Tot ce putea face era să fiarbă în strînsoarea lui incredibilă ca într-o oală cu presiune şi să simtă cum i se ridică temperatura, în timp ce el o explora, o tachina, o tenta pe la spate cu sexul lui teribil de tare, simţind-o cum devenea tot mai neajutorată în braţele lui.

Încet, îi trase chiloţii în jurul genunchilor. Ţinînd-o strîns în continuare, o împinse spre pat. Centimetru cu centimetru, o apleca spre cearceafuri, trăgînd-o mereu spre trupul lui, ca sexul să se apese şi să o atingă în centrul ei.

Ea îşi simţea propria ei salivă umezindu-i obrajii, în timp ce mîna lui rămăsese strînsă peste gura ei. Şi îşi aminti de noaptea aceea îngrozitoare cînd făcuseră dragoste, cu gustul sîngelui ei amestecat în sărutările lor. Se gîndi cum reuşeşte Johnny să transforme totul de la tandreţe la resentiment şi violenţă, ba chiar şi sînge, în sex. Acesta era genul lui, iar acum îl folosea asupra ei în modul cel mai crud şi mai triumfător.

– Ai crezut c-ai scăpat de mine, da? şopti el. Nu-i chiar atît de uşor, nu-i aşa, Prinţesă? Johnny are mijloacele lui, nu?

Ea era pe pat, o mică nimfă în braţele lui, cu chiloţii în jurul genunchilor. Simţi cum se eliberează şi el de haine. Putea simţi aroma lui unică, bărbătească, amestecată cu alcool, tutun şi colonia lui ieftină dar senzuală – toate încărcate acum de mirosul dorinţei.

Iar pe undeva, pe sub toate astea, se mai păstra o rămăşită din altă lume: era parfumul dulce, curat, al lui Scott Monteagle, copleşit dar nu total îndepărtat de îngrozitoarea atracţie sexuală animalică a lui Johnny.

Complexitatea acestei situaţii contradictorii o depăşea pe Julie. Zăcea cuprinsă de frustrare şi predîndu-se. Neajutorată, simţi mîinile puternice mîngîind-o.

Simţi cum îi desparte picioarele, simţi degete puter-

nice plimbîndu-se pe partea interioară a coapselor ei, oprindu-se la genunchi ca să-i măsoare tremurul. Limba lui masculină era la urechea ei, sărutînd-o, mîngîind-o şi cercetînd-o.

– Asta-i fata mea, şopti el. Fetiţa lui tăticu ştie unde-i pîinea şi untul ei, nu-i aşa?

Nici un bărbat de pe lume nu-i cunoştea trupul aşa ca Johnny. Nici un bărbat nu-l va cunoaşte vreodată. Nici în timp ce plănuia o viaţă fără el, nu se aştepta ca vreun alt bărbat să o cunoască în felul ăsta. Şi adînc în sinea ei ştia că era o amintire pe care, în mod pervers, o va îndrăgi şi o va ţine aproape. Deoarece fiecare femeie, oricare ar fi destinul ei, este făcută pentru un Johnny, care să o cunoască mai bine, să-i cunoască fiecare ascunzătoare şi colţişor al pasiunii ei, să o cunoască a fi sclava lui, să dea viaţă celor mai secrete locuri.

Astfel încît acum n-avea importanţă că ea se lupta pentru acea altă viaţă, că se lupta să scape de el. El ştia că, în acest moment şi în acest mod, ea îi aparţinea lui şi îi va aparţine totdeauna. Protestele, luptele ei, erau doar aspecte ale capitulării ei în faţa lui.

Iar acum, încă prinsă în strînsoarea lui teribilă, îi simţi membrul tare şi neted bătînd delicat la poarta ei. Se opri, fără grabă, apoi alunecă liniştit şi triumfător în ea, drumul lui fiind pregătit de propria ei pasiune. Ea gîfîi în extaz, încă luptîndu-se cu el, dar nu cu trupul.

Iar el savură această inimă revoltată în trupul maleabil al femei care-i cedează. Încet, se împinse mai adînc în ea, cu buzele la urechea ei, sexul lui lucrînd tot mai fierbinte în timp ce ondulări nepermise o făceau să se frămînte de excitaţie în strînsoarea lui. Trupul ei părea de copil, tras în ţeapă cum era, iar pasiunea ei, emoţionant de inocentă, dădea tot mai mult din ea însăşi cu fiecare spasm de luptă.

Ea putea simţi zîmbetul ironic pe obrazul lui. El ştia ca întotdeauna cît de aproape era de orgasm, ştia cu

precizie cît de tare o excitase. Iar acum, mişcîndu-se încet, mai ironic şi mai pervers, îi simţi paroxismele, unul cîte unul, dulci, feminine şi neajutorate.

Şi doar atunci cînd ştiu că nu se mai apăra împotriva lui, că toate barierele ei căzuseră, o ridică la punctul final. Un mic ţipăt scăpă de pe buzele ei. Lacrimile îi umplură ochii şi îl alunecară pe obraji, ca să-i ude degetele.

Cînd se termină totul, fu blînd. Acum îşi putea permite să fie blînd. Slăbi strînsoarea şi o ţinu de stomac, degetele mîngîindu-i sînii, claviculele, umerii, în timp ce el rămînea în ea.

Nu mai făcea nici o mişcare de rezistenţă sau luptă. El îşi impusese punctul de vedere. Era în casa ei, în dormitorul ei, în trupul ei, chiar sub nasul paznicilor palatului Magnus, sub acoperişul tatălui ei ineluctabil.

Julie încercă să-şi regăsească oarecum calmul.

– Trebuie să pleci acum, or să ne găsească, zise ea.

El clătină din cap.

– M-ai evitat destul timp, Prinţesă, zise el. M-am căznit destul ca să intru aici. Am să plec înainte de ivirea zorilor, dar pînă atunci trebuie să plăteşti muzicantul.

Julie îşi pierdu speranţa. Deci el aştepta un tribut pentru ceea ce ea îi făcuse. Voia să se distreze cu ea şi voia ca ea să ştie măsura dominaţiei lui asupra ei.

Goală în braţele lui, abandonă orice gînd de scăpare. Groaznicul organ masculin din ea trebuia să-şi facă mendrele. Iar Johnny avea nevoie de dovada deplină că ea îi aparţine.

Mîna caldă o bătu pe coapsă, iar degetele alergau în jos pe coapsele ei, în timp ce iubitul o ţinea mai aproape. Ceasul arăta că mai urmau ore de întuneric.

– Nu te îngrijora, spuse Johnny. O să fiu plecat de mult, pînă ce cineva o să se gîndească să se îngrijoreze. Vezi, eu pot să vin şi să plec cînd vreau, Dar nu încerc să te bag în bucluc, iubito. Eu sînt de partea ta. Trebuie să înţelegi asta.

Brusc, violent, o apucă de păr şi o împinse tare cu faţa-n jos în pernă.

– Înţelegi, iubito? întrebă el.

Ea aprobă din cap cu disperare. Orice, numai să-l scoată de aici fără nici o scenă.

– Bun, zise el. O să avem mica noastră petrecere şi, cînd s-o termina, o să plec. Nimeni n-o să ştie nimic.

Din nou ea aprobă din cap.

– Dar mai e încă ceva, Prinţesă, făcu el cu un ton şi mai întunecat.

Ea se uită în sus la el, întrebătoare.

– Tu îmi aparţii, spuse. Mie şi numănui altcuiva. Şi cel mai puţin îi aparţii micului tău prieten englez, Monteagle. Lui cel mai puţin dintre toţi.

Rîse cu un rîs gros, înspăimîntător.

– N-o să te măriţi, zise el. N-o să pleci în Anglia, iubito. O să stai aici, unde pot să te am cînd vreau. E clar?

Ochii i se deschiseră mari, îngroziţi. Nu spuse nimic. Mîna din părul ei trase ceva mai tare, clătinîndu-i capul într-o parte şi în alta.

– Vezi, draga mea, nu poţi pleca de lîngă mine niciodată, zise Johnny. Eu sînt Prinţul tău din poveste. Eu sînt Romeo al tău, puişor. Şi orice bărbat care stă în calea mea, e mort. Ai înţeles asta?

Julie era prea şocată ca să se gîndească la un răspuns la o asemenea nebunie.

– Ei? întrebă el, împingîndu-i faţa în pernă.

Ea schiţă un umil gest din cap, deşi abia de şi-l putea urni. Tîrziu, mult prea tîrziu, Julie îşi dădea seama cît de mult însemna ea pentru Johnny şi cît de periculos era el în realitate. Lumea pe care o văzuse deschizîndu-se înaintea ei, era închisă de mîinile uriaşe din jurul micului ei trup şi de enorma putere a voinţei lui Johnny şi poate a dragostei lui Johnny.

Gînditoare, Julie rămase tăcută în timp ce iubitul ei îi mîngîia gîtul.

CAPITOLUL 52

20 aprilie, 1960

Francie şedea pe verandă, în faţa tatălui ei, cu tabla de şah între ei. Era o zi frumoasă, de primăvară. Pe copaci răsăriseră mugurii, pentru că un val neobişnuit de căldură se instalase în regiune. Aerul era atît de plăcut, încît Francie şi tatăl ei jucau şah afară, în loc să stea în casă în camera de zi.

Ea îşi ridică privirea de pe tablă şi văzu că el o priveşte atent. Ea zîmbi.

– De ce te uiţi la mine? întrebă ea.

– Din două motive, răspunse el. Mai întîi, niciodată n-ai fost mai frumoasă. În al doilea rînd, îmi aduci aminte atît de mult de mama ta, în lumina asta!

El oftă şi pufăi din pipa care se stinsese. Francie observă mîneca tocită a cămăşii lui de flanel în carouri şi hotărî să-i cumpere una nouă. Arăta mai bătrîn acum, îşi dădu ea seama. Era mai alb la păr şi pielea din jurul ochilor era mai ridată. În ultimii cinci ani, fusese prea absorbită de schimbările din viaţa ei, ca să-şi mai dea seama că timpul îl schimba şi pe domnul Bollinger.

– Amîndoi obişnuiam să şedem aici afară, spuse el, şi să ne uităm cum te dădeai în leagănul acela din grădină. Helen stătea în faţa mea, aşa cum faci tu acum, iar eu eram cu ochii pe tine. Aş vrea să fi văzut cum se uita la tine...

El tăcu la această amintire. Dragostea lui pasionată pentru soţia dispărută strălucea emoţionant pe faţa lui ridată. Francie ştia cît de fierbinte fusese iubirea pe care

i-o purtase lui Helen Bollinger nu doar înainte de căsătorie, dar şi în timpul acestèia.

Ea întinse mîna să i-o atingă pe a lui.

– Tată, te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Francie, spuse el.

Urmă o pauză, cînd se uitară unul în ochii celuilalt. Păreau că-şi măsoară înţelegerea unuia faţă de celălalt şi, de asemeni, faţă de evenimentele recente care s-au interpus între ei.

– Eşti atît de slabă, spuse el. Nu-mi pot închipui cît de mult lucrezi. Eu n-am fost niciodată un om care lucrează atît de mult. Nu am crezut în muncă. Nu ştiu dacă e un lucru bun sau nu. Dar ai în tine atît de mult din mama ta. Ea era mereu ocupată, mereu lucra. Nu avea nici un moment de lenevie.

Mîndria de pe chipul lui, în timp ce se uita la ea era plină de amintiri despre soţia lui. După moartea lui Helen, îi revenise lui Francie sarcina – mai întîi singură şi apoi cu ajutorul lui Mollie Maguire – să aibă grijă de personalitatea visătoare a lui Mac şi de treburile practice ale vieţii lui. În acest scop, Francie îşi mobilizase partea responsabilă, încăpăţînată, a personalităţii ei, moştenită în întregime de la mama ei.

Dar, în timp ce se uita la el acum, văzînd cît de împăcat era cu el şi cu viaţa lui, Francie se întreba dacă grija ei a fost cu adevărat necesară. Poate că grija protectoare a lui Helen Bollinger asupra lui Mac îi fusese necesară mai mult lui Helen înseşi decît lui Mac.

Acum faţa lui se întunecă.

– Ceea ce faci, întrebă el, eşti sigură că e cu adevărat ceea ce vrei?

Ea îi strînse mîna şi aprobă din cap.

– Da, tată, îl ásigură ea. Asta e ce vreau.

Amîndoi ştiau ce gîndea el în realitate. De cînd se dusese să lucreze pentru *Industriile Magnus* şi suferise chinurile pe care le ţinuse departe de tatăl ei, Francie

era o femeie schimbată. Nu putea ascunde această schimbare faţă de tatăl ei, oricît de subtilă ar fi fost pînza de minciuni ţesute ca să-l facă să nu-şi dea seama cît de rău fusese rănită.

Ea era mai slabă acum şi mai încordată. De parcă ar fi fost devorată de cruciada în care pornise – o cruciadă care era pe sfîrşite.

El se uită la ea îndeaproape, în timp ce-i ţinea mîna.

– Tînărul bărbat – Jack, făcu el. Cînd am să-l cunosc şi eu?

– Curînd, tată, răspuns ea. Sîntem amîndoi atît de ocupaţi. Jack trebuie să pună pe picioare propria sa companie şi eu sînt ocupată pînă peste cap cu *Mollie*. O să fie curînd, îţi promit.

– Sînt sigur că mi-ar plăcea să-l cunosc, spuse tatăl ei. Mă simt cumva pe linie moartă.

Ea văzu cît de importantă era această remarcă. Tata o cunoştea destul de bine, ca să ştie că, dacă era implicată într-o relaţie serioasă, care ducea la căsătorie, nu ar fi ezitat să-l aducă pe tînărul acela acasă, ca el să-l cunoască. Ar fi fost, de fapt, primul ei gînd.

Faptul că ea nu-l adusese acasă pe Jack, îmbinat cumva cu distanţarea şi faima familiei Magnus şi a imperiului ei, făceau ca Mac Bollinger să fie bănuitor în privinţa acestei întorsături a evenimentelor. Timp de doi ani, o urmărise pe fiica lui implicîndu-se tot mai adînc în ceva dincolo de lumea lui, ceva tehnic şi financiar, de neînţeles pentru el. Iar acum urma să se mărite cu vlăstarul uneia dintre cele mai mari averi din lume – un tînăr pe care el nu l-a întîlnit niciodată.

Francie îi spusese, bineînţeles, întreaga poveste. Lucrase fericită la *Industriile Magnus*, pînă se hotărîse să-şi facă propria ei companie. De atunci, ea avusese oarecari succese în afacerile cu computere. Între timp, ea nu-l uitase niciodată pe tînărul Jack Magnus, care lucrase cu ea la *Industriile Magnus*. Jack divorţase de

prima lui soţie prin bună înţelegere şi o ceruse pe Francie în căsătorie. Ea a acceptat.

Povestea avea un înţeles, într-un fel. Ar fi fost pe deplin de înţeles – dacă l-ar fi adus pe tînărul bărbat acasă.

Mac dădu drumul mîinii ei şi se lăsă pe spătar, uitîndu-se la ea.

– Pe prietenul tău, Sam, zise el, nu-l mai vezi deloc?

– În fiecare zi, zîmbi ea scurt. Ne vedem atît de mult unii pe alţii în depozitul ăla, încît mi se face greaţă.

Jocul ei era inteligent, dar Mac putea simţi nervozitatea de sub el.

Îl întîlnise pe Sam Carpenter doar o dată. Francie îl adusese acasă la un sfîrşit de săptămînă. Cei doi sosiseră vineri seara, iar Mac îi luase pe Sam şi pe Francie, sîmbătă la pescuit. Sam fusese un tînăr politicos, cu picioarele pe pămînt şi, desigur, a dormit în camera de oaspeţi. Mac ştia cît de implicat fusese Sam în toate activităţile de afaceri ale lui Francie şi se întreba sincer dacă legătura lor mersese mai adînc.

Mac se uitase la ochii lui Francie cînd îl privea pe tînărul din barca de pe lac. Era o privire piezişă, o privire posesivă amuzată, care îi amintea lui Mac de felul în care Helen se uita la el însuşi.

Dar nu putea şti ce însemna asta pentru Francie.

Cît îl privea pe Mac, el admirase felul în care pescuia Sam. Sam era un tînăr răbdător, care ştia cum să se bucure de lac, de valurile făcute de apă, izbindu-se de barcă, de compania lor. Iar Sam a fost acela care a prins singurul peşte mare al zilei – poate din cauza răbdării lui remarcabile. Lui Mac i-a plăcut tînărul bărbat. Găsea că era uşor să-i vorbească.

Mac o studia acum pe fiica sa. Menţionarea lui Sam o descumpănise. Era clar.

Nu mai pomeni nimic despre asta. Nu o să se amestece în treburile ei personale.

Dar o cunoştea destul de bine pe Francie ca să ştie că, în vreun fel oarecare, ea era mai singură acum decît fusese în ziua în care îl adusese pe Sam ca să-l cunoască. Se vedea clar, din privirea liniştită, hotărîtă, din ochii ei. Acum, era mai puţin ea însăşi. Era încordată, prudentă şi mai obosită de propria ei veghe decît de simpla povară a muncii ei.

– Afacerii ăsteia cu *Mollie*, spuse el, i-ai dat prea mult din tine, draga mea. Cînd o să fie gata, o să fii fericită?

Francie îi zîmbi. Era un zîmbet parţial, plin de mister, poate intenţionat parţial, specific structurii complexe a caracterului fiicei lui.

– Am fost totdeauna fericită, spuse ea. Cînd treaba asta o să se termine, voi fi şi mai fericită.

Urmă o tăcere îndelungată. El îi studie faţa frumoasă, acum atît de slabă, şi se uită la mîna fină de sub bărbia ei, în timp ce ea privea în jos, la tabla de şah. El auzi foşnetul crengilor. În depărtare, răsuna fluieratul unei locomotive. În aer era miros de primăvară. Francie făcea parte din acest pămînt, era o parte preţioasă a acestuia şi aşa va fi întotdeauna, din punctul de vedere al lui Mac.

Dar acum, ea aluneca în propria ei viaţă, tot mai mult şi mai mult. El spera cel puţin să fie o viaţă potrivită pentru ea. Ştia că ea era o fată puternică. Dar era oare destul de puternică pentru a supravieţui în lumea Magnus-ilor şi a unor oameni ca ei?

Capacitatea lui de a o proteja de rău era un lucru din trecut, dispărut odată cu copilăria ei şi poate că nici n-a existat vreodată. Nu ne putem apăra copiii de viaţă, se gîndi el. Putem doar să-i iubim.

În timp ce-i treceau aceste gînduri prin minte, Mac îi urmări mîna lăsîndu-se în jos spre tabla de şah ca să mute nebunul.

– Şah, zise ea.

El zîmbi.

– N-am putut să te bat niciodată, spuse el. Ai un cap prea bun pe umeri.

– Iar începi? zîmbi ea. Acum hai înăuntru. Am să-ţi fac nişte budincă. În curînd, trebuie să plec. Dacă n-aş avea grijă de tine, te-ai evapora.

O urmări deschizînd uşa. În acel moment, arăta ca fetiţa pe care o iubise atît de mult şi o admirase pe vremuri.

Dar acum era o femeie plină de secrete şi cicatrici nevăzute. Îi ascundea ceva, cu tot curajul ei şi cu maturitatea de curînd descoperită.

Dar ce anume? Mac Bollinger clătina din cap. Nu-şi putea da seama. Era o prea bună jucătoare de şah pentru el.

CAPITOLUL 53

În timp ce Francie şedea cu tatăl ei pe terasa din Pennsylvania, Anton Magnus se afla în spatele biroului său de conducere din Manhattan, uitîndu-se drept la fiul său.

Jack arăta calm şi plin de încredere. Se maturizase în ultimii cîţiva ani, observă Anton cu satisfacţie. Jack era un bărbat de care trebuia să ţină seama.

În spatele acelor ochi negri, era răbdare. O răbdare înnăscută la Anton şi pe care încercase să o transmită mai departe fiului său. O răbdare care îi spunea cînd să lovească şi cînd să aştepte. Jack o folosea acum.

Dar în ochii lui Jack era şi pasiune, oricît încerca să o ascundă în spatele măştii lui de încredere în sine. Francie Bollinger pusese acolo pasiunea aceea, pe care Anton nu o văzuse la Jack înainte de a fi intrat ea

în viaţa lui.

Şi tocmai din această cauză, Jack, oricare ar fi fost capacităţile sale, nu se putea măsura azi cu tatăl său.

Anton nu dădu pe faţă această revelaţie în timp ce vorbea.

– Presupun că totul este sub control? întrebă el.

Jack Magnus îi zîmbi tatălui său.

– Total. Desigur, nu a fost uşor. Ea ţine totul în mare siguranţă. Dar am obţinut mult de la Dana de la început, apoi oamenii mei au făcut restul. Sîntem cu ochii pe operaţiunea ei, pas cu pas. Situaţia este sub control.

– Putem să i-o luăm înainte pe piaţă? întrebă tatăl lui.

– Cu uşurinţă! Jack zîmbi. Îi cunosc programul. Avem resurse de zece ori mai mari ca ea. Am oameni care lucrează în şase fabrici la treaba asta, douăzeci şi patru de ore pe zi. Agenţia de publicitate are campania pregătită în întregime. Iar mijloacele de vînzare şi service sînt pregătite să înceapă. Tot ce trebuie să fac este să apăs pe buton.

Zîmbetul lui Anton Magnus era slab, precaut.

– Ea te bănuieşte? întrebă el.

– Doar se măritä cu mine, nu? Jack rîse. Cît mai aproape poţi să fii decît atît? Îşi strînse mîinile. Cît o priveşte pe ea, a terminat cu Dana. Cînd am apărut eu, subiectul era iubire, nu computere. Crede că nici nu mai lucrez aici. Ea crede că *Magnus* face parte din trecutul meu.

Anton dădu încet din cap.

– Cît priveşte data căsătoriei, întrebă el, tot mai vrei să te căsătoreşti cu ea înainte de a ieşi cu produsul nostru pe piaţă?

Era ceva înţepător în această întrebare, de parcă dorea să-şi irite fiul.

Jack îşi ridică o sprînceană.

– Crezi că altfel s-ar mai căsători cu mine? întrebă

el. Fata asta are o şiră a spinării de oţel. N-ar mai vorbi cu mine niciodată.

– Ce te face să crezi că o să rămînă cu tine după ce se vor petrece toate astea? întrebă tatăl.

– Nu-şi va da seama că eu am fost implicat, spuse Jack. O să dau toată vina pe tine. La fel o să facă şi ea. Ştii ce părere are despre tine. Nu cred că ai să primeşti prea multe vizite de familie din partea noastră, un timp. Dar o să stea cu mine. Căsătoria schimbă femeile. Ele au nevoie de dragoste. Uită-te la mama. Crede-mă, Francie o să se dea bătută.

Anton Magnus spuse:

– Sînt sigur că ai dreptate, fiule.

Urmă o pauză.

– Foarte bine, atunci, spuse Anton Magnus. Tu ţi-ai făcut partea ta de treabă. Intenţionez să-mi respect şi eu partea mea de înţelegere. Am dorit să faci o căsătorie mai bună, dar dacă asta e ce vrei tu, n-o să-ţi stau în cale.

Jack aprobă din cap. Era mulţumit cu sine însuşi. El îşi dăduse seama de mult că tatăl lui nu-i va permite să divorţeze de Belinda şi să se însoare cu Francie, fără vreun fel de represiune monstruoasă. Anton Magnus avea puterea să realizeze orice voia, indiferent cît de groaznic, cît de pervers. Unicul mod de a-l păcăli era să-i facă jocul.

Aşa încît Jack a făcut această înţelegere. A promis că-i va preda noul computer al lui Francie, ca să o capete pe Francie însăşi.

Se despărţise de Belinda, părăsise corporaţia şi lucra singur ca acoperire. Făcuse chiar paşi ca să-şi deschidă o nouă companie, rupînd toate legăturile financiare cu Anton Magnus.

Între timp, sub acest camuflaj, lucrase fără întrerupere pentru *Magnus* şi o convinsese pe drăguţa Dana Salinger să lucreze pentru el, ca spioană. Dana avea un

caracter curios, avea mintea plină de formule şi de ecuaţii, dar inima îi era plină de foamea după putere. El o folosise în mod strălucit şi, în cursul acestui proces, se bucurase de trupul ei micuţ şi senzual.

Prin Dana, el aflase esenţa noului proiect de computer al lui Francie – unul revoluţionar, desigur, care valora sute de milioane de dolari, de îndată ce avea să fie adus pe piaţă – şi urmărise, pas cu pas, avansarea proiectului spre final.

Cînd Dana a fost descoperită – pericol pe care ar fi trebuit să-l anticipeze, dar nu făcuse lucrul acesta – Jack a intrat pe fir el însuşi, cu povestea libertăţii sale nou cucerite şi cu propunerea de căsătorie făcută lui Francie. Asta a acţionat ca un farmec. Francie îl acceptase. Acum era destul de aproape de ea ca să cunoască slăbiciunile sistemului ei de securitate şi să le spună oamenilor lui cum să obţină cel mai bine programul încorporat în *Mollie*. Program ce va fi curînd introdus în siguranţă într-un nou computer *Magnus*, care va ieşi pe piaţă chiar înaintea lui *Mollie*.

Jack îşi elaborase planul cu grijă. Va găsi el un mod de a-i explica lui Francie furtul computerului, după ce vor fi căsătoriţi. Va da vina pe un spion, o cîrtiţă, despre care n-au avut habar. Pe tentaculele îngrozitoare ale corporaţiei *Magnus*. Pe orice...

Computel Inc. va muri de o moarte liniştită după ce *Industriile Magnus* o vor învinge pe Francie pe piaţă, tocmai cu produsul pentru care muncise atît de mult ca să-l dezvolte.

Jack o va reconforta şi va fi alături de ea, vorbindu-i de răul reprezentat de corporaţia tatălui său. Ar putea chiar să ameninţe cu ceva extravagant, ca de pildă că-l va ucide pe tatăl său. Francie însăşi va trebui să-l reţină, să-l convingă să fie raţional şi să se gîndească mai întîi la propria sa fericire.

Ar putea să o ajute să intenteze un proces împotriva

corporaţiei *Magnus*. Asta îi va arăta de partea cui este loialitatea lui.

Dar ea nu va cîştiga niciodată. Avocaţii lui *Magnus* erau prea puternici pentru o parvenită ca Francie. Jack era mai sigur de asta decît de orice altceva.

Jack o va ţine de mînă, va avea grijă de ea, o va încuraja şi poate o va implica în noua lui afacere. Destul timp, ca să se obişnuiască cu ideea că a pierdut-o pe *Mollie*.

Iar după nu mult timp, o va lăsa însărcinată. Copiii înseamnă mult pentru o femeie. De îndată ce va avea un bebeluş pe care să-l iubească şi de care să aibă grijă, fără îndoială că Francie va renunţa cu totul la ideea de afaceri.

Va mai trece un timp. Apoi, cînd va fi momentul potrivit, Jack se va întoarce la *Industriile Magnus*. Atunci, Francie va fi devenit deja o soţie bună. Ea nu va mai fi în situaţia de a protesta. Va continua să meargă mai departe.

Şi vor trăi fericiţi, pînă la adînci bătrîneţi.

Acesta era planul lui Jack.

Şi avea să funcţioneze. Pentru că toate resursele corporaţiei *Magnus* erau în spatele lui în acest moment crucial, exact cînd avea nevoie de ele.

Ca rezultat al străduaniei lui Jack, *Industriile Magnus* vor deţine o parte din cel mai revoluţionar produs nou ajuns pe piaţă, de la telefon încoace. Mini-computerul lui Francie va schimba faţa fiecărui aspect al vieţii, nu doar domeniul afacerilor. Suma de bani implicată era incalculabilă. Puterea ce o dădea era şi mai mare.

Toate vor aparţine *Industriilor Magnus*.

Iar peste cîţiva ani, *Industriile Magnus* îi vor aparţine lui Jack.

Era imposibil să încetineşti mersul timpului. În cele din urmă, Anton Magnus va fi prea bătrîn, prea obosit, poate prea bolnav, ca să stea la cîrma corporaţiei şi se

va da în lături sau va muri. Jack îi va lua locul.

Iar Francie, ea nu va sta în calea promovării soţului ei, spre răspunderile care l-au aşteptat toată viaţa. Va ceda. Voinţa ei va fi sfărîmată.

Jack cunoştea femeile. Planul va funcţiona.

Şi astfel, îl va fi învins pe tatăl lui, în acest mod foarte sinuos şi complex, dîndu-i un premiu – computerul – în schimbul lui Francie.

Jack zîmbi, gîndindu-se cît de crud era bătrînul, cît de meschin. Ca un ţăran şmecher, el era uşor de satisfăcut cu bani. Tot ce trebuia să faci, era să-i dai o momeală destul de mare şi puteai să-l prosteşti.

Comoara pe care o dorea Jack mai mult decît dorise orice altceva în viaţa lui era pe cale să o cucerească: va avea mînă liberă la *Magnus* şi se va însura cu cea mai frumoasă femeie din lume.

Iar cît privea sistemul de computer al lui Francie, acesta îi va aparţine desigur lui Jack, la fel ca şi toate celelalte, de îndată ce va prelua *Industriile Magnus*. Jack va lua toate piesele de şah, aşa cum intenţionase întotdeauna.

– Ei bine, spuse el, ridicîndu-se să plece din birou. O să te ţin la curent. Dacă sînt schimbări de ultimul moment, am să te anunţ.

– Mulţumesc, fiule.

Anton văzu satisfacţia fiului său imprimată pe trăsăturile lui frumoase, cînd părăsi biroul.

Ce prost era Jack! Îşi atribuia lui însuşi atîta minte şi atîta curaj! Nu avea nici una, nici alta. Avea o inimă de femeie.

Magnus se ridică şi se duse la tabla de şah de la fereastră. Se uită în jos la pioni, fiecare atît de tăcut şi demn, dar toţi reprezentînd puterea în forma ei cea mai pură şi crudă.

Anton Magnus zîmbi. Cea mai mare victorie a lui era aproape.

CAPITOLUL 54

New York „Daily News", 2 mai, 1960

MAGNUS ŞI MONTEAGLE SE ÎNCUSCRESC

ÎN VARA ASTA.

Juliet Baker Magnus, de multă vreme una dintre cele mai zvăpăiate femei candidate la măritiş, se zice că s-a liniştit, în cele din urmă. Frumosul care a vrăjit-o este Scott Monteagle, un avocat londonez, a cărui ilustră familie se cunoştea de decenii cu familia Magnus.

Planurile de căsătorie se confirmă în iulie, după care drăgălaşa Julie şi soţul ei vor locui la Londra. Vă dorim toată fericirea din lume, Julie, dar oraşul nostru va simţi lipsa îndrăznelii tale nebune şi a bucuriei tale de a trăi.

Johnny Marante lăsase ştirea din *Daily News* pe măsuţa de cafea din apartamentul său.

Deasupra articolului, era un revolver de calibrul 38, încărcat.

Johnny privi la revolver şi la ziarul împăturit, ţinînd un pahar de whisky în mînă.

Era al treilea pahar, deja. Deşi, în mod normal, nu era mare băutor, Johnny constatase că ştirea din ziar i-a atins cumva nervii. Lichidul rece îl făcea să se simtă calm şi avînd control asupra lui însuşi.

Se gîndi la Scott Monteagle. Ce mai fătălău, se gîndi el. Un englez slab, decorativ. Ce papă-lapte! Exact genul de prost pe care îşi imaginase totdeauna că Julie îl va lua de soţ.

Un rînjet de dispreţ îi arcui buzele la acest gînd. Dar

zîmbetul lui dispăru, cînd se gîndi la Julie.

El o avertizase. Îi arătase absolut clar cum stăteau lucrurile. Şi acum, după mărturia ziarului, ea îl sfidase totuşi.

De aceea, avusese nevoie în seara asta de cele trei pahare de băutură. Pentru că îşi dăduse seama că, după mintea lui Julie, ea nu-i datorează lui nimic. Nici măcar performanţa lui din dormitorul ei, în urmă cu o lună, nu o convinsese. Ea era o Magnus şi credea că putea face tot ce voia.

Era momentul să-i dovedească faptul că nu putea.

Bătaia se auzi în uşă la ora nouă. Zîmbi amar, ridicîndu-se să răspundă. Ca de obicei, venea mai tîrziu, cînd societatea nu se mai preocupa de persoana ei. Venea în vizită de caritate în cartierele sărace... Iar în seara asta, nici măcar nu venise aici de bunăvoie. El o avertizase că vor fi consecinţe neplăcute dacă nu-şi face apariţia. Se afla aici doar ca să-l neutralizeze.

El deschise uşa zîmbind, în timp ce ea intra în apartament.

Cînd uşa se închise, el o plesni peste faţă.

Forţa loviturii o făcu să cadă înapoi pe canapea. Ea şedea uitîndu-se în sus la el, cu palma la obraz. Apoi se uită în jos şi văzu ştirea din *Daily News*. Şi revolverul.

Arăta vinovată, speriată.

– Deci, ai văzut! zise ea.

– Da, draga mea, am văzut, spuse el printre dinţi, venind lîngă ea.

Julie nu ştia ce să-i spună. Privirea din ochii lui Johnny era sălbatică. Ştia cît de obsedat era de ea. Văzuse şi ea azi ştirea din *Daily News* şi se întrebase dacă o văzuse şi el.

Acum, zărind revolverul pe masă şi privirea din ochii lui Johnny, se îngrozi. Va trebui să gîndească repede.

– Ascultă, Johnny, spuse ea. Nu plecăm în Anglia. Ăsta-i doar un zvon. Tata nu vrea ca eu să plec din ţară.

O să-i ofere lui Scott un post de jurist la *Magnus*, ceva prea important pentru el, ca să refuze. Scott e un om mîndru, voia să mă ia cu el, acasă – dar o să se răzgîndească. O să trebuiască s-o facă. Tata o să-l oblige. Deci, vezi, o să fim chiar aici, în New York. Am să te pot vedea, oricînd vreau.

Reuşi un zîmbet plin de teamă. Făcuse repetiţie pentru momentul acesta şi voia să pară uşuratică şi veselă, încîntată că putea să fie împreună cu Johnny. Dar, în realitate, era atît de speriată şi atît de sigură că avea să se ducă în Anglia, încît îi fu greu să joace scena.

Johnny se uită în jos la ea, cu nişte ochi plini de mîndrie şi de scepticism. Ea ar fi putut observa că băuse mult.

Apoi, brusc, privirea din ochii lui se schimbă. Era vechiul Johnny, care îi zîmbea. Metamorfoza aceasta abruptă o descumpăni.

– Sigur, copilă, spuse el. Cum spui tu. Iartă-mă că mi-am pierdut cumpătul. Am avut probleme în ultima vreme. Afaceri.

Veni lîngă ea şi o sărută. O ţinu cu o tandreţe neobişnuită.

– O să vorbim mai tîrziu, spuse el.

O ridică uşor ca pe o păpuşă şi o purtă spre dormitor. O puse pe pat şi o dezbrăcă tandru, scoţîndu-i rochia, apoi ciorapii şi, în cele din urmă, sutienul şi chiloţii, aproape ca un părinte plin de solicitudine faţă de un copil. Făcea treaba încet, urmărind dulcea nuditate feciorelnică apărîndu-i puţin cîte puţin în faţa ochilor. Îi mirosi parfumul scump.

Apoi, începu să o mîngîie. Degetele mari, uscate, alunecau calde pe trupul ei, pline de senzualitate, dar blînde în drumul lor, de parcă îi acoperea şi îi proteja carnea fragilă. Ea se uita în sus la el, încercînd să-şi ascundă îngrijorarea. Dar nici măcar încordarea nervilor ei nu putea înăbuşi excitaţia ce i-o producea atingerea

lui. Tremura de dorinţă, în momentul cînd el terminase.

Putea vedea umflătura propriei lui excitaţii pe sub pantalonii strîmţi, iar ea îşi trecu o mînă pe coapsa lui. El se ridică şi îşi scoase hainele. Ea urmări uriaşul penis ridicîndu-se, mîndru şi alert, cînd îşi scoase indispensabilii. Ce animal minunat era! Avea un trup care emana doar sexualitate bărbătească, un trup demn de o statuie a fertilităţii.

Se aplecă să o sărute între picioare. Ea închise ochii, gîfîind în extaz la atingerea lui.

Cumva, teama o făcea sexy. Aproape imediat, avu primul ei orgasm, apoi altul şi altul. Îl simţea cum răspunde la plăcerea ei.

Se aşeză în poziţie ghemuită şi îi desfăcu picioarele, ca să o pătrundă. Ea nu zise nimic, stătu doar culcată, uitîndu-se la el speriată.

Mîinile lui mari o ridicară să-l primească. Organul veni să cerceteze, tachinînd-o în centrul ei, apoi alunecă în ea pînă la capăt, centimetru cu centimetru. Cumva i se părea mai mare ca înainte, mai periculos. Îşi ţinu respiraţia involuntar.

Încet, el începu să se mişte, trupul lui mare împingînd-o în perne cînd o pătrundea. Extazul ei era atît de puternic, încît ochii i se închiseră pe jumătate.

– E bine, iubito, şopti el.

Ea începu să se frămînte sub el, cu mici gemete fierbinţi, cînd deodată mîinile lui se strînseră în jurul gîtului ei.

Surprinsă, ea nu reacţionă destul de repede. Nu putea respira. Strînsoarea se înteţi.

– Nu pleci, nu? zise el. Nu eşti o mincinoasă prea bună, Prinţesă. Prietenul tău Scott pleacă deja. Şi tu pleci cu el. Am aflat. Johnny a aflat. Johnny are mijloacele lui. Spune-mi adevărul acum, dacă vrei să mai respiri. Am dreptate, nu-i aşa?

Presiunea din jurul gîtului o făcea să leşine. Un văl negru se ridică în faţa ochilor ei, orbind-o. Era deja la

marginea inconştienţei. Disperată, schiţă un gest aprobator din cap.

– Voiai să fugi cu el, nu-i aşa? întrebă sălbatic. M-ai minţit, aşa-i?

Din nou dădu din cap, cu ochii măriţi, rugători, plini de panică.

– Dar acum, eu ştiu totul, nu-i aşa? întrebă el. Acum ştii că nu te poţi ascunde de mine, nu-i aşa, iubito? Ştii, nu? Ştii, nu? O lovea ritmic cu capul de pernă, în timp ce repeta întrebarea.

Ea dădea înnebunită din cap, mîinile bălăbănindu-i-se pe aşternut. Zgomotul din cap o făcea să-l audă foarte greu.

Brusc, de parcă voia să-şi exprime triumful, penisul erupse. Era ca o înţepătură de pură furie, fără dragoste, fără plăcere.

Strînsoarea de la gîtul ei se relaxă. Ea începu să respire întretăiat. El încă se mai uita în jos la ea, dar ea nu îndrăznea să-l privească în ochi.

Ieşi dur din ea, lăsînd în urmă un gol dureros. El se ridică şi plecă spre camera de zi. Cînd se întoarse, ţinea un pahar mare de whisky într-o mînă şi revolverul de pe măsuţa de cafea în cealaltă. Părea puţin nesigur pe picioare. Ea se uită în sus spre el, terorizată.

– Pentru ce-i asta? întrebă ea în şoaptă, cu ochii la revolver.

El ignoră întrebarea. Nu zise nimic un moment, apoi se uită la paharul din mîna lui.

– Vrei să bei ceva? o întrebă cu răceală.

Îi trebui un moment îndelungat ca să se gîndească la un răspuns. Privelişte a revolverului o paraliza.

– Ce bei şi tu, răspunse ea în cele din urmă, sperînd să cîştige timp.

El plecă, ţinînd în continuare revolverul într-o mînă şi se întoarse cu un pahar pentru ea. Ea luă o sorbitură. Alcoolul îi arse gîtul, dar îi trimise în corp o căldură binevenită. Încă goală între cearceafuri, ea se uită în sus

la el.

O întrebare normală îi veni pe buze.

– Ce ai de gînd să faci?

El sorbi din băutură gînditor şi se uită în jos la ea. Apoi, aşează revolverul pe noptieră şi îi mîngîie sînii cu mîna liberă.

– Păi, Prinţesă, zise el. E o-ntrebare interesantă. La asta nu m-am gîndit încă bine. Ca să fiu cinstit cu tine, îmi place prietenul tău. Nu e un tip rău.

Julie căscă ochii.

– Vrei să spui... Vrei să spui că l-ai văzut?

– Sigur, zise Johnny. Am avut o conversaţie simpatică. Are o părere de milioane despre tine. Sărută pămîntul pe care calci.

Julie roşi în umbră. Furia bruscă pe care o simţi era la fel de mare ca şi teama. Nu-şi imaginase niciodată că s-ar putea încrucişa vreodată cele două coridoare paralele ale existenţei ei. Însuşi gîndul că Johnny a stat de vorbă cu Scott Monteagle o făcea să-i treacă pe spinare fiori de scîrbă.

Johnny îi văzu reacţia şi zîmbi.

– Nu te îngrijora, zise el. Nu i-am spus despre noi. Am fost tactul în persoană. M-am întrebat totuşi care ar fi reacţia lui dacă ar şti...

– N-ai să îndrăzneşti.

Vorbele au ieşit înainte ca ea să le poată opri. Ea văzu furia adunîndu-se în ochii lui. Mîna de pe sînul ei o strînse atît de brusc, încît ea ţipă.

Apoi, furia lui slăbi, eclipsată încă o dată de bravada de beţiv. Rînjea în jos, spre ea.

– Ar fi păcat să trebuiască să-l omor, zise el.

Julie păli. Văzu revolverul pe noptieră cu coada ochiului.

– Ce? şopti ea.

– Să-l omor, repetă el. Să-l rad pe de faţa pămîntului. Să piară. Ai înţeles, iubito? Să-l fac să plece. Să nu mai fie nici un domn Monteagle. Mă urmăreşti?

– Glumeşti, zise ea.

El ridică din umeri.

– Probabil că tatăl tău o să-mi mulţumească, spuse el.

Ea putea simţi forţa inteligenţei lui, strînsă în spatele acestor cuvinte. Pusese punctul pe i. Chiar şi Julie însăşi, agăţîndu-se pioasă de aprobarea lui Scott ca ginere din partea lui Anton Magnus, nu-şi permisese să se gîndească prea mult la adevăratele sentimente ale tatălui ei.

Dar Johnny, beat şi plin de furie cum era, înţelegea totul, chiar prea bine.

Julie se luptă să judece clar. Îl cunoştea pe Johnny şi îi înţelegea sentimentele pentru ea. Trebuia să-l facă să raţioneze, pînă nu era prea tîrziu.

– Johnny, gîndeşte-te la ce spui, zise ea. O să te bagi în bucluc. S-ar putea să nu te mai văd niciodată. N-aş vrea una ca asta.

Ea urmări cum vorbele ei îşi fac efectul asupra lui. El ascultă cu atenţie, deşi prin aburul beţiei şi al furiei.

– Ascultă, Johnny, pledă ea. Trebuie să înţelegi. N-ai vrea să distrugi totul dacă ai înţelege. Scott este calea cea mai bună. Pentru mine... pentru noi amîndoi. Am să găsesc o cale să rămîn aici. N-o să plec în Anglia. Pot să-l conving pe Scott să facă ce vreau eu. Dar trebuie să mă crezi, Johnny. Scott este singura soluţie pentru mine. Desigur că el n-o să fie niciodată ceea ce eşti tu pentru mine. Dar el este singura cale de ieşire – într-un fel nu-ţi pot explica. Trebuie să mă crezi. Te rog...

Johnny clătină din cap.

– Aici greşeşti, iubito, spuse el. Eu sînt singura ta ieşire. Johnny este singura ta cale de ieşire. Înţelegi?

Ea se uită la el. Nu putea raţiona normal. Ura şi obsesia puseseră total stăpînire pe el.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea, într-un impuls de disperare.

– Nicidecum, fetiţo, îi răspunse el cu un rîs sălbatic. N-aş putea trăi cu tine. Mi-ai stînjeni stilul. Voi, doamnele bogate, sînteţi toate la fel.

Fruntea ei se încruntă, perplexă.

– Atunci de ce nu mă pot mărita cu Scott? întrebă ea.

El dădu din cap la inocenţa ei.

– Vreau să nu fii măritată cu nimeni altcineva, explică el. Înţelegi, plăcintuţă dulce? Nimeni, în afară de Johnny, n-o să se bucure de drăguţul tău trup. Nici un fătălău din societate n-o să însămînţeze copiii în el. Nu, atîta timp cît sînt şi eu pe aici, prin preajmă.

Acum îl înţelegea. El o voia în întregime pentru el.

Lui nu-i păsa dacă ea nu se căsătorea niciodată, dacă nu avea să găsească vreodată dragostea sau fericirea. Nu-i păsa dacă New York-ul, sub acoperişul tatălui ei, era un iad viu pentru ea. Se gîndea doar la propria lui plăcere şi la gelozia lui.

Nu avea cum să-i explice ce însemna cu adevărat Scott Monteagle pentru ea. Scott era unica ei şansă pentru o viaţă omenească. Johnny îi arăta un viitor indefinit de oroare şi degradare, cu zîmbetul pe faţă. Şi, fără să cunoască lucrul acesta, el îi oferea un viitor în care el o va împărţi cu Anton Magnus. Johnny nu avea de unde să ştie că era încornorat de propriul tată al lui Julie.

La acest gînd, ceva îi îndreptă brusc mîna lui Julie spre revolverul de pe noptieră. Ea îl luă şi îl îndreptă spre pieptul lui Johnny.

– N-ai să-mi distrugi lucrul ăsta, spuse ea cu o voce întunecată de ameninţare.

Johnny zîmbi.

– Căţea mică, bogată şi răsfăţată, zise el printre dinţi. Pariez că tu crezi că poţi scăpa din orice situaţie. Hai. Apasă pe trăgaci, dacă eşti aşa deşteaptă.

Inteligenţa lui îi ţinea partea. O sfida să profite de

cea mai mare şansă a vieţii ei. Din cauza iui, mersese pe o periculoasă sîrmă întinsă de luni de zile. O sfida să îndrăznească să coboare de pe ea.

– Haide, zise el. Hai să vedem din ce eşti făcută cu adevărat. Pun pariu că taică-tău ar fi mîndru. Haide, te sfidez.

El stătea pe vine, aplecîndu-se mai aproape, îndreptîndu-şi pieptul spre revolver.

– Am să mă asigur ca băiatul ăsta al tău, Monteagle, să ştie totul despre noi, iubito, zise el. Toate amănuntele picante. Am să mă asigur că ştie ce fel de fată e Cenuşăreasa, de fapt. În fond, e în avantajul lui. Cum o să te facă fericită, dacă nu ştie ce te excită?

Ochii lui Julie erau larg deschişi. Revolverul tremura în mîna ei.

– Şi pun pariu că tatăl tău o să-mi mulţumească... adăugă Johnny.

La aceste ultime cuvinte, revolverul se descărcă, parcă din voinţa lui proprie. Explozia fu zgomotoasă, dar scurtă, în apartamentul liniştit. Se pierdu repede în huruitul camioanelor şi al claxoanelor din oraş, de afară. Dar, în mintea lui Julie, răsună ca o bombă, în timp ce se uita fix la Johnny.

El se uită în jos la ea, surprins. Ceva din poziţia lui îi spunea că fusese lovit rău. Dar bravada îl ţinea drept.

– Hei, hei, hei, zise el şi ridicîndu-şi o sprînceană îi recunoscu îndrăzneala: Te-am subapreciat. Eşti cu adevărat fiica tatălui tău, nu-i aşa, Prinţesă? Eşti...

Deschise brusc gura şi i se tăie respiraţia. Trupul i se încordă în întuneric. Apoi tuşi. Sîngele îi ţîşni pe gură, stropind trupul gol al lui Julie şi cearceafurile murdare.

Se îndreptă. Încă mai zîmbea, dar expresia din ochii lui era de groază, aproape copilărească în nevinovăţie şi durere. Se uită în jos, la gaura din pieptul lui.

Încercă să spună ceva, dar sîngele din gît gîlgîi şi ochii îi deveniră opaci. Întinse mîna spre ea, de parcă o

ultimă atingere i-ar fi dovedit cîtă dreptate avea, cît de nescuzabil îl trădase, cît de mult trebuia pedepsită.

Dar, în acel moment, moartea făcu un salt înainte în ochii lui, oprind orice intenţii omeneşti cu goliciunea ei. Căzu cu faţa-n jos, cu mîinile crispate, sîngele din gura lui inundînd patul şi picioarele goale ale lui Julie.

Julie se uită fix la el. Mai avea încă revolverul în mînă.

Doamne, l-am ucis.

Un sughiţ de plîns involuntar, de durere şi de groază i-a scăpat de pe buze. Johnny fusese totdeauna atît de vibrant, de viu. Iar moartea rîdea pe faţa lui însîngerată, cu o hidoşenie cum nu-şi închipuise ea niciodată că ar fi posibilă.

Se retrase de lîngă trup, ascunzîndu-se în perne. Făcînd asta, văzu petele de sînge întinzîndu-se mai departe, pictate pe cearceafuri de picioarele ei goale.

La aceasta, în groaza ei, o cuprinse un impuls brusc de autoapărare şi îşi dădu seama de situaţia ei.

Mai ţinea încă revolverul în mîna dreaptă, în timp ce stînga îi era strînsă la piept.

Amprentele ei digitale erau pe revolver şi pe paharul de pe noptieră. Şi în alte locuri din apartament, bineînţeles.

Dar nu erau în sîngele întins peste cearceafuri. Deocamdată.

Şi nici nu vor fi. Dacă va fi atentă.

Mintea ei începu să lucreze repede.

Tot ce avea de făcut, se gîndi, era să iasă de acolo, luînd cu ea revolverul. Poliţia îl va găsi pe Johnny după un interval bun. Poate chiar zile. Vor găsi alcool în sîngele lui. Vor găsi în pat urmele unei femei. Vor presupune că a fost o ceartă, o luptă de beţivi între un fante de Brooklyn şi una dintre prietenele lui. O luptă care s-a încheiat cu o împuşcătură.

Nu vor găsi revolverul.

Vor căuta amprente în apartament. Vor găsi multe. Johnny adusese aici zeci de femei.

Printre amprente, vor fi şi ale lui Julie.

Dar amprentele digitale ale lui Julie nu erau în fişele de poliţie. Puterea lui Anton Magnus avusese grijă de asta, deşi ea fusese arestată pentru diverse comportări proaste, în stare de ebrietate.

Nimeni nu o văzuse venind aici în seara asta. Desigur, nu exista portar. Ceilalţi locatari din această uriaşă clădire poate or fi zărit-o, în trecut. Dar nimeni din acest loc nu putea şti cine era ea. Nu ar fi putut-o deosebi de zecile de femei cu care se întîlnea Johnny.

Poliţia se va concentra spre celelalte prietene ale lui. Unele dintre fetele alea or fi avînd amprente la poliţie. Era de bănuit. Poliţia le va găsi şi le va interoga. Ele vor fi suspecţii logici.

Poliţia nu va putea găsi suficiente dovezi ca să facă o arestare. În cele din urmă, vor ridica din umeri, hotărînd că un racoleur minor şi-a găsit soarta într-o ceartă cu o prietenă sau cu un alt şmecher. Le lipseau banii şi resursele pentru a face o cruciadă din descoperirea ucigaşului, pentru că Johnny nu era o victimă destul de importantă. Vor abandona chestiunea, după cîteva zile de căutări.

Cu toate aceste gînduri în minte, Julie se retrase de lîngă cadavrul de pe pat. Se uită să vadă dacă în sînge erau amprente ale degetelor ei de la picioare. Nu erau.

Încet, cu atenţie, se dădu jos din pat. Merse pe vîrful degetelor la baie să-şi spele sîngele de pe picioare. Avu grijă să nu-şi lase amprentele pe lucrurile din baie.

Se întoarse în dormitor, luă paharul ei cu whisky de pe noptieră şi îl duse la bucătărie.

Acolo văzu mai multe pahare murdare lîngă chiuvetă. Asta îi dădu o idee.

Ţinînd sticla de whisky cu o batistă, ea turnă lichidul în două dintre paharele acelea. Pe celelalte le lăsă

goale, cu rămăşiţele băuturii în ele. Ţinînd paharele astfel încît să nu strice amprentele lăsate de ultima persoană care folosise paharele, le duse în dormitor şi în camera de zi, lăsîndu-le pe mese, de parcă un grup de persoane fusese în apartament.

Apoi goli şi spălă paharul folosit de ea în seara aceea. Avînd grijă să nu lase amprente pe el, îl puse în bufet, cu celelalte pahare şi farfurii curate.

Se întoarse în dormitor şi analiză situaţia. Vederea trupului lui Johnny o făcu să-i vină să vomite, dar un sentiment rece o determină să-şi păstreze controlul. Luă revolverul şi îl puse în poşetă.

Se îmbrăcă atentă, adunîndu-şi lucrurile de pe podea, unde le aruncase Johnny. Din fericire nu era sînge pe ele.

Poliţia se va concentra asupra paharelor pe care le aşezase ea prin cameră. Îi vor căuta pe posesorii lor. Singurele obiecte care ar fi putut dezvălui că ea fusese cu adevărat aici – paharul cu whisky şi revolverul – fuseseră aranjate.

Juliet se gîndi la Scott Monteagle. Făcuse o crimă pentru el, în seara asta. Făcuse primul pas ca să salveze viaţa lor împreună, fericirea lor. Acum trebuia să termine treaba.

Se uită la Johnny pentru ultima oară. Zăcea ca un animal mort, cu ochii opaci, cu trupul musculos chircit pe pat, cu picioarele desfăcute. În mijlocul spatelui, era rana de ieşire a glonţului, o gaură hidoasă, zdrenţuită.

Mai simţea încă atingerea lui pe tot trupul. În urmă cu zece minunte, fusese o fiinţă vie, obsedat de dragostea lui pentru ea.

Ceva primitiv o făcu pe Julie să termine ceea ce începuse. Cu un calm de gheaţă, trecu în revistă camera pentru ultima oară. Era plină de urme ale ei. Dar poliţia nu va şti niciodată cum să descopere aceste urme, pentru că ea venea dintr-o lume aflată la ani

lumină depărtare de acest apartament sărăcăcios.

Întrucît ea nu aparţinea acestui loc, nimeni nu va fi capabil să o implice.

Era absolvită.

Începu să deschidă uşa. Cînd făcu lucrul ăsta, se opri brusc. Se uită la măsuţa de cafea, unde era ziarul din New York, *Daily News*, deschis la articolul care anunţa logodna ei cu Scott Monteagle.

Ţîşni înapoi în cameră, luă ziarul, îl împături sub braţ şi se întoarse la uşă.

Atentă, ieşi din apartament, asigurîndu-se că nimeni nu era în hol. Nu lăsă amprente pe uşă sau pe clanţă. Se strecură jos în hol şi ieşi pe uşa din faţă a clădirii, fără să vadă pe cineva afară, pe stradă. Merse pe jos o vreme, asigurîndu-se că nu era urmărită. Apoi se urcă într-un autobuz, fără să observe încotro mergea.

Coborî la vreun kilomentru mai departe şi trecu la metrou. Luă Lexington Avenue Irt spre centrul oraşului, apoi opri un taxi. Coborî din taxi la Pierre. Apoi merse pe jos pînă acasă.

Cînd deschise portofelul ca să plătească şoferului, simţi în geantă revolverul.

În ciuda groazei care o stăpînea, se gîndi la Scott şi îşi opri tremurul mîinilor. Acum lupta pentru el, lupta pentru viitorul lor împreună.

Se strecură sus în camera ei şi făcu un duş lung, fierbinte. Ascunse revolverul. Se tîrî între aşternuturi şi zăcu mult timp tremurînd.

Era acum o ucigaşă. La asta o adusese întreaga ei viaţă pătată.

Dar, la capătul tunelului negru din faţa ei, aştepta Scott Monteagle, cu zîmbetul şi cu dragostea lui. Nu va permite ca vreun lucru de pe pămîntul ăsta să o ţină departe de el.

Cu acest gînd în minte, Julie Magnus căzu într-un somn adînc, fără vise.

CAPITOLUL 55

15 mai, 1960

Pendula de pe perete arăta ora trei şi cincisprezece minute noaptea.

Francie şedea singură la o masă de lucru, într-o despărţitură interioară din depozitul *Computel*, studiind o schemă a instrucţiunilor programate în centrul memoriei lui *Mollie*. Ţinea în mînă un creion. Era atît de intens concentrată, încît pierduse orice urmă de oboseală precum şi controlul celor ce o înconjurau.

Francie lucra la cea mai complexă adaptare a unui program de computer care s-a încercat vreodată. Lupta pe care o dăduse cu legarea prin computere a sucursalelor europene *Magnus*, în urmă cu patru ani, era un joc de copii în comparaţie cu provocarea ce şi-o pusese în faţă acum.

Nu o dată, disperase că nu va fi capabilă să rezolve toată problema. Făcuse un drum special la Boston ca să se consulte cu unul dintre cei mai de frunte specialişti în computere din toată ţara, un geniu al programării pe nume Karl Eccles. Dar pînă şi marele Eccles pe care Francie îl pusese să jure că va păstra secretul în timp ce îi descria schema pe o bază ipotetică, fusese uimit. El fusese în stare doar să-i dea sfaturi în termenii cei mai generali şi să-i ureze succes. Se întorsese acasă, fără nici o schemă pe care să se bazeze, în afară de cea din mintea ei.

Dar Francie era sigură că planul pe care-l avea în cap va funcţiona. L-a trasat pe hîrtie acasă, în apartamentul ei, şi l-a pus în practică, element cu element, iar aici în laborator, în orele cele mai întunecate ale nopţii, constatase că era mai mult decît un concept intelectual. Putea deveni o realitate funcţională.

Unicul lucru în legătură cu strădania ei care o întrista şi îi rodea încrederea, era singurătatea. Nu avea pe nimeni care să o ajute în ceea ce făcea. Nici pe Sam, nici pe Dana, care să-i asculte ideile, să o încurajeze, să-i dea sfaturi.

Francie era complet singură. Se lăsă în scaun, îşi îndreptă spatele care o durea şi închise ochii. Aproape imediat, cifrele şi conceptele cu care lucrase începură să i se învîrtească în minte. Cu un efort final, ea îşi reveni, reluă panoul de control al memoriei interne a computerului şi implementă micile schimbări dictate de schema pe care o adusese cu ea.

Apoi porni computerul şi trecu prin funcţiile lui de bază. Făcu lucruri de rutină, apoi analize mai complexe pe care le va avea de realizat computerul în munca zilnică. Controlă şi recontrolă memoria aparatului în privinţa cifrelor şi a instrucţiunilor.

Totul era perfect. *Mollie* lucra fără greşeală.

Acum, oboseala o copleşi pe Francie. Se ridică, stinse lumina, părăsi mica despărţitură şi porni în ciorapi spre un mic dormitor pe care îl improvizase, într-un colţ al depozitului, în urmă cu o lună, cînd îşi dăduse seama că va trebui să vină noaptea aici. Era un pat cu o învelitoare. Îşi scoase jeanşii şi bluza, îşi îmbrăcă o cămaşă de noapte din bumbac şi se strecură în aşternut.

Puse ceasul deşteptător de lîngă pat să sune la ora şapte. Ştia că, atunci cînd se va trezi, depozitul va zumzăi de activitate, toţi angajaţii *Computel* lucrînd în grabă tăcută la mesele lor.

Nici unul dintre colegii ei nu cunoştea schimbarea din obiceiurile lui Francie, care avusese loc în ultimele cîteva luni. Îşi dăduseră seama doar că acum venea la lucru la ore mai puţin regulate. Unul sau doi – poate Sam şi Quinn – îşi dăduseră seama că, uneori, ea dormea aici. Dar au presupus, în mod natural, că era doar un mod de a lucra peste program.

Nimeni nu bănuia motivul real.

Nici şeful grupului ei de securitate, de exemplu. În urmă cu trei luni el fusese luat deoparte de Francie, dîndu-i-se instrucţiuni speciale de supraveghere a clădirii, instrucţiuni care erau diferite de orice instrucţiuni primite vreodată înainte şi care îl făcuseră să se simtă mai mult un fel de spion decît un paznic de securitate.

Nu bănuia nici Kevin Still, specialistul în supraveghere, care o ajutase să o descopere pe Dana toamna trecută. De atunci, Francie îi ceruse să controleze cu regularitate depozitul pentru a vedea dacă nu sînt microfoane sau alte mijloace de supraveghere electronică, raportîndu-i ei direct constatările în amănunt – dar fără să mişte nimic din loc.

Instrucţiunile lui Francie erau tot atît de precise şi de ferme pe cît erau de uluitoare. Nimeni dintre cei din jurul ei nu ştia ce avea în gînd. Şi nimeni nu ştia ce fel de muncă făcea aici, singură, în orele dinaintea zorilor.

Aşa voia Francie să fie lucrurile. Nu se mai simţise atît de singură niciodată în viaţa ei – şi nici atît de sigură pe sine şi de rece.

Acum, stătea culcată, somnolentă, urmărind imagini de vis care i se perindau prin minte. Unele dintre acestea erau imagini ale lui Jack, zîmbitor şi frumos în hainele lui elegante. Altele erau ale lui Sam, mototolit şi simpatic în bluza lui de bumbac şi jeanşi, lucrînd la computer cu ani în urmă, aşa cum lucra acum Francie. Alte imagini erau ale tatălui ei, privind-o cu ochi îngrijoraţi, cînd îl vizitase acasă, în urmă cu cîteva săptămîni

– sau tata în urmă cu douăzeci de ani, cînd ea era o copiliţă, iar el o lua la plimbare prin regiune în camionul lui mic şi făcîndu-le semne prietenilor săi care mergeau în căruţe.

Ultimele imagini fură ale mamei ei, stînd liniştită în camera de zi, cu aerul acela curios, îndepărtat, pe chip, cînd boala îi distrugea trupul şi cînd o privea pe Francie cu ochi bîntuiţi, plini de dragoste. Această dragoste tăcută risipită de forţa distrugerii, o reconforta acum pe Francie. I se părea că-i întinde mîna lui Helen Bollinger, chiar peste abisul morţii, în timp ce somnul o lua pe covorul lui fermecat şi o scotea din acest depozit, ducînd-o într-un loc unde nu murea nimeni, nimeni nu era rănit sau trădat, nimeni nu se pierdea.

Mai sînt cîteva luni doar, se gîndi Francie. Încă o duzină de nopţi ca asta, cîteva noi modificări în inima controalelor lui *Mollie*, unde nimeni, în afară de ea, nu putea vedea – şi totul avea să fie gata.

Apoi se va putea odihni. Atunci, furtuna se va opri. Atunci va... Gîndul muri odată cu pierderea treziei. Francie adormise.

CAPITOLUL 56

20 mai, 1960

Scott Monteagle se afla într-un avion, în drum spre Anglia.

Era gata să facă ultimele aranjamente în apartamentul pe care-l închiriase la Londra pentru el şi pentru Julie – ea refuzase oferta tatălui ei de a-i da în dar de nuntă o casă luxoasă în Wilton Place – şi să facă aranjamentele pentru o lună de miere cu Julie într-o mică

staţiune pe coasta engleză a mării.

Nunta avea să fie mare, întrucît o organiza Anton Magnus. Va avea loc în biserica Sfîntul Bartholomeu, în Manhattan, şi la ea vor participa, fără îndoială, toţi cei care erau cineva în înalta societate şi în afacerile internaţionale. Aceasta va fi calea lui Anton Magnus de a infirma zvonurile în legătură cu personalitatea zvăpăiată, de fată necăsătoritä, a lui Julie. Anton părea cu adevărat mîndru de stabilitatea lui Scott şi, nu părea deloc nemulţumit de faptul că numele familiei Monteagle era vechi şi respectat.

Scott şi Julie vor suporta acest fast de dragul părinţilor lui Julie, pentru că era dreptul şi răspunderea familiei miresei să facă nunta. Dar după aceea, Scott o va avea pe Julie pentru el, pe veci. Vor locui la Londra şi îi vor vedea pe cei din familia Magnus în ocazii rare, la fel ca orice pereche tînără fericită, cu rude mai puţin favorizate, şi se vor bucura de libertate tot restul vieţii.

Insistenţa lui Anton Magnus de a-i da lui Julie banii ei nu l-a intimidat pe Scott. El şi cu Julie discutaseră problema. Amîndoi au înţeles că acesta era modul lui Anton de a încerca să-şi exercite o oarecare influenţă asupra viitorului lor. Ei vor lua banii, dar vor refuza influenţa lor. Va fi o chestiune simplă să-i depună pentru copiii şi nepoţii lor şi să uite de ei.

Sensul acestei căsătorii era clar şi foarte tradiţional: Julie părăsea familia Magnus ca să se alăture familiei lui Scott.

Avionul decolase în urmă cu douăzeci de minute. Sub el, Scott vedea doar oceanul rece, agitat, cu pete de spumă albă. Aproape că simţea cum se apropia Anglia, pentru că nu era nimic între el şi casă decît această apă cenuşie, rece, care era elementul insulelor britanice.

El îşi aplecă spătarul scaunului, ca să se relaxeze şi

să închidă ochii, cînd una dintre stewardese se apropie, cu un plic mare în mînă.

– L-am primit încă la *Idlewild*, spuse ea. Un mesager. S-a rătăcit la plecare. Scuzaţi întîrzierea cu care vi l-am dat.

Scott îşi ridică o sprînceană, surprins.

– Mulţumesc, spuse el.

Plicul nu era timbrat şi avea numele lui Scott scris cu cerneală neagră.

Îl deschise.

Mîinile lui începură să tremure, înainte de a vedea conţinutul.

Erau fotografii ale lui Julie.

În toate, ea era goală. Bărbatul care era cu ea era vizibil dintr-o duzină de unghiuri diferite, dar era clar că era acelaşi tip. Un bărbat mare, puternic, cu un fizic frumos, cu păr negru, cam lung, şi Scott putea vedea o dotare sexuală foarte dezvoltată.

În fotografii, el era prezentat făcînd dragoste cu Julie în tot felul de poziţii. Organul lui părea că o pătrunde unde îi plăcea. Ea îl dorea pe acesta şi pe bărbat cu un aer de extaz în ochi. Era ceva mai mult decît simplă plăcere în expresia ei. Era un fel de umilire încîntată. Era de parcă ar fi fost sclava lui.

Cele mai elocvente fotografii o arătau culcată pe burtă în timp ce bărbatul o pătrundea pe la spate. Trupul ei, micşorat de al lui, era împins în aşternuturi. Pumnii ei mici erau strînşi, trăsăturile frumoase distorsionate de excitare, în timp ce bărbatul era în spatele ei.

Scott ştia despre viaţa uşuratică a lui Julie, dar nu-şi închipuise niciodată ceva atît de grotesc. Nu era vorba atît de realitatea fizică a ceea ce făcea cu acel iubit, un bărbat care provenea dintr-o societate mult sub a ei, judecînd după tatuajul de pe braţul lui. Era vorba de încîntarea ei, de dăruirea ei voluptuoasă, înjosirea ei în faţa cărnii bărbatului care o poseda.

O secundă, lui Scott i se păru că bărbatul îi era cunoscut. Apoi înlătură ideea. El însuşi trăia la nişte lumi distanţă de un asemenea tip. Nu exista posibilitatea să li se fi încrucişat drumurile.

Dar el nu va uita niciodată această faţă, acum. Nu, după ce văzuse aceste fotografii.

Scott puse deoparte fotografiile şi închise ochii. Acea Julie care fusese în mintea lui în toţi aceşti ani, acea Julie pe care o iubise şi o aşteptase şi o visase, dispărea, fiind înlocuită de imaginea monstruoasă a trupului de femeie oferit cu perversitate, de bunăvoie, celui mai libidinos dintre masculi, un animal în călduri, care îşi revărsa sperma ca eroul unui film pornografic. Julie, cu ochii pe jumătate închişi, în extaz, plină de plăcere şi încîntare.

Scott căută în plic vreun mesaj. Nu fu surprins că nu era nimic.

Fotografiile erau chiar mesajul.

Scott se forţă să se mai uite la ele o ultimă dată. Un scurt moment, simţi un val de milă pentru fetiţa pe care o cunoscuse cîndva pe pajiştea casei mătuşii lui de pe Long Island, fetiţa a cărei viaţă a fost întunecată de forţe de care Scott însuşi scăpase, din fericire, în existenţa lui sărăcită. Simţi o licărire de înţelegere pentru fata care fusese într-un fel pătată atît de rău în miezul existenţei ei, încît trebuia să-şi asume pedeapsa cea mai perversă în acest mod îngrozitor.

Dar mila lui Scott fu eclipsată de greaţă, cînd văzu încîntarea de sclavă din ochii ei. Aceasta nu era acea Julie pe care o căutase peste ocean după două decenii, acea Julie în care îşi pusese toate speranţele. Asta era o curvă. Scott n-ar mai fi putut face dragoste cu ea, cu obsesia acestor imagini în minte.

Avionul prinse viteză, lăsînd Statele Unite în urmă, tot mai în urmă. Lui Scott i se părea că se închide o uşă în spatele lui, o uşă care ducea spre o fericire care

acum nu va mai putea exista. Nici în visele cele mai rele, nu şi-ar fi închipuit că acel ideal al lui de fericire putea să fie cîndva sfărîmat atît de definitiv, atît de violent. Totuşi, asta s-a întîmplat. Ceea ce văzuse în aceste fotografii nu putea fi şters niciodată din mintea lui. Iar cu această otravă în inimă, nu putea fi niciodată soţul lui Julie.

Niciodată.

În timp ce Atlanticul se căsca sub el, despărţindu-l tot mai mult de Julie, Scott Monteagle plînse.

CAPITOLUL 57

5 iunie, 1960

Mai erau zece zile pînă la nuntă.

Francie avu o vizită neanunţată în apartamentul ei. Vocea de la interfon era atît de neaşteptată încît o primi pe vizitatoare fără să se mai gîndească.

Cînd răspunse bătăii în uşă, o văzu pe Belinda Devereaux stînd în coridor.

Belinda arăta mai slabă decît şi-o amintea Francie de la petrecerea lui Gretchen Magnus. Mai slabă şi mai în vîrstă. Dar avea ceva atrăgător de independent în ea. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă şi o bluză. Avea o haină de ploaie pe braţ.

Francie zîmbi circumspectă.

– Sper că nu te-am prins într-un moment prea nepotrivit, zise Belinda. S-ar putea să mă socoteşti deplasată că m-am prezentat aici, dar nu m-am putut opri. Pot să intru?

Francie se dădu în lături ca să o primească în apartament pe vizitatoarea ei. Era uimită de absurditatea prezenţei Belindei acolo.

Asta poate pentru că Belinda provenea din societatea lui Jack. Ea era prima vizitatoare care venea aici din acea societate, în afară de Jack însuşi. Oricît de simple erau îmbrăcămintea şi manierele ei, nu puteau ascunde generaţiile de educaţie care se vedeau în felul cum se aşeza, cum îşi ţinea mîinile în poală şi cum îi zîmbea lui Francie. Belinda aproape că avea pe ea strălucirea lui Jack.

Totuşi el divorţase de Belinda şi urma să se căsătorească cu Francie. Era o ironie aici, care nu-i scăpă lui Francie.

– Vrei să bei ceva? întrebă Francie.

Belinda clătină negativ din cap. Rămăsese cu haina de ploaie în mînă şi acum o puse pe canapea, lîngă ea. Era clar că nu intenţiona să stea prea mult.

– Eşti o fată frumoasă, îi spuse ea lui Francie. Chiar mai drăguţă decît atunci cînd ne-am cunoscut. Nu-i de mirare că Jack e nebun după tine.

Francie nu zise nimic. Zîmbetul ei era neutru, fără ostilitate sau triumf.

– Mă simt într-un fel curios, spuse Belinda. Tu eşti cea pe care o ia Jack de soţie, după ce eu am plecat, dar, într-un fel, tu erai acolo şi înaintea mea. Ştiu totul despre asta, după cum vezi. Am ştiut despre... relaţia voastră romantică de la *Magnus*, înainte de căsătoria mea. Am ştiut sau am dedus cîte ceva despre felul rupturii. Bănuiesc că am ştiut mai mult decît aveam dreptul să ştiu, deşi nu mi-a fost de vreun folos.

Francie tot nu spuse nimic.

– Şi, totuşi, în alt mod, eu am fost înaintea ta, continuă Belinda. Jack şi cu mine eram logodiţi neoficial de multă vreme. Desigur, a fost o căsătorie împotriva căreia el s-a luptat cu ghearele şi cu dinţii, dar era totuşi o

legătură oarecare şi, prin ea, am învăţat multe despre el şi despre familia Magnus.

Urmă o pauză. Belinda arăta gînditoare şi liniştită. Era clar că venise aici să spună ceva important şi dorea să pună lucrurile într-o lumină potrivită. Cu toate astea, nu se ştie de unde apăru o lacrimă, care îi alunecă în jos, pe obraz. Ea scoase o batistă şi şi-o şterse, roşind.

– Bănuiesc că eu nu sînt o comoară, spuse ea. Dar nu vreau ca propria mea experienţă amară să-mi servească doar mie. Tu eşti în pragul lumii lui Anton Magnus, Francie, şi am venit aici să te întreb dacă eşti sigură că vrei să treci acest prag.

– Sigură? întrebă Francie. Bineînţeles că sînt sigură, domnişoară...

– Spune-mi Belinda.

– Belinda. Bineînţeles că sînt sigură. Altfel nu m-aş fi logodit cu intenţia de a mă căsători cu Jack.

– Eşti hotărîtă, nu-i aşa? întrebă Belinda.

Francie aprobă din cap, încet.

– Ăsta e un lucru pe care am învăţat că trebuie să-l fac, răspunse ea.

Belinda oftă.

– Am venit aici să-ţi spun un singur lucru, zise ea. Ar putea să nu sune foarte nobil şi, oricum, n-ar trebui să vină din partea mea. Dar, la vremea potrivită, aş vrea să-ţi aminteşti că eu am venit aici. Vreau să ştiu că am făcut acest mic lucru. Îţi este clar?

Francie aprobă din cap.

– Ce anume ai să-mi spui?

– Jack poate părea diferit de tatăl lui, zise Belinda. Dar ceea ce îl face pe un bărbat să fie un Magnus este ceva mai adînc. Sînt croiţi din acelaşi material. Vreau să ştii asta. Vreau să faci căsătoria asta cu ochii deschişi.

Belinda roşi. Părea că se ruşinează de propriile ei cuvinte, fiind totuşi uşurată, de parcă ele i-ar fi ars măruntaiele cu mult înainte de a fi reuşit să le scoată.

Francie se uită îndelung şi stăruitor la vizitatoarea ei. Ochii negri îi erau atît de pătrunzători, încît roşeaţa Belindei se transformă în paloare.

Apoi, Francie vorbi. Cuvintele ei o luară pe Belinda prin surprindere.

– Dacă eu nu m-aş căsători cu Jack, întrebă Francie încet, l-ai vrea înapoi?

Belinda se uită într-o parte şi apoi iar la Francie. Încercă să răspundă, apoi se opri. Se gîndi un moment prelungit, înainte de a vorbi.

– Jack nu m-a iubit niciodată, răspunse ea. Nu aşa cum îşi iubeşte un soţ nevasta. El mima doar. O făcea elegant, poate chiar cu generozitate. Dar pentru mine era o tortură fiecare minut. Dacă l-aş lua înapoi? Ar fi o nebunie. Ar însemna o viaţă de coşmar. Dar, ca să spun adevărul adevărat, da, poate că da... Nu pentru că ar fi drept, ci pentru că... pentru că dragostea face lucruri stranii.

Se opri o clipă.

– Dar, te rog crede-mă, spuse ea cu o voce hotărîtă. N-am venit aici să te conving să nu te măriţi cu el, ca eu să-l pot lua înapoi. El nu s-ar întoarce din nou la mine orice-ar fi. Poţi fi sigură de asta.

– Atunci, pentru ce ai venit? întrebă Francie.

Belinda se gîndi un moment.

– Pentru liniştea propriei mele conştiinţe, răspunse ea. Asta e destul de onest spus, pentru tine?

Francie zîmbi. În zîmbetul ei, era simpatie şi fermitate.

– Mă îndoiesc că ai vreun motiv să-ţi faci probleme de conştiinţă, spuse ea. Dar dacă asta o să te facă să te simţi mai bine, Belinda, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Ştiu tot ce am nevoie să ştiu despre Jack Magnus. Făcu o pauză. Asta lămureşte lucrurile între noi?

Belinda aprobă din cap. Ea se gîndea la un plic din biroul ei de acasă, care conţinea fotografii luate de

agenţia ei de detectivi, ale lui Jack Magnus în pat cu o tînără femeie numită Dana Salinger, care lucrase cu Francie la *Computel*, şi a fost brusc concediată în condiţii stranii.

Belinda fusese foarte aproape de a aduce aceste fotograii aici, în seara asta, dar ceva o oprise. Îşi dădea seama acum că avusese dreptate să le lase în afara întîlnirii ei cu Francie Bollinger. Pe de o parte, nu era rolul ei să fie purtătoarea unor asemenea informaţii. Pe de altă parte, mai obscur, avea senzaţia că Francie nu avea nevoie să o afle, pentru că Francie ştia exact ce face.

Cu un alt zîmbet, Belinda se ridică, se îndreptă spre uşă şi întinse mîna.

– Îţi doresc fericire, spuse ea. Sincer. Şi dacă... dacă ai vreodată nevoie de o prietenă, ai una în persoana mea. Să nu eziţi să pui la încercare lucrul ăsta. Mă crezi?

– Da, spuse Francie strîngîndu-i mîna. Şi îţi mulţumesc.

Francie deschise uşa şi o urmări pe cealaltă femeie ieşind. Pasul Belindei avea fermitate în ciuda emoţiei ei. Cumva, Francie putea spune că Belinda era mai aproape de a se elibera de Jack decît îşi dădea singură seama.

Cînd se închise uşa ascensorului, privirile celor două femei se întîlniră încă o dată. Cea a Belindei era plină de uşurare şi de durere, a lui Francie era calmă, precaută, dar nu lipsită de simpatie.

Cînd uşa se închise, Francie simţi un val brusc de epuizare. Se duse direct la culcare şi dormi opt ore foarte necesare. În visele ei apăru de nenumărate ori imaginea frămîntată a Belindei, amestecată cu imaginea lui Jack şi a tatălui lui.

Visele nu erau plăcute. Dar cînd Francie se trezi, se simţi împrospătată.

Avea multe de făcut.

CAPITOLUL 58

11 iunie, 1960

Era ora două noaptea.

Anton Magnus şedea pe marginea patului fiicei lui.

Julie avea un aer ameţit. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar pe faţa ei nu se vedea nici o durere. Dimpotrivă, avea un aer tîmp de o infinită lipsă de speranţă.

Pe noptieră era o scrisoare scurtă de la Scott Monteagle, sosită în după-amiaza aceea. În ea, Scott rupea angajamentul de logodnă cu Julie, politeţea şi simpatia lui acoperind faptul că mesajul era final. Ea ştia că nu-l va mai vedea vreodată.

Anton Magnus vorbea cu blîndeţe.

– Cînd o să fii mai bătrînă, spuse el, ai să înţelegi că n-am avut încotro. Nu puteam permite această căsătorie, Juliet. Ar fi fost dezastruoasă, nu doar pentru familia noastră, dar şi pentru tine şi pentru Scott. Într-o bună zi, ai să înţelegi asta.

Ea nu spuse nimic.

– Întotdeauna am încercat să te las să ai libertatea de a alege, spuse tatăl ei. Ăsta-i cel mai mic lucru pe care poate să-l facă un părinte. Şi chiar cu riscul de a suna pompos, am plătit preţul acestui lucru prin propria ta comportare. Tocmai această comportare, Juliet, a fost cea care te-a distrus. Nu te poţi învinui decît pe tine.

Ochii ei nu erau aţintiţi asupra lui. Se uita alb, spre pereţi.

– Nu e prea tîrziu pentru tine să începi o pagină nouă, continuă el. Ţine minte că provii din una dintre cele mai bune familii de oriunde. Sînt o mulţime de tineri care ar fi fericiţi să...

Julie se aplecă brusc şi îl scuipă în faţă pe tatăl ei, întrerupîndu-l.

Gestul îl luă pe Anton Magnus total prin surprindere, cu atît mai mult cu cît păruse atît de pasivă, de cînd intrase el în cameră.

El scoase o batistă şi îşi curăţă faţa, încet şi cu grijă.

Cînd o puse deoparte şi o privi din nou, în ochii lui negri era o lucire periculoasă.

– Acum ascultă-mă, spuse el. Poliţia poate nu ştie cine l-a ucis pe domnul Johnny Marante în apartamentul lui, dar eu ştiu.

O simţi că reacţionează la vorbele lui. Aerul de dispreţ din ochii ei se coloră de spaimă.

– Crezi că nu am fost cu ochii pe tine în aceşti ultimi ani, avînd în vedere comportarea ta copilărească, scandaloasă? întrebă el. Un om de-al meu a intrat în acel apartament la cîteva minute după plecarea ta. Nu încercările tale patetice de a-ţi şterge urmele au fost cele care te-au salvat de poliţie. Ci munca foarte atentă a omului meu la locul acela, care a şters toate urmele tale.

El îi simţea rezistenţa prăbuşindu-se, în timp ce vorbea.

– Am dovada că ai fost acolo, zise Anton Magnus. În plus, am documentaţia privind întreaga ta relaţie sordidă cu dragul decedat, domnul Marante. Deşi revolverul a dispărut, există destule dovezi ca să fii spînzurată, draga mea. Dacă cumva vrei să faci vreo prostie, îţi sugerez să te gîndeşti la alternativa a douăzeci de ani de închisoare.

Urmă o tăcere.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce-ai făcut cu

revolverul, zise el.

Julie nu răspunse. I se citea ura în priviri, dar şi renunţarea.

– Spune-mi, insistă el.

Ea oftă.

– Am scăpat de el.

Anton Magnus o privi, tandreţea paternă revenind în ochii lui.

– Cînd ai să înţelegi, întrebă el, că singura preocupare a tatălui tău este siguranţa şi fericirea ta? Tot ceea ce fac e pentru tine.

El îi luă mîna. Ea o lăsă să stea în mîna lui. El simţi triumful voinţei lui asupra voinţei ei. Ca de obicei, Anton Magnus avea toate atu-urile.

– Acum, continuă el, vreau să încerci să te aduni. Vreau să începi să ieşi cu mama ta şi să vezi lume. Oameni cumsecade. Am un tînăr pe care aş vrea să-l cunoşti. Provine dintr-una dintre cele mai bune familii din Est, iar ai lui sînt dornici de o eventuală căsătorie între voi. Am şi vorbit cu el. E mai mult decît gata să-ţi uite trecutul. El ştie ce va cîştiga dacă se însoară cu tine.

Se uită în jos la fiica lui. Chipul lui se îmblînzi.

– Renunţă, Julie, spuse el. Nu mai încerca să te lupţi cu mine. Renunţă să te opui inevitabilului.

Ea nu spuse nimic. El văzu o lacrimă alunecîndu-i pe obraz.

– Nu mai fi o fetiţă proastă, zise el. E timpul să fii femeie.

Mîinile lui atinseră bluza pijamalei ei, găsindu-şi drumul spre pielea ei moale pe care o cunoştea atît de bine. Nici o revoltă nu i se opuse.

Voinţa fiicei lui era sfărîmată, exact aşa cum intenţionase el să fie.

Pentru Anton Magnus, acesta era cel mai dulce joc amoros dintre toate.

CAPITOLUL 59

13 iunie, 1960

Mai erau patruzeci şi opt de ore pînă la nuntă.

Biserica Sfîntul Bartholomeu era pregătită pentru o ocazie istorică. Ceremonia avea să fie urmărită de ziarişti din patruzeci de ţări. Recepţia avea să fie dată la *Waldorf – Astoria*. Toată povestea fusese de mult timp aranjată de Peter Dyson, care organiza gale, la Buckingham Palace şi la Elysée. Decorul era realizat de Henry Descombes, masa asigurată de Jacques Mercier. Căsătoria lui Jack Magnus urma să facă istorie atît prin stil cît şi prin lista oaspeţilor. Întrucît el era cel mai dorit bărbat liber din întreaga ţară, noua lui căsătorie trebuia sărbătorită din plin.

În apartamentul lui din Strada 68 Est, Jack privea cerul Manhattanului şi încerca să-şi controleze nervii.

Răscoala din simţurile lui era mai rea decît orice simţise pînă acum. Peste patruzeci şi opt de ore, Francie Bollinger avea să fie doamna Jack Magnus. În cele din urmă, îi va aparţine lui şi agonizanta frustrare de a fi aproape de ea, de a o atinge şi a o săruta, din aceste luni, se va termina.

Jack abia mai putea gîndi normal. În viaţa lui nu mai dorise ceva cu atîta disperare cum o dorea pe această tînără femeie. Ea avusese ceva în ultimele luni, ceva adînc şi feminin şi puţin misterios în comportare, deşi îi răspundea la sărutări, care îl înnebuneau de dorinţă.

Se simţea nerăbdător ca un elev. Îi fusese greu să ascundă lucrul acesta, cînd trecuse în revistă toate amănuntele cu tatăl său, azi, în biroul acestuia.

După multe discuţii, Jack o convinsese pe Francie să se căsătorească acum, în loc să amîne pînă după lansarea noului ei computer. Explicaţia lui era că se puteau bucura de luna lor de miere în Caraibe, înainte ca ea să înceapă să lucreze la lansarea pe piaţă a computerelor ei. Francie, după nişte ezitări iniţiale, căzuse de acord.

Jack scosese un oftat de uşurare, cînd ea acceptase. O căsătorie anterioară şi luna de miere erau esenţiale în planurile lui şi în cele ale lui Anton Magnus.

De îndată ce Jack şi Francie erau în siguranţă în afara ţării, în croazieră, noul computer *Magnus*, desemnat să fure piaţa computerului *Mollie* de la *Computel*, avea să fie oferit publicului.

Computerul *Magnus* urma să se numească *MC 2000* şi avea să fie lansat pe piaţă printr-un blitz fără precedent în întreaga ţară, la cîteva ore după ce Jack şi Francie vor fi plecat din portul New York.

În patruzeci şi opt de ore din acest moment, va fi începutul unei revoluţii mondiale în lumea afacerilor cu computere, create de specialiştii de la *Magnus* sub îndrumarea lui Anton Magnus însuşi, dar devenită posibilă prin munca nemijlocită a lui Jack, după logodna lui cu Francie.

La bordul vasului de croazieră, Jack va fi cel care va afla primul vestea. Mesajul va veni prin cablu, iar Jack o va informa pe Francie despre asta la cîteva zile după plecarea lor.

În acel moment Jack va juca cel mai important rol din viaţa sa. Va ameninţa că-l va ucide pe tatăl său. Va insista ca ei să părăsească vasul de croazieră imediat şi să se întoarcă la New York să o ajute pe Francie să facă faţă situaţiei.

Emoţia lui nu va fi greu de jucat, pentru că, de fapt, îl ura pe tatăl său la fel de mult cît îl ura şi Francie. Cu toate acestea, jocul lui va trebui să fie subtil, pentru că ea va fi în gardă.

Următoarele săptămîni aveau să fie neplăcute. Jack avea să facă tot posibilul să o ajute pe Francie să se lupte cu uriaşul *Magnus*, cu slabele puteri ale companiei ei. Aveau să fie procese, lupte pentru patente. Acestea se vor prelungi multe luni, probabil ani. Rezultatele erau o concluzie cunoscută dinainte. *Magnus* va cîştiga.

Dar Francie va fi alături de Jack în tot acest timp.

Totul depindea de faza iniţială. De îndată ce vor fi căsătoriţi şi Jack va putea pretinde că este aliatul lui Francie împotriva companiei tatălui lui, va fi liber.

Dar nu se putea gîndi la toate aceste subtilităţi acum. Peste patruzeci şi opt de ore, Francie va fi în braţele lui. Acest gînd îl făcea pe Jack orb pentru orice altceva.

Sus, în biroul lui, Anton Magnus nu era orb faţă de nimic. Mintea lui nu fusese niciodată mai limpede.

Lansarea lui *MC 2000* avea să fie unul dintre cele mai importante evenimente din istoria afacerilor în America. Importante reclame la televiziune, radio, în ziare şi reviste vor anunţa lumii noul computer revoluţionar, acceptabil, pentru companii mici şi mari. Centre de vînzare şi service pentru noul produs se vor deschide imediat, fiecare fiind anunţat în localităţile din împrejurimi de o bogată campanie publicitară locală.

Două sute de oameni din secţiile de cercetare şi dezvoltare *Magnus* au lucrat la computer, cu statut de primă prioritate, în ultimele şase luni. Directorii lor l-au asigurat pe Anton Magnus că acel computer era o lucrare de geniu, bazat pe cele mai avansate tehnologii ale microprocesoarelor şi pe un program principal in-

credibil de subtil, care făcea aparatul uşor de mînuit practic de către orice funcţionar cu o inteligenţă medie.

Anton Magnus se asigurase, folosindu-şi influenţa personală la şefii de companii americane, că ei îşi vor cumpăra noul aparat, pentru ei şi pentru sucursalele lor. Comenzi pentru *MC 2000* erau deja cu miile.

În plus, Anton Magnus şi-a folosit puterea ascunsă în zeci de ziare precum şi la reţelele de televiziune ca să se asigure că apariţia revoluţionară în scenă a lui *MC 2000* va fi reflectată în zeci de articole, pretutindeni.

Urma să aibă loc un eveniment care avea să facă epocă, un eveniment care va schimba peste noapte forma afacerilor în lume – iar Anton Magnus era cel care determinase ca el să se întîmple.

Magnus stătea studiindu-şi tabla de şah. Jocul era partida din 1937 din Campionatul Mondial, între Alekhine şi Euwe, dar nu se putea concentra asupra ei, atît era de preocupat de jocul lui propriu de maestru – o partidă care nu se juca pe o mică tablă de şah cu oameni neînsufleţiţi, ci pe scară mondială, cu mii de vieţi şi sute de milioane de dolari în joc.

Aceasta era lovitura de maestru, după o viaţă întreagă, care va face din *Industriile Magnus* cea mai puternică unitate economică de pe planetă.

Anton Magnus era fericit în seara asta. Mai fericit ca oricînd.

Julie, după ce mica ei aventură cu Scott Monteagle se încheiase, era din nou acolo unde îi era locul. Nu-i va mai produce necazuri. Spiritul ei era clar înfrînt, din cauza celor întîmplate cu Scott. Zilele zvăpăiate rămăseseră acum în urmă. La timpul potrivit, Anton va aranja o căsătorie potrivită pentru ea.

Iar în privinţa lui Jack, Anton Magnus avea un plan mult mai subtil în minte pentru fiul său viclean şi îndărătnic.

În cîteva săptămîni, căsătoria lui Jack cu Francie

Bollinger avea să fie doar o amintire.

Anton va permite, bineînţeles, căsătoria. Jack îşi făcuse bine treaba, aducînd la *Magnus* sistemul de computere, aşa că Jack o va avea pe Francie a lui.

Dar cînd va veni vremea, Anton Magnus va avea grijă ca Francie să afle despre rolul lui Jack în furtul sistemului ei.

Va fi simplu. Erau suficiente documente privind spionajul nu prea subtil al lui Jack la *Computel* în ultimele luni. Documente care arătau cum datorită lui Jack *Industriile Magnus* au urmărit progresiv programul treptat al computerului lui Francie, *Mollie*, în toate etapele de dezvoltare şi au copiat caracteristicile aparatului în laboratoarele lor proprii.

Anton Magnus intenţiona să-i prezinte el însuşi lui Francie aceste informaţii. Dorea să vadă expresia feţei ei cînd va afla că soţul ei a fost trădătorul care i-a ruinat compania şi i-a furat cea mai strălucită idee.

De îndată ce va şti adevărul, Francie va divorţa de Jack, indiferent de preţul pe care-l va plăti, frigîndu-şi inima şi umilindu-se. În legătură cu lucrul acesta, Anton nu avea nici o îndoială.

Magnus înţelegea oamenii mai bine decît fiul său. De aceea, el o cunoştea pe prietena fiului său mai bine decît Jack însuşi chiar şi fără să fi avut privilegiul de a-i fi savurat în pat trupul frumos. O cunoştea prin acea intimitate specială pe care o crease lupta lui cu ea timp de patru ani. Francie era o fată cu o voinţă de fier şi cu un sentiment de nezdruncinat în legătură cu ce e bine şi ce e rău. Cînd va afla că Jack o trădase, îl va abandona ca pe un gunoi.

Iar lucrul acesta îi va frînge inima lui Jack. Pentru că Jack o iubea. Anton Magnus era mai sigur de asta, decît de orice altceva.

Cînd prima etapă a partidei se va termina, *Industriile Magnus* vor fi cea mai mare corporaţie de pe pămînt.

Acest fapt va fi începutul celei de-a doua etape, jocul de mijloc.

Jack nu va putea rezista atracţiei faţă de atîta putere. Îşi va linge un timp rănile şi probabil îl va urî pe tatăl său cu tot atîta pasiune cu cît o iubea acum pe Francie Bollinger. Dar, în cele din urmă, va veni tîrîş înapoi. Asta era natura lui Jack.

Anton îi va oferi, cu mărinimie, vechea lui funcţie. Dar, cu un ultim *qui pro quo*, Anton va fi ales o altă fată pentru él. Pe cineva dintr-o familie potrivită.

Iar Jack va ceda. Pentru că, altfel, va pierde *Industriile Magnus*.

Astfel Anton îl va face şah mat pe fiul său, odată pentru totdeauna.

Totul era la fel de simplu şi de frumos ca şi marile partide pe care Anton avea plăcerea să le joace pe tabla de şah, de marmură, din biroul lui de acasă. Dar, în acest joc, pionii erau Francie Bollinger, cu energia, intelectul şi ambiţia ei – şi Jack, cu lăcomia şi pasiunea lui pentru Francie.

Ei erau nişte pioni drăguţi, plăcuţi să-i priveşti şi plini de îndemînare. Dar erau doar nişte piese care urmau să fie mişcate de o mînă mai fină. Mîna lui Anton Magnus.

Curînd, totul se va termina.

Cu acest gînd, Anton Magnus înlătură imaginea fiului său şi îşi reluă gîndurile despre alte probleme.

La un etaj sub Anton Magnus, şedea soţia lui, singură în camera ei de lectură, uitîndu-se distrată la un spectacol de varietăţi la televizor.

Victoria Magnus era cu nervii încordaţi. De cînd se rupsese logodna lui Julie, Victoria şi-a dat seama nu numai că s-a întîmplat ceva îngrozitor, dar şi că ceva şi mai îngrozitor avea să se întîmple.

Îl cunoştea pe soţul ei şi ştia de ce anume era capabil. Ştiuse că el nu era în favoarea căsătoriei lui Julie

cu Scott Monteagle. Deci, aşa cum noaptea urmează după zi, căsătoria n-a avut loc.

Acesta fusese un eveniment trist, pentru că Victoria Magnus îl plăcuse cu adevărat pe Scott şi aşteptase cu nerăbdare ca el să-i devină ginere. Mai mult încă, ştia că Julie îl iubea pe tînărul acela. El fusese unica şansă reală a lui Julie de a fi fericită.

Dar din această tristă stare de lucruri, se putea deduce mai mult – dacă îl cunoşteai pe Anton Magnus. Căci Anton nu era nici în favoarea căsătoriei lui Jack cu Francie Bollinger. Nu fusese niciodată. El o împiedicase şi prima oară, avînd grijă ca Jack să se însoare cu Belinda Devereaux. Iar acum, oricît de subtil era Anton în acceptarea aparentă a acestei căsătorii, soţia sa ştia că el era mai puţin ca oricînd de acord cu Francie Bollinger, o fată pe care el o rănise în trecut, o fată a cărei căsătorie cu fiul lui va fi ca o palmă pe care ar primi-o pe obraz.

Anton nu va permite aşa ceva.

Dar cum putea să împiedice căsătoria? Asta era întrebarea. Indiferent de intenţii şi de scopuri, Jack era un bărbat liber.

Victoria Magnus nu se putea măsura cu soţul ei în privinţa vicleniei şi cu atît mai puţin a puterii. Ea nu ştia cum va proceda el. Dar el nu o va primi pe Francie Bollinger în familie. Era convinsă.

Iar faptul acesta îi va distruge fericirea lui Jack, la fel de sigur cum pierderea lui Scott Monteagle a distrus-o pe Julie şi la fel de sigur cum căsătoria cu Elliot Trowbridge a distrus-o pe Gretchen. Pentru că Jack era nebun după Francie, absolut nebun. Toată lumea putea vedea asta.

Anton nu părea niciodată satisfăcut, pînă cînd nu îi domina. Şi se părea că prefera ca fiecare să fie nefericit, deoarece lucrul acesta dovedea şi mai mult întinderea puterii lui. El nu era un simplu tiran, ci un tiran sadic.

Victoria Magnus îşi frîngea mîinile. Ea bănuia ce avea de gînd să facă soţul ei, dar nu era nici o cale să-l oprească, nici un mod de a-i avertiza pe cei în cauză de pericolul în care se aflau.

Aşa încît Victoria şedea privind imaginile fără sens ale ecranului televizorului şi aştepta cataclismul care putea distruge tot ce mai rămăsese din mica ei lume.

Sus, în camera ei, Julie Magnus şedea liniştită în pat, uitîndu-se la revolverul din mîna ei.

Era revolverul lui Johnny, revolverul cu care îl împuşcase ea. Ţeava era îndreptată spre gura ei. Îl ţinea fără să tremure. Tranchilizantele pe care le luase în seara asta – şi în fiecare zi – în doze periculos de mari, de cînd primise scrisoarea de la Scott – îi făceau mîna să fie calmă.

Era bucuroasă că păstrase revolverul. Va fi o dreptate poetică, dacă îşi va lua singură viaţa cu el. O va aduce mai aproape de Johnny, care era, într-un mod pervers, singurul bărbat care o cunoscuse cu adevărat, pe dinăuntru şi pe dinafară. Păcat că nu putea fi înmormîntată alături de el. Asta ar fi gluma cea mai grozavă dintre toate.

Dar revolverul o va scăpa de nefericirea ei şi nu va mai trebui să facă faţă faptului că fiecare zi pe care o trăia pe lumea asta o separa şi mai mult de Scott Monteagle.

Moartea ei va fi ultima neplăcere făcută părinţilor. Dar ea nu va mai fi acolo ca să se bucure. Ea va fi dincolo de asemenea satisfacţii neînsemnate.

Nu, dorea pur şi simplu să se termine totul.

Dar, uitîndu-se în jos la ţeava revolverului, ceva o făcu să ezite.

Momentul nu era potrivit. Era prea curînd. Zilele următoare aveau să aducă evenimente importante în familia Magnus. Întreg viitorul lui Jack era în joc.

Julie voia să ştie cum vor evolua lucrurile. O să mai trăiască puţin, asta doar din pură curiozitate.

Cu acest gînd şi un mic zîmbet acru pentru sine însăşi, Julie lăsă revolverul din nou în poală.

Francie era în biroul ei din depozit. Locul era aproape gol acum, pentru că era tîrziu.

Ea ridică telefonul şi formă un număr. Se auziră trei apeluri. Apoi o voce bărbătească răspunse.

– Sam Carpenter.

– Sam... Un moment Francie se simţi slăbită. O lăsase vocea.

– Alo? Cine-i acolo? Vocea lui Sam suna găunoasă şi iritată.

– Sînt Francie, Sam, îmi pare rău că te deranjez acasă...

– Nici un deranj, făcu Sam. Cu ce te pot ajuta?

El vorbea cu un ton calm, oficial, pe care-l adoptase din ziua anunţării logodnei lui Francie cu Jack Magnus. Nu era nici o urmă de reproş în vocea lui. Nici tristeţe. Doar o neutralitate albă, care îi rupea inima lui Francie.

Dar fusese tare pînă acum. Ea trebuia să continue să fie tare.

– Sam, am vrut doar să fiu sigură că mîine seară ai să fii acasă, zise ea. O să am nişte amănunte de ultimă oră de revăzut, înainte de... înainte de plecare. Nu vreau să chem pe toată lumea la o adunare. Dacă nu te deranjează, aş vrea ca tu să fii acela care transmite instrucţiunile.

– Nici o problemă, zise Sam. Am să fiu aici.

Urmă o pauză. Vorbele lui atît de reci, de scurte, atîrnau în eterul electronic, unindu-i prin distanţele oraşului. Francie se întreba dacă el îi putea simţi tristeţea. Ea i-o sirţea pe a lui, încă prea mult. Îi frîngea inima.

– Mulţumesc, Sam. O să vorbim mîine, deci.

– Bine, Francie. La revedere.

– La revedere.

Ochii i se înceţoşară cînd închise telefonul. Ea se simţea mai singură în acest moment decît se simţise vreodată în viaţă. Atîtea săptămîni şi luni, misiunea ei solitară, planurile şi munca istovitoare o menţinuseră în activitate, deşi o consumaseră în acelaşi timp. Dar în seara asta, se simţea ca o fetiţă nefericită, disperată după dragoste.

Respiră adînc ca să-şi limpezească mintea.

Doar încă puţin, îşi spuse în sinea ei. *Ţine-te bine. Ai să reuşeşti.*

Apoi, ridică din nou telefonul, se forţă să zîmbească şi formă numărul lui Jack.

CAPITOLUL 60

15 iunie, 1960

Ziua căsătoriei lui Jack Magnus se arăta favorabilă. Era o dimineaţă frumoasă, plină de frunze noi, proaspete, cu semne ale verii fructuoase ce avea să vină.

Jack rămăsese mult timp în pat după ce se trezise, simţind aproape o emoţie copilărească, de parcă ar fi fost dimineaţa de Crăciun şi el urma să alerge jos, să-şi desfacă darul de sub brad.

În cele din urmă se sculă, se bărbieri şi se aranjă cu grijă, îmbrăcat cu redingotă şi vestă gri cu pantaloni negri cu dunguliţe, şi dispuse să fie dus cu maşina la casa părinţilor săi. În camerele elegante, domnea o atmosferă de emoţie potolită.

Jack urcă la etaj să o vadă pe Julie. Era îngrijorat în legătură cu ea, căci mama îl avertizase că ar putea fi prea necăjită ca să meargă la nuntă.

Dar Julie părea calmă şi chiar bine dispusă.

– Aşteaptă pînă ai să vezi ce dar ţi-am luat, zise ea. O să vă fie de folos în luna de miere.

Strălucirea din ochii ei era puţin sălbatică. El se întreba dacă ea luase vreun drog, chiar atît de dimineaţă. Dar îmbrăcase o rochie frumoasă pentru această ocazie, asigurîndu-l că nu se va comporta rău. Ceva rece şi hotărît în ţinuta ei îl linişti.

Mama se învîrtea nervoasă prin casă, alarmată de orice lucru, şi încercînd să pară mulţumită. Ea îl văzuse deja o dată căsătorit pe fiul ei şi nu era încîntată la gîndul de a trece a doua oară prin emoţia asta. Era în obişnuita ei agitaţie, cînd sună la biserică şi la directorul recepţiei, asigurîndu-se că totul era gata pentru o ceremonie la ora unsprezece şi o recepţie care avea să urmeze o oră mai tîrziu.

Jack bătu la uşa tatălui său. Anton Magnus îl salută cu o îmbrăţişare şi cu un semn făcut cu ochiul.

– Azi e ziua, spuse Anton Magnus. El însuşi părea surprinzător de emoţionat.

Jack dorea să o poată suna pe Francie, dar îşi aminti interdicţia ei fermă.

– Este semn rău să iei legătura cu mine în ziua nunţii, spusese ea. O să ne vedem la altar, iubitule.

Anticiparea lui Jack creştea cu fiecare moment. În seara asta, Francie va fi în braţele lui, pe un vas de croazieră care se va îndrepta spre Insulele Virgine. Plăcerea la care visase în toate aceste luni de tensiune va fi în sfîrşit o realitate. El va fi cel mai fericit om din lume.

Pe măsură ce se apropia ora unsprezece, Jack simţea că era gata să facă explozie.

În cursul dimineţii, la cartierul general al lui *Magnus*, o sută de specialişti se ocupau de ultimele amănunte ale celei mai mari puneri pe piaţă, fulger, din istoria companiei. La locurile de distribuire din New Jersey, Chicago şi San Diego, sute de computere *MC 2000* stăteau în cutii, gata să fie livrate. O armată de re-

prezentanţi de vînzări erau pregătiţi să înceapă cea mai importantă campanie din cariera lor şi cea mai secretă.

Mîine dimineaţă aveau să apară reclame pe o pagină întreagă în *Times, Chicago Tribune* şi în *Los Angeles Times*, pe lîngă principalele reviste şi ziare economice. Articole despre *MC 2000* vor apărea în numerele următoare ale revistelor *Time*, *Newsweek* şi *Look*, anunţînd computerizarea afacerilor în America şi analizînd semnificaţia creatoare de epocă a inovaţiei de la *Magnus*. Principalele publicaţii internaţionale nu vor rămîne nici ele mai prejos.

În cîteva săptămîni, întreaga lume va şti de apariţia lui *MC 2000*. Nici un produs nu a fost ţinut pînă acum secret atîta timp şi nu a fost lansat cu atîta zarvă.

Aşa voia Anton Magnus.

Familia se adună în salonul de la parter, la ora zece. Flancaţi de doi secretari de presă de la *Magnus*, ieşiră pe uşile din faţă, trecură pe lîngă o sută de reporteri, intrară în limuzina lor Rolls-Royce şi începură să meargă lent prin trafic, spre biserica Sfîntului Bartholomeu.

În maşină nu se prea vorbi. Ştiau cu toţii ce urma. Asta era ziua lui Jack, ziua pentru care luptase, pe care o aşteptase şi pe care în sfîrşit o cucerise.

Anton Magnus ţinea mîna soţiei sale. Jack o ţinea pe a lui Julie. Julie şedea şi se uita liniştită pe fereastră.

În mansarda lui din Spring Street, Sam Carpenter şedea cu o ceaşcă de cafea rece şi cu un muc de ţigară în faţă, uitîndu-se la ziarul *Times* de dimineaţă.

„AZI NUNTA MAGNUS" era scris în titlul rubricii scandal, deasupra unui articol destul de lung despre legătura dintre frumosul Jack Magnus şi strălucita, frumoasa tînără femeie cu care avusese o relaţie romanţioasă care în cele din urmă a dus la căsătorie.

Sam se uită pentru a suta oară la relatare şi la fotografia care o însoţea.

Deci astăzi era ziua.

Se temuse de ea şi o aşteptase în ultimele luni, ca un pacient care se luptă cu o boală incurabilă şi aşteaptă moartea fără să-i vină să creadă. Încercase să-şi spună că va apărea ceva ca să o oprească sau că Francie îşi va reveni cumva la luciditate. El nu privise niciodată adevărul în faţă, pentru că durerea din inimă nu-l lăsase să accepte ideea că o va pierde pe Francie pentru totdeauna.

Se uită la mansarda din jurul lui. Niciodată nu arătase atît de goală. Îşi aminti de prima săptămînă pe care o petrecuse la New York, în urmă cu şapte ani, cînd căsătoria lui distrusă era o rană proaspătă şi el se simţise total singur pe lume. Atunci închiriase el mansarda şi începuse să o umple cu piese de computer, care deveniseră în final cărămizile de construcţie ale lui *Mollie*, pur şi simplu ca să nu înnebunească.

Dar durerea pe care o cunoscuse în zilele acelea nu se putea nicicum compara cu vidul pe care-l simţea în el acum.

Aseară, Francie îl sunase ca să-i transmită instrucţiunile speciale pentru *Computel*, în timpul lunii ei de miere. Sam ascultase răbdător instrucţiunile cumva surprinzătoare, încercînd să se concentreze la cuvintele ei mai curînd decît la faptul că, data viitoare cînd va vorbi cu el, ea va fi o femeie măritată.

Se gîndi la Francie şi la noul ei soţ, bărbatul care fusese înaintea lui Sam şi apoi îi urmase, bărbatul căruia nu i-a putut fi niciodată concurent.

Ce fel de bărbat era oare Jack Magnus? Oare era chiar atît de rău pe cît îi spuneau instinctele lui Sam? Sau impresia aceasta era rezultatul celei mai teribile gelozii pe care Sam n-a visat-o niciodată că ar fi posibilă?

Sam ridică din umeri. N-avea nici o importanţă. Nu avea rost să se lupte cu morile de vînt. Jocul se încheiase.

Fii fericită, Francie, se gîndi el, în timp ce se uita la fotografia ei din *Times*.

Orga răsuna încet în biserică, aceasta fiind arhiplină cu invitaţi ale căror nume ilustre se potriveau cu hainele scumpe de la mari creatori de modă. Toţi cei pe care îi invitase Anton Magnus erau aici; nimeni nu îndrăznise să refuze. Daruri de nuntă de o valoare incalculabilă de la preşedinţi, familii regale şi stîlpi ai afacerilor şi societăţii aşteptau în sălile de recepţie. În faţa bisericii, erau o duzină de limuzine şi o mulţime de ziarişti.

Familia Magnus era aşezată în faţă. Jack şi cavalerul lui de onoare, un coleg de la *Magnus* care fusese colegul lui de cameră la Yale, aşteptau să intre în biserică.

Cineva observă că locul rezervat pentru tatăl lui Francie era gol. Domnul Bollinger nu participase la recepţia din urmă cu patru zile, din cauza unei boli în familie. Nimeni din familia Magnus nu-l cunoscuse.

Era unsprezece fără zece minute. Anton Magnus începu să se îngrijoreze.

– A vorbit cineva cu Francie? o întrebă el pe soţia sa.

Victoria Magnus se bîlbîi, neştiind nimic despre asta.

– Juliet, îi spuse Anton lui Julie, du-te şi vorbeşte cu fratele tău. Întreabă-l dacă ştie ceva de Francie.

Julie se scuză. Jack aştepta nervos într-un colţ.

– Julie, zise el, eşti tocmai cea de care aveam nevoie. Caut-o pe Francie. Vezi ce o reţine.

Julie dispăru. Jack aştepta, făcînd jenat conversaţie cu cavalerul său de onoare.

Cinci minute mai tîrziu, Julie se întoarse. Expresia de pe faţa ei era de neînţeles.

– Nu-i aici, zise ea.

Jack păli.

– Nu-i aici? întrebă el. Ce naiba vrei să spui? Trebuia să fie aici. Ce se întîmplă?

Julie ridică din umeri.

– Am vorbit cu rectorul şi cu directorul nunţii. Nu e nicăieri de găsit. Iar domnişoarele ei de onoare nu au apărut nici ele, deocamdată.

Buzele lui Jack se strînseră încruntate.

– Poate i s-a întîmplat ceva, zise el. Cineva trebuie să se ducă să o caute. E imposibil.

Anton Magnus îşi făcu apariţia din interiorul bisericii. Auzind agitaţia, îl însoţi pe Jack la cel mai apropiat telefon. Julie se ţinu după cei doi bărbaţi, cu un aer straniu, atent, pe faţă. Jack sună la apartamentul lui Francie, aşteptînd nervos, în timp ce telefonul suna insistent la celălalt capăt al firului. Julie stătea şi se uita calmă în ochii tatălui ei.

În cele din urmă, Jack puse jos telefonul. Formă un alt număr. Telefonul fu ridicat aproape imediat.

– *Computel*, pot să vă fiu de folos?

– Jack Magnus la telefon, trebuie să vorbesc cu Francie Bollinger sau să aflu unde este. E urgent.

– Domnişoara Bollinger nu e disponibilă, spuse secretara cu o voce neutră. Îmi pare rău.

– Pentru Dumnezeu, e ziua ei de nuntă! urlă Jack la telefon. Trebuie să fie disponibilă. E o urgenţă. Unde pot s-o găsesc?

– Domnişoara Bollinger nu e la birou, spuse secretara. Doriţi să lăsaţi un mesaj, domnule Magnus?

Paloarea lui Jack se transformase într-un val de roşeaţă de ruşine. Mîna îi tremura ţinînd receptorul. În spatele lui putea simţi familia care-l urmărea. Adevărul începu să i se înfăţişeze.

– Şi nu ştii unde este? întrebă el cu o voce joasă.

– Domnişoara Bollinger e plecată azi din oraş, răspunse vocea implacabilă. Nu o puteţi găsi. Aş fi bucuroasă dacă aţi lăsa un mesaj...

Jack trînti telefonul.

Cînd se întoarse, o văzu pe Julie zîmbindu-i.

– Frate dragă, zise ea, se pare că ai fost lăsat baltă.

Se uită la tatăl ei.

– Cineva ar trebui să le spună oaspeţilor, zise ea. Triumful din vocea ei era clar.

Anton Magnus roşi. Abia acum începea el să bănuiască faptul că fusese păcălit monumental.

– Tu şi cu mama puteţi rezolva treaba asta de aici, îi spuse el lui Jack, cu o strîmbătură acră a buzelor. Eu mă duc la birou.

Am s-o ucid pentru asta, se gîndi el, în timp ce ieşi din biserică. Se gîndi cît de ridicoli fuseseră, el şi fiul lui şi familia, în faţa cremei societăţii şi a afacerilor, şi a lumii presei. În ziarele de seară, toată ţara va fi informată că Jack Magnus fusese abandonat în faţa altarului de o anonimă, o fată dintr-o familie rurală, nesemnificativă.

În treizeci de ani de cînd era în fruntea unei corporaţii legendare, Anton Magnus nu fusese niciodată atît de umilit. Îşi va lua el revanşa de la fata aceea, Bollinger, pentru treaba asta, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care l-ar face pe lume.

Cînd ajunse în biroul lui de la cartierul general *Magnus*, îl aştepta o telegramă.

– M-am gîndit că trebuie să o primiţi imediat, spuse secretara executivă, întinzîndu-i telegrama. Se pare... mă rog, poate e bine să vă uitaţi personal.

Anton Magnus îi smulse telegrama şi o deschise. În ea scria:

DRAGĂ DOMNULE MAGNUS, REGINA

A LUAT PIONUL, CRED CĂ URMEAZĂ

MIŞCAREA DUMITALE.

Telegrama era nesemnată.

Anton Magnus o mototoli şi o aruncă pe jos. Secretara stătu uitîndu-se la el, cu o expresie neajutorată pe faţă, în timp ce îi admira hainele de gală şi butoniera de un roşu aprins.

Anton Magnus nu se mişcă pentru a intra în biroul lui. Stătu uitîndu-se pe fereastră la cer, la telegrama mototolită de la picioare, rotiţele învîrtindu-i-se repede în minte. Îşi dădu seama că întîlnise un adversar hotărît şi al naibii de inteligent, cineva destul de deştept ca să-l fi sedus pe fiul său şi să fi înscenat această situaţie grotescă, pur şi simplu pentru a lovi în Anton Magnus însuşi. Triumful liniştit din telegramă nu lăsa nici o îndoială.

Dar, deja, Anton Magnus începea să-şi regăsească autocontrolul şi să-şi evalueze puterile. Jack fusese cel sedus şi abandonat, nu Anton însuşi. Tînăra Francie Bollinger, o femeie respinsă cu dispreţ cînd Jack s-a căsătorit cu Belinda, se răzbunase. Răzbunarea unei femei. Fie şi aşa.

Dar mîine dimineaţă *Industriile Magnus* îşi vor lua revanşa asupra micii Francie, în singura arenă care avea importanţă – piaţa.

Mîine nu luăm prizonieri, îşi spuse el în gînd. *Să înceapă jocul.*

Lăsînd-o pe secretară uitîndu-se la el cu gura căscată, el intră în biroul lui şi trînti uşa.

CAPITOLUL 61

În dimineaţa de după nunta avortată a lui Jack Magnus, noul *MC (Magnus Computel) 2000* ajunse în lumea afacerilor cu mare tam-tam. Atît de mare a fost impactul publicităţii orchestrate a lui Magnus, încît informaţiile despre noul computer au apărut simultan în toate agenţiile de ştiri, iar materialele despre cum lucrează şi despre marele lui viitor s-au transmis pe toate cele trei reţele de televiziune. Computerul *MC 2000* era cea mai mare lovitură în afaceri, de la apariţia televiziunii. Însuşi Anton

Magnus a dat un interviu la emisiunea *Întîlnire cu presa*, iar salariaţii din secţiile de cercetare şi dezvoltare de la *Magnus*, care lucraseră la *MC 2000*, au devenit peste noapte celebrităţi.

În mijlocul acestei furtuni publicitare, puţini observatori au remarcat că, la două săptămîni după uluitoarea apariţie a lui *MC 2000*, şi-a făcut modestul debut pe piaţa computerelor, curios numitul *Mollie*, un produs concurenţial realizat de micuţa companie *Computel Inc.* din Brooklyn, New York. Cînd Anton Magnus fu informat de acest eveniment, îşi zîmbi în sinea lui. Era imposibil ca *Mollie* să intre în competiţie cu *MC 2000*, care era deja instalat în sute de locuri şi fusese comandat de mii de clienţi. *Computel* fusese bătut măr, drept răzbunare.

Totuşi, ce îl uimea pe Anton Magnus era faptul că nu se intentase nici un proces de către *Computel* în care să se pretindă că fuseseră furate secrete comerciale sau material patentat de către *Industriile Magnus*. Acest lucru îl surprindea. Faptul surprindea şi departamentul juridic al lui *Magnus*, care pregătise o apărare complicată şi imbatabilă pentru un asemenea proces, încă în urmă cu luni de zile.

Anton îşi folosi mintea lui de maestru al şahului pentru a studia situaţia. Dacă fata Bollinger aflase de şiretenia lui Jack şi îl abandonase din acest motiv, atunci de ce nu dă în judecată compania *Magnus*? Aceasta era prima mişcare la care s-ar fi aşteptat Anton Magnus din partea ei. În fond, un proces era unica ei şansă de supravieţuire financiară, întrucît *Mollie*, cu numele acela zăpăcit, nu putea spera să concureze cu o adevărată centrală electronică, *MC 2000*.

Ce mai avea ea oare în mînecă?

Spre supărarea lui, Anton Magnus avea să afle. Ce i s-a întîmplat corporaţiei *Magnus* în următoarele trei luni avea să devină o piatră de hotar în istoria afacerilor din America.

Iniţial, punerea pe piaţă a lui *MC 2000* a fost un uriaş succes. Companii din întreaga ţară se concurau unele pe altele pentru a fi primele care să-şi computerizeze operaţiunile cu noul computer pe care şi-l puteau permite. Acesta era considerat modul „modern" de a face afaceri şi nici un preşedinte de corporaţie nu voia să fie catalogat ca un încuiat. *MC 2000* era însoţit de un manual complicat de instruire şi programe de bază, încît o companie putea să-şi folosească propriii săi operatori să lucreze cu aparatul fără să trebuiască să angajeze programatori profesionişti.

În decurs de o lună după lansare, *MC 2000* lucra eficient în peste două mii de locuri în întreaga ţară, iar alte unităţi fuseseră trimise cu vaporul în Europa, America de Sud şi Australia, pe măsură ce producţia putea să le realizeze. Fuseseră vîndute cinci mii de bucăţi şi *Magnus* se grăbea să producă încă zece mii ca să facă faţă cererii. Corporaţia urma să aibă un profit record în următoarele trei trimestre, datorită lui *MC 2000*.

Industriile Magnus erau salutate drept cel mai mare producător de birotică din lume, întrecînd compania *IBM* dintr-o singură lovitură.

Între timp, aproape nimeni nu auzise de modestul *Mollie* de la *Computel, Inc.*

Apoi, ceva începu să scîrţîie.

Cam la şase săptămîni după introducerea lui *MC 2000*, o companie mică din Virginia se plînse specialiştilor de service că maşina confundă în mod nefericit datele şi statele de salarii ale companiei. Întrucît politica de service pentru *MC 2000* era extrem de liberală, specialiştii în computere *Magnus* alergară la faţa locului, gratuit, să repare computerul şi să acopere daunele eventuale aduse companiei.

Dar computerul nu putu să fie reparat. Specialiştii au lucrat la el timp de trei zile, studiind acţiunile interioare şi programele de bază, din nou şi din nou. Desfăcură aparatul în bucăţele şi îl montară din nou. Dar nu găsiră

nici un defect la mecanică sau în programe.

Totul era în ordine. Totuşi, rezultatele erau dezastruoase. Vînzătorii de la *Magnus* au oferit companiei din Virginia un aparat nou, pe care aceasta îl acceptă. Exemplarul defect a fost dat la fier vechi şi performanţa lui a fost legată de un circuit defect sau de un tranzistor ars.

Dar de-abia fusese uitat episodul, cînd veni o plîngere de la o companie de confecţii din Chicago. Problema era aceeaşi. *MC 2000* a lucrat perfect cîteva săptămîni şi apoi „a înnebunit". Zăpăcea cifrele în mod incontrolabil, tipărind note de plată aiurite şi făcînd un coşmar din inventar şi vînzări.

În momentul în care cei de la service au ajuns la Chicago, erau deja mai multe plîngeri de la companii din întreaga ţară. Toate plîngerile erau identice. După ce lucra în mod exemplar cîteva săptămîni, *MC 2000* începea să prezinte defecte, probleme, curiozităţi. Activitatea lui se deteriora rapid şi nici un tehnician sau programator nu-l putea repara.

În timp ce plîngerile ajunseseră la stadiul de potop, companiile care primiseră primele maşini înlocuitoare ale lui *MC 2000* – primii reclamanţi – au constatat că înlocuitorii aveau aceleaşi defecte.

La *Magnus* se ţinu o adunare urgentă a secţiilor de cercetare şi dezvoltare. Specialiştilor în calculatoare li s-a ordonat să lucreze continuu ca să găsească sursa defecţiunilor. Nu era o treabă uşoară. Elementele interioare ale lui *MC 2000* erau complexe şi foarte subtile. La fel erau şi programele care dădeau aparatului ordinele de execuţie.

Înainte ca specialiştii să-şi poată face raportul, o bancă din Ohio a deschis un proces împotriva *Industriilor Magnus* pentru daunele suferite în diverse sectoare, în economie, în domeniul cecurilor şi investiţiilor, din cauza nonperformanţei lui *MC 2000*. Banca acuza *Magnus* că afirmaţiile erau înşelătoare şi că aparatul a

violat conţinutul contractului de vînzare, conform legii federale şi a statului, şi a produs băncii mari neplăceri financiare.

Mai multe companii i-au urmat exemplul. Într-o activitate de coşmar, *Magnus* a fost obligat să ia înapoi cu miile aparatele *MC 2000*, avînd astfel o uriaşă pierdere financiară. În plus, departamentul juridic al uriaşei corporaţii ducea o bătălie disperată cu procesele care se ridicau la sute de milioane de dolari.

MC 2000 era un dezastru. În cea de-a treia lună de la lansare, secţia computere restituia clienţilor banii pentru toate aparatele vîndute, iar *Magnus* era inundat de procese. Pretutindeni apăreau articole, deoarece presa, mirosind sînge, îşi bătea joc de „Regele lumii computerelor". *Industriile Magnus* deveniseră obiect de batjocură. Presa economică era plină de materiale despre prematura distribuire de către uriaşul conglomerat a unui produs insuficient de testat. Unele publicaţii au sugerat că *Magnus „a dat înapoi era computerelor cu douăzeci de ani"*.

Dar, în mod surprinzător, această prezicere se dovedi a fi incorectă.

Deoarece, încet, pe tăcute, umilul *Mollie* de la micul *Computel* din Brooklyn s-a introdus în aceeaşi piaţă devastată de *MC 2000* a lui *Magnus*.

În ciuda dezastrului lui *MC 2000*, clienţii, odată ce au cunoscut tehnologia computerului, îşi dăduseră seama că acesta le putea face viaţa mult mai uşoară. Cînd îi vizitau oamenii prietenoşi, dornici să-i ajute, de la *Computel* şi le explicau că puteau obţine un computer *Mollie*, cu mai puţin decît plătiseră pentru *MC 2000*, cu garanţie necondiţionată privind performanţele lui *Mollie* şi cu vizite gratuite ale personalului de service care să se asigure de eficienţa în activitate a aparatului, unii dintre ei au fost dispuşi să încerce.

Mollie lucra perfect. Nici un client nu a fost nemul-

ţumit. La sfîrşitul unei perioade de trei luni, în care *MC 2000* a devenit un dezastru, fuseseră vîndute 7 500 unităţi *Mollie* şi afacerile creşteau cu fiecare zi. Pe terenul arid al eşecului lui *MC 2000* seminţele lui *Mollie* dădeau roade.

Acum, cînd vînzările justificau o importantă companie publicitară pentru *Mollie*, *Computel* a plasat reclame frumoase în principalele publicaţii economice, sub lozinca explicită: MOLLIE, COMPUTERUL CARE FUNCŢIONEAZĂ.

O reclamă de televiziune, inteligent realizată, s-a transmis în ţară, arătînd o femeie de serviciu de vîrstă mijlocie, dar competentă, punînd în ordine afacerile stăpînilor ei. Femeia atrăgătoare, ciufulită – o actriţă bună, bine aleasă pentru rol după o îndelungată căutare, de către Francie şi personalul ei – vorbea spre aparat despre virtuţile încrederii de modă veche şi sugera, cu vocea ei autoritară, că omul de afaceri cu un cap bun pe umeri trebuie să cumpere un computer *Mollie* care să-l ajute să-şi pună la punct afacerile şi să-i elibereze pe funcţionarii săi de munca plictisitoare de contabilitate.

Compania avu un succes imediat. Numele *Mollie* accentua imaginea neamenințătoare a noului produs şi umaniza era computerelor.

Computel creştea zi de zi, se opri un timp, apoi crescu din nou. Vînzările urcau ca racheta.

Acum, presa economică luă notă de acest modest nou venit care reuşea acolo unde marea corporaţie *Magnus* eşuase. În revistele economice începură să apară articole despre noua companie şi despre eficienta şi inovatoarea ei conducere. Peste noapte, *Computel* deveni o companie cunoscută.

La 17 septembrie, Anton Magnus a fost informat de către Consiliul director că nu există altă alternativă decît să oprească linia de producţie a lui *MC 2000*, să facă înţelegeri costisitoare în procesele deschise şi să dizolve imediat întreaga secţie de computere din *In-*

dustriile Magnus. Intrarea companiei în domeniul computerelor fusese un eşec. Se pierduseră sute de milioane de dolari. Veniturile *Industriilor Magnus* scăzuseră serios, din cauza dezastrului lui *MC 2000*, ceea ce se reflecta asupra companiei în general. Era timpul să se pună capăt pierderilor.

De nevoie, Anton Magnus acceptă. Capitularea lui făcu vîlvă pe plan naţional şi internaţional în lumea afacerilor. Anton Magnus citi articole umilitoare, printre care unele apăreau cu mari reclame pentru *Mollie*, ale cărui vînzări atingeau nivele tot mai înalte. *CAD TOT MAI RĂU*, se scria într-un titlu despre acel fiasco de la *Magnus*. *NEBUNIA LUI ANTON DESCHIDE CALEA PENTRU MOLLIE*, scria altul.

Bătălia era pierdută. Nu avea altceva de făcut decît să se retragă elegant, pe cît posibil, şi să trăiască să mai ducă altă luptă. Retragerea nu era în natura lui Anton Magnus, de data asta însă nu avea de ales.

Anton Magnus îşi dădu seama că fusese bătut.

Dar nu atît de rău, pe cît fusese păcălit. Cea mai rea veste abia avea să vină.

La 1 octombrie, a apărut în revista *Fortune* un interviu în exclusivitate al lui Francie Bollinger. Acesta a creat o asemenea senzaţie, încît versiuni reduse au fost retransmise de principalele agenţii de ştiri şi au apărut în reviste şi ziare din întreaga ţară. Au urmat prezentări ale lui Francie în *Time*, *Newsweek*, *Journal*, iar zeci de publicaţii străine le-au urmat.

Interviul relata o poveste incredibilă.

Frances Bollinger, ca preşedintă şi şef executiv al *Computel*-ului, a inventat şi a dezvoltat computerul *Mollie* cu ajutorul colegilor ei, se spunea în material. În decursul cercetării şi dezvoltării, şi-a dat seama că o importantă corporaţie competitoare – pe care a refuzat să o numească în cursul relatării – era pregătită să-i fure proiectul. Au fost implicate ultimele tehnici în materie de

spionaj industrial. Resursele financiare ale conglomeratului invadator depăşeau slaba apărare a micului *Computel*.

– Aşa încît am decis, le-a spus Francie reporterilor, să-i lăsăm să-şi sape singuri groapa. Noi ştiam că *Mollie* mai avea cîteva defecte serioase, deşi nu erau vizibile pentru nimeni în afara ochilor celor mai experţi. Astfel încît am instituit cîteva măsuri speciale de securitate pentru produsul final şi am lăsat prototipul anterior mai mult sau mai puţin neprotejat, în depozitul nostru.

– Desigur – a continuat ea, corporaţia cea mare ne-a furat munca şi a apărut cu un produs înaintea noastră. Dar aparatul lor s-a defectat după cîteva săptămîni, din cauza greşelilor din concepţie. Din fericire pentru noi, clienţii din ţară au fost destul de interesaţi în computerizare ca să se adreseze lui *Mollie*. Între timp, bineînţeles, noi am rezolvat defectele şi am perfecţionat aparatul nostru. Norocul a fost de partea noastră şi împotriva lor. Deci, acesta a fost modul nostru neobişnuit de a învinge un concurent cu o putere financiară superioară şi, desigur, cu o etică dubioasă în afaceri.

Francie nu putea spune întregul adevăr – şi anume, că ea, doar ea singură, a sabotat în mod intenţionat planul lui *Mollie* în aşa fel, ca la început, computerul să lucreze bine, dar să se deterioreze în timp. Realizarea ei cea mai mare şi mai neobişnuită ca programator nu avea să vadă niciodată lumina zilei.

Dar efectele acestei activităţi făceau deja istorie.

Interviul a produs senzaţie. DAVID ÎL ÎNVINGE PE GOLIAT, anunţa un titlu, SE DEZVĂLUIE ŞICANELE LUI MAGNUS COMPUTER, se scria în altul, *FRANCIE, UCIGAŞA URIAŞULUI*, comenta un al treilea titlu.

Nici unul dintre reporterii economici nu putea fi indus în eroare în privinţa firmei la care se referea Francie atunci cînd a acuzat un concurent că i-a furat secretele comerciale şi materialul patentat. *Magnus* deveni cunoscut ca fiind conglomeratul monstru care a încercat

să-l înghită pe concurentul său mai mic şi mai onest şi a fost pedepsit din plin pentru necazurile produse.

Cînd Anton Magnus citi aceste articole, văzu roşu în faţa ochilor.

El convocă o adunare specială a funcţionarilor superiori din secţia juridică şi a Consiliului de conducere. Juriştii au fost instruiţi să intenteze un proces împotriva lui *Computel,* care să oblige compania mai mică să plătească daunele suferite de Magnus prin eşecul lui *MC 2000*, deoarece *Computel* era indirect răspunzător de toate pierderile.

Specialiştii în drept clătinară din cap.

– Nu putem da în judecată *Computel* pentru că a testat şi dezvoltat un produs cu defecte, ştiind că noi îl vom fura, spuse şeful avocaţilor. Pentru a face asta ar trebui să recunoaştem că noi într- adevăr l-am furat – iar asta nu putem face.

– Bine, zise Anton Magnus, în cazul ăsta nu putem măcar da în judecată *Computel* pentru calomnie pe baza acestui interviu defăimător pe care l-a dat în presă? Juriştii noştri ar trebui să poată să cîştige un asemenea proces.

Şeful avocaţilor clătină din cap.

– Domnişoara Bollinger refuză să dea nume, zise el. Nu ne-a acuzat direct de nimic absolut. Iar dacă încercăm să o prindem în propria ei cacealma, o să recunoaştem acuzaţia ei. Ne învinge la tribunal.

Anton Magnus arătă spre unul dintre ajutoarele sale executive care îşi spuse părerea.

– N-am putea oare să-i dăm noi în judecată arătînd că, de fapt, *Computel* a furat produsul nostru? întrebă tînărul bărbat uitîndu-se la nişte notiţe dintr-un dosar din faţa lui. Ar putea părea o poziţie grea din care să atacăm, dar noi avem cei mai buni juristi. În fond, i-am bătut pe *Computel* la distribuţie.

Avocatul clătină din cap.

– Pe de o parte, aparatul lor funcţionează, în timp ce al nostru nu. Procesul nostru ar părea frivol şi ne-ar face să fim ridicoli. De asemeni, nu mai trebuie menţionat că nu avem materialele de cercetare şi dezvoltare care să arate că ideea a fost a noastră de la început. Asta, adăugă el, dregîndu-şi glasul, pentru că ideea de fapt nu a fost a noastră.

Oftă.

– Sincer să fiu, domnule, continuă el, eu cred că am pierde în orice caz. Singurul lucru pe care-l putem face este să stăm pe loc şi să aşteptăm ca totul să se potolească. Şi, aş putea adăuga, ar trebui să fim bucuroşi că nu ne dă *Computel* în judecată pe noi, pentru practici necinstite şi furt de secrete comerciale.

Anton se uită furios în jurul mesei.

Pierduse.

Dădu drumul Consiliului şi juriştilor.

Nu va permite niciodată furiei ce ardea în el să se stingă. Mica Francie Bollinger, acea anonimă pe care intenţionase să o strivească aşa cum omori un ţînţar, a fost mai şireată decît întreaga corporaţie *Magnus* şi decît însuşi Anton Magnus.

Şi, ceea ce era încă mai umilitor, îl folosise pe sărmanul şi nebunul Jack ca pion în partida ei inteligentă. Îi permisese să reintre în viaţa ei, îi uşurase furtul secretelor ei în favoarea lui *Magnus*, dar aranjase în mod inteligent lucrurile în aşa fel încît computerul să nu lucreze pentru *Magnus*, dar să lucreze pentru ea. Lucrul acesta a necesitat uriaşe cunoştinţe tehnice.

Dar a avut nevoie de asemeni de un incredibil de subtil instinct pentru slăbiciunile omeneşti şi de o concentrare neobosită spre răzbunare. Francie Bollinger fusese cu un pas înaintea tuturor, în tot acest timp. Ea a folosit corporaţia *Magnus* la maximum, în timp ce îi distrugea planurile cele mai bine concepute. Iar azi, ea putea să-şi vadă noul produs obţinînd succese tot mai mari şi să savureze faptul că *Magnus* nu putea face

nimic decît să stea deoparte şi să fiarbă în propria-i fiere.

Ca jucător de şah, Anton Magnus îşi găsise adversarul. Cele mai mari puteri ale sale fuseseră transformate în slăbiciuni. Bastioanele puterii sale fuseseră transformate într-un castel din cărţi de joc.

Nu fu deci surprins cînd sosi o a doua telegramă anonimă, după ce abandonarea la fier vechi a lui *MC 2000* a fost anunţată lumii afacerilor.

Scria:

DRAGĂ DOMNULE MAGNUS,

ŞAH ŞI MAT.

Acum Anton Magnus cunoştea întreaga măsură a umilirii.

Goliat fusese învins.

CAPITOLUL 62

Sam era singur pe lac.

Era după-amiaza tîrziu şi el fusese afară toată ziua, dar nu-i venea să se întoarcă la mal. Nu prinsese nimic, dar se bucura de vălurelele uşoare ale apei şi de mişcarea legănată a bărcii.

Sam era din nou acasă. Lacul era tot acelaşi, ca şi pămîntul din jur. Peştii de sub barcă îl cunoşteau. Simţea asta din felul în care mîncau din momeală şi se învîrteau în jurul bărcii. În salutul lor şi al lacului, era un fel de permanenţă.

Pentru a doua oară în viaţa lui, Sam revenise aici, după ce îşi pierduse fericirea pe care încercase să şi-o făurească în alte locuri. Prima oară se întorsese, plin de

ar rărăciune, dîndu-şi seama că însurătoarea lui nu fusese demnă niciodată de acest nume.

De data aceasta, venea înapoi cu o rană mai adîncă de vindecat. Pentru că ştia că, acolo unde era Francie, va fi şi inima lui, pentru totdeauna.

Sam nu se simţise niciodată mai gol pe dinăuntru şi mai obosit. Dorea să se poată ascunde în locul acesta pentru totdeauna şi să nu se mai arunce vreodată în luptele inegale ale lumii.

Dar apa de sub el îi spunea că nu era sfîrşit. Va trăi cumva. Mai erau încă lucruri de învăţat, provocări de întîmpinat.

Iar ca să poarte cu el cicatricea pe care i-o lăsase Francie, era prin ea însăşi o torţă nobilă de suportat. Totul o meritase din plin. Ai-ţi da inima unei femei ca Francie era o şansă atît de aparte, încît şi atunci cînd ducea la pierdere, nu puteai s-o regreţi.

Îşi aminti cum soarta îl făcuse să dea, în urmă cu aproape patru ani, peste micul anunţ din ziar – *Computel Inc, consultanţi pentru computere* – şi îi dusese paşii la micul birou de pe Strada 40, unde Francie l-a privit de la masa ei de lucru, cînd el a intrat pe uşa veche, zgîriată. Ce decor neobişnuit pentru cea mai importantă întîlnire din viaţa lui. Chiar şi acum, zîmbea amintindu-şi.

Sam era dus pe gînduri, cînd ceva îl făcu să-şi înalţe capul. Era zgomotul unei vîsle care lovea apa şi scîrţîitul fierului din locaşul ei.

Se uită în sus şi văzu o barcă apropiindu-se. Era greu ca de la această distanţă să-şi dea seama cine era ocupantul, mai ales că se lăsa înserarea.

Dar, pe măsură ce barca se apropia, el o recunoscu pe Francie. Era îmbrăcată în jeanşi, o cămaşă de lînă în carouri şi cu o pălărie de pescuit care nu i se potrivea.

Lui Sam nu-i venea să-şi creadă ochilor. Viziunea din faţa lui îi tăia respiraţia şi îi lua tot curajul. Nu putea decît să şadă şi să se uite cum se apropia.

Francie vîsli lîngă el şi întinse vîsla ca să tragă barca lui lîngă a ei. Apoi, îl ţinu de marginea bărcii şi zîmbi.

– Aici muşcă? întrebă ea.

Sam se uită la ea prin ceaţa bruscă ce îi acoperi ochii. Niciodată nu fusese mai frumoasă. Zîmbetul de pe faţa ei arăta clar pentru ce se afla aici.

– Încă n-au muşcat, spuse el. Dar sper. Ziua-i lungă.

– Bineînţeles că-i lungă, zise ea. Avem tot timpul din lume, tu şi cu mine. Nu-i aşa? Un pescar bun ştie că toate lucrurile vin pînă la urmă dacă ştii să aştepţi.

Sam aprobă din cap. Bărcile lor grele erau ţinute laolaltă doar de mîna ei subţire, dar nu era nici un curent care să-i despartă.

El se aplecă înainte şi îi prinse mîna ferm cu mîna lui.

– Vrei să vii la bord? întrebă el.

– Sînt deja, căpitane, răspunse ea.

CAPITOLUL 63

THE WALL STREET JOURNAL, 1 noiembrie, 1960

SCĂDERE RECORD

A ACŢIUNILOR MAGNUS

Industriile Magnus *care se luptă cu sute de procese în legătură cu eşecul lăudatului computer de afaceri* MC 2000 *şi sub incriminarea Ministerului de Justiţie al SUA pentru diferite practici comerciale necinstite şi fraudă are indicele 77,82, cel mai scăzut la Bursa acţiunilor, consecutiv pentru al treilea trimestru în ultimii douăzeci de ani.*

Nenorocirile uriaşului conglomerat fac valuri în reţeaua internaţională de acţionari, care vînd fostele

acţiuni valoroase Magnus *în cantităţi mari. Căderea rapidă a acţiunilor a fost tumultuoasă în ultimele trei săptămîni.*

Purtători de cuvînt ai corporaţiei aflate în declin au asigurat ieri acţionarii că pierderile suferite în urma lui MC 2000 *sînt temporare şi că baza economică fermă a companiei va reuşi să treacă la un viitor prosper. Totuşi, există zvonuri cu privire la mari schimbări la nivel înalt în cadrul corporaţiei şi la unele presiuni din partea Consiliului de conducere de a-l forţa pe preşedintele şi şeful executiv Anton Magnus să se retragă. Conform zvonurilor, el personal a aprobat, de la început, proiectul pentru* MC 2000.

Dacă Industriile Magnus *îşi vor reveni urînd, rămîne o ipoteză. Ceea ce e însă sigur e că zilele glorioase ale faimosului conglomerat s-au terminat.*

O picătură mare de *Armagnac* căzu pe suprafaţa ziarului şi se absorbi încet în hîrtia poroasă. Un deget oarecum nesigur se plimbă o secundă peste pată, o atinse cu regret, apoi se lăsă pe birou.

Anton Magnus era singur în biroul lui de la etaj, din casa lui.

Era beat. Începuse să bea încă de la începutul serii un *Armagnac* vechi de treizeci de ani. În timp ce se uita în jos la ziar, liniile începură să se tulbure în faţa ochilor săi. Aproape nu mai vedea bine.

Magnus nu era obişnuit cu beţia. Era o slăbiciune pe care nu şi-o permisese în îndelungata lui carieră de om de afaceri. Dar, în seara asta, după ce văzuse al treilea trimestru de scădere record a cîştigurilor corporaţiei sale, trîmbiţate în întreaga lume, ceva se rupsese în el. Refuzase cina, se repezise sus cu sticla lui de coniac şi se închisese aici să se gîndească.

Dar gîndurile nu voiau să vină. Atît de uriaşă era furia lui încît, şezînd la birou, bînd pahar după pahar, cu măruntaiele în flacări, nu ajunsese nici cu un centimetru

mai aproape de ascuţita perspicacitate care îl susţinuse în toţi aceşti ani.

Pentru prima oară în viaţa lui, Anton Magnus îşi pierduse controlul.

Cînd făcu un efort să-şi analizeze situaţia, gîndurile îi aminteau doar de înfrîngerea totală pe care o suferise din partea unei fete fără experienţă, pe care ar fi trebuit să o distrugă demult. Nici în cele mai rele coşmaruri nu-şi închipuise că poate fi păcălit de un adversar cu puteri atît de slabe. Totuşi, lucrul acesta se întîmplase şi toată lumea aflase. El era ţinta a mii de glume proaste pe tot Wall Street-ul. Nenumăraţii duşmani pe care şi-i făcuse de-a lungul anilor îşi băteau acum cu toţii joc de el. Şi asta datorită lui Frances Bollinger.

Simţind ridicîndu-se furia în el, mai luă o înghiţitură zdravănă de coniac. Făcînd asta, observă ceasul de pe birou. Două noaptea. Se pierduse deci în reveriile lui de beţiv, de şapte ore.

Casa era tăcută în jurul lui. Familia, speriată de furia lui afişată, se dusese probabil la culcare, fără să mai spună „noapte bună".

El luă ziarul împăturit şi îl aruncă spre coşul de hîrtii. Greşi ţinta cu treizeci de centimetri, deşi coşul era doar la cîţiva centimetri de el. Furia lui crescu. Chiar şi obiectul cel mai neînsemnat se opunea voinţei lui.

Dintr-odată, se gîndi la Julie.

Nu o atinsese din noaptea în care avuseseră conversaţia despre englezul ei. Dorise să-i dea timp să treacă peste asta, înainte de a se duce din nou la ea. De atunci, căsătoria avortată a lui Jack, urmată de groaznica întorsătură a lucrurilor la *Magnus*, l-au distras. Fusese prea ocupat cu adunări ale Consiliului de conducere şi lucrase pînă tîrziu, ca să oprească valul dezastrului, încît nu avusese timp să se gîndească la fiica lui.

Dar acum se gîndi la ea.

Se ridică în picioare. Stătu sprijinindu-se de birou,

cu paharul de *Armagnac* într-o mînă, cu sticla – acum aproape goală – în cealaltă. Deşi îşi simţea trupul clătinîndu-se uşor în tăcere, ca un zgîrie-nori la un vînt puternic, părea să fie în deplinătatea facultăţilor sale.

Părăsi biblioteca, se tîrşîi pe hol şi luă ascensorul spre etajul patru. Ştia că avea paşii nesiguri, dar reuşi să nu facă zgomot, ca să nu trezească lumea din casă.

Ajunse la uşa lui Julie. Era încuiată. Îşi căută cheia, cheia lui favorită, cea care părea să simbolizeze pentru totdeauna farmecele ei tinereşti. Avea mai multe dificultăţi să o găsească, decît se aşteptase. Neputinţa îl făcu şi mai furios decît înainte.

Potrivi cheia în broască şi o răsuci.

Uşa se deschise.

Intră. Închise uşa în urma lui cît putu de încet şi întoarse mînerul să o încuie. Se uită la pat. Fiinţa din el nu era vizibilă în întuneric. Nu se vedea nici o lumină de noapte.

– Juliet, şopti el gros.

Se auzi o mişcare în pat.

– Nu te apropia de mine, se auzi vocea ei.

– Juliet, fii raţională.

El încerca vechea lui metodă de îmbunare.

– Ieşi afară de-aici. Te avertizez...

Revolta era prea mult. Anton Magnus văzu roşu. În ultimele luni suferise cele mai rele umiliri din viaţa sa. Dar fata asta nu va sta în calea dorinţei lui din noaptea aceasta.

Se mişcă spre fiica lui.

– Nu te lăsa greu de obţinut în seara asta, tînără doamnă, mormăi el. Încă o vorbă dacă mai scoţi şi îţi rup gîtul tău mic.

Se aşează pe marginea patului. Întinse mîna să o mîngîie. O mînă apăru nu se ştie de unde şi îl lovi tare peste faţă. Excitat, furios, dădu şi el. Ea îl lovi din nou. El o plesni mai tare. Brusc, i se păru că lupta lor finală izbucnise. El putea simţi în întuneric întreaga putere a

urii ei. Se loveau unul pe celălalt, în atmosfera încărcată, tăcută, a camerei. În lupta lor era o intimitate care îi aţîţa dorinţa şi îi dădea gîndul ciudat că, în fond, el îşi iubea foarte mult fiica.

Auzi de undeva un zgomot, dar nu mai putea raţiona. El o ataca pe Julie cu toată forţa furiei lui, trăgînd de nasturii cămăşii ei de noapte, apucînd-o de sîni, pipăind tot ce putea vedea din ea.

Era excitat acum, gata de a o poseda. Începu să se urce în pat. I se păru că vede ceva în mîna ei. Un revolver? Imposibil. Femeile din clasa ei nu deţin revolvere.

În acea fracţiune de secundă, se gîndi la tînărul bărbat pe care ea îl omorîse, tipul acela, Marante. Ea spusese că scăpase de revolver. Oare îl minţise?

Gîndul veni o clipă prea tîrziu.

Simţi o explozie foarte puternică undeva, la mijlocul trupului. În urma ei, auzi o pocnitură puternică.

Se înmuie. Văzu faţa lui Julie, luminată de o strălucire a cărei sursă nu şi-o putea închipui. Ochii ei erau larg deschişi, îngroziţi, dar exprimau un fel de triumf.

Trupul lui deveni fără greutate, amorţit. Se prăbuşi peste fiica iui. Se uită la ea cu o ultimă privire de ură. Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

În spatele lui, uitîndu-se din uşă peste trupul lui inert direct în ochii fiicei sale, stătea Victoria Wetherell Magnus.

EPILOG

Glonţul care pătrunsese în torsul lui Anton Magnus nu-i atinsese nici un organ intern vital. Totuşi, traversase măduva spinării şi daunele erau ireversibile. După o chirurgie exploratoare, Anton Magnus a fost declarat paralizat la toate cele patru membre şi condamnat la un scaun cu rotile.

Avînd în vedere rana care îl făcea invalid, Anton Magnus a fost obligat să-şi abandoneze funcţia de preşedinte al *Industriilor Magnus*. A rămas membru al Consiliului de conducere, dar starea nu-i permitea să participe la şedinţe sau să joace un rol activ în compania pe care o crease.

Jack Magnus deveni preşedinte şi şef executiv al *Industriilor Magnus*. La un an după ce a preluat acest post, s-a căsătorit cu fosta Priscilla Knowlton din familia industriaşilor Knowlton.

Francie Bollinger a devenit doamna Sam Carpenter, la o lună după ce compania ei, *Computel,* a ajuns pe lista celor 500 de firme în ce priveşte cifra de afaceri. Ea a rămas preşedintă la *Computel* şi a devenit una dintre cele mai cunoscute femei de afaceri ale Americii. *Computel* a continuat să crească, devenind firma cea mai

importantă în producţia de computere şi şi-a deschis sucursale în cincisprezece ţări.

După accidentul său, Anton Magnus a rămas retras, petrecîndu-şi jumătate din an în casa din Insula Hilton Head, iar cealaltă jumătate la New York. Era îngrijit în exclusivitate de fiica sa, Juliet, care nu s-a căsătorit niciodată.

N-a avut loc niciodată vreo investigaţie oficială a accidentului lui Anton Magnus.

Ofiţerii cei mai apropiaţi de acest caz au fost de părere că rana lui Anton Magnus a fost provocată de un revolver descărcat de aproape. Dovada unei lupte în dormitorul fiicei sale, combinată cu vînătăi constatate pe faţa şi pe braţele lui Juliet Magnus, au creat bănuieli serioase în privinţa unei dispute de natură necunoscută între tată şi fiică, ceea ce a determinat accidentul.

Revolverul folosit în accident nu a fost găsit niciodată. Cercetările au fost sistate, în urma unor presiuni provenite din cercuri influente.

Sfîrşit